Curajul unui duce
ANNA CAMPBELL

COLECȚIA Iubiri de poveste

SERIA „FIII PĂCATULUI"

Ce femeie cu capul pe umeri l-ar refuza pe minunatul duce de Sedgemoor? Domnișoara Penelope Thorne! Îl cunoaște pe Camden Rothermere din copilărie și știe că nu i-ar aduce decât necazuri și scandaluri.

Lui Cam nu-i vine să creadă că Penelope l-a refuzat. Dar, dacă ea vrea să fugă pe continent și să intre în gura lumii, cine e el ca s-o oprească? Numai că fratele ei îl roagă cu ultima suflare să o aducă acasă și el se vede nevoit să se reîntâlnească cu femeia pe care credea că a uitat-o.

Nu se pot întoarce la Londra fără ca reputațiile lor să fie mânjite decât ca soț și soție, așa că se prefac căsătoriți pe drum. Asta înseamnă să se sărute cu foc și să doarmă în același pat, până când nu mai știu nici ei unde se termină jocul și unde începe adevărata pasiune...

Anna Campbell a scris 19 romane câștigătoare a numeroase premii din domeniu și publicate până în prezent în 20 de țări.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-7408-1
9 786063 374081
Alma

ANNA CAMPBELL

Curajul unui duce

Traducere din limba engleză
Ileana Popa

LITERA
București

Prolog

Houghton Park, Lincolnshire, mai 1819

Fiecare tânără domnișoară visa la o cerere în căsătorie din partea moștenitorului unui ducat. Mai ales atunci când moștenitorul era bogat, renumit, inteligent și îndeajuns de tânăr încât să-și aibă încă dinții naturali.

Fiecare domnișoară, cu excepția, se pare, a lui Penelope Thorne.

Stând în mijlocul bibliotecii tatălui ei, Camden Rothermere, marchizul de Pembridge, o privea pe fata pe care o știa de când era în leagăn și se întreba unde naiba greșise. Își îndreptă umerii și se sili să zâmbească, luptându-se să pună capăt tăcerii stânjenitoare ce stăruia între ei.

La naiba. Nu se simțise niciodată stingher în prezența lui Pen Thorne. Până atunci. Până în momentul în care rostise cuvintele fatale.

Până când, în loc să radieze de încântare la perspectiva căsătoriei cu el, ochii negri ai lui Pen scânteiaseră de acea lumină rebelă care mereu prevestise un necaz.

– De ce? vru ea să știe, și nu era prima dată în acea după-amiază când îi punea întrebarea.

Precum un idiot, Cam nu reușea să scoată pe gură nici un răspuns potrivit. Se aruncase în acea aventură fără să-și facă lecțiile. Era vina lui. După cum o cunoștea pe Pen, el ar fi trebuit să se prezinte cu o listă cuprinzătoare de motive în sprijinul ideii de căsătorie, înainte să deschidă subiectul.

Iar în momentul de față își dorea să nu-l fi deschis vreodată. Dar era prea târziu ca să dea înapoi, sau prea târziu ca să mai spere să salveze măcar o urmă de respect de sine în urma acelei întâlniri stânjenitoare.

– La naiba, Pen, îmi place de tine, îi spuse el, nerăbdător.

Da, era adevărat, în ciuda purtării ei sâcâitoare și de neînțeles din acea zi. Nu exista pe lume vreo fată pe care el s-o placă mai mult decât pe cea care se afla în fața lui și îl privea de parcă tocmai ieșise dintr-o vizuină de sălbăticiune.

O cunoștea mai bine decât pe oricare altă fată, chiar și decât pe sora lui, Lydia. În copilărie, o salvase pe Pen din sute de belele. Fusese o mică diavoliță, care călărea cei mai nărăvași cai din grajdurile tatălui ei, se urca în cei mai înalți copaci și se arunca în cele mai aprige lupte ca să apere un prieten sau un animal chinuit. Cam îi admirase dintotdeauna spiritul liber, loialitatea și curajul.

Erau însușiri pe care el și le dorea la cea care avea să-i fie ducesă. Iar dacă Pen avea nevoie de mai multe îndrumări la acel capitol, el era perfect pregătit s-o învețe purtările potrivite. Ea era o Thorne, iar cei din familia Thorne nu fuseseră niciodată faimoși pentru prudența lor. Dar Pen, deși impulsivă, era inteligentă. Iar Cam trăia cu convingerea că, odată devenită ducesă de Sedgemoor, fata avea să se potolească.

Sau, cel puțin, el avusese acea convingere până să audă răspunsul lui Pen la propunerea lui, unul lipsit de orice entuziasm.

– Și mie îmi place de tine, îi spuse ea, calm, privindu-l cu o atenție neclintită.

Cam se întrebă de ce mărturisirea ei nu-l liniștea. Trase aer adânc în piept și se înarmă cu răbdare.

– Poftim, tocmai mi-ai dat un motiv perfect în favoarea căsătoriei, spuse el.

Nu era obișnuit ca râsul ei să fie străbătut de o asemenea undă de amărăciune. Cu greu îi venea să creadă, dar simțea că în aer plutea posibilitatea unui eșec. Pen era isteață, hotărâtă, încăpățânată – Cam știa de mult toate astea despre ea – și înclinată să vadă mereu partea pozitivă a lucrurilor. Sau cel puțin așa crezuse el, până la momentul de față.

Crezuse, de asemenea, că ea avea să sară în sus de bucurie la auzul cererii în căsătorie.

În mod clar, se înșelase.

Iar el nu era obișnuit să se înșele. Naiba s-o ia, chiar îl scotea din fire.

Vocea ei rămase ciudat de calmă.

– Îmi pare rău, Cam. „Poftim, un motiv perfect" nu-mi schimbă hotărârea. O să trebuiască să te străduiești un pic mai mult.

Din locul în care stătea, în fața ferestrei înalte, cu stinghii de lemn în cruce, îl studia precum ar fi făcut o directoare de școală cu un elev mai puțin promițător. Cam reuși să se abțină să tragă de lavaliera de la gât, care începuse să-l strângă din senin.

Doamne, doar aceea era *Pen*. Nu fusese niciodată o femeie care să învârtă pe degete un bărbat înainte ca el să-i cadă în plasă. Nu i-ar fi cerut niciodată mai mult decât putea el să ofere. N-ar fi supus niciodată pe nimeni la furtuni emoționale. Nu era genul care să mintă, să înșele sau să trădeze.

De fapt, Pen era exact opusul răposatei lui mame.

Cam nu era obișnuit să se simtă ca un tont, mai ales în prezența sexului frumos. Nu era vanitos din fire, dar se așteptase ca propunerea lui să fie primită cu o altfel de reacție. Auzind că fiica sa urma să devină ducesă, tatăl lui Pen, Lord Wilmott, fusese în al nouălea cer.

Desigur că Pen nu era la fel de înflăcărată.

Și, la naiba, chiar ar fi fost cazul să fie! La urma urmei, ea era doar fiică de baron – un baron foarte șubred, din punct de vedere financiar – în timp ce Cam era moștenitorul celui mai bogat ducat din țară.

Familia Thorne era una veche, dar avea o reputație – pe deplin meritată – de magnet de belele. În vremuri de tulburări politice, ei susțineau mereu tabăra greșită. Dacă reușeau să pună mâna pe vreun ban, îl pierdeau, de obicei, în circumstanțe compromițătoare. „Băutură, dans și femei" era un motto mai potrivit pentru familia lor decât acela solemn, total nepotrivit, pe care-l aveau oficial: „Statornic și credincios".

Generația anterioară dăduse naștere câtorva excentrici, inclusiv unui unchi care se căsătorise cu menajera lui. Deși era deja însurat, după cum se dovedise mai târziu. Lordul Wilmott risipise zestrea soției lui pe o serie de prostituate lacome. Mătușa lui Pen fugise în Europa cu un grup de desfrânați. Peter, prietenul lui Cam și actualul moștenitor al familiei, era un împătimit al jocurilor de noroc și al investițiilor dezastruoase. Între cele două familii n-ar fi existat aproape nici un contact, dacă mama lui Cam n-ar fi fost foarte bună prietenă cu Lady Wilmott.

Dar ceea ce făcea ca reacția lui Pen la propunerea lui Cam să fie și mai greu de înțeles era faptul că fata adorase întotdeauna până și pământul pe care el călca. Oare nu cumva tânărul se încrezuse orbește într-o simplă pasiune din copilărie a lui Pen?

Îl lovi o bănuială oribilă. Oare se aruncase prea departe? În ciuda purtării scandaloase a părinților și a bârfelor legate de legitimitatea lui, Cam era văzut ca viitorul duce de Sedgemoor. Oare nu cumva nesfârșitele lingușeli ale celor din jur îl transformaseră într-un imbecil care nu-și mai vedea lungul nasului? Dacă Pen îl socotea un arogant insuportabil, nu era de mirare că cererea lui în căsătorie n-o dăduse pe spate.

Cam oftă și-și trecu, agitat, mâna prin păr.

– Deja încep să bat câmpii, nu?

Trupul suplu al lui Pen își pierdu rigiditatea și un zâmbet ironic îi înfiori pe buze. Buze care, observă el, șovăitor, erau trandafirii, pline și numai bune de sărutat.

Zguduit, Cam se întrebă cum de nu mai băgase de seamă până atunci ce buze avea Pen. Ea fusese o prezență nelipsită din viața lui, așa că el nu remarcase schimbările survenite în înfățișarea ei.

Încă nevrând să admită faptul că acele schimbări se petrecuseră, Cam o privi totuși cu atenție. Își dădu seama, uimit, că adolescenta rebelă pe care o cunoștea el era pe punctul să se transforme într-o tânără superbă. Cu și mai mare stupoare, Cam simți cum îl străbătea un inconfundabil fior de dorință.

– Așa e, îi răspunse Pen. Dar nu-i în totalitate vina ta.

Cu o grație pe care Cam n-o mai băgase de seamă la ea, fata îi făcu semn spre scaunele de piele din fața șemineului fără foc.

– Pentru numele Domnului, ia loc și nu te mai uita la mine de sus.

De fapt, Cam nu voia să se uite de sus la nimeni, dar lăsa senzația aceea pentru că era mai înalt decât cei mai mulți dintre semenii săi. Și Pen fusese întotdeauna socotită o fată înaltă, cu o siluetă, după părerea lui Cam, mai degrabă băiețoasă. Dar în momentul de față, când pentru prima oară o vedea altfel decât ca pe sora mai mică a enervantului său prieten, Peter, nu era nimic băiețos la *miss* Penelope Thorne.

De când o văzuse ultima dată – și nu putea să-și amintească pentru nimic în lume când anume se întâmplase asta, un atât de înflăcărat pretendent fiind el – Pen crescuse. Trupul ei subțire căpătase

rotunjimi discrete, dar fascinante. Chipul vioi și ascuțit, care întotdeauna păruse prea mic pentru trăsăturile ei ferme, se rafinase și devenise izbitor de atrăgător. Și de când, oare, începuse ea să-și ordoneze buclele veșnic încurcate cu acei strălucitori piepteni de abanos?

Neliniștea începu să-i lase lui Cam un gust acru pe limbă. Vai de el, fata din fața lui era un dezastru pe două picioare, nici mai mult, nici mai puțin. Își îngustă ochii și o privi pe sirena care părea s-o fi înghițit pe fata năbădăioasă din copilăria lor. Și văzu că înflorise și că se transformase într-o femeie care sucea mințile bărbaților.

Cam nu voia cu nici un chip să se căsătorească cu o femeie în stare să-i facă pe bărbați să-și piardă mințile, așa cum și le pierduse taică-său din cauza mamei lui. Era de-a dreptul insultător pentru o viitoare soție să fie aleasă, pur și simplu, după lipsa ei de atractivitate.

Dar exemplul tatălui îi dovedise fiului ce efecte catastrofale avea alegerea unei frumuseți năvalnice drept soție. Cam crescuse auzind bârfe obscene despre aventura maică-sii cu fratele mai mic al tatălui său. Nimeni, nici măcar Cam, nu știa care era, de fapt, tatăl lui biologic. Era un Rothermere, dar nu neapărat fiul răposatului duce.

Cu mult timp în urmă, Cam hotărâse să se căsătorească cu o femeie cu care să poată fi prieten, și nu cu una care să devină o provocare pentru orice destrăbălat nemernic din Londra. Cam își dorea o soție care să-l ajute să facă din Rothermere un nume respectat, nu un motiv de glume și de bârfe obscene, așa cum fusese de-a lungul întregii lui vieți.

Bârfele despre descendența lui îl urmăriseră pe Cam încă din copilărie. Școala fusese un coșmar și, deși se descurcase binișor pretinzând că nu-i păsa, știa că șoaptele despre faptul că era bastard condimentau toate conversațiile în care era pomenit numele lui. Iar el prefera mai degrabă să moară decât să-și lase propriii copii să treacă prin așa ceva.

Încercă să se convingă că tânăra din fața lui era curajoasa și onesta Penelope Thorne, cea care își risca viața ca să salveze vreo pisicuță din ghearele băieților din sat, care erau de două ori cât ea. Dar oricât o privea, n-o mai vedea pe fata cu care se lansase în sute de aventuri. În schimb, vedea o femeie după care aveau să umble mulți bărbați. Una care probabil că urma să cedeze ispitei, așa cum

făcuse și mama lui. Frumusețea înfloritoare a lui Pen îl făcea pe Cam să ardă de nerăbdare să se culce cu ea, dar îi distrugea orice speranță în privința unei vieți respectabile de familie.

Pentru că nu se mai simțea tocmai bine, Cam primi invitația de a lua loc și o privi pe fată în timp ce ea se așeza pe scaunul de vizavi. O, Doamne, dar când fusese înlocuit obișnuitul ei galop zvăpăiat cu mișcarea aceea lină pe care el tocmai o văzuse? Cea din fața lui era Pen, și totuși nu era.

Chiar în vreme ce punea la îndoială capacitățile de soție ale fostei lui tovarășe de joacă, Cam nu putea să-și ia ochii de la ea. Oare când se transformase în creatura aceea fascinantă? Iar el unde naiba fusese în timp ce avusese loc transformarea? La cei nouăsprezece ani ai ei, era un pic în întârziere pentru debutul în societate, dar el vedea limpede că fata urma să-i uluiască pe toți. Avea să dea târcoale prin sălile de bal din Londra cu picioarele acelea lungi, precum o tigresă lăsată în libertate în mijlocul unui roi de fluturi drăgălași.

– Prețuiesc faptul că-ți faci datoria față de mama mea și a ta. O uniune între noi a fost întotdeauna cea mai mare dorință a lor, îi spuse Pen cu o seriozitate în priviri pe care el i-o mai văzuse, și care totuși îl făcea să se simtă ca și cum fusese aruncat în aer și aterizase în altă țară. Dar să fim realiști. Nu sunt femeia potrivită pentru tine.

Deși îndoielile pe care le simțise și el în ziua aceea întăreau punctul de vedere al fetei, Cam se simți atins în orgoliu.

– Ne cunoaștem atât de bine...

– Tocmai de aceea sunt convinsă că ar fi un dezastru să ne căsătorim.

– De ce?

Ea strâmbă din buze, iar el își dădu seama că nu-i dispăruse cu totul amărăciunea pe care o avusese în glas mai înainte.

– Nu asta a fost și întrebarea mea? i-o întoarse ea, suspinând. Cam, ai nevoie de o ducesă demnă și manierată. Probabil că ai uitat de câte ori m-ai scos din belele.

– Ești încă tânără. Poți să fii instruită, îi răspunse el înainte să-și dea seama cât de nepotrivite erau asemenea vorbe.

De obicei știa ce se să spună, însă întreaga lor întrevedere îi dăduse peste cap tot sângele-rece de care era în stare.

Răspunsul lui transformă în gheață blândețea trecătoare a lui Pen.

– Nu sunt un câine, ca să vin atunci când mă strigi, îi spuse ea.

El oftă din nou.

– Știi că nu asta vreau de la o soție.

– Oare? îl întrebă ea, arcuindu-și sprâncenele. Ți-ai dedicat viața unui singur țel, acela de a te ridica deasupra rușinii care planează asupra părinților tăi. N-ai făcut niciodată un secret din faptul că vrei o soție ireproșabilă din toate punctele de vedere.

Asta îl făcu pe Cam să-și arate colții. Pomenirea adulterului mamei lui îi stârnea mereu chef de ceartă.

– Pen, nu vreau să discutăm despre asta.

Ea flutură din mână a lehamite.

– Indiferent dacă vrei sau nu să discuți, trebuie să recunoști că acel scandal ți-a călăuzit toate acțiunile în viață.

El tresări văzându-i compasiunea din privire.

– E ca și cum ai spune că m-am purtat mereu ca un nebun.

– Nu, nici vorbă.

– Tu ai putea să mă ajuți. Ai fi o ducesă excelentă.

– Te înșeli, îi răspunse ea, cu un zâmbet versat care-l luă prin surprindere și îl făcu s-o dorească fizic și mai mult. Sunt prea independentă ca să fiu ducesa cuiva, și în special a ta.

– Poți să te schimbi, îi spuse el cu disperare, dorindu-și să fi acceptat coniacul oferit mai devreme de lordul Wilmott.

Cam nu era obișnuit să fie pus în dificultate de vreo femeie. Sau de oricine altcineva. Unde îi dispăruse toată încrederea în sine, pentru care era faimos în societate?

– Probabil că aș putea. Dacă aș vrea să mă schimb. Dar eu nu vreau, oftă ea, cu o toleranță care-l umplu de resentimente. N-ai face decât să înlocuiești scandalurile din familia ta cu cele din neamul meu, iar bârfele și zvonurile ar continua să-ți influențeze viața, la fel ca și până acum. Eu sunt genul de om care își ascultă inima, nu rațiunea. Și mereu spun ceea ce gândesc. Probabil că, înainte ca cerneala de pe certificatul nostru de căsătorie să apuce să se usuce, o să fac ceva care să îngrozească societatea. Iar tu o să te trezești din nou subiect de bârfe, și urăști asta. Ai începe să mă urăști și *pe mine*.

– Ești singura femeie pe care mi-am imaginat-o vreodată ca soție. Încă de când eram copil, am hotărât să mă căsătoresc cu tine, îi spuse el, iar apoi se îndreptă în scaun, cântărind bine fiecare vorbă

pe care urma s-o rostească, fiindcă venise acolo ca s-o cucerească, nu ca s-o terorizeze. Familiile noastre se așteaptă să-mi fii soție.

Părerea de rău din zâmbetul ei nu-i spori deloc optimismul.

– Îmi pare rău, Cam. Pentru prima dată în viață, o să le dezamăgești așteptările. Știu că nu mă iubești, adăugă ea.

El tresări de parcă Pen îl pălmuise. Ce naiba? *Dragoste.* Pen i se părea prea inteligentă ca să cadă pradă unor prostii sentimentale.

– Te prețuiesc. Te admir. Compania ta îmi face plăcere. Cunoști Fentonwyck, domeniul meu. Mă cunoști *pe mine*.

– Toate astea sunt foarte măgulitoare, îi răspunse ea, cu un zâmbet care devenise acru. Dar eu o să mă căsătoresc doar din dragoste.

El sări în picioare.

– Amândoi avem părinți care s-au căsătorit din dragoste. Și iată care a fost rezultatul: tatăl meu s-a lăsat cuprins de cruzime și obsesie, iar mama mea a devenit un simbol al promiscuității. Și iartă-mă că ți-o spun, dar nici părinții tăi nu stau mai bine. Nici măcar asta nu te convinge că, atunci când se pun bazele unei căsătorii, prietenia și respectul sunt mai importante decât o pasiune fizică trecătoare?

– Mă îndoiesc că fie părinții mei, fie ai tăi au înțeles ce e cu adevărat iubirea, îi răspunse ea, cu o emoție în glas care îi întări lui Cam presentimentul legat de eșec. Dragostea înseamnă să dorești cu orice preț binele persoanei pe care o iubești. Dragostea înseamnă să sacrifici totul pentru ca persoana iubită să fie fericită.

– Ești o idealistă, îi spuse el cu dispreț.

– Da, Cam, sunt, îi răspunse ea, ridicându-se de pe scaun în timp ce îl privea cu o expresie de nepătruns. Cred că dragostea face ca viața să merite să fie trăită și că oamenii ar trebui să se căsătorească doar din dragoste. Ești prea tânăr ca să te mulțumești cu mai puțin.

Cam încercă să se liniștească. Rar se înfuria, însă în acel moment îi venea să apuce prețioșii câini Ming de porțelan de deasupra șemineului și să-i arunce în foc.

– Am douăzeci și șapte de ani!

Ea pufni a exasperare.

– Ei bine, eu am doar nouăsprezece. Și cu siguranță că sunt prea tânără ca să mă mulțumesc cu mai puțin.

– Nu cred că titlul de ducesă de Sedgemoor e chiar puțin, îi spuse el cu răceală, întrebându-se unde dispăruse prietena lui din copilărie.

Pen oftă de parcă îi înțelesese frământările.

– Este, atunci când ducele oferă doar un atașament călduț.

Cam simți cum ciuda îi făcea stomacul să se strângă. Nu voia să fie înțeles. Spera din suflet ca ea să nu-i vadă umflătura din pantaloni. Ar fi trăit umilința supremă dacă Pen băga de seamă că îi stârnise interesul sexual, iar asta, tocmai în timp ce se pregătea să-l trimită la plimbare.

– Ai prefera să mint? mârâi el.

Ea tresări.

– Poți să minți, că tot nu te cred, Cam. Te cunosc de prea multă vreme. Și știu că ești pornit împotriva iubirii încă de când erai un băietan.

El se strădui să găsească un ton rezonabil, pentru că nu voia s-o întărâte și mai mult. Întâlnirea se apropia periculos de momentul în care să devină o ceartă.

– Pen, gândește-te la avantaje.

Ea strânse cu încăpățânare din dinți.

– În clipa de față, în afară de faptul că aș avea acces la averea ta, nu văd nici unul.

Era limpede că pomenirea avantajelor materiale o dezamăgise. Cam simți cum i se strângea stomacul de rușine. Își aminti cu părere de rău de zilele în care, în ochii ei, el nu greșea niciodată. Fără s-o scape din priviri, se ridică de pe scaun și-și îndreptă umerii.

– N-are rost s-o faci pe ducele cu mine, Cam, îi spuse ea cu hotărâre. Iar privirea aceea pe care mi-o arunci acum și-a pierdut de mult puterea asupra mea. Mai precis, de dinainte să pleci la Eton.

Ea se apropie și întinse mâna spre șemineu. Cam observă că-i tremurau degetele și-și dădu seama că întâlnirea aceea o supărase, în ciuda înfățișării liniștite pe care se silea s-o aibă.

Bineînțeles că o supărase. Ea simțea lucrurile mai profund decât alții. Nu de puține ori o surprinsese plângând, după ce tachinările fraților ei o loviseră într-un punct sensibil. Era mândră, Penelope Thorne. O altă însușire de dorit la o ducesă.

Însă, pe cât se părea, Pen n-avea să-i devină ducesă. Iar ea nu deținea monopolul mândriei. Mai existau și alte posibile ducese care posedau acea însușire. Cam o privi de sus și-i vorbi rece, precum unei cunoștințe îndepărtate:

– Înțeleg că mă refuzi.

Degetele cu care Pen strângea polița de deasupra șemineului se albiră, însă ea îi răspunse cu glas liniștit:

– Așa e. Făcu o pauză, apoi reluă: Dar îți prețuiesc amabilitatea.

Remarca ei era atât de falsă încât, în alte împrejurări, Cam ar fi izbucnit în râs. Numai că mânia îi alungase simțul umorului. Totuși, putea să-și dea seama, chiar și așa furios cum era, că se purtase urât. Și că era nedrept să dea vina pe ea pentru acea împrejurare nemaiîntâlnită.

Se înclină scurt și îi spuse, pe un ton repezit:

– În cazul ăsta, *miss* Thorne, n-o să-ți mai irosesc timpul prețios. Îți doresc numai bine.

Ceva ce putea fi luat drept durere scăpără în ochii ei întunecați, dar el era prea furios și, oricât ura să recunoască, prea rănit ca să mai fie atent.

Ea veni spre el.

– Cam...

– O zi bună, domnișoară!

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Pen îl privi pe Cam ieșind din biblioteca tatălui ei, cu spatele țeapăn de nemulțumire, și-și spuse că făcuse ceea ce trebuia, adică singurul lucru onorabil în situația de față.

Și totuși, se simțea de parcă înghițise broaște. Se agăță de marginea șemineului, fiindcă avea senzația că o lăsau picioarele. Chinul prin care trecea nu schimba însă realitatea nemiloasă. Cam n-o iubea. Cam n-avea s-o iubească niciodată. Nimic din întâlnirea lor stânjenitoare și dureroasă n-o convinsese că lucrurile ar fi putut să stea altfel.

Pe când era o copilă prostuță, visa că el avea să se îndrăgostească până peste cap de ea. Ce fată crescută în apropierea magnificului moștenitor Rothermere nu și-ar fi imaginat un viitor de basm? Mai ales atunci când era încurajată și de propria mamă.

Dar asta fusese înainte ca Pen să crească și să-și dea seama de crudul adevăr. Unul confirmat fără milă pe când avea șaisprezece ani. Într-o vară, la Fentonwyck, îl auzise pe Cam vorbind cu cel mai bun prieten al lui, Richard Harmsworth, despre descurajarea avansurilor pe care i le făcuse o frumusețe locală. Atunci când Richard încercase s-o scuze pe fată, spunând că, probabil, era îndrăgostită,

Cam îi răspunsese disprețuitor că acela nu era decât un motiv în plus ca să refuze avansurile nefericitei domnișoare.

– Dragostea romantică n-are loc în viața mea acum sau vreodată, prietene. Lasă-i pe alții să cadă de proști. Eu am fost martor la destule dezastre provocate de emoția aceea otrăvitoare. E o capcană, o înșelăciune și o nenorocire. N-o să mă căsătoresc niciodată cu o femeie care se așteaptă s-o iubesc.

Lui Pen îi făcea rău chiar și amintirea acelei declarații pe care Cam o făcuse cu atâta siguranță de sine. Din partea unui tânăr, astfel de remarci ar fi putut să fie socotite drept o bravadă. Însă în cei trei ani care trecuseră de atunci, Cam, prin purtarea lui, nu făcuse decât să confirme fiecare cuvânt pe care îl spusese cu acel prilej.

Fusese distant și cu cei apropiați – sora lui, Richard, Pen, iar de-a lungul anilor acea distanță devenise tot mai mare.

Camden Rothermere era bogat, frumos, inteligent, onest și curajos. Și plin de sine.

Pen se rugase ca el să nu țină seama de dorința răposatei lui mame, aceea ca ea, Pen, să se căsătorească cu Cam, însă el socotise că era de datoria lui s-o ceară de soție. Așa cum socotise și că era de datoria lui să-i spună că interesul lui pentru ea era pur dinastic.

În cazul în care mai avea vreo urmă de speranță în suflet că ar fi putut să-i înmoaie inima de gheață, Pen ar fi trecut peste spusele lui cu privire la personajele rău famate din familia ei, precum și cu privire la faptul că el o socotea încăpățânată. Ba chiar ar fi încercat să se remodeleze după tiparul pe care și-l dorea el.

Însă îl cunoștea pe Cam ca pe buzunarul ei și, în plus, era departe de fi vreo proastă.

El nici nu se gândea să se însoare din dragoste, iar ea nici nu se gândea să se mărite altfel decât din dragoste. Pen nu umblase niciodată cu jumătăți de măsură, iar o căsnicie lipsită de dragoste ar fi distrus-o.

Tremurând, Pen rămase lângă șemineu, știind că familia aștepta vești despre logodnă. Refuzul ei de a accepta cea mai de seamă partidă din regat avea să stârnească multă agitație în familia Thorne. În acel moment, Pen nu prea deținea controlul propriei vieți; voia să se ferească de hărțuielile de la care se aștepta din partea mamei ei.

Se lupta cu impulsul copilăresc de a plânge. Fiindcă dacă plângea, familia avea să-i pună întrebări la nesfârșit și să încerce s-o

intimideze. Pentru mama ei, lacrimile erau mereu o ocazie de manipulare, nu de alinare.

Pen trase aer adânc în piept și, deși jurase că n-avea s-o facă, se repezi la fereastra care dădea spre drumul de acces.

Cam, aflat pe magnificul lui armăsar, se îndepărta. Nu privea îndărăt, ca s-o poată surprinde uitându-se la el. Și de ce ar fi privit peste umăr? Probabil că voia să plece cât mai departe de ea. El, un bărbat renumit pentru reținerea de care dădea dovadă, aproape că reușise să-și piardă cumpătul în după-amiaza aceea.

Fusese o surpriză pentru ea. Nu-și închipuise că el voia atât de mult s-o ia de soție. De fapt, crezuse că nu-i păsa absolut deloc.

Însă se așteptase și ca ea să-i accepte cererea în căsătorie fără nici o șovăială. În ciuda faptului că, din toate punctele de vedere, Penelope Thorne era o alegere greșită pentru el.

Cu o excepție, probabil.

Faptul că avea să-l iubească până la moarte.

Capitolul 1

Calais, Franța, ianuarie 1828

În orele sumbre dintre miezul nopții și zorii zilei, lumânările ardeau mocnit în camera neîngrijită din hanul dărăpănat. Vântul zgâlțâia ferestrele vechi și purta cu el zgomotul făcut de bărcile care ancorau, precum și mirosul de sare și de pește stricat.

Bărbatul întins în patul îngust gâfâia la fiecare răsuflare.

Camden Rothermere, ducele de Sedgemoor, se aplecă și umflă pernele subțiri, într-o încercare de a-i oferi măcar un pic de alinare prietenului său. Cam se lăsă în scaunul de lemn de lângă pat, iar Peter Thorne deschise ochii.

Deși el și Peter nu mai erau apropiați de ani buni, Cam era la curent cu toate belelele în care se vârâse prietenul lui. Bineînțeles, în neamul Thorne erau și alte lucruri mai rele decât un fiu și moștenitor care-și pierduse averea la jocurile de noroc.

Cam ajunsese la Calais în urmă cu câteva ore și se repezise drept la hotel, ca să-l mai prindă pe doctor. Medicul francez fusese reținut în privința șanselor de supraviețuire pe care le avea pacientul lui.

La început, Peter fusese inconștient, dar acum îl privea pe Cam cu ochi limpezi și atenți. Niște ochi afundați în orbitele întunecate de pe fața scheletică, ce părea mai degrabă un craniu uitat pe pernă.

– Ai... venit.

Cuvintele rostite cu glas răgușit și slab se pierdură într-un acces de tuse. Repede, Cam îi aduse niște apă într-o cană ciobită. După ce luă o înghițitură, bolnavul se prăbuși, epuizat, pe salteaua tare.

– Bineînțeles că am venit, îi răspunse Cam, iar apoi simți cum îl cuprindeau suferința și furia.

Peter îi fusese tovarăș de joacă în copilărie și apoi camarad de nădejde la toate petrecerile de la universitate. Avea doar treizeci și cinci de ani, fiind de aceeași vârstă cu Cam, și era prea tânăr ca să moară.

– Nu eram sigur că aveai să vii, gâfâi Peter, apoi căzu pradă unui alt acces de tuse.

Cam îi dădu din nou apă.

– Am fost mereu prieteni.

– Încă din copilărie, reuși să șoptească bolnavul. Dar în noaptea asta o să-ți dorești să mă ia dracul.

– Nu!

– Nu spune asta... încă.

Peter închise ochii și Cam se întrebă dacă bolnavul adormise. Doctorul îi spusese că Peter mai avea câteva ore de trăit. Uitându-se la trăsăturile din care secase parcă orice urmă de viață, Cam își dădu seama că nu exista nici un motiv să pună la îndoială spusele medicului.

Simți în inimă un junghi care-i făcu mâna să tremure. Așeză cana pe noptieră, ca să nu verse apa. Nu era credincios, dar se trezi murmurând o rugăciune pentru ca prietenul lui să se sfârșească fără să fie chinuit de dureri mari.

– Am nevoie de ajutorul tău, îi șopti Peter.

Degetele slabe ale bolnavului frământau cuvertura jerpelită ce trebuia să-l apere de frigul îngrozitor din acea noapte.

Mai înainte, Cam se gândise să-l mute la cel mai bun han din oraș, dar, văzând starea lui Peter și auzind concluziile doctorului, își dăduse seama că o asemenea mutare l-ar fi chinuit și mai mult pe bolnavul care mai avea câteva ore de trăit.

– E vorba de Pen.

Încă din clipa în care fusese chemat la patul lui Peter, Cam avusese o presimțire că despre Pen era vorba.

– Sora ta?

– Bineînțeles că ticăloasa de soră-mea, spuse bolnavul, iar acel răspuns plin de mânie fu urmat de o nouă criză de tuse.

Cam îl sprijini cu brațul ca să-l ajute să-și recapete răsuflarea.

– Doctorul a lăsat niște laudanum.

Peter tuși până când Cam crezu că se sufocase de-a binelea. Cârpa pe care bolnavul și-o apăsa pe gură era plină de sânge. Ideea că un tânăr cândva plin de viață se transformase într-un schelet care nu mai putea nici să răsufle îi dădu lui Cam un nou junghi în inimă.

Atunci când Peter reuși să vorbească din nou, abia șoptit, Cam fu nevoit să se aplece ca să-l înțeleagă.

– Nu vreau să dorm, spuse, chinuit de dureri îngrozitoare, bolnavul. O să mă odihnesc destul în curând.

Cam își privi prietenul și-și dădu seama că n-avea rost să-l mintă. Știau amândoi că Peter n-avea șanse să prindă zorii zilei.

– Pen are necazuri, spuse Peter, iar apoi apucă mâna lui Cam cu o putere surprinzătoare.

Strânsoarea era ca de gheață și lăsa senzația că moartea își făcuse deja apariția în camera aceea.

Expresia de pe fața lui Cam se înăspri. N-o mai văzuse pe Pen de nouă ani, de când o ceruse în căsătorie. Singura cerere în căsătorie pe care o făcuse vreodată. Și care fusese întâmpinată cu un refuz. Dacă Pen dăduse de necaz, probabil că o merita cu vârf și îndesat.

– Sunt sigur că s-a descurcat și în împrejurări mai grele, spuse Cam.

Penelope Thorne nu avusese niciodată prilejul de a face impresie în societatea londoneză. Se mutase la o mătușă excentrică, de pe continent, și rămăsese acolo. Nu se întorsese în Anglia nici măcar după moartea părinților, care își pierduseră viața în urmă cu cinci ani, într-un accident de trăsură. Cam înțelesese că Pen se afla undeva în Grecia.

Șovăise mult timp să recunoască față de sine însuși că refuzul ei îi subminase într-o asemenea măsură încrederea, încât abia de curând începuse să contemple din nou ideea de căsătorie. Avea nevoie de o soție ca să restabilească reputația familiei, faimă care, pe alocuri, era chiar mai îngrozitoare decât cea a neamului Thorne. Și găsise, în sfârșit, candidata perfectă. Mireasa pe care și-o alesese era cu totul diferită de tovarășa lui de joacă din copilărie.

Slavă Domnului!

Din câte aflase, Pen devenise destul de ciudată. Cam auzise niște zvonuri urâte cum că în Sicilia ea împărtise patul cu un nobil dubios, iar în Grecia avusese o aventură cu un răzvrătit împotriva stăpânirii. Goya ieșise din izolare ca s-o picteze, atât îmbrăcată, cât și dezbrăcată, în tablouri ce aminteau de operele lui de artă din seria *majas*, care reprezentau tinere din clasa de jos, cunoscute pentru stilul lor ușuratic de viață. Pe deasupra, se știa că ea petrecuse o săptămână în faimosul harem al sultanului de la Constantinopol.

Pen publicase patru volume cu impresii de călătorie, cărți pe care Cam le citise și răscitise, deși în public n-ar fi recunoscut asta nici

picat cu ceară. Un bărbat prefera să moară decât să admită că îi plăcea literatura feminină.

Peter îl strânse și mai tare de mână. Disperarea care se putea citi în ochii lui era neîndoielnică. Din păcate.

– Lady Bradford a murit anul trecut, în octombrie. De atunci, Pen a trecut din dezastru în dezastru. E în drum spre Paris, ca să vină să mă vadă. Dar e o femeie singură și călătoria e periculoasă.

„Nemernica o merită cu vârf și îndesat", ar fi vrut Cam să spună, dar se miră chiar el de cât era de pornit împotriva ei. Lumea îl socotea un om cumpănit. Ultima oară când își pierduse firea fusese atunci când Pen îi refuzase cererea în căsătorie. Dacă ea își pierduse protectoarea, chiar așa nepotrivită cum fusese, n-avea decât să-și găsească pe altcineva care să-i poarte grija.

– Peter, eu..., începu Cam, neștiind prea bine ce anume să răspundă.

Ghicise că Peter își dorea ca el să-i salveze sora și s-o lecuiască de purtarea ei iresponsabilă. La naiba, cum să-și refuze prietenul de-o viață?

De parcă citise reticența lui Cam, Peter începu să vorbească repede. Sau poate că știa că nu-i mai rămăseseră de trăit prea multe clipe și nu voia să piardă vremea. Disperarea îi birui tusea, așa că reuși să pronunțe propoziții complete:

– În ultima ei scrisoare, îmi spunea că era la Roma și că rămăsese fără bani. Asta era acum o lună. Dumnezeu știe ce s-a mai întâmplat de atunci.

– Dar ce pot eu să fac?

– Găsește-o. Adu-o înapoi în Anglia. Asigură-te că e în siguranță.

Peter se uita la Cam ca la ultima lui speranță. Ceea ce făcea ca lui Cam să-i fie al naibii de greu să-l refuze.

– Elias e moștenitorul familiei, iar Harry nu se ridică la înălțimea unei asemenea misiuni, chiar și dacă aș putea să-l fac să se îndepărteze de bordelurile pe care le frecventează.

Peter tocmai împiedicase orice încercare a prietenului său de a sugera ca unul dintre frații Thorne să preia acea sarcină.

Cam se ridică și începu să bată camera, cu pași mici.

– Nu-mi cere asta, te rog. N-am nici o autoritate asupra lui Pen. N-o să-mi dea nici un strop de atenție.

– Ba o să-ți dea. I-a plăcut întotdeauna de tine.

Nu și ultima dată când se întâlniseră...

– Nu pot s-o răpesc!

Tremurând, Peter se împinse mai sus, pe perne. Ochii lui negri, atât de asemănători cu cei ai surorii lui, ardeau pe chipul cenușiu, de parcă întreaga viață îi era concentrată în acea privire.

– Dacă de asta e nevoie, atunci așa să faci. Nu vreau ca sora mea să umble brambura prin Europa, în timp ce niște porci și ignoranți de bărbați o numesc „curvă".

„La naiba!"

Cu privirea neclintită, Pete strânse cuvertura în mâini. Trase cu greu aer în piept.

– Nu există un om în care să am încredere mai mult decât în tine. Dacă m-ai socotit vreodată prieten, dacă ai ținut vreodată măcar un pic la sora mea, adu-o pe Pen acasă.

Dacă ținuse vreun moment la sora lui? O, da, lui Cam îi plăcuse de Penelope Thorne. Până în clipa în care ea îl tratase ca pe un lacheu neobrăzat.

Se opri la fereastră și-și adânci privirea în noaptea furtunoasă. O pădure nesfârșită de catarge se înălța spre cerul învolburat. Era o noapte numai bună de făcut pacte cu diavolul. Numai că, în acea clipă, Cam era convins că diavolul era însăși femeia aceea pe care trebuia s-o vâneze ca pe o sălbăticiune.

Își privi reflexia în geam. Arăta ca întotdeauna. Calm. Controlat. Rece. Obiceiul de a-și ascunde sentimentele îi devenise un fel de a doua natură. Dar era mâhnit și plin de resentimente – iar acestea din urmă se concentrau cu toatele în jurul acelei femei dificile. Cam văzu, reflectată în sticla ferestrei, și reflexia încețoșată a lui Peter, care îndura cu stoicism chinul din ultimele lui ore de viață.

Cum putea să-l refuze? Cu toate că, firește, o asemenea încercare era sortită eșecului. Pen urma să facă tot ce o tăia pe ea capul, în ciuda rugăminților fratelui sau a acțiunilor întreprinse de prietenul ei din copilărie.

Cam își îndreptă umerii. Simțul datoriei îi călăuzise viața de când fusese îndeajuns de mare ca să înțeleagă bârfele privitoare la mama lui și la cumnatul ei. Și, vrând nevrând, tot datoria îl obliga să primească și acea nouă sarcină cu care se pricopsise. Încet, se întoarse către prietenul lui.

– Așa o să fac, Peter.

Răspunsul fu răsplătit cu o ușoară destindere a expresiei lui Peter, o vagă rămășiță a zâmbetului său strălucitor de altădată. Cei din neamul Thorne erau faimoși pentru frumusețea lor.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Cam.

Mai degrabă trebuia să-l ajute, decât să-l binecuvânteze.

Capitolul 2

Val d'Aosta, Italia, februarie 1828

De-a lungul celor nouă ani în care călătorise, Pen se aflase de nenumărate ori în mai multe împrejurări grele decât putea să-și amintească. Dar parcă nici una nu fusese atât de dramatică precum era cea din prezent, pe când se afla în sala comună, dărăpănată și plină de purici, a unui han din Alpii italieni.

Luptându-se să-și stăpânească tremurul mâinii, Pen ridică pistolul, prefăcându-se că era obișnuită să înfrunte zilnic o ceată de ticăloși. Instinctul îi spunea că, dacă se lăsa pradă fricii, ar fi devenit o victimă sigură a violului și jafului – și poate chiar a unei crime.

Un grup de vreo doisprezece bărbați se uita la ea. Cu toții, disperați. Cu toții, beți. Cu toții, plini de curajul dat de faptul că se aflau în haită.

– Primul care mișcă se alege cu un glonț în cap, le spuse ea într-o italiană fluentă.

Din păcate, locuitorii acelui sat uitat de Dumnezeu vorbeau un dialect bizar. Limba lor nu semăna cu italiana melodioasă a toscanilor, pe care Pen o învățase în saloanele de la Florența.

Pen blestemă în gând ghinionul și vremea rea care o îndepărtaseră atât de mult de civilizație. În spatele ei, camerista personală și vizitiul se ghemuiseră lângă un perete. Nici o urmă de hangiu. Probabil că și el făcea parte din acel complot. Pentru că părea la fel de ticălos precum nemernicii din fața ei.

O brută cu mustăți stufoase înainta spre ea, cu o expresie disprețuitoare întipărită pe față. Din talmeș-balmeșul de cuvinte bizare pe care le răcnea gloata, Pen recunoscu doar „unu" și „glonț".

Ținea pistolul drept, în ciuda fricii care aproape că o paralizase.

– Și un singur glonț poate să te facă praf.

Matahala zâmbi disprețuitor și mai făcu un pas. Pen armă pistolul.

– Un centimetru dacă te mai apropii, te împușc!

El se apropie atât de mult încât Pen îi simțea mirosul stătut al trupului mătăhălos.

Stomacul lui Pen, deja frământat de spaimă, se revoltă, iar ea avu nevoie de multă putere ca să nu se clatine. Cei din spatele matahalei începură și ei să se miște. Orice spunea conducătorul lor le stârnea hohote de râs, iar acestea îi trimiteau lui Pen fiori de groază pe șira spinării.

– Te-am prevenit, spuse ea, silindu-se să înfrunte înfrigurarea care sclipea în ochii lui porcini.

Degetul i se strânse pe trăgaci și o explozie umplu aerul. Reculul armei o împinse în spate. Urechile îi țiuiau. Duhoarea fierbinte a prafului de pușcă îi umplu nările.

– *Porca miseria*[1]...

Matahala se clătină spre șleahta de nemernici, care mormăia precum un ocean furios. O gaură însângerată îi apăruse în frunte. O expresie de uimire îi îngheță trăsăturile, iar apoi își dădu ochii peste cap și se prăbuși, fără suflare, la pământ.

O, Doamne! Murise. De mâna ei.

În cei douăzeci și opt de ani ai ei, nu omorâse niciodată pe cineva.

Văzând că mormăiala nemernicilor se transforma, treptat, în răcnete de amenințare, Pen bâjbâi în buzunar după al doilea pistol. Simți o prezență lângă umăr și realiză că, în sfârșit, Giuseppe, vizitiul ei, dădea dovadă că mai avea o urmă de coloană vertebrală. Măcar să se fi arătat curajos având o pușcă la el. Însă arma lui rămăsese în trăsură. Așa că se putea lupta doar cu pumnii.

– Bravo, milady!

Bărbații se aruncară spre ea, într-un val furios. Pen ridică pistolul cu o mână care se dovedi neașteptat de fermă. Trupuri îmbâcsite de sudoare o înconjurară și o sufocară. Mâini aspre o apucară și o ciupiră de sâni. Cineva o lovi în coaste și o lăsă fără răsuflare.

[1] „Ce mama naibii" (în lb. italiană în original)

O cuprinse groaza. Mai avea un glonț. Oare acela era momentul cel mai bun ca să-l folosească?

Giuseppe era undeva în învălmășeală. Nu putea să-l ajute. Nici ea nu prea avea cum să se ajute. Gâfâind și zbătându-se, își ridică pistolul, conștientă că, după ce trăgea, rămânea la mila mulțimii.

Auzi un foc de armă și crezu că ea trăsese. Dar pistolul din mâna era tot rece.

Mâinile care o pipăiau se opriră. Urletul furios se stinse treptat, până când se făcu liniște. Atacul durase doar câteva secunde, dar lui Pen i se păruse că trecuse o viață.

Se mai auzi o împușcătură, iar hoarda de nemernici începu să se retragă precum refluxul de pe o plajă.

– Pleacă de lângă ea!

„Cam?"

Șocul o transformă în stană de piatră. Chiar și după nouă ani, vocea îi era cunoscută. Tonul baritonal îi ajunsese la inima pe care, de la ultima lor întâlnire, ea și-o ținuse înghețată.

Posomorâți, atacatorii se retraseră, lăsând liber un culoar între locul în care stătea Pen și ușa în pragul căreia se afla surprinzătorul ei salvator. Pen răsuflă în voie pentru prima oară după un timp care ei i se părea că durase ore întregi. Aerul era îmbâcsit de miros de sudoare, de sânge și de frică.

Bărbatul înalt, care purta o pelerină elegantă și o căciulă de castor înclinată într-un unghi poznaș, părea să aparțină unei cu totul alte specii decât celei a grupului de ticăloși. Cam era înarmat cu două pistoale mari, cu o pușcă atârnată de umăr și cu o sabie prinsă la șold. Pe umeri și pe căciulă avea urme de zăpadă.

– Dispăreți și să nu vă mai prind pe aici! le spuse el atacatorilor pe un ton care îi dădu lui Pen fiori reci pe șira spinării. Doamna e sub protecția mea, adăugă el în timp ce înainta spre ea.

Italiana lui era la fel de bună ca și a ei și, de data asta, ticăloșii înțeleseră. În plus, arsenalul lui vorbea, fără îndoială, mai puternic decât cuvintele.

Unul dintre bărbați încercă să protesteze în legătură cu tovarășul lui mort, până când Cam își ridică arma. Ticălosul se îndepărtă odată cu ceilalți, care trăgeau cadavrul după ei.

Tremurând, Pen întinse o mână către Giuseppe. Spre stupoarea ei, Cam o apucă de braț. Îi simți căldura atingerii chiar și prin

mănușa de piele pe care o purta. Cum de putea s-o afecteze, după atât amar de vreme?

– Sunt bine, se căzni ea să spună.

– Pe naiba ești bine!

Strânsoarea mâinii lui se înteți.

Pen își dorea ca încăperea să nu se mai învârtă cu ea. Și să poată să răsufle în voie. Și să nu mai aibă înaintea ochilor expresia aceea dezaprobatoare de pe fața lui Cam și nici chipul bărbatului pe care îl împușcase.

– Eu... eu n-am mai omorât pe nimeni până acum.

– Nu-ți irosi mila, îi spuse el pe un ton plin de furie.

Uimită, ea îi privi fața. Chipul acela frumos, sculptat, auster, care încă îi bântuia visele, indiferent de cât de tare se străduia să-l uite.

– Ești supărat pe mine? îl întrebă, nedumerită.

– Bineînțeles că sunt! Îmi vine să te pun pe genunchi și să-ți dau vreo două la fund.

– Dar nu înțeleg de ce, îi zise ea cu glas slab, care părea să vină de la capătul unui tunel lung.

Chipul lui Cam deveni singurul punct nemișcat dintr-o lume care se învârtea.

Închise ochii. Apoi stomacul i se revoltă, înainte ca el s-o prindă în brațe. După ce reuși să scoată câteva sunete răzlețe de împotrivire, Pen leșină.

– Ia astea, spuse Cam în timp ce se chinuia s-o țină pe Pen, întinzându-i pistoalele vizitiului nefolositor, care se ascundea în spatele ei.

Cam strânse mai bine trupul nemișcat al lui Pen. Era o adevărată luptătoare. Cum îi crescuse inima – deși stomacul i se strânsese de groază – atunci când o văzuse înfruntându-i pe acei netrebnici.

Se uită țintă la chipul ei. Fetișcana de altădată înflorise într-o frumusețe din pricina căreia bărbații puteau să înceapă războaie. Cam își aminti cât de tulburat fusese, cu ani în urmă, descoperind că tovarășa lui de joacă începuse să se transforme într-o frumusețe răpitoare.

Trupul înalt și subțire, cu rotunjimi, era acum moale în brațele lui. Mirosul ei îl răscolea. Ceva proaspăt și floral. Cald și feminin. Cu o urmă de fum, de la praful de pușcă.

Pletele lungi și negre curgeau în jurul ei. Simți că-l sufocă furia amintindu-și cum o trăgeau de păr nemernicii aceia. Dacă ar fi avut mai multe pistoale și ajutoare cu el, ar fi făcut mult mai mult decât să-i alunge pe nemernici.

– Cheamă-l pe hangiu, îi spuse el tinerei despre care presupunea că era camerista lui Pen.

Cu o privire șocată, de parcă se așteptase ca el să continue ceea ce începuseră acei ticăloși, fata se ridică, făcu o reverență stângace și apoi dispăru pe coridor.

Pen se zbătu atunci când el o așeză cu grijă pe o bancă de lemn, sub fereastră. Privind-o, se simți năpădit de un val de emoții. Era, bineînțeles, ușurarea de care îl cuprinsese pentru că reușise s-o salveze. Furia pe care i-o stârnea faptul că ea se afla într-un asemenea loc. Și o ciudată și inacceptabilă reacție fizică.

Reacție care se accentuă atunci când se aplecă asupra ei, ca să-i cerceteze rănile. Avea zgârieturi pe gât și pe umeri. Nu putea să vadă nimic altceva în neregulă cu ea. Groaza îi încleștă stomacul la gândul lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla dacă el n-ar fi sosit la timp.

Genele întunecate precum cerneala ale lui Pen se zbăteau pe obrajii palizi, dar ea nu se trezi. Ceea ce-l șoca pe Cam nu era frumusețea ei senzuală. Ci faptul că părea atât de inocentă.

Privirea îi căzu pe buzele ușor întredeschise. Îl străbătu un fior îngrijorător de dorință. În timp ce îi trăgea corsajul rupt peste cămășuță, se strădui să nu privească pielea satinată de sub rochia zdrențuită. Era un ticălos dacă o dorea fizic, în loc să se uite la ea doar ca la o datorie pe care o avea de îndeplinit cât mai repede.

La naiba! În momentul în care privirea îi căzu pe sânii ei, Pen se mișcă.

– Ai văzut destul? îl întrebă ea în engleză.

Ducele de Sedgemoor era renumit pentru siguranța lui de sine. Nimeni nu-l făcea să roșească. Însă simți cum căldura îi inunda pomeții, în timp ce se îndrepta de spate și o privea pe Penelope cu ceea ce el spera să fie detașarea lui obișnuită.

– Nu pari grav rănită, remarcă el.

Își aruncă pelerina și-și așeză sabia și pușca pe o masă. Spre deosebire de Pen, Cam venise pregătit pentru acel colț de lume în care domnea fărădelegea.

– Cu siguranță că nu pe sâni, îi răspunse ea, strângându-și corsajul în timp ce se străduia să se ridice în capul oaselor.

El își înăbuși un răspuns tăios fiindcă, la urma urmei, se holbase la ea.

– Ce naiba cauți în văgăuna asta?

Cu mâna ei subțire, Pen își îndepărtă părul de pe față. Cam băgă de seamă, îngrozit, că ea tremura.

– M-am adăpostit din cauza vremii, îi răspunse ea pe un ton mai ascuțit decât tăișul sabiei lui. Știu că tu poți să treci printr-o avalanșă fără să clipești, dar noi, muritorii, trebuie să ne căutăm adăpost atunci când zăpada blochează drumurile.

Fusese nebună să călătorească prin munți în februarie, dar paloarea chipului ei îl făcu să se abțină de la mustrări.

Hangiul se năpusti în cameră, ducând o tavă în mâini.

– *Mi dispiace, mi dispiace*[1]..., începu el, iar apoi izbucni într-o explicație plină de emoție, din care Cam reuși să priceapă că banditii îl închiseseră în beci.

Cam luă tava, încântat să vadă că pe ea se aflau o sticlă de coniac și două pahare. După ultima jumătate de oră, chiar merita ceva de băut. După ce hangiul îi asigură că aranjase ca niște săteni zdraveni să păzească hanul – aparent, o chestiune de onoare civică – Cam îi porunci să-i rezerve o cameră și îl trimise la plimbare.

Pen rămăsese tăcută în timpul discuției dintre Cam și hangiu. Atât de tăcută încât, după ce rămaseră singuri, Cam o văzu ridicând dintr-o sprânceană. Dacă nu cumva Pen se schimbase foarte mult în ultimii ani, liniștea nu era deloc starea ei firească.

– Te simți bine?

El presimțea că răspunsul era „nu", dar, ca obicei, ea își ridică bărbia și-l privi țintă. Cam se întrebă ce vedea la el. Nimic care să-i placă, dacă îi citea el bine expresia.

– Excelent.

Ar fi crezut-o, dacă n-ar fi văzut cum se silea să nu se mai uite la balta de sânge de pe podea. O fată cu o găleată în mână se strecură în cameră și începu să curețe mizeria. Chipul lui Pen se mai destinse.

Faptul că încă putea s-o înțeleagă atât de bine i se părea ciudat lui Cam. El crezuse că, revăzând-o, ea avea să-i pară o străină,

[1] „Îmi pare rău, îmi pare rău" (în lb. italiană în original)

având în vedere că trecuse atâta vreme de când se văzuseră ultima oară. Cu toate astea, n-o simțea deloc ca pe o străină. În multe privințe, îi era la fel de familiară ca propria soră.

Peter îi dăduse lui Cam toate scrisorile recente primite de la Pen, așa că acesta din urmă știuse, oarecum, unde s-o caute. Așa ajunsese până în văgăuna aceea. Se luptase să nu cadă sub vraja femeii care scria cu atâta umor și vitalitate. Pen nu pomenise în scrisorile ei despre nici o intrigă amoroasă. Pe de altă parte, ar fi fost ciudat să-i povestească despre așa ceva tocmai fratelui ei.

Ea înghiți și-l privi țintă.

– Ce coincidență să apari aici!

– O coincidență norocoasă, îi răspunse el, sec, ridicând sticla de coniac.

– Sper că-mi torni și mie un pahar.

Un alt lucru care trebuia să-i amintească lui Cam de faptul că ea nu era atât de inocentă pe cât părea.

– Cum vrei.

Îi dădu coniacul și încercă să-și ascundă surpriza atunci când o văzu luând o înghițitură zdravănă. În lumea lui, doamnele necăsătorite, de familie bună, nu beau tărie. Dar, desigur, Pen nu mai aparținea lumii lui.

Se gândi la Lady Marianne Seaton, femeia cu care alesese să se căsătorească. Lady Marianne nu se atingea de tărie. Dar nici n-avea curajul să împuște un bandit.

N-o văzuse niciodată pe Lady Marianne altfel decât perfect pusă la punct. Pen stătea în fața lui cu îmbrăcămintea răvășită de-a binelea. Corsajul îi atârna, dezvăluind marginea dantelată a cămășuței. Lui Cam i se părea o trădare faptul că, dintre cele două femei, o socotea mai atrăgătoare pe cea din fața lui.

La naiba, anii care trecuseră nu-i stinseseră interesul sexual față de Pen. Din clipa în care o revăzuse, o dorise. Și era blocat alături de ea până când reușea s-o readucă, în siguranță, în Anglia. Ce situație infernală!

Indiferent de motivul care o adusese în situația de față, ea era tovarășa lui din copilărie și sora prietenului său. Merita să fie tratată cu respect și curtoazie. Dacă o făcea a lui pentru o noapte, era obligat s-o ia pe viață. Maturizându-se, Cam își dăduse seama că fusese o nebunie s-o ceară în căsătorie, în urmă cu toți acei ani.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o uniune permanentă cu cineva cu reputație îndoielnică, din neamul Thorne.

Clătinându-și paharul gol în mână, Pen se sprijini cu spatele de perete. Coniacul o ajutase să-și recapete întrucâtva culoarea din obraji.

– N-a fost doar o coincidență, nu-i așa? îl întrebă ea, calm, după ce servitoarea ieși din cameră.

– Nu.

– De ce ești aici, Cam?

Ca un laș, el întinse mâna după sticla de coniac și-și umplu din nou paharul. Apoi turnă și într-al ei.

– Peter m-a trimis. După ce a murit Lady Bradford, și-a făcut griji în privința ta, îi răspunse el, iar apoi făcu o pauză. Îmi pare rău.

Ceva ce semăna a durere străluci în ochii ei de un negru intens. Pen învățase să-și țină gândurile pentru sine.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton mai blând. Mi-e dor de Lady Bradford. A fost o companie minunată.

Pe când era copil, Cam o cunoscuse pe Isabel, Lady Bradford. Femeia avusese o avere consistentă și, după o căsnicie scurtă și dezastruoasă, nu mai manifestase nici un interes față de căsătorie. Cam o plăcuse. Era excentrică, amuzantă și pedantă. Dar nimeni n-o socotise o companie potrivită pentru o tânără aflată la o vârstă la care era ușor impresionabilă.

– Pen, am vești triste, spuse Cam cu inima strânsă de regret și de milă, pentru că știa că Pen își iubise fratele. Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că Peter a murit acum o lună, la Calais.

Pen începu să răsufle iute. Ochii i se întunecară. Culoarea pe care o căpătase în obraji de la coniac se transformă în cenușă.

La naiba, ce idiot fusese! Trebuia să-i fi dat vestea cu mai multă blândețe.

Cam se așeză pe bancă, lângă Pen, și-și petrecu brațul în jurul umerilor ei. Era țeapănă ca un cadavru. O strânse mai tare, îngrijorat de rigiditatea ei.

– Pen?!

Nu se gândise serios la ea de ani întregi, cu excepția momentelor în care își amintea de îndrăzneala ei de a-i fi refuzat cererea în căsătorie. Intimitatea forțată din acel moment îi readucea în

minte lui Cam amintiri mai vechi și mai dulci, despre momentele în care o consolase, în copilărie.

– Pen?! Vorbește cu mine!

Încet, ea se întoarse și clipi, ca și cum încerca să se trezească dintr-un vis urât.

– Trebuia să ne vedem la Paris, începu ea.

Avea o voce firavă și pierdută. Iar el era disperat fiindcă nu știa cum ar fi putut s-o ajute.

– Ăsta e și motivul pentru care călătoresc pe o asemenea vreme, continuă ea, forțându-se, parcă, să răsufle. Ce s-a întâmplat?

– Peter s-a prăbușit în timp ce mergea pe cheiuri.

– O, Doamne, suspină ea, începând să tremure. Nu știam că era bolnav. Ar fi trebuit să-mi spună.

– Doar știi cum era Peter...

– Nu voia să împovăreze pe nimeni.

Lacrimile îi îngroșaseră vocea, iar calmul ei nefiresc începu să se clatine.

– A fost un om curajos, adăugă el.

Poate că Peter fusese un pierde-vară, dar avusese o inimă mare. Așa crezuse Cam, cândva, și despre Pen.

– Da.

El se trase mai aproape. Îl durea inima pentru ea. Pen nici nu apucase să se împace cu ideea că omorâse un om, iar acum trebuia să facă față și veștii despre moartea fratelui pe care îl iubise atât de mult.

Pen se smulse din strânsoare.

– Te rog...

El se ridică în picioare, încercând să-și înăbușe durerea stârnită de faptul că Pen îi respinsese gestul de compasiune. La urma urmei, n-avea dreptul s-o atingă. Și, având în vedere atracția nedorită pe care nu și-o putea stăpâni, Cam socotea că era mai bine pentru amândoi dacă el n-o atingea.

– Pot să fac ceva pentru tine?

De obicei, Cam știa cum să facă față oricărei situații. Dar nu și în acel caz. Nu cu femeia aceea care îi era atât de familiară, și care totuși era o străină.

Privirea sticloasă a lui Pen îl făcu să se întrebe dacă ea bănuia ceva. I se strânse inima văzând-o cum se lupta să-și țină lacrimile în frâu.

– Cam, poți, te rog, să mă lași singură? îl rugă ea în timp ce-și frângea mâinile în poală.

Nu trebuia să se simtă jignit. Era limpede că Pen era tulburată. Însă, pe când fusese fetiță, ea se refugiase mereu în brațele lui, ori de câte ori era supărată.

– Nu pot să te părăsesc.

Pen clătină din cap și izbucni:

– Pentru numele Domnului, chiar nu poți să-mi acorzi puțină intimitate?

Cam tresări înlăuntrul lui, dar își păstră tonul calm.

– Ba da, bineînțeles.

Se întoarse ca să plece, dar își aminti că mai avea ceva de spus. O surprinse ghemuindu-se lângă perete, ca și cum ar fi vrut să se separe de lume. Impulsul îl împingea s-o ia în brațe. Dar reuși să se abțină. Fusese destul de limpede că el era ultimul bărbat de care ea voia să fie atinsă.

– Pen, mai e ceva...

Ea nu-și ridică privirea, dar mâinile i se crispară pe fusta albastră, trasă peste genunchii ridicați.

– Nu acum.

– Trebuie.

Se simțea ca și cum ar fi fost cel mai mare bastard din lume. Și, pentru prima dată, nu din cauza îndoielii care plana asupra filiației lui. Își îndreptă umerii, ca și cum se pregătea să înfrunte un dușman primejdios.

– Peter mi-a cerut să te aduc înapoi în Anglia.

– N-am nevoie de escortă, îi răspunse ea cu voce slabă, în timp ce își ținea privirea ațintită la obloanele ferestrei.

– Da, am înțeles asta încă din momentul în care am ajuns aici, replică el, sarcastic.

– Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, spuse ea, ridicând sfidător bărbia.

Dar se vedea că era aproape să se prăbușească.

– Eu doar voiam să spun că o să ne continuăm drumul împreună.

Din clipa în care cuvintele îi ieșiră de pe buze, Cam știu că spusese un lucru greșit. Ochii ei străluciră de furie. Totuși, asta era mai bine decât durerea mută de până atunci.

– Văd că încă dați ordine, Excelență!

– Nu te pune cu mine pe tema asta, Pen, îi spuse el cu glas scăzut.
Ea îi aruncă o privire plină de repulsie.
– Dispari, Cam.

Capitolul 3

Necazul cu hanurile mici de la capătul lumii era că nu puteai să găsești nici în ruptul capului un loc ferit, din care să observi cine intra și cine pleca. Mai ales în timpul unui viscol de proporții biblice.

Cam ajunsese acolo după mai multe săptămâni în care fusese nevoit să se cazeze în tot felul de locuri neplăcute, dar hanul acela le întrecea pe toate. Nu voia s-o deranjeze pe Pen în clipele în care își plângea fratele. Dar nici n-avea chef să stea afară, în zăpadă, până când ajungea sloi de gheață. Nici în camera lui de la etaj nu putea să se retragă, pentru că se temea ca nu cumva să se întoarcă bandiții. Sătenii organizaseră, într-adevăr, o pază, dar nu putea să lase siguranța lui Pen în mâinile unor străini.

Așa că străbătu încăperile în lung și-n lat, precum un câine rătăcit, flămând, înfrigurat și, pe deasupra, întristat în chip straniu de reacția pe care o avusese față de Pen. Și de reacția ei lipsită de entuziasm față de el.

Pen apăru, în cele din urmă. Cam era la bucătărie, chinuindu-se să bea un pahar de vin roșu înțepător, din producția locală. Soția hangiului pregătise cina, iar mirosul ademenitor îl făcea pe Cam să-i lase gura apă. În ciuda împrejurărilor, se părea că apetitul lui zdravăn nu avusese de suferit.

– Bună seara, Pen, spuse el, și se ridică de pe scaun. Vrei puțin vin?

– Poate că mai târziu, îi răspunse ea, fără să se aventureze înăuntru.

Își prinsese corsajul rupt de partea de sus a cămășuței. Asta îi amintea lui Cam, dacă mai era nevoie, că Pen tocmai fusese victima unor violențe. Din nefericire, îi amintea și de rotunjimile dulci ale trupului ei. Deja devenise obositor faptul că era atât de conștient, fizic, de trupul lui Penelope Thorne.

– Mă căutai?

– Mă uitam după Maria. Aș vrea să mă spăl și să mă schimb.

Tonul ei era aproape la fel de rece ca și vremea de afară.

– Dacă nu stai în sala de mese, aș vrea să-i aduc pe paznici înăuntru, ca să mănânce și ei ceva. E o noapte cruntă.

– *Noblesse oblige*[1], Cam?

Încercă să nu ia în seamă tonul ei batjocoritor. Să aibă grijă de cei care îl serveau însemna o datorie foarte importantă pentru el.

– Dacă vrei să-i spui așa...

– *Poverina, poverina*[2], zise hangița, părăsindu-și locul de lângă plită și repezindu-se s-o îmbrățișeze pe tânără.

Pen se aplecă și-și culcă numaidecât capul pe sânul generos al femeii, iar Cam îi văzu vulnerabilitatea din privire.

Nu era de mirare că Pen nu voise să treacă de pragul ușii. Făcuse o mare sforțare ca să-și ascundă durerea, dar Cam băgase de seamă pe dată că ochii ei erau roșii și umflați. În timp ce el înjurase vremea și împrejurările vitrege, ea plânsese de-și dăduse sufletul. Se simți precum cel mai mare ticălos.

O urmări din priviri, admirându-i puterea, în timp ce ea se aduna și-și îndrepta spatele, lângă femeia cu păr cărunt. Hangița o conduse, cu blândețe, la masă. În câteva clipe, un pahar de vin și un castron cu supă aburindă apărură în fața ei.

– *Grazie*[3], spuse Pen cu glas răgușit.

Se uită lung la mâncarea din fața ei, de parcă se aștepta ca în ea să fie niscaiva otravă.

– Mănâncă până ce nu se răcește, o îndemnă Cam tăindu-i o felie din pâinea enormă pusă în mijlocul mesei.

Pen își afundă lingura în castron, însă nimic mai mult.

– Nu e nedemn de rangul impozantului Camden Rothermere să mănânce în bucătărie?

– Nu mai încerca atât să mă împungi. O să-mi provoci o indigestie.

În ciuda aversiunii ei vădite, Cam îi atinse mâna. Contactul îi dădu un fior, deși încerca să se convingă că nu făcea decât să-i ofere puțină alinare.

– Mănâncă, Pen. Lucrurile o să se rezolve.

– În avantajul tău, presupui.

[1] „Noblețea obligă" (în lb. franceză în original)

[2] „Biata de tine, biata de tine" (în lb. italiană în original)

[3] „Mulțumesc" (în lb. italiană în original)

Se așternu o liniște încărcată de dușmănie. Ce păcat! El și Pen se înțeleseseră întotdeauna minunat. Până s-o ceară în căsătorie.

– Îmi pare rău pentru Peter, îi spuse el cu glas scăzut.

Vorbise în engleză, ca să creeze o anumită intimitate. În jurul lor continua vânzoleala obișnuită a unui han, cu servitoarele cărând tăvi cu mâncare către sala de mese.

– Și mie, îi răspunse ea fără să-l privească, dar pe un ton mai puțin dușmănos. Îți mulțumesc că m-ai salvat.

El nu voia recunoștință, deși doar Dumnezeu știa ce-și dorea.

– Orice bărbat ar fi făcut la fel, spuse el.

– *Noblesse oblige* din nou?

El nu răspunse. În schimb, își mai tăie pâine.

– Peter credea că dăduseși de necaz. Din câte am văzut astăzi, avea dreptate.

– Probabil că l-ai blestemat pentru că te-a vârât în încurcătura asta. Căutarea surorii capricioase a unui vechi prieten nu era, desigur, pe lista ta cu lucruri de făcut. Mai ales că nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții.

Era în firea lui Pen să vorbească atât de curajos despre ultima lor întâlnire. Cam sorbi din vin și se hotărî să fie la fel de sincer.

– Nu trebuia să fugi din Anglia. N-aveam nici o intenție să te mai stingheresc.

Obrajii ei se colorară și, spre ușurarea lui, Pen începu să mănânce, chiar dacă, probabil, o făcea doar ca să-i ocolească privirea.

– N-am fugit de tine. Am fugit de mama mea.

Of, trebuia să fi ghicit.

– A încercat să te bată la cap în privința căsătoriei cu mine?

Pen râse sarcastic.

– Puțin spus. A încercat chiar să-l convingă pe tata să mă bată până când acceptam să mă căsătoresc cu tine.

Cam își dădu seama că ar fi trebuit să fi stat de vorbă cu Pen înainte să-i ceară tatălui ei permisiunea de a o cere în căsătorie. Însă, în înfumurarea lui, nu se gândise că ea l-ar fi putut refuza.

– Doamne, Pen, chiar a făcut tatăl tău așa ceva?

– Bineînțeles că nu, îi răspunse ea, și, pentru o clipă, schimbară o privire ca între cunoscători, așa cum făceau pe când erau copii. Chiar ți-l imaginezi pe tata ridicând mâna la mine?

Răposatul lord Wilmott fusese un om slab, care se ferise întotdeauna de soția lui cea violentă.

– Nu. Ar fi fugit la Londra și s-ar fi ascuns la clubul lui, fu de părere Cam.

– Și-a luat tălpășița, alături de ultima lui amantă. Mamei nu i-a plăcut asta deloc.

– Te cred și eu.

Așa cum credea și că Lady Wilmott își vărsase nemulțumirea pe fiica ei.

– Așadar, oferta mătușii tale a sosit chiar la timp.

– Întotdeauna mi-am dorit să călătoresc. În plus, mai eram și îngrozită de faptul că trebuia să-mi fac debutul în societatea londoneză.

– Ai fi făcut senzație la Londra, îi spuse el, nedumerit de astfel de vorbe.

– Mă îndoiesc, răspunse ea, strâmbând din nas. Mi s-a dus faima cum că aș fi fost prea încăpățânată. Nu cred că pretendenții pe care i-aș fi avut ar fi fost de altă părere, adăugă ea și se opri înainte ca el să poată să protesteze. Habar n-aveam că ți-am rănit mândria atât de tare.

El ridică din umeri și se strădui să pară destins.

– Îndrăznesc să spun că a fost o lecție bună pentru sufletul meu.

– Îmi pare rău, Cam.

– Dar nu-ți pare rău că m-ai refuzat.

Trebuia să înceteze să mai vorbească despre asta. Dacă stăruia asupra refuzului ei, Cam ar fi putut s-o facă să creadă că mândria lui încă mai era rănită.

– A trecut mult timp de atunci, îi spuse ea cu glas șoptit.

Asta era ceva nou. Așa cum o știa el, Pen s-ar fi stropșit numaidecât la el pentru ceea ce tocmai îi spusese. Însă ea se mulțumi să se aplece asupra castronului cu supă și să înceapă să mănânce cu mai multă tragere de inimă.

– O să mi te împotrivești în privința întoarcerii în Anglia? o întrebă el după ce ea își termină supa.

Era mulțumit că Pen nu părea prăbușită. Ura să-i vadă frânt spiritul ei cel atât de mândru.

– Vrei să vin cu tine?

El se încruntă.

– Oricât te-ar înfuria aroganța mea în privința asta, i-am promis lui Peter să te duc înapoi.

– Peter nu era paznicul meu.

„Deși e limpede că ai nevoie de unul", se gândi Cam.

– Poate că nu, dar te-a iubit și a vrut să te vadă la casa ta.

Râsul ei amar îi aminti de ziua în care o ceruse în căsătorie.

– Cu un soț și copii, fără îndoială.

– Și ce e rău în asta? o întrebă, tăios, Cam.

– Ar fi rău în ceea ce mă privește. N-o să mă căsătoresc niciodată.

Părea atât de convinsă. Și de ce să nu fie? Își făurise o viață pe placul ei, făcând exact ceea ce voia, cu cine voia. Cam recunoștea în sinea lui că ar fi trebuit să-i admire îndrăzneala. Însă dacă își lăsa rațiunea la o parte, el se simțea îmboldit să dea cu pumnul în ceva. De preferat, într-unul dintre blestemații ei de amanți.

Ea îl cântări din priviri.

– Sunt de mult majoră și, având în vedere că n-am nici soț, nici tată care să mă silească să fac anumite lucruri, mă socotesc o femeie independentă.

Încercând să-și păstreze tonul liniștit, el îi spuse:

– Am de gând să-mi țin promisiunea.

Sclipirea primejdioasă din ochii ei negri îi era bine cunoscută.

– Cum? Îmi dai una în cap și mă legi?

– Da, dacă e nevoie, îi spuse el pe un ton aspru.

Deși numai Dumnezeu știa ce putea să facă dacă Pen refuza să-i dea ascultare.

Umerii ei se prăbușiră, iar Cam îi văzu din nou pe chip durerea care i-l brăzdase atunci când intrase în bucătărie.

– N-o să fie nevoie.

Un amestec de milă și de uimire îl făcu să-și izbească paharul de masa de lemn de pin cu o asemenea putere, încât vinul sări în toate părțile.

– Ce naiba?

O umbră de zâmbet îi arcui buzele lui Pen. Buze al naibii de îmbietoare.

– Ești mai ușor de tachinat decât pe vremuri, Cam.

– De ce, tu...

Ea împinse scaunul șubred de lemn și se ridică în picioare. În ciuda zâmbetului de pe buze, tristețea îi umbrea ochii.

– Eu și Peter urma să ne întâlnim la Paris ca să discutăm despre testamentul mătușii Isabel. El trebuia să fie reprezentantul meu legal la Londra. Acum o să mă reprezint singură. Ai cuvântul meu că mă duc acasă. Dar dacă o să călătorim împreună, oamenii o să bârfească.

Încă de dinainte de a fi întâlnit acea versiune tulburător de atrăgătoare a lui Penelope Thorne, Cam se gândise la o strategie.

– O să evităm orașele mari până când ajungem la iahtul meu, care e la Genova.

– Genova? Asta înseamnă să mă întorc de unde am venit.

– Al naibii să fiu dacă mă apuc să traversez Alpii în februarie, Pen. Mergem spre sud.

– Pot să mă duc și singură spre sud.

Era ispitit să-i dea dreptate, doar ca să scape de atracția aceea care îl făcea să-i numere fiecare răsuflare. Un colț al minții lui continua să exclame, uimit: „Dar asta e Pen Thorne! Cea cu rochii pline de noroi, genunchi juliți și cozi împletite dezordonat. Cum de poate Pen Thorne să aibă un asemenea efect asupra mea?!"

– O să dai de tot felul de necazuri. A fost o mare imprudență din partea ta să pleci la drum însoțită doar de vizitiul ăsta fricos.

Ochii ei se transformară în gheață neagră.

– Nu-ți datorez scuze sau explicații, îi spuse ea, iar apoi se întoarse să plece. Vă doresc o seară bună, Excelența Voastră!

El se ridică în picioare.

– Așteaptă!

O prinse de braț. Pe când erau copii, o atinsese de mii de ori. Totuși, căldura ei îi trimise un fior prin vene. O, Doamne, era în pragul unei catastrofe. Se străduia să se gândească la chipul lui Lady Marianne, dar în loc de frumusețea ei rece vedea doar păr negru, precum cel al țiganilor, și ochi plini de insolență, care îl fulgerau.

Ea se opri.

– Lasă-mă să plec, Cam.

– Promiți că n-o să dispari în noapte?

Ea își smuci brațul, iar el o eliberă, deși o făcu mai degrabă pentru că atingerea ei îi amenința puterea de a se stăpâni, deja zdruncinată.

– Zăpada a închis drumurile spre nord. N-aș fi surprinsă nici dacă drumurile spre sud ar fi, și ele, închise.

– Deci, suntem blocați aici.

Ochii ei se îngustară.

– Chiar așa, Excelență.

Pen își strânse pelerina în jurul ei și ieși, cu spatele drept și cu șoldurile legănându-i-se cu o impertinență sinuoasă, care îi puse lui Cam inima pe jar.

La naiba!

Capitolul 4

Oldhaven House, Londra, februarie 1828

Harry Thorne mai trase un fum din țigara de foi și apoi o aruncă, disprețuitor, în tufișurile de pe terasă. Nu-i plăcuse, deși fumatul era la mare modă printre tinerii din grupul lui.

Dar în ultima vreme nu-i plăcea mai nimic. Starea de rău se instalase în urmă cu o lună, după moartea lui Peter, fratele lui mai mare. Viața palpitantă pe care o ducea în capitală, ca un tânăr de douăzeci și trei de ani ce era, își pierduse orice farmec.

Pe deasupra, se mai și simțea vinovat. La naiba, dacă ar fi știut adevărul despre necazurile lui Peter, s-ar fi grăbit să-l ajute. Dar Peter nu vorbise nimănui despre problemele lui. Și totuși, lui Harry îi era îngrozitor de greu să se împace cu ideea că fratele lui își dăduse ultima suflare singur, într-o țară străină, fără ca el, Harry, să apuce să-și ia rămas-bun.

Harry se îndepărtă de sala de bal, mergând în direcția grădinii întunecate. Sunetul viorilor care îngânau ultimul vals se estompă până când muzica se transformă într-o șoaptă.

Pe undeva pe acolo îl aștepta Lady Vera Standish, în sfârșit pregătită, dacă el îi înțelesese bine semnalele, să capituleze și să-și lase rotunjimile atrăgătoare în mâinile lui. Îl provocase s-o găsească. După ce o vânase luni întregi, Harry spera ca ea măcar să nu se fi străduit prea mult să se ascundă în seara aceea.

Numai că perspectiva de a se bucura în voie de farmecele nespus de admirate ale lui Lady Vera nu-i îmbunătățea deloc lui

Harry starea de spirit. Ajunse la cel mai îndepărtat zid al grădinii, departe de casă. Auzi un foșnet și se întoarse, silindu-se să pară entuziasmat.

Dar sunetul care urmă fu unul la care nu se aștepta. Un vaiet, iar apoi un suspin înăbușit.

Nu era Lady Vera.

Se retrase ca să-i ofere un pic de intimitate persoanei care se ascundea în tufișuri.

Un alt vaiet. Un alt suspin înăbușit.

Merse cale de câțiva pași pe aleea așternută cu pietriș alb. Dacă cineva plângea acolo, nu era treaba lui. Însă dacă întârzia, Vera Standish avea să-și întoarcă atenția către alt curtezan. Doar era faimoasă pentru lipsa ei de răbdare.

Pantoful îi scrâșni pe o piatră. Se așternu liniștea. Persoana care se ascundea în tufișuri își dăduse seama, probabil, că nu era singură.

Harry recunoscu față de el însuși că nu putea să lase pe cineva să sufere. Faptul că era un desfrânat, un libertin, îl transformase oricum într-un ratat. Oftând, se întoarse spre locul din care auzise suspinele. În timp ce se lupta cu tufișurile țepoase, nu putu să nu se gândească la prințul care se chinuia, printre spini, să ajungă la Frumoasa Adormită.

– Vă rog să nu vă apropiați mai mult, îi șopti, de la câțiva metri, o voce blândă.

– Prea târziu, mormăi el, trecând printr-un gard viu, după care se pomeni că ajunsese într-un scuar îngrădit.

Ochii lui, obișnuiți deja cu întunericul, deslușiră o fată îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă și care ședea, încovoiată, pe o bancă de lemn.

– Pleacă de aici!

Deși nu putea să-i vadă fața, Harry fu de părere că fata părea foarte tânără. Ea răsucea o batistă de dantelă în mâini.

– Ești bine? o întrebă el aventurându-se mai aproape, iar ea se dădu înapoi.

– Foarte bine!

Poftim. Întrebase. Fata era bine. Acum el putea să plece și s-o caute pe Lady Vera.

– De ce plângi?

– Nu plâng!

Vocea ei tremurătoare o dădea însă de gol.

– Dar așa pare.

– Am o răceală urâtă, îl lămuri ea, înțepat.

– Atunci, n-ar trebui să stai afară.

– Iar tu n-ar trebui să vorbești cu femei ciudate fără să te prezinți.

Răspunsul acela tăios îl intrigă pe Harry. El nu putea să vadă, prin întuneric, decât că fata era subțirică și că trăgea tot timpul de batistă.

– Tu ești?

– Ce anume? se răsti ea.

El își stăpâni un zâmbet.

– Ciudată.

Ea se ridică de pe bancă. Luna plină își alese chiar acel moment ca să iasă de după un nor și îi oferi lui Harry o primă imagine a domniței aflate la ananghie.

Parcă îi dădu cineva un pumn în stomac.

Cum naiba de n-o văzuse până atunci? Oare fusese atât de vrăjit de tinicheaua de Vera Standish, încât nu băgase de seamă că în sala de bal se afla și acel lingou de aur pur?

– Nu sunt ciudată.

Îl cerceta cu ochii aceia mari de pe fața ei delicată, încadrată de o cascadă de păr des și auriu.

– Dar încep să cred că tu ai putea să fii, adăugă ea.

Domnița lui Harry era uimitor de frumoasă.

– De ce naiba stai aici de una singură? o întrebă el, aspru. Cine știe cine poate să vină peste tine?!

Întrebarea păru să aducă pe chipul ei o undă de zburdălnicie. Harry se gândi că avusese dreptate atunci când simțise că îndărătul suferinței frumoasei se afla destul de multă vioiciune.

– Păi, da, de pildă – tu! exclamă ea.

Harry fu ispitit să-i răspundă cu o răutate. Dar, privind-o, simți cum inima i se opri în loc. Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. Dar oare cum o chema și de unde venea? La naiba, el începuse să frecventeze societatea imediat după ce părăsise universitatea, iar printre doamne avea o reputație de bărbat fatal. Însă fata aceea îi răpise putința de a face orice altceva în afară de a bolborosi și de a se purta ca un nătărău. Reuși să zâmbească – o mare izbândă, având în vedere salturile pe care i le făcea inima în piept.

– În general, sunt socotit destul de inofensiv.

Ea se uită țintă la el, de parcă nu mai văzuse niciodată un bărbat.

– Ar trebui să plec.

Harry îndrăzni să mai facă un pas spre ea și se simți ca un învingător atunci când ea nu se retrase, privindu-l totuși cu prudență. Se părea că nu era chiar atât de inocentă.

– Nu vrei să te întorci în sala de bal cu ochii înroșiți.

– N-ar băga nimeni de seamă.

El râse scurt.

– E primul tău sezon, nu-i așa?

– Da.

– Atunci, ascultă sfatul cuiva mai în vârstă și mai înțelept: corul bârfitorilor observă tot. Iar apoi dă de veste mai departe. Dacă nu vrei ca toată lumea să știe că ai plâns, atunci intră în acea încăpere doar după ce te aduni și te liniștești.

Buzele ei pline se arcuiră în jos.

– Nu-mi place Londra.

– O să-ți placă.

Cu îndrăzneală, o luă de una dintre mâinile înmănușate. Ea tresări. Harry îi simțea căldura chiar și prin cele două straturi de țesătură. Ispita de a-i scoate mănușile și de a-i încerca moliciunea pielii îi făcea capul să bubuie precum o tobă de război. Dar ar fi fost de ajuns doar o mișcare greșită ca ea s-o zbughească spre sala de bal, cu ochi înroșiți ori ba.

– Nu sunt atât de naivă încât să nu știu că un străin n-ar trebui să țină o doamnă de mână, îi spuse ea, sec.

– Da, a fost greșeala ta că nu mi-ai spus cum te cheamă.

Spre uimirea lui, ea izbucni în râs. Harry fu bucuros să vadă că fata își recâștigase buna dispoziție.

– E mai bine să nu știi cine sunt.

– N-o să-mi spui nici de ce plângeai?

Ea își ridică ochii strălucitori spre el, iar Harry simți că iar i se oprește inima în loc.

– Tocmai mi-ai sugerat să n-am încredere în nimeni.

Îl atacase cu propriile lui arme.

– Poți să ai încredere în mine.

Ea îl privi fără să se arate deloc mișcată.

– Sunt sigură că toți indivizii mânați de gânduri necurate spun întocmai același lucru.

Doamne, cât era dulce!

– Iar asta încotro ne duce? o întrebă el.

– La planurile de întoarcere în sala de bal.

– Mă părăsești?

Un alt zâmbet slab. Harry avu deliciosul sentiment că ea își încerca puterile folosindu-se de el.

– Da.

El se întrebă, în treacăt, dacă nu cumva băuse prea mult alcool. Dar atunci când ea îi zâmbi din nou, iar inima lui se clătină precum un marinar beat, recunoscu față de el însuși că amețeala aceea depășea cu mult puterea alcoolului.

– Frumusețe crudă ce ești!

– Cum aș putea să fiu crudă, având în vedere cât de amabil ai fost cu mine?

El gemu:

– Asta mă face să par un fel de unchi bătrân.

Ea încercă să se retragă, iar el o lăsă.

– Nu contează, ceea ce am spus e adevărat, îl încredință ea.

– Îmi păstrezi un dans?

Era din ce în ce mai vioaie.

– Carnetul meu e plin.

– Dar mâine-seară?

– S-ar putea să nu fim la aceeași petrecere.

Îi veni și lui rândul să zâmbească.

– O, te asigur că o să fim, misterioasa mea domnișoară.

Lumina lunii era îndeajuns de strălucitoare încât să dezvăluie expresia fulgerătoare de nefericire ce străbătu chipul fetei.

– N-are rost să flirtezi cu mine.

– Ba are chiar foarte mult rost.

Ea clătină din cap, iar el își dori să creadă că ea îl tachina.

– Sunt deja promisă.

Promisă pentru...?

– Ești căsătorită?

O mare greutate i se puse lui Harry pe inima care, până atunci, fusese mai ușoară decât aerul. Ceva tocmai i se întâmplase în seara aceea, în grădină, ceva de o însemnătate crucială.

– Nu încă.

„Nu încă?" Ce naiba însemna asta?

Înainte ca el să apuce să-i ceară lămuriri, ea se întoarse și se îndepărtă, trecând printr-o deschizătură din gardul viu pe care el n-o văzuse. Și tot nu-i știa numele.

Ceva dinlăuntrul lui îi spunea că amândoi văzuseră același lucru unul în celălalt. Că simțiseră pe dată legătura dintre ei, una cu mult mai puternică decât simpla atracție. Afinitate, precum și ciudata senzație că se cunoșteau dintotdeauna și că întâlnirea lor fusese predestinată.

El oftă și se lăsă pe bancă. Oare lumea unui om putea să se schimbe într-o clipă?

După ce se întoarse la petrecere, Harry o descoperi numaidecât pe fată. Se întrebase dacă nu cumva lumina lunii fusese de vină pentru vraja sub care căzuse. Dar o văzu din nou, mai limpede, iar răsuflarea i se tăie încă o dată. Lumina candelabrelor dezvăluia amănunte pe care el nu le văzuse în întunericul din grădină. Nuanța precisă a părului ei auriu. Pielea fină. Obrajii trandafirii. Un trandafiriu care se întețea de fiecare dacă când arunca o privire neliniștită către locul de lângă uși, în care se găsea el.

Harry fu foarte mulțumit să-și dea seama că ea îl căuta cu privirea. Ochii lui o urmăriră în timp ce se învârtea prin sală, grațioasă precum o lebădă în rochia ei albă. Dansa cu marchizul de Leath. Oare James Fairbrother să fi fost rivalul lui? Omul acela era putred de bogat și făcea parte dintr-o familie foarte influentă.

Din partea opusă a sălii ticsite de lume, Lady Vera se încrunta la el de parcă ar fi vrut să-l jupoaie de viu. Drept scuză, Harry ridică din umeri și-i zâmbi. Cum ar fi putut să-i explice faptul că, după o întâlnire întâmplătoare, nu mai era același om?

– Cine e fata aceea drăguță care dansează cu Leath? întrebă el cu o nonșalanță studiată atunci când prietenul lui, Beswick, veni să-i țină companie.

Beswick avu nevoie de câteva clipe ca să vadă despre cine vorbise Harry. Probabil că prietenul lui era orb, se gândi acesta din urmă. Pentru că ea strălucea mai puternic decât oricare altă femeie din încăperea aceea.

– Blonda?

„Zeița, vrei să zici."

– Da.

– E Sophie Fairbrother, îi spuse Beswick, surprins. Ții prea sus pentru un mezin fără bani și fără perspective, amice.

E sora lui Leath. Am auzit că i-a fost promisă lui Desborough, deși deocamdată nu s-a anunțat nimic oficial.

Harry avu din nou senzația unui pumn primit în stomac. Oare de aceea plânsese fata? Oare familia o silea să facă o căsătorie pe care ea nu și-o dorea?

– Contele Desborough?

Beswick scoase un râset batjocoritor.

– Mai există și altul? El și Leath sunt parteneri politici, iar căsătoria asta o să însemne unirea a două averi fabuloase. Fata vine la pachet cu o zestre foarte generoasă. Sunt mirat că n-ai auzit vorbindu-se despre ea.

– Îl iubește pe Desborough? întrebă Harry, iar apoi se blestemă în gând pentru întrebarea care îl trăda.

Din nou, Beswick râse batjocoritor.

– Cum crezi că lui Desborough i-ar păsa de așa ceva din moment ce fata îi aduce toată averea aceea? Doamne, și eu aș curta-o, dacă Leath n-ar ști că-mi suflă vântul prin buzunare. Mi-aș dori ca el să uite de vânătorii de zestre și să-și îndrepte atenția asupra disputei pe care o are cu Sedgemoor.

Fără să-și ia ochii de la Sophie Fairbrother, Harry îl întrebă pe Beswick:

– Ce dispută?

– Tu ai trăit cumva sub vreo piatră?

Harry îi aruncă prietenului său o privire de ciudă cordială.

– Nu, doar că am luat parte la înmormântarea lui Peter, iar apoi l-am ajutat pe Elias să-și ia în primire noua lui poziție de Lord Wilmott.

Chipul de om cumsecade al lui Beswick fu năpădit de mâhnire.

– Iartă-mă, prietene. Am uitat. Poți să dai vina pe necazul pe care îl simt la gândul că o porumbiță atât de bogată zboară la unul care are deja porumbarul plin.

Harry zâmbi fără tragere de inimă. Greutățile financiare ale lui Beswick nu erau de ieri, de azi.

– Fii tare, Beswick. Întotdeauna e întuneric înainte să iasă soarele pe strada ta.

– Mai ales dacă n-ai bani de lumânări, îi răspunse, cu tristețe, prietenul lui. Cred că ai auzit că Richard Harmsworth și Sedgemoor l-au expus drept hoț pe Neville Fairbrother, unchiul lui Leath. Fairbrother s-a împușcat înainte să fie acuzat oficial, dar ancheta a umplut paginile ziarelor. Jonas Merrick a adunat majoritatea dovezilor – așa cum te-ai aștepta, având în vedere ce surse are. Omul ăla știe dinainte și când urmează ca un șoricel să iasă din gaură, jur.

Poate că Harry chiar trăise sub o piatră.

– Deci faptele unchiului au pătat onoarea întregului neam Fairbrother?

– Cam așa ceva. Se aude că Leath speră să restabilească prestigiul familiei prin căsătoria asta spectaculoasă.

– Deci ea e mielul de sacrificiu.

Biata Sophie. Dansul se terminase, iar fratele ei o dusese în mijlocul unui grup de nobili importanți. Harry băgă de seamă că printre ei se afla și Desborough.

– Mai degrabă fecioara sacrificată, fu de părere Beswick, coborându-și vocea. Desborough e o javră norocoasă. De felul lor, bogătașele astea nu prea au o carcasă atât de atrăgătoare.

– Ai grijă ce zici, Beswick, mârâi Harry.

Chiar și fără să se uite la prietenul lui, Harry știa că acesta îl privea ca pe unul care înnebunise. După cum se simțea, probabil că Beswick avea dreptate.

– Ușor, omule. E o fată drăguță, la care n-ai nici o șansă să ajungi. La vremea noastră, am admirat multe ca ea.

Cei din neamul Thorne erau înclinați spre pasiuni bruște, dar de durată. Sophie Fairbrother n-avea nici cea mai mică idee cu privire la ceea ce provocase în seara aceea.

De parcă îi simțise gândurile lui Harry, ea își ridică privirea dintr-odată, întâlnind-o pe a lui în aceeași clipă. Chiar și de la distanța la care se aflau, Harry văzu cum fetei i se îmbujorau obrajii de alabastru. O, Doamne, cât de frumoasă era!

Harry îi susținu privirea lui Sophie. Voia s-o facă a lui. Cât despre restul lumii, n-avea decât să crape.

Capitolul 5

Val d'Aosta, februarie 1828

Foarte atentă, Pen întredeschise ușa camerei aflate la etaj. În ciuda faptului că era epuizată, toate emoțiile care o frământau n-o lăsaseră să doarmă. Durere pentru Peter. Furie fiindcă el nu-i spusese despre boala de care suferea. Resentimente față de aroganța lui Cam. Exasperare față de ea însăși, întrucât Cam continua s-o fascineze, chiar și în momentele în care îi venea să-i dea cu ceva în cap.

Simpla vedere a lui Cam îi confirmase lui Pen acel adevăr chinuitor. Ura să recunoască faptul că ea încă era acea creatură jalnică, îndrăgostită, ce tânjea după un bărbat care n-avea s-o iubească niciodată.

De când îi refuzase cererea în căsătorie, făcuse tot ce era posibil ca să-l uite pe Camden Rothermere. Mătușa ei dusese o viață activă și interesantă, alături de oameni cărora nu se păsa de manierele englezești, ce impuneau atâtea limite. În ultimii nouă ani, Pen întâlnise poeți, pictori și muzicieni, aristocrați și anticari rătăcitori, călători și oameni de știință.

Aflase că firea ei, atât de deosebită de a celorlalți, prea independentă ca să fie prețuită de oamenii printre care trăise până atunci, îi atrăgea pe cei care puneau preț pe inteligență și spirit. Inima ei frântă găsise o vagă consolare în admirația de care se bucurase din partea unor bărbați extrem de inteligenți și de sofisticați. Cam n-o dorea, dar asta nu însemna că era nedorită.

Din când în când, se întrebase dacă ar fi fost cu putință să întâlnească pe cineva care să-i ia locul lui Cam în inima ei. Dar își dăduse seama, disperată, că era o adevărată Thorne. Iubea profund și doar o singură dată în viață.

Ceea ce însemna că, în prezent, i se părea de neîndurat să-și petreacă următoarele săptămâni alături de Cam. Cu o seară în urmă, le spusese lui Giuseppe și Mariei să fie pregătiți la cinci dimineața, indiferent de cum ar fi fost vremea. Din fericire, furtuna se potolise peste noapte, iar drumul spre sat, pe care-l scrutase de la fereastra

dormitorului, părea ușor de străbătut. Și chiar dacă nu era așa, mai degrabă s-ar fi târât pe jos, prin zăpadă, decât să suporte compania lui Cam până în Anglia.

Cum n-avea să-l mai întâlnească pe Peter la Paris – la gândul ăsta, Pen își înăbuși durerea, spunându-și că avea timp să-l plângă după ce ieșea din necaz – se hotărî să plece spre sud, așa cum sugerase Cam. Iar de acolo, spre Londra.

Coridorul de la etaj era negru ca smoala. Pen se aventură în întuneric. Trebuia să ajungă jos, apoi la grajduri, iar apoi s-o pornească la drum.

– Pleci undeva?

Ea tresări și-și scăpă geanta pe podeaua de lemn. Gâfâind, se întoarse spre umbra de lângă ușă.

– M-ai speriat.

– Se pare că nu îndeajuns, îi spuse Cam, sec.

Ea nu-i luă în seamă remarca.

– De ce ești în fața camerei mele?

– De ce ești îmbrăcată de drum?

– De unde știi că sunt îmbrăcată de drum?

– Nu ești? o întrebă el pe un ton rece. Vrei să continuăm această discuție între patru ochi?

– N-avem nimic să ne spunem, îi răspunse ea, trecând pe lângă el.

– Nici după atâta vreme? Mă jignești.

O prinse de braț și o trase la ea în cameră.

– N-ai nici un drept! izbucni Pen, încercând să se elibereze.

O atinsese prea des de când o salvase. Și, de fiecare dată, pulsul ei o luase razna.

– Poate că nu. Vrei să te potolești și să mă asculți?

– Ești o brută, îi spuse ea, posomorâtă.

– Da, am priceput. Pot să-ți dau drumul?

Pen ar fi vrut să-i dea una în cap.

– Da.

Cam o eliberă și se îndepărtă de ea. Se opri în fața ferestrei. Silueta lui înaltă și atletică se profila în lumina ce venea de la zăpada de afară. După câteva scăpărături, lumânarea de pe noptiera ei se aprinse.

– Urăsc că trebuie să aduc din nou vorba despre demnitatea ta, dar oare nu e degradant ca un duce să doarmă la ușa unei doamne, precum un servitor? îl întrebă Pen pe Cam cu glas mieros.

El își ridică privirea și îi zâmbi vag. În ciuda furiei pe care o simțea, Pen simți un junghi în inimă. Cât își dorea ca el să nu fi fost atât de chipeș, cu fața îngustă și bine conturată, cu ochii de un verde strălucitor și cu sprâncenele atât de negre! După aproape zece ani în care nu-l mai văzuse, el tot o fascina. Pen se gândi că ceea ce i se întâmpla era pur și simplu nedrept.

– N-a fost nevoie să mă prosternez pe pragul tău, îi răspunse el. Giuseppe mi-a spus totul despre planurile pe care ți le-ai făcut.

– Naiba să-l ia pe Giuseppe, cu gura lui spartă!

Pen nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare decât atunci când Cam izbucni în râs.

– Ar trebui să-l concediezi. Nu-ți e de nici un folos.

– Poate că ar trebui să-i oferi un loc de muncă pe domeniul tău, îi sugeră ea pe acel ton în care știa să pună o dulceață primejdioasă.

– Nici să nu visezi. Prețuiesc prea mult loialitatea ca să angajez pe cineva cu un asemenea caracter. Pen, dacă vrei, pot să te urmez până la Dover.

El o făcea să pară lipsită de rațiune.

– Ai face tu asta?

– Da.

Bineînțeles că era dispus s-o facă. Promisese să vegheze asupra ei și n-avea de gând să dea înapoi nici cu prețul vieții. Principiile de neclintit îl făceau pe Cam să fie o adevărată pacoste. Ea oftă prelung.

– Mereu ai fost atât de sâcâitor?

– Probabil, îi răspunse el, aruncând o privire în jur. Mergem?

– Acum?

El ridică lumânarea.

– Trăsura ta așteaptă. I-am plătit eu hangiului pentru tot.

– Dar trăsura ta?

– Am venit călare.

Ea îl privi lung, uluită.

– Prin zăpadă?!

– Prin zăpadă. M-ai băgat în tot soiul de neplăceri, Pen.

Ea își strânse buzele, deși se simțea un pic vinovată. Fusese o iarnă cruntă. Iar în ultimele săptămâni el înfruntase pentru ea, pe drum, o grămadă de primejdii.

– Nu ți-am cerut să vii.

– Poate că nu, dar lasă-ți deoparte încăpățânarea și recunoaște că îți va fi mai ușor la drum alături de un bărbat care să-ți deschidă calea.

„Ce porc cu aere de superioritate!" se gândi ea.

Părăsi dormitorul și coborî încet scara șubredă, având grijă să nu se sprijine prea tare de balustrada improvizată.

– Ce lucru tipic masculin ai spus!

– Ceea ce nu face ca vorbele mele să fie mai puțin adevărate.

Pentru o clipă, în glasul lui se strecurase o undă de căldură. Pen își dorea cu cerul și pământul să nu mai fie atât de atentă la toate acele amănunte. Își dorea să nu-l fi întâlnit niciodată.

La parter, ea se trezi față în față cu Cam, care avea chipul luminat de lumânările din capătul scărilor. O, Doamne, cum de putea să fie atât de atrăgător? Pen își înghiți un râs amar.

Dacă omul acela pusese stăpânire pe vizitiul ei, asta însemna că nu mai avea de ales și că trebuia să meargă cu el. Totuși, asemenea Excelenței Sale, ducele de Sedgemoor, lui Pen nu-i plăcea să-și recunoască înfrângerea

– Trebuie să ne înțelegem asupra câtorva reguli, îi spuse ea lui Cam.

El ridică dintr-o sprânceană, cu aerul acela batjocoritor pe care Pen i-l cunoștea atât de bine.

– Nu te mai recunosc, Pen. Obișnuiai să fii împotriva oricăror reguli.

Fir-ar să fie, în privința asta avea dreptate.

– Doar pentru că n-am avut purtări de femeie în toată firea pe când aveam douăzeci de ani, asta nu înseamnă că sunt vreo aiurită. Am călătorit ani întregi fără să mi se întâmple nimic rău.

– Până ieri...

Ea își dorea ca el să n-o fi găsit în acea situație îngrozitoare. Pe de altă parte, fără intervenția lui probabil că n-ar mai fi apucat dimineața.

– O să mă bați la cap tot drumul până în Anglia cu marea ta intervenție care m-a salvat?

– Ai o limbă foarte ascuțită, fetițo, îi spuse el pe un ton mai degrabă admirativ.

„O, nu. O, nu, nu, nu!" Pen n-avea de gând s-o dea pe glume cu el, ca în copilărie. N-avea să se poarte ca și cum ei doi ar fi fost prieteni apropiați.

Îl privi țintă.

– Am deprins multe obiceiuri proaste, îi spuse ea. Mergem?

– Nerăbdarea ta de a călători în compania mea îmi umple inima de bucurie.

– Mai vorbim după ce o să-ți petreci întreaga zi în trăsură cu mine, se răsti ea, iar apoi se repezi să iasă din han.

Afară, perfidul Giuseppe îi aștepta așezat pe bancheta vizitiului. Un armăsar de rasă fusese legat la spatele trăsurii. Ninsoarea se oprise, dar tot era îngrozitor de frig. În gând, Pen îi ură lui Giuseppe să degere.

Atunci când Cam intră în trăsură, ea era deja încotoșmănată în păturile de blană, cu Maria alături. Lămpile erau aprinse. El se așeză cu spatele la direcția de mers. Din nou, un gentleman perfect.

Cam lovi în tavanul trăsurii, îndemnându-l, astfel, pe Giuseppe să pornească. Pen își înghiți câteva vorbe batjocoritoare despre faptul că el preluase deja conducerea. Chiar și în copilărie, Cam fusese înclinat să comande. Cei șapte ani de când era duce de Sedgemoor nu făcuseră decât să-i accentueze tendințele dictatoriale. Dar, dacă îi căuta nod în papură ori de câte ori el dădea un ordin, Pen își dădea seama că avea să-și istovească nervii și că n-avea să mai ajungă nici măcar până la poalele muntelui pe care îl străbăteau, darămite în Anglia.

Maria se ghemuise într-un colț și închisese ochii. Cam îi aruncă fetei o privire dezaprobatoare. La Fentonwyck, servitorii cu asemenea purtări erau concediați pe loc. Pen își înăbuși impulsul de a o scuza pe fată. În apărarea Mariei, Pen nu vedea de ce ar fi trebuit ca servitoarea să șadă dreaptă pe locul ei dacă n-avea, pe moment, nici o datorie de îndeplinit.

Cam deja amenința să devină un tiran. Dacă el ar fi fost al ei, i-ar fi spus vreo două. Dar, spre veșnica părere de rău a lui Pen, Cam n-avea să-i aparțină niciodată.

– Servitoarea ta vorbește engleza? o întrebă el după ce trăsura porni la drum.

– Nu.

Drumul de munte era plin de hârtoape. Pen își încleștă mâna pe cureaua de piele de lângă bancheta.

– Bun, îi spuse Cam, întinzându-și spre ea mâna făcută pumn. Poftim.

Din reflex, Pen se întinse ca să ia ceea ce i se oferea. El îi puse în palmă ceva mic, rotund și cald. Pen se uită la obiect. Era inelul cu sigiliul Sedgemoor, pe care erau gravați doi unicorni cu coarnele încrucișate în formă de X.

Uluită, ea își ridică privirea.

– Ce faci?

– Ți-l împrumut.

Ea își strânse degetele în jurul inelului. Timp de secole, acela fusese simbolul tangibil al puterii neamului Rothermere.

– De ce?

Spre surprinderea ei, Cam părea stânjenit. Nu fusese deloc așa atunci când îi dăduse ordine.

– Poartă-l pe degetul inelar. Nu cred că o să ne recunoască cineva, și, oricum, o să folosim nume false. Dar atragem mai puțin atenția dacă oamenii cred că suntem căsătoriți.

Simțindu-se rău dintr-odată, ea se uită la inelul de aur, care strălucea în lumina lămpii. Îi amintea de realitatea crudă: că n-avea să fie niciodată mireasa lui.

– Cât de... practic, șopti ea.

Cam simți dojana ascunsă din răspunsul ei. Strânse din buze.

– Știi care sunt urmările dacă suntem descoperiți, îi spuse el pe un ton mușcător. Oricum, tu n-ai vrea să te căsătorești cu mine.

Ea oftă, întristată să descopere că el încă îi mai purta pică, deși știau amândoi că îi făcuse o favoare refuzându-l.

– Cam, sper că nu mai ești supărat pentru că ți-am refuzat cererea în căsătorie. Supărarea ta n-ar mai avea nici o noimă. Mai ales acum, când ne-am întâlnit din nou, vezi și tu că aș fi fost cea mai proastă alegere pentru rolul de soție.

Fălcile lui se încleștară.

– Nu te flata, Pen. Am trecut de mulți ani peste orice râcă de tinerețe.

Pen nu era convinsă, deși Cam nu era omul care să nu știe să piardă. În copilărie, el câștiga la cele mai multe dintre jocuri, dar atunci când pierdea, o făcea cu mare demnitate și nu se supăra niciodată.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, să nu mai pomenești de cele întâmplate cândva, se răsti ea.

– Ți-am oferit un inel. Și mi-am amintit, inevitabil, de ultima dată când am făcut asta.

Inima ei fu străbătută de un dor zadarnic. Dacă atunci când o ceruse de soție el i-ar fi oferit dragoste, odată cu inelul, acum ar fi fost căsătoriți de aproape zece ani.

Cu o mișcare brutală, își împinse inelul pe deget.

– Viața era mai ușoară pe când călătoream singură.

– Potolește-te, Pen. Suntem împreună până când punem piciorul pe pământul Angliei. Ești mereu țâfnoasă atunci când pierzi.

Cam se așeză mai bine pe banchetă, încrucișându-și brațele peste pieptul puternic. Haina lui neagră, de calitate, era superb croită și nu se încrețea atunci când el se mișca. Băiatul alături de care crescuse Pen fusese ager și puternic, dar cei nouă ani care trecuseră îl transformaseră pe Cam într-un bărbat gata să ia lumea în piept și să câștige.

– N-am pierdut, îi răspunse ea cu răceală. M-am retras ca să mă adun.

Vorbele ei fură întâmpinate cu și mai multă nemulțumire. De la ultima lor întâlnire, Cam își sporise puterea acelei priviri zdrobitoare pe care obișnuia să le-o arunce adversarilor.

– Nu te mai împotrivi atât, Pen. I-am promis lui Peter să te duc în Anglia.

Ea se străduí să pară neimpresionată.

– Și ce-o să se întâmple după ce ajungem? O să mă păzești până când mor de bătrânețe? Sau de exasperare, cel mai probabil.

Nu era nici o urmă de amuzament în zâmbetul lui.

– După ce te las teafără acasă, din partea mea n-ai decât să te duci și la naiba.

Capitolul 6

Chetwell House, Londra, februarie 1828

Harry o văzu pe Sophie intrând în sala aglomerată de bal. Era firesc s-o facă, având în vedere ardoarea cu care îi urmărise fiecare mișcare.

Așteptase toată săptămâna, nerăbdător, să rămână singur cu ea. În el crescuse, până aproape de pragul unei explozii, dorința înflăcărată de a vorbi cu ea despre orice lucru mai însemnat decât starea vremii.

În noaptea în care se întâlniseră, Harry reușise să-i fie prezentat oficial lui Sophie. De atunci, dansase cu ea de două ori – o mare izbândă, având în vedere faptul că Sophie devenise de îndată cea mai admirată tânără din acel sezon. În timpul dansurilor, Harry se mărginise să-i spună lui Sophie doar platitudini. Trebuia să fie mulțumit și doar pentru faptul că avea ocazia să-i atingă mâna și să se bucure de atracția timidă care sclipea în ochii ei albaștri.

În seara aceea nu luau parte la bal nici vigilentul marchiz, nici lordul Desborough. În alte împrejurări, poate că Harry ar fi admirat purtarea protectoare a lui Leath față de sora lui. Însă, în situația de față, purtarea marchizului nu-l avantaja deloc, fiindcă, la drept vorbind, el, Harry, nu era decât un biet mezin al unei familii cu reputație îndoielnică. Astfel încât nici n-avea dreptul să ridice ochii la sora marchizului Leath. Însă bineînțeles că Sophie trebuia să se căsătorească cu un bărbat care s-o adore, nu cu unul care să se poarte cu ea precum cu un animal de companie drăguț, așa cum făcea prezumtivul ei soț.

Harry nu se învârtea în cercurile înalte cărora le aparținea Desborough, însă avea ochi și minte, chiar dacă și le folosea rareori. Și nu vedea antipatie între Sophie și bărbatul care îi fusese ales drept soț, dar nici vreo urmă de atracție adevărată.

La naiba, Sophie merita mai mult.

Dacă îl merita pe Harry Thorne, ei bine, asta era alegerea ei.

Harry o urmări pe Sophie până în galerie. Încăperea aceea lungă dădea în grădini, iar ușile îi erau deschise înspre terasă. Din fericire, deși era februarie, vremea se dovedea a fi blândă, însă, dincolo de fiorii pricinuiți de emoție, Harry tremura din pricina aerului rece al nopții. În capătul îndepărtat al galeriei, un bărbat și o femeie pe care el nu-i cunoștea își aplecau capetele unul către celălalt.

Sophie se opri în fața unui portret al unui domn cu perucă și bărbie dublă. Ea arăta superb în seara aceea, într-o rochie de mătase roz și cu perle prinse în păr. Harry se opri la câțiva metri de

fată și așteptă până când cuplul ieși în grădină, fără să-i arunce nici măcar o privire.

– M-ai urmărit, îi spuse Sophie, fără să se întoarcă.

Ce rost avea să nege?

– Da.

El se apropie cu grijă, ca și cum ar fi vânat un animal speriat. Se uită țintă la ceafa ei fragilă și-și dori cu disperare s-o sărute în locul acela. Și peste tot.

Dar era prea devreme.

Ea tot nu se întorcea spre el.

– Fratele meu m-a prevenit în privința ta.

Ca să vezi, ticălosul!

– Și ce a spus? șopti Harry.

Deși erau singuri, trebuia să țină seama de faptul că se aflau într-un loc public.

– Că ești un vânător de zestre.

El râse disprețuitor.

– Știi că nu mă interesează banii tăi.

Oricât i-ar fi plăcut să-i vadă fața lui Sophie, Harry adora și acel suspans delicios, în care se afla atât de aproape de ea, adulmecându-i adierea de parfum, de flori și de fată frumoasă.

– Asta ar pretinde orice vânător de zestre.

– Probabil. Dar eu ți-am spus adevărul. Totuși, cred că fratele tău ți-a zis mai mult de atât.

Ea se mișcă și apoi spuse, șovăitor:

– A spus că familia ta e...

– Cu reputație îndoielnică?

În cele din urmă, Sophie se întoarse spre el. Nu părea supărată sau tulburată, ci curioasă.

– După ticăloșia comisă de unchiul Neville, nici familia mea nu stă prea bine la capitolul ăsta.

El fu impresionat de faptul că fata nu se temea să vorbească despre acel scandal. Harry simțise încă de la început că Sophie Fairbrother era mai profundă și mai puternică decât bănuiau cei din jurul ei. Ceea ce însemna că motivul care o făcuse să plângă, în seara aceea, în grădină, fusese ceva serios, și nu vreo dezamăgire oarecare.

În ciuda hotărârii de a se păstra în limitele decenței, el o luă de braț. Ea suspină, surprinsă, fără să se îndepărteze. Pielea îi era netedă și rece la atingere. Harry se simți străbătut de un șuvoi de fierbințeală.

– Dacă te trag într-o cameră ferită de privirile celorlalți, o să țipi? murmură el.

Nu-și dădea seama la ce reacție se așteptase din partea ei, însă cu siguranță că nu la acel chicotit slab pe care îl scoase Sophie.

– Asta depinde de ceea ce ai de gând să-mi faci.

De uimire, Harry amuți timp de câteva secunde. Ea nu se temea. Părea mai degrabă interesată și dornică. O, Doamne, iar el nu se simțea deloc ca un gentleman, cu mâna încleștată pe brațul ei subțire și cu ochii înecându-se în privirile ei albastre precum cerul senin de vară. Se simțea ca un om flămând, aflat în fața unei mese încărcate până la refuz cu bunătăți.

– N-o să-ți fac atâtea pe câte mi-aș dori, recunoscu el.

O trase în dosul celei mai apropiate uși. Clicul zăvorului răsună ca un tunet. Inima lui Harry tresări de emoție și de neliniște. Dacă erau descoperiți, putea plăti cu capul.

– Ceea ce facem e periculos, șopti el.

Strângerea se transformă într-o mângâiere, iar instinctul îl duse cu mâna și spre celălalt braț al ei. Camera aceea era întunecată precum o mină de cărbune.

– Este. Fratele meu e un trăgător faimos.

Căldura pielii ei sub mâinile lui îi făcea să tremure.

– Pentru câteva minute singur cu tine, îmi asum orice risc.

– O să ai aceeași părere și când o să-ți tragă un glonț în cap?

În liniștea camerei întunecate nu se auzea decât răsuflarea ei agitată. Era mai nervoasă decât pretindea.

– Chiar și atunci. Pentru că merită.

– Ești atât de lingușitor...

Harry știa că merita ironia ei, dar nu se bucura deloc să audă asemenea vorbe. Cum să-i explice el lui Sophie că, de data asta, totul era diferit? Sophie nu era una dintre femeile lui. Ea era *femeia*.

– Dacă stau prea mult aici, cineva o să-mi observe lipsa în sala de bal.

El zâmbi.

– Sună promițător.

– Cum așa?

– Că vrei să rămâi, chiar și pentru puțin timp.

Ea nu protestă. Fiecare clipă petrecută alături de acea fată îl făcea pe Harry s-o placă și mai mult.

– Ești vânător de zestre?

Și răsuflarea lui era agitată. Nu din cauza fricii, ci pentru că apropierea de Sophie îi făcuse inima să galopeze precum un cal sălbatic pe o întindere nesfârșită. Mirosul ei plutea în aer. Ceva proaspăt, ca o apă de izvor.

– Tu ce crezi? o întrebă el, drept răspuns.

– Cred că am petrecut mult prea mult timp gândindu-mă la tine.

Harry se simți năpădit de o senzație de triumf.

Răsuflă adânc și-i cuprinse obrajii, bucurându-și palmele cu atingerea pielii ei mătăsoase.

– Și eu mă gândesc tot timpul la tine. Ai de gând să te căsătorești cu Desborough?

Ea tresări, dar nu se îndepărtă.

– Fratele meu vrea să mă mărit cu el.

– Și tu?

– E o partidă bună, spuse ea fără pic de înflăcărare.

El îi dădu drumul.

– Atât de bună, încât te face să te ascunzi și să plângi.

– Asta n-a fost...

– Nu minți, Sophie. Nu pe mine.

– Nu poți să-mi spui „Sophie".

El chicoti.

– Dacă împart o cămară cu o femeie, nu pot să mă adresez ei cu titlul nobiliar pe care îl poartă. Asta o spune chiar și codul bunelor maniere în societate.

Râsul ei îi făcu sângele să i-o ia razna prin vene, de fericire.

– Nu pari genul de persoană care să se conducă după regulile societății, domnule Thorne.

Nevoia de a o săruta crescu în el. Însă, în ciuda faptului că ea îi arăta atâta bunăvoință, chiar dacă una șovăitoare, Harry nu voia s-o sperie.

– Ai ascultat prea multe bârfe. Și mă cheamă Harry.

Pauza care urmă spunea totul despre sentimentele lor.

– Harry, șopti ea cu glas melodios.

Inima lui se izbi puternic de coaste. O, Doamne, intrase într-o mare belea.

– Scumpă, scumpă Sophie, șopti el și, deși risca grăbind lucrurile, își trecu brațele în jurul ei.

– O! făcu ea, smucindu-se atunci când simți apropierea buzelor lui.

Harry o eliberă și se retrase atât cât îi permitea cămăruța în care se aflau.

– Iartă-mă.

Spre uimirea lui, ea îl prinse de cămașă.

– M-ai luat prin surprindere.

– N-aveam dreptul să...

– Ești un dezmățat foarte manierat, Harry Thorne, îi spuse ea, sec.

Tonul ei îi stârni curiozitatea. Ignorând bunul-simț și instinctul de conservare și trecând peste bunele maniere, el își puse mâna peste a ei.

– Și nu vrei să fiu manierat?

– Nu acum.

– Meriți mult mai mult decât să fii curtată pe furiș, însă, din ziua în care te-am văzut, n-am făcut decât să visez la tine, îi spuse el și-și încolăci brațul în jurul taliei subțiri, ca s-o poată lipi de el.

Ea oftă, mirată.

– Chiar așa?

Vocea lui se îngroșă de dorință.

– Am visat să te sărut.

Și alte lucruri, dar nu putea să-i mânjească inocența cu fanteziile lui murdare.

– Aș vrea să-ți îndeplinesc visele, spuse ea aplecându-se spre el. Vrei să mă săruți, Harry?

– Sophie...

Mirosul ei îl amețea precum un vin. Își strânse mâna în jurul taliei.

– Nu vrei? îi șopti ea.

– La naiba, bineînțeles că vreau! îi răspunse el, pătimaș, iar apoi răsuflă adânc. Îmi pare rău. Nu mă port ca un gentleman.

Ea suspină a nemulțumire.

– Ba te porți prea mult ca un gentleman!

– Draga mea...

Ea îl întrerupse înainte ca el să apuce să-i spună că îi păsa de reputația ei. La urma urmei, cât de convingător ar fi putut să sune o declarație făcută într-o cămară, în timpul unui bal, cu ea în brațele lui?

– Nu vreau să aud nimic, îi spuse ea, iar apoi adăugă, cu sfârșeală în glas: Decât dacă ai de gând să-mi spui: „Sărută-mă, Sophie!"

O, la naiba! Cum să reziste la așa ceva?

– Sărută-mă, Sophie.

Harry o trase spre el și-și lipi gura de a ei. Buzele fetei tremurau sub ale lui. Nesiguranța lui Sophie îl făcu pe Harry să înțeleagă că acela era primul ei sărut. Un val de tandrețe îi cuprinse inima.

Își îmblânzi sărutul și îi linse cu delicatețe buzele, până când răsuflarea ei deveni mai agitată și-și aplecă tot trupul spre el. Limba lui se strecură între buzele ei și o gustă pe deplin. Aroma ei îl izbi precum un fulger.

Pentru Harry nu mai exista nimic pe lume în afară de răspunsul stângaci, dar înflăcărat al lui Sophie. Nu mai simțea decât căldura trupului fetei și felul în care limba ei dansa în jurul limbii lui. Gemetele ei. Trupul ei moale, care tremura în timp ce se lipea de al lui.

Îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că ea nu-l mai săruta. Își înălță capul și se strădui s-o vadă prin întuneric.

– Ce...

– Șștt, îi spuse ea, încleștându-și degetele pe cămașa lui.

Numai că nu mai tremura de pasiune, ci de frică.

Afară se auzeau voci. La naiba! Harry își strânse brațele și o lipi de Sophie de el. Probabil că bătăile inimii lui se puteau auzi de la un kilometru. Nu pentru sine se temea, ci pentru Sophie. Numai un idiot ca el putuse să riște o asemenea întâlnire.

Se strădui să înțeleagă dacă oamenii de afară vorbeau despre sora marchizului Leath. Discutau aranjamente pentru cină. La început, Harry fu nespus de tulburat, dar în cele din urmă reuși să recunoască vocea gazdei. Părea să discute cu majordomul.

Pentru o clipă, se destinse. Dar apoi se întrebă dacă nu cumva majordomul avea nevoie de provizii din cămara în care se aflau ei doi.

Într-o tăcere vibrantă, Harry și Sophie se lipiră unul de celălalt până când vocile nu se mai auziră. În cele din urmă, el îi șopti la ureche:

– Trebuie să te scot de aici.

Cu o încredere pe care el n-o merita, ea își culcă obrazul pe pieptul lui.

– Atunci când i-am auzit, am crezut că mor.

– N-ar fi trebuit să te aduc aici. Dar mi-am dorit cu disperare să te văd, iar fratele tău te veghează precum un uliu.

– E îngrozit de vânătorii de zestre care ar putea să-i strice planurile.

– Cinstit vorbind, asta e datoria lui.

– Dar tu nu ești un astfel de vânător.

– Nu sunt.

„Nu sunt?"

– Un vânător de zestre n-ar fi stat pe gânduri și mi-ar fi ruinat reputația, ca să forțeze o căsătorie.

„Căsătorie?" Cuvântul răsună prin Harry ca un dangăt de clopot.

Atunci când se afla alături de Sophie, îi dispărea starea de rău care îl chinuia de ceva vreme. Vederea ei îi făcea ziua mai frumoasă. Dar existau doar două variante pentru viitorul lor. Una era s-o ignore și s-o lase să se mărite cu bărbatul ales de fratele ei. Cealaltă era să-i ruineze reputația. O idee care îi făcea fiecare fibră din trup să se revolte.

Însă mai era și căsătoria...

– Harry? o auzi el, ca prin vis. Ce s-a întâmplat?

Era prea devreme ca să-i vorbească de căsătorie. Deja ea i se predase mai mult decât sperase el. Inima începu să-i bată cu putere numai la amintirea acelor sărutări minunate.

Harry își slăbi strânsoarea.

– Stăm de prea mult timp aici.

– Da, îi spuse ea cu tristețe. O să... o să... te mai văd?

În ciuda momentului tensionat prin care trecuseră, Harry nu se putu abține și începu să râdă.

– Tu ce crezi?

– Nu știu. N-am experiență în ceea ce privește flirturile.

Harry fu năpădit de un alt val de tandrețe dureroasă. Nici el nu mai fusese îndrăgostit. Deci, cumva, amândoi erau inocenți în acea privință.

– Când pot să te mai văd?

– În parc, îi spuse ea, parcă ușurată. Merg mâine-dimineață.

– Cu fratele tău?

– Săptămâna asta e plecat.

– O să te găsesc.

– Așa sper, spuse ea, cu o urmă de îndoială.

– Jur, îi promise el.

– Nu vreau să te părăsesc.

Lui Harry îi plăcu să audă asta, simțindu-se oarecum alinat de durerea despărțirii.

– Nici eu nu vreau să te las să pleci. Dar trebuie.

O sărută repede. Voise ca sărutul să fie scurt și dulce, dar se trezi că se pierdea din nou între buzele ei.

Noroc că Sophie se dovedi mai puternică. Se desprinse de el și întredeschise ușa.

– Pe mâine, îi șopti ea, strecurându-se afară.

– Pe mâine, adeveri el, în timp ce aștepta, în întuneric, ca ea să închidă ușa.

În acel moment, Harry nu era într-o stare potrivită ca să se arate în public. Spera ca măcar Sophie să fi fost. Deși era îngrijorat la gândul că fata avea ținuta răvășită și părea sărutată temeinic.

Capitolul 7

Fontana dei Monte, Alpii italieni, februarie 1828

Ningea din nou. În timpul acelei săptămâni care fusese un adevărat purgatoriu, Pen începuse să creadă că pe lume existau doar zăpadă, gheață și vânt. Și hanuri pline de purici. Și servitori necioplți.

Și bărbați care încercau s-o învârtă după cum aveau ei chef.

Sau, mai exact, un bărbat care o învârtea cum avea el chef. Excelența Sa, enervantul duce de Sedgemoor.

Pen și Cam călătoreau ca Lord și Lady Pembridge, folosind titlul moștenitorului Sedgemoor. Ea presupunea că, trecând deja de munți, urma ca hanurile întâlnite în cale să fie ceva mai populate.

Și, fiindcă s-ar fi putut întâlni cu vreun cunoscut, trebuia ca ei doi să fie foarte discreți.

Trăsura hurducăia pe drumul spre un sătuc așezat pe un deal. Acolo aveau să-și petreacă noaptea – sau, mai bine zis, mergeau către locul în care omul care își atribuise rolul de stăpân absolut decretase că aveau să-și petreacă noaptea. Impasibilă, Pen se întreba cât timp mai putea să se abțină. Oare era chiar aceea ziua în care avea să-l împingă pe Cam de pe una dintre stâncile acoperite de zăpadă ce străjuiau drumul?

El stătea acum lângă ea, uitându-se pe fereastră de parcă întinderea albă, nesfârșită, ar fi fost o imagine infinit mai atrăgătoare decât tovarășa lui de călătorie. Avuseseră o zi lungă. Dar nu pentru că străbătuseră o distanță mare. Erau descurajați de cât de mult timp le lua ca să străbată fiecare kilometru. Cam avusese dreptate, oricât ura ea să recunoască. Traversarea Alpilor în februarie fusese o alegere de-a dreptul prostească.

În ultimele zile, atmosfera din trăsură fusese mai rece decât cea de afară. În public, Cam își trata tovarășa de călătorie cu o politețe care o făcea pe aceasta să-și muște limba de teamă să nu-i scape vreo vorbă necugetată. Iar rarele lor conversații între patru ochi fuseseră mai degrabă dușmănoase.

Vizitiul trase de hățuri și opri trăsura, ceea ce o trezi pe Maria, care dormise până atunci pe bancheta de vizavi. Pen ajunsese să fie de-a dreptul invidioasă pe ușurința cu care servitoarea ei dormea oricum și oriunde. În mod ciudat, Maria se împăcase de îndată cu vestea că stăpâna ei și ducele călătoreau în calitate de cuplu căsătorit.

Disperată să poată să-și întindă picioarele înghesuite, dar și mai disperată să scape de atmosfera apăsătoare, Pen deschise portiera și sări din trăsură înainte ca Paolo, noul lor vizitiu, să poată s-o ajute. Se uită peste umăr la Cam, deși n-ar fi vrut s-o facă, așteptând să-i vadă obișnuita privire dezaprobatoare.

Dar expresia din ochii lui verzi și vigilenți o tulbură. La un alt bărbat, ea ar fi interpretat strălucirea aceea drept un interes reținut. Dar Cam o trata ca pe o obligație enervantă, nu ca pe o femeie pe care o dorea. Și totuși, privirea aceea o făcu să tresară de parcă îi pusese cineva o mână înghețată de-a dreptul pe pielea goală.

După săptămâni de călătorie în condiții grele, Cam nu mai era un exemplar ferchezuit de nobil britanic. Lenjeria îi era soioasă, avea hainele mototolite și cizmele murdare. Și părea obosit. Se prefăcea că se ridica deasupra oricăror slăbiciuni umane, însă în realitate era epuizat până în măduva oaselor. Pen socotise mereu că veșnica lui preocupare de a atinge perfecțiunea nu putea să ducă decât la o viață însingurată. Iar în acel moment părea sfâșietor de singur.

Pen nu putea să sufere faptul că el o făcea pe șeful. Și îi detesta neputința de a o iubi. Dar, chiar și așa, el se dăduse peste cap pentru ea și fusese răsplătit doar cu bombăneli și îmbufnări.

– Cam, vii înăuntru? îl întrebă ea pe un ton mai prietenos decât de obicei.

Paolo plecase ca să le închirieze camere. Cam o privi cu bine cunoscuta lui răceală.

– Desigur.

Părea sigur pe el și disprețuitor. Așa cum fusese, de altfel, toată săptămâna. Ea își înăbuși un oftat. Se părea că dispăruse pe vecie ușurința cu care, altădată, obișnuiau să se înțeleagă unul pe celălalt. Și ar fi trebuit ca asta s-o bucure, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să-i amintească ce companie minunată putea să fie. Dar era firesc ca Pen să-și mai piardă simțul realității, având în vedere că acum era blocată lângă un nobil ursuz, într-o nesfârșită călătorie spre pierzanie.

– Atunci, haide mai repede. Îngheț aici!

Cam zâmbi sumbru în timp ce ieșea din trăsură și-i întindea brațul.

– La ordinele dumneavoastră, doamna mea!

Fără tragere de inimă, ea își așeză mâna pe antebrațul lui, tulburător de conștientă de mușchii de sub palma ei înmănușată. Prezența fizică a lui Cam era o permanentă tortură. De-a lungul anilor, el se estompase în memoria lui Pen și se transformase într-o figură cu totul idealizată. Cam cel adevărat, de lângă ea, era mult mai complex, mai puternic și mai irezistibil decât orice fantezie.

Paolo își alesese, parcă, tocmai acel moment ca să se întoarcă la ei. Tulburarea i se putea citi pe fața rotundă, de om cumsecade.

– Domnule, doamnă, trebuie să vă spun ceva însemnat.

Surprinsă, Pen se întoarse spre el. Ajunsese să-l respecte foarte mult pentru priceperea lui de a se descurca chiar și în cele mai grele împrejurări. Oricât de arogant i se păruse ducele fiindcă îl

concediase pe tânărul Giuseppe fără să-i ceară și ei permisiunea, tot el îl descoperise pe Paolo, care era o adevărată comoară.

– Ce s-a întâmplat?

– Hanul a fost lovit de o furtună și doar o singură cameră de dormit mai poate să fie folosită.

– Asta e inadmisibil, spuse Cam, în timp ce ramificațiile de coșmar ale veștii aduse de Paolo invadară mintea lui Pen.

Văzând nemulțumirea lui Cam, Paolo tresări – și păru, firește, cu totul nedumerit. Nu se arătase niciodată curios atunci când angajatorii lui îi cereau să le închirieze camere separate. Probabil că pusese asta pe seama excentricității englezilor. Dar desigur că, în împrejurări vitrege precum era cea de acum, un cuplu căsătorit putea să împartă același pat.

Fără doar și poate că o noapte geroasă de februarie, cu vremea care se anunța din ce în ce mai rea, putea să fie socotită o împrejurare vitregă.

– Călătorim mai departe, îi spuse Cam cu răceală.

Ideea de a mâna caii în continuare îl sili chiar și pe netulburatul Paolo să protesteze:

– *Signore*, următorul sat e la douăzeci de kilometri, peste munte. Iar în noaptea asta o să ningă din greu.

– Nu-i nimic, schimbăm caii, spuse ducele fără să se tulbure nici un pic.

– Cam, nu putem să mergem mai departe. E periculos.

– Acum nu mai ai curaj? o întrebă el, aruncându-i o privire arogantă ce o făcu să-și înăbușe un fior care n-avea legătură cu temperatura scăzută de afară. Parcă erați pregătiți cu mic, cu mare, să călătoriți peste toți ghețarii, de aici și până la Paris.

O, Doamne, cât de ispitită se simțea Pen să-l arunce în zăpadă! Se hotărî, în sinea ei, să nu-și mai irosească timpul cu Cam, ci să vorbească de-a dreptul cu Paolo.

– Dacă există o cameră, o s-o luăm. Îți mulțumesc pentru grija pe care ne-o arăți.

Paolo se înroși de plăcere.

– *Grazie*, milady.

– Atunci să intrăm, doamnă? o întrebă Cam cu glas scăzut. Mă gândeam că erai ultima persoană care ar fi fost de acord cu o asemenea idee de popas.

Ea își smulse mâna de pe brațul lui și-i aruncă o privire furibundă.

– E o prostie să te căznești să răzbați prin întuneric și viscol.

– E o prostie să împarți o cameră cu mine.

– Dar tu poți să dormi în sala de mese, îi spuse ea cu glas dulce.

– Asta poți s-o faci și tu, îi răspunse el.

Din fericire, hangiul apăru ca să-și întâmpine oaspeții, împiedicând-o pe Pen să-și mai spună părerea despre ideea pe care o avusese Cam cu privire la ea.

După o cină surprinzător de bună în sala de mese, Cam urcă scara din lemn de stejar către unica încăpere în care se putea locui. Până în acel moment, hanul se dovedise mult mai răsărit decât celelalte locuri în care poposiseră.

În afară de împrejurarea aceea imposibilă.

În afară de camera aceea imposibilă.

În ciuda amenințării lui de a o face pe Pen să doarmă în sala de mese, înghesuită printre toți călătorii pe care vremea îi silise să ceară adăpost – Paolo avusese dreptate în privința viscolului – Cam nu avusese niciodată intenția de a păstra pentru el camera de dormit.

Ceea ce-l lăsa în pierdere.

Cercetase celelalte camere, ca să vadă dacă erau într-adevăr deteriorate, așa cum li se spusese. Erau. Încercase să doarmă în sala de mese, dar îmbulzeala de acolo era groaznică, iar faptul că nu i se alăturase soției lui, în confortul și intimitatea de la etaj, stârnise printre oameni o curiozitate pe care el voia s-o descurajeze cu orice preț, chiar și în acel cătun uitat de lume. Oricum, călătorii englezi atrăgeau destul de mult atenția. Un soț englez care refuza să se doarmă împreună cu frumoasa lui soție – acela sărea în ochi de-a binelea.

Ironia acelei împrejurări era faptul că ducele și-ar fi dat și o mână pentru dreptul de a dormi în patul lui Pen. Disperat, încercă să se gândească la Lady Marianne Seaton. Încă n-o ceruse oficial în căsătorie, însă atențiile lui le arătaseră doamnei, familiei acesteia și întregii societăți ce intenții avea. Nimeni n-ar fi fost surprins dacă, după întoarcerea lui la Londra, Cam i-ar fi cerut marchizului de Baildon permisiunea de a se căsători cu fiica lui.

Dar, în timpul călătoriei, imaginea lui Marianne se tot estompase în amintirea lui Cam, până când devenise mai degrabă o umbră. Singurul chip pe care el îl avea în minte era cel al lui Pen.

La naiba cu toate!

Și la naiba cu impulsurile lui de protector. Ceilalți călători păreau morți de oboseală, dar tot felul de ticăloși puteau se pândească printre ei. Așa că ducele urcă scările. Se aștepta la o mustrare pentru bunele lui intenții. Pen nu voia să împartă camera cu el. Chiar dacă nu era Cam primul bărbat care să se bucure de un asemenea privilegiu din partea ei.

Irosise deja prea mult timp făcându-și sânge rău cu privire la iubiții lui Pen. Bine că nu știa detalii. Deși tocmai asta îl făcea să-și dea frâu liber închipuirii. În același timp, ura imaginile pe care ajungea, astfel, să le vadă cu ochii minții.

În fața ușii închise, Cam răsuflă adânc și-și spuse că era un gentleman. Sperase ca asprimea acelei călătorii să-i înăbușe dorința stânjenitoare pe care o simțea. Sperase ca independența lipsită de feminitate a lui Pen, precum și limba ei ascuțită, să-i transforme fascinația în dezgust. Sperase ca modul în care el se ocupa de călătorie să-i displacă lui Pen, astfel ca ea să se țină la distanță.

Cel puțin, acea ultimă speranță a lui se împlinise.

Dar adevărul era că Penelope cea răutăcioasă avea aceeași putere de atracție ca și Penelope cea politicoasă. Ar fi fost vai de el dacă Pen trecea de la politețe, la amabilitate.

Ea putea să-și aleagă iubiții după propriul plac, dar încă era o fată dintr-o familie bună. Dacă ducele de Sedgemoor se culca cu fiica lordului Wilmott, plătea cu o verighetă. Așa cum stătea în fața camerei ei, nervos și excitat, Cam aproape că socotea prețul ca fiind unul care să merite plătit.

Într-o fulgerătoare izbucnire de mânie – la naiba, femeia aceea îl tratase ca pe ultimul cerșetor! – el deschise ușa și dădu să intre în camera luminată de lumânări.

Dar se opri dintr-odată locului, împietrit, de parcă îl lovise cineva în cap.

Precum o zeiță ieșind din apele unui izvor, Pen tocmai se ridica dintr-o cădiță de lemn, cu pielea ei albă strălucind în penumbră. Și era goală ca în ziua în care se născuse.

Lui Cam începu să-i bată inima de simțea că-i spărgea pieptul. Dorința îi făcea sângele să-i vuiască în urechi.

Pen stătea cu spatele la el. Părul ei des și întunecat era răvășit, lăsându-i la vedere linia elegantă a gâtului. Umerii drepți și încăpățânați. Spatele grațios. Rotunjimea rafinată a șoldurilor. Și, o, Doamne, un fund perfect, în formă de pară.

Mâinile lui Cam se încordară, gata să cuprindă acea rotunjime delicioasă. Nu văzuse în viața lui ceva mai frumos decât imaginea lui Penelope Thorne făcând baie.

Până când ea se întoarse.

Poate că el scosese un sunet, cu toate că răsuflarea i se oprise în gât. Poate că aerul rece intrase prin ușa deschisă.

– Maria, eu..., începu Pen.

Se uită la Cam cu ochi mari și îngroziți. Apoi se încruntă, văzându-l cum se chinuia să-și pună paltonul în față, ca pe un paravan.

– Ți-e teamă că vreau să fug?

– Nu, spuse Cam, frecându-se la ochi.

Chiar și în lumina slabă, ea văzu cât era de obosit. Oare dorința se oglindea în ochii lui? Sau doar visa ea?

– Atunci, ce faci aici?

– Înțeleg că nu sunt bine-venit.

Pen se simți vinovată. Coridorul era cu mult mai rece decât camera.

– Am crezut că o să stai jos, unde se face focul.

– Da, împreună cu vreo mie de oameni, dintre care cei mai mulți au purici și nu sunt prieteni cu apa și săpunul.

Cam tresări și se îndreptă de spate, fără obișnuita lui vioiciune. Pen se simți și mai vinovată. Deși Cam nu pomenise despre asta, ea știa că el rămăsese prin preajmă ca s-o protejeze.

– Eu n-am purici, spuse ea cu glas scăzut, punându-și un șal în jurul umerilor.

În ciuda halatului de catifea și a cămășii de noapte din flanelă pe care le îmbrăcase între timp, haine de felul celor pe care le purtau bunicile, Pen se simți dezbrăcată atunci când îl privi în ochi pe Cam. Nu reușea să-și scoată din cap privirea lui din momentul în care o văzuse goală. O, Doamne, dacă atmosfera aceea ciudată continua până când ajungeau în Anglia, ea avea s-o ia razna, fără îndoială.

– Încă nu, spuse el, sec. Dar mai avem mult de mers până la Genova și în fiecare noapte o să poposim în locuri ca vai de lume.

Ea își dădu seama că trebuia să-i vorbească lămurit. Ceea ce era ciudat. Discutând cu Cam, rareori fusese nevoită să explice amănunțit. Pen își îndreptă umerii și-și spuse că era cazul să uite că el o văzuse dezbrăcată.

– Poți să intri.

Spre surprinderea ei, el nu se grăbi să primească invitația.

– Cred că sunt mai în siguranță aici.

Ea oftă și se dădu înapoi, făcându-i loc să intre în cameră.

– Să știi că nu vreau să te mănânc.

El strâmbă din buze, deși, după cât de încordați îi erau umerii largi, era limpede că și el simțea tensiunea ciudată din aer.

– În schimb, ai armură.

Pen își dori ca ochii lui să nu se fi încrețit într-un fel atât de atrăgător atunci când îi zâmbise. Ca fața lui să nu se fi luminat. Ca inima ei să nu fi fost atât de simțitoare.

– Armură?

– Ești acoperită din creștet până-n călcâie, îi spuse el, apropiindu-se. Cum de ți-ai schimbat părerea și m-ai invitat înăuntru? Mai devreme păreai gata să mă jupoi de viu.

Fierbințeala din obrajii ei ar fi putut să încălzească tot hanul.

– Aș vrea să nu-mi mai amintesc de acele clipe.

El zâmbi, iar liniile de sub ochi i se adânciră.

– Da, înțeleg.

– Deci, intri? Mi se face frig.

El își încrucișă brațele pe piept și se sprijini de perete cu o nonșalanță elegantă.

– În costumația asta? N-ai nici o șansă.

Ea pufni și dădu să închidă ușa. Ticălosul n-avea decât să degere.

– Așteaptă, îi spuse el cu glas șoptit.

Apoi prinse ușa. Pentru o secundă, se aflară îndeajuns de aproape încât să se atingă.

Ea îl privi adânc în ochi și-și dădu seama că, fără îndoială, el o dorea. Bun, deci o dorea. O întrebare plutea în aer. O întrebare care ei îi făcea pielea să i se strângă de jind.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să cedeze și să facă ceea ce își doreau amândoi. Apoi își aminti de nefericirea ei la vremea la care părăsise Anglia, de încercările zadarnice de a-l uita, de golul pe

care îl purtase mereu în suflet. Dacă îl lăsa pe Cam s-o posede, ea n-avea să scape niciodată de dorul acela chinuitor.

Mai grav decât atât, dacă el își păta onoarea în patul tovarășei de joacă din copilărie, n-avea să și-o ierte niciodată. Apoi nici ea n-avea să și-o ierte. Pentru că el avea deja destule greutăți pe cap ca să mai fie nevoit s-o îndure și pe aceea de a fi văzut drept un alt ticălos din neamul Rothermere, care profita de femei.

Ce dezastru total!

Aproape că voia să-l lase să tremure, de data asta mai degrabă din lașitate decât de exasperare, până când își spuse că era mai bună de atât. Nefiind convinsă că acea ultimă judecată chiar era adevărată, îi făcu totuși semn să intre. În cele din urmă, el îi dădu ascultare.

– Poți să dormi pe partea dreaptă a patului, spuse ea, arțăgoasă, scoțându-și șalul și așezându-l pe un scaun. Sper că nu sforăi.

El părea tulburat.

– Adică ai împărți patul cu mine?

Ea se încruntă.

– E, pur și simplu, un gest de omenie.

– Ai atât de multă încredere în mine?

O, Doamne! Avusese mereu încredere în el. Avusese încredere încă de dinainte să-l iubească. Și nimic nu-i zdruncinase, de atunci, nici încrederea, nici iubirea. Chiar și în ciuda aroganței de care el dăduse dovadă în ultimul timp. Și în ciuda revelației din acea seară, cum că el o dorea.

– Promit să fiu cumsecade, îi spuse ea. Sau preferi să dormi pe podea? Dar să știi că nu renunț la nici o pătură.

El o privi cu o expresie gravă și cu buzele strânse.

– Trebuie să vorbim.

Ea se opri din aranjatul patului răvășit.

– E miezul nopții.

El stătea drept precum un soldat la paradă.

– E foarte important să-ți spun acum.

Cu o presimțire sumbră, care-i făcea stomacul să se strângă, Pen se așeză pe pat.

– Pare ceva de rău augur, Excelența Voastră!

Expresia lui nu se lumină însă la încercarea ei de a glumi.

– Ascultă-mă, Pen.

Frica o făcu să-și dea drumul la gură:

– Întâmplarea din seara asta a fost un accident. Mai bine să uităm, îi spuse ea, iute.

El clătină din cap și făcu un pas înainte.

– Eu nu pot să uit. Și iartă-mă dacă sunt arogant, dar mă îndoiesc că tu poți.

– Ai mai văzut femei goale, Cam.

– Am călătorit foarte aproape unul de celălalt...

– Și a fost foarte enervant, îl întrerupse ea, în grabă.

O mână poruncitoare se ridică pentru a o aduce la tăcere.

– S-a întâmplat ceva neașteptat. Atunci când te-am revăzut, eu...

Cam nu se pierduse niciodată în cuvinte. Cu un alt bărbat și în alte împrejurări, Pen ar fi putut să creadă că el se pregătea să-i facă o declarație de dragoste.

– N-ar fi mai bine să așteptăm până dimineață?

El își încleștă, cu încăpățânare, fălcile.

– Nu. Se uita intens la ea, iar ochii lui verzi erau întunecați. Pen, Dumnezeu să mă ierte, dar niciodată nu m-am așteptat să te doresc.

Pen se lăsă cuprinsă de bucurie, precum o floare care vedea soarele răsărind de după nori. Însă cinismul ei înnăscut o făcu să șovăie.

– Dar asta nu pare să te facă fericit.

Buzele lui se strânseră.

– Nu sunt.

– Deci ăsta nu e preludiul unei noi cereri în căsătorie, râse ea, acru.

El tresări.

– Ai avut motive întemeiate să mă refuzi.

Da, avusese. Și încă avea.

– Ce noroc pe capul tău! adăugă ea.

– Ar fi foarte nepoliticos să susțin așa ceva.

Pen strâmbă din buze și-și ațintă privirea în poala ei acoperită cu flanelă albă și groasă. Ciudat, dar era cea mai sinceră conversație din cele avute cu Cam în ultima săptămână.

– N-ați fost niciodată nepoliticos, Excelența Voastră!

– Nu mă mai tachina. Chiar mă străduiesc să fac ce e mai bine.

– Ca întotdeauna, adăugă ea, ironic.

Tonul ei îl scotea din minți.

– Împrejurarea de acum ne pune la încercare, dar nu e cu neputință să-i facem față.

– Mă bucur să aud asta.

– Am încercat întotdeauna să mă port onorabil, continuă el.

Bineînțeles că se purtase mereu onorabil, meditâ ea, obosită. Se pregătea să-i dea o altă replică ironică, dar expresia de pe fața lui o făcu să-și pună frâu gurii.

– Asta e bine.

– Pen, nu trebuie să te ating sub nici o formă.

Durerea îi zdrobi inima lui Pen.

– Pentru că nu sunt o mireasă potrivită?

Se lăsă liniște. Ea aștepta ca el să-i dea dreptate, așa cum cineva aștepta să primească o lovitură peste o vânătaie.

El clătină din cap.

– Pentru că fac curte unei alte doamne. Cam se uită undeva deasupra capului ei, de parcă era nespus de preocupat de crucifixul de pe perete. După ce mă întorc în Anglia, mă căsătoresc cu Lady Marianne Seaton, fiica marchizului de Baildon, adăugă el, sec.

Capitolul 8

Hyde Park, Londra, februarie 1828

După acea întâlnire miraculoasă din cămara lordului Chetwell, Harry fusese prea tulburat ca să mai poată dormi. Prea tulburat și prea fericit. Poate că Sophie încă nu-l iubea, dar era interesată de el. Până la punctul în care își sfida puternicul frate.

Harry rătăcise, uluit, pe drumul de la bal spre casă. Amintirea sărutărilor lui Sophie îi făcea sângele s-o ia razna. Sunetul vocii ei îi umplea urechile precum o muzică. Mirosul ei îl bântuia.

Era îndrăgostit până peste cap. Și nu-i păsa de altceva nici cât negru sub unghie.

Nerăbdarea îl făcu să-și pregătească singur calul – nu era îndeajuns de egoist ca să trezească un grăjdar cu noaptea în cap – și să meargă în parc încă înainte de ivirea zorilor. Se așeză lângă un copac plantat într-un loc din care se vedea Rotten Row. Harry trăia un moment cu totul deosebit: se afla acolo, în dimineața aceea cețoasă de februarie, știind că iubita lui avea să apară din clipă în clipă. Soarele tocmai se ivea deasupra orizontului, trimițând lungi raze aurii printre crengile golașe ale copacilor.

În acea atmosferă minunată apăru și Sophie, strunind cu o atingere ușoară iapa cenușie pe care călărea. Purta un costum de călărie albastru-închis și o pălărie elegantă, iar Harry nu visa decât s-o sărute.

Se apropie de ea cu un zâmbet larg pe față și cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Sophie îi zâmbi și ea.

– Domnule Thorne, ce surpriză! spuse ea pe un ton neobișnuit de vesel, destinat servitorului care călărea în spatele ei.

Înăbușindu-și râsul, Harry își scoase pălăria și se înclină. Ce conspiratoare înrăită era fata asta!

– Lady Sophie, ce coincidență încântătoare!

– E atâta liniște în parc în dimineața asta, îi spuse ea privindu-l pe sub genele lungi. Ești singur?

– Da. Mă întreb dacă am putea să călărim împreună pentru un timp.

– Excelența Voastră, nu sunt sigur că... începu servitorul, dar Sophie îl întrerupse, râzând – ce-i drept, foarte neconvingător.

– Eu și domnul Thorne suntem vechi prieteni, Jones. Chiar asearăam dansat împreună.

– Am înțeles, răspunse omul, așezându-se mai bine în șa și privindu-i neclintit.

Leath alesese un paznic de încredere.

Harry sperase că avea să mai primească sărutări. Ce bărbat n-ar fi sperat? Dar își dădu seama că urma să aibă parte doar de o conversație scurtă și politicoasă.

– A fost o petrecere minunată, nu-i așa? o întrebă el pe Sophie.

Își struni calul, ca să poată să meargă în aceeași direcție cu ea. Probabil că în parc se mai aflau și alți oameni, dar, în ceea ce-l privea, Harry simțea că era singur, doar cu iubita lui.

– M-am distrat minunat, îi răspunse Sophie privindu-l pe sub gene. A fost un eveniment memorabil.

Harry era din ce în ce mai convins că Sophie era o strengăriță. Și o plăcea cu atât mai mult. I se punea un nod în gât la gândul că cineva ar fi putut s-o lege de un ins nesărat precum Desborough.

– Asta e prima dumitale vizită la Londra?

– Nu, fratele meu vine mereu la parlament. Iar, în ultimii ani, m-a luat și pe mine cu el.

Că doar Leath era unul dintre candidații pentru postul de prim-ministru... Sau cel puțin fusese, până când activitățile îndoielnice ale unchiului său pătaseră renumele familiei. Probabil că marchizul fiersese de furie din cauza bârfelor și a informațiilor care apăruseră datorită intervenției lui Sedgemoor.

Și pesemne că Leath îl socotea pe Harry ca făcând parte din tabăra Sedgemoor. La urma urmei, cei din neamurile Rothermere și Thorne crescuseră împreună. Cu ani în urmă, se vorbise chiar de o căsătorie între Penelope, sora lui Harry, și Cam. Ce dezastru ar fi fost! Pen era încăpățânată, pe când Cam era întruchiparea ideii de nobil cumpătat în toate.

– Asta explică naturalețea cu care te comporți. În timpul sezonului lor de debut, cele mai multe dintre domnișoare fac mereu ochii mari de surprindere.

Ea chicoti încântător.

– Eu pot să zic că sunt deja sofisticată, acum că am văzut circul Astley și menajeria din Turnul Londrei.

Obrajii ei se îmbujorară ușor. Avea o piele superbă. Harry simți cum îi lua foc sângele, căci se gândea la pielea aceea goală, sub atingerea lui. Mâinile i se strânseră pe hățuri, iar calul își schimbă direcția.

Se mutaseră în fața lui Jones, care părea dispus să-i ofere lui Harry prezumția de nevinovăție. Pentru moment. Harry se aplecă să mângâie gâtul calului și murmură:

– Vreau să te ating.

Ea îi răspunse în șoaptă:

– N-am cum să scap și să rămân singură.

– Și nici n-ar trebui. Londra e plină de ticăloși.

– Iar tu ești, cumva, unul dintre ei?

– Da, îi răspunse el, posomorât, iar apoi vorbi mai tare, pentru urechile lui Jones, care se apropiase, bănuitor. Trăiești la țară în restul anului?

– Am mers la școală la Bath. Acum locuiesc cu mama la Alloway Chase, în Yorkshire.

– Mama dumitale nu vine în capitală?

– Nu se simte foarte bine, răspunse ea, cu ochii la banderola neagră de pe brațul lui. Îmi pare rău că ai pierdut pe cineva de curând.

– Fratele meu a murit în ianuarie. Mă mir că n-ai auzit.

Dacă Leath o prevenise pe Sophie în privința lui Harry, desigur că îi pomenise și de necazurile bănești ale lui Peter. Felul dezastruos în care Peter administrase averea deja împuținată a neamului Thorne adusese familia aproape de ruină, ceea ce făcea, cu atât mai mult, ca Harry să fie un pretendent cu totul nepotrivit pentru acea fată drăguță.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc.

El îi întâlni ochii albaștri, plini de compătimire, iar dragostea deja puternică pe care o simțea pentru ea deveni și mai arzătoare.

– Fratele meu era o companie încântătoare și și-ar fi dat și viața pentru oamenii pe care îi iubea, adăugă el.

– Pare să fi fost un om minunat.

– Chiar așa, adeveri Harry, iar apoi se trezi spunând ceva ce, de la moartea în singurătate a lui Peter, nu mai mărturisise nimănui: Mi-am pierdut orice chef de viață. Totul îmi pare cenușiu acum.

În afară de momentele în care era cu Sophie.

– Așa m-am simțit și eu după moartea tatălui meu.

Marchizul murise în urmă cu patru ani. Iar națiunea jelise pierderea unui politician strălucit. La fel ca și în cazul fiului său, se zvonise că marchizul urma să devină prim-ministru. Harry, care era la Oxford pe atunci, nu dăduse atenție acelor zvonuri. În acea perioadă era mai degrabă preocupat să comită tot felul de fapte care nu făcuseră decât să strice și mai tare reputația deja îndoielnică a familiei lui.

Întinse mâna ca s-o consoleze pe Sophie, dar Jones își drese glasul, ostentativ. Nu era ușor s-o câștige pe fată, cu toți acei dragoni

de pază în jurul ei. Pentru prima dată în superficiala lui existență, Harry ardea de nerăbdare să dea piept cu o provocare.

Aruncă o privire în jur și băgă de seamă că deja se luminase de ziuă. În parc apăruseră călăreți care își făceau exercițiile de dimineață. Ca s-o protejeze pe Sophie de bârfe, trebuia să se despartă de ea.

– A fost o plăcere să te întâlnesc, îi spuse el.

Politicoasă, ea îl salută din cap cu un gest grațios, care arăta că într-o bună zi avea să devină o mare doamnă. Harry îi surprinse privirea plină de dor pe sub marginile pălăriei elegante din blană de castor.

– Astă-seară merg la balul organizat de Lady Carson.

– Poate că o să ne vedem și acolo, îi spuse Harry, iar apoi se înclină.

Privirea scrutătoare a lui Jones îl preveni pe Harry că era prea mult dacă ar fi îndrăznit să-i sărute mâna fetei, fir-ar să fie!

– Să aveți o zi bună, Lady Sophie!

Dealurile de deasupra Genovei, la începutul lui martie, 1928

Pen stătea pe terasa hanului și se uita în jos, la coasta stâncoasă. Prin noaptea senină se vedeau limpede, în depărtare, luminile Genovei. Pen era înconjurată de ghivece cu flori de primăvară. După toate pustietățile înghețate prin care trecuseră, florile acelea păreau un miracol.

Călătoria istovitoare se încheiase. A doua zi aveau să se îmbarce ca să se întoarcă acasă. Ultima săptămână fusese aproape ușoară. Vremea devenise mai plăcută, iar drumurile din zonele populate fuseseră cu mult mai bune decât cele pe care le străbătuseră în munți și pe care de obicei umblau doar caprele. Chiar și hanurile erau acum mai răsărite, ceea ce, slavă Domnului, o scutise pe Pen de la a-și mai împărți camera cu Cam.

Ea încă își amintea cum stătuse trează lângă Cam în noaptea aceea, roasă de o gelozie zadarnică, în timp ce el zăcea alături de ea, tăcut și la fel de lipsit de somn.

Destăinuirea pe care i-o făcuse Cam despre planurile lui de căsătorie fusese menită să ușureze încordarea dintre ei. Pen știuse

dintotdeauna că el avea să se însoare într-o bună zi, iar faptul că mireasa avea deja un nume trebuia să pună capăt slăbiciunii dureroase pe care o avea față de el.

În schimb, din acea noapte care li se păruse nesfârșită, atmosfera dintre ei devenise din ce în ce mai apăsătoare. Iar în seara aceea ajunsese aproape de neîndurat. Nici nu se încheiase bine cina, că Pen se repezise afară, ca să scape de prezența lui Cam.

Apucase cu mâini tremurătoare balustrada de piatră și se uitase orbește în noapte. Purta rochia ei preferată, din mătase de un verde ca marea, cumpărată cu un an înainte de la Florența. Își recunoscuse scopurile jalnice încă din clipa în care îi ceruse Mariei să-i pregătească acea ținută: voise să se etaleze și să-l provoace pe Cam. Să-i dea de înțeles că degeaba îi admira frumusețea, din moment ce ea, Pen, n-avea să fie niciodată a lui, oricât de mult ar fi dorit-o el.

Cu siguranță, jalnic.

– Conversația cu mine te-a făcut să vrei să te arunci de pe o stâncă? întrebă o voce joasă ce se făcu auzită în spatele ei.

Pen se întoarse încet. Trebuia să-și fi dat seama că el avea s-o urmeze. Lămpile de pe terasă dădeau destulă lumină încât să poată să-l distingă printre umbrele de lângă ușă. Și el se îmbrăcase cu grijă, de parcă știa că seara aceea marca un fel de final.

Pen se opusese atât de mult ideii de a călători alături de el. Părea absurd să se întristeze acum, când timpul pe care îl petrecuseră împreună se apropia de sfârșit.

– N-ai vorbit chiar atât de mult încât să mă provoci să-mi fac rău singură.

Cam se apropie cu mersul acela destins, care făcea ca inima lui Pen s-o ia razna, fapt pentru care ea se judeca aspru. El îi întinse unul dintre paharele cu vin roșu pe care le adusese.

– Să bem în cinstea vechii noastre prietenii!

Pentru prima dată, din tonul lui lipsea dușmănia înțepătoare. Cam părea doar băiatul inimos pe care Pen îl cunoscuse cu ani în urmă. Hotărârea ei de a păstra distanța se clătină. Ridică paharul.

– Pentru prietenie! toastă ea.

– Călătoria noastră se încheie, îi spuse el, gânditor.

– Mai avem voiajul pe mare.

– Pe *Windhover* suntem feriți de orice scandal. Echipajul meu e plătit să-și țină gura.

Cât de mult își dorea el, probabil, căsătoria aceea cu Lady Marianne! O supărare nedemnă făcu să i se strângă inima lui Pen. Îi venea să smulgă fiecare fir de păr de pe capul acelei femei, care era, fără îndoială, perfect coafată. Pen își irosise prea mult timp punându-și întrebări despre alegerea făcută de Cam. Viitoarea lui soție era, desigur, frumoasă. Și se purta impecabil. Și era o tânără chibzuită.

– Am reușit! spuse ea, încercând să pară încântată.

Din fericire, Cam nu păru să-i bage de seamă tristețea. Sorbi din vin și se uită spre mare, cu o expresie meditativă.

– Da. Și fără să ne omorâm unul pe celălalt.

– Dar nici prea departe n-am fost.

El o cercetă cu privirea.

– Îți doresc numai bine, Pen. Întotdeauna ți-am dorit doar binele.

Ea știa asta. Pesemne, încă îl supăra faptul că ea îi respinsese cererea în căsătorie. Independența și încăpățânarea ei îl înfuriau, fără îndoială. Poate că îi părea rău chiar și de înfrânarea în privința pasiunii ce ardea între ei. Dar vechea lor afecțiune din copilărie continua să-i lege.

– Și eu îți doresc numai bine, Cam, spuse ea cu glas scăzut.

– Ce ai de gând să faci după ce ajungi acasă?

– Să pun la punct afacerile mătușii mele.

– Și după aceea?

Ea ridică din umeri.

– Să mă întorc în Italia. Aici am prieteni, precum și locuri pe care aș vrea să le văd.

– Nu rămâi în Anglia?

Și să fie martoră, chiar de la depărtare, la fericirea conjugală a lui Cam? Să-l vadă devenind tată? Mai degrabă își tăia venele cu un cuțit ruginit.

– Nu.

– Elias și Harry și-ar dori s-o aibă acasă pe sora lor.

– Își au propria viață. Sunt obișnuiți să se descurce fără mine.

– Acum trebuie să se descurce și fără tine, și fără Peter, îi spuse el, iar apoi tresări, dându-și seama că o tulburase. Îmi pare rău. Am fost lipsit de inimă să spun așa ceva.

Ea îl privi țintă.

– O, Doamne, Cam, chiar ți-ai cerut scuze? Am crezut că n-am auzit bine!

El își strânse buzele și rămase calm. Ce păcat! Slăbiciunea pe care Pen o simțea față de el era mai ușor de stăpânit în clipele în care se lăsau cuprinși de dușmănie. Numai că ceea ce vibra între ei nu era chiar dușmănie.

– Am fost o brută, spuse Cam.

Ea râse silit.

– Tu ai spus-o, nu altcineva!

Privirea lui rămase neclintită.

– Știi de ce m-am purtat astfel.

– Mi-ai spus de ce.

Se lăsă liniștea. El părea să fi abandonat subiectul. Slavă Domnului! Era chinuitor.

– Am sperat ca onestitatea să facă lucrurile mai simple.

– Dar nu s-a întâmplat așa.

Atmosfera devenise aproape sufocantă. Oare Cam avea s-o sărute? Pen nu cerea prea mult: doar un sărut care să-i ajungă pentru tot restul vieții. Numai că deja avea prea multe amintiri chinuitoare.

– Asta, pentru că nu mă vrei? o întrebă el.

Lumina pâlpâitoare era mai înșelătoare decât întunericul adânc. Pen aproape că-și putea imagina disperarea din privirea lui. Cam nu fusese niciodată disperat. Nu-și îngăduia să ajungă astfel.

– Sau pentru că mă vrei? continuă el.

Ea se dădu înapoi, vărsându-și vinul pe mână.

– Cam, eu...

– Dumnezeu mi-e martor că ceea ce fac e greșit. Curtez o altă femeie. Ești sora prietenului meu. Am crescut împreună, adăugă el cu glas tremurat. Dar spune-mi că mă vrei. Mă înnebunește faptul că nu știu.

Pen nu voia să-l audă rostind astfel de vorbe. Fie și numai pentru că o parte din ea, rea și lipsită de bun-simț, tânjea să se arunce în brațele lui și să-l implore să-i facă o mie de lucruri sălbatice și interzise. Se retrase către balustradă. Teama o făcea să simtă că inima îi bătea de-a dreptul în gâtlej.

Pericolul de a-și trăda secretul plutea în aer. Cam nu trebuia să afle niciodată că ea îl iubea. Pentru Pen, mila lui era mai îngrozitoare decât moartea.

– N-are rost să vorbim despre asta, îi spuse ea.

Cam îi luă paharul și îl așeză pe balustradă, lângă al lui.

– Trebuie să știu.

– Nu, chiar nu trebuie, stărui Pen, iar apoi ea gemu văzând expresia plină de mulțumire de pe fața lui.

Pe terasa aceea străbătută de o briză ușoară, cu părul lui negru ușor răvășit, cu ochii strălucindu-i de pasiune, Cam era cel mai frumos bărbat pe care Pen îl văzuse vreodată.

El o luă de mână.

– Dacă nu m-ai dori, mi-ai spune-o în față.

Ea știa până în măduva oaselor că, dacă el continua s-o atingă, în noaptea aceea aveau să sfârșească în același pat.

– Poate să ne vadă cineva.

– Nu-mi pasă. Spune-mi.

Atingerea lui îi făcea sângele să fiarbă.

– Ce rost are? îl întrebă ea cu o disperare furioasă, luptându-se să se smulgă din strânsoare. Te căsătorești cu Lady Marianne.

Privirea lui se oprise pe buzele ei, care o furnicau de parcă el o sărutase.

– Cândva am vrut să mă căsătoresc cu tine.

Pen se simți năpădită de amărăciune.

– Da, pe când credeai că ai fi putut să mă modelezi după voia ta. Iar asta, înainte ca excentricitățile din familia mea să ajungă să provoace un scandal în toată puterea cuvântului, nenorocire la care s-a adăugat ruina adusă asupra noastră de Peter.

Pen și-ar fi tăiat o mână ca să-l audă pe Cam tăgăduindu-i spusele, dar bineînțeles că el n-o făcu. Nu voia s-o mintă. Iar ea îi respecta poziția, chiar dacă în adâncul inimii o ura.

– Lady Marianne o să fie o ducesă perfectă, spuse Cam.

O străpunse durerea, dându-și seama că el n-ar fi spus niciodată așa ceva despre Penelope Thorne, nici chiar înainte de epoca peregrinărilor ei boeme.

– O iubești?

Cam își retrase mâna și strânse din dinți. Avea obișnuita reacție de respingere cu care întâmpina orice discuție despre iubire.

– Te înșeli dacă tu crezi că e nevoie de dragoste ca să ai o căsnicie fericită.

– Ba tu te înșeli dacă nu crezi asta! se răsti ea.

– Părinții mei s-au iubit. Pentru scurtă vreme.

– Părinții tăi au fost întotdeauna niște copii deghizați în adulți.

El o fulgeră cu privirea.

– Te aventurezi pe un teren periculos.

Ea își îndreptă umerii. Furia o făcu să-i răspundă pe nerăsuflate:

– De ce? Poți să-mi vorbești deschis! exclamă ea, iar apoi își mai domoli tonul. Cam, știu că... atracția asta e o pacoste. Totuși, nu-i atât de surprinzătoare. Suntem doi adulți sănătoși, siliți să călătorim împreună. Ar fi nefiresc să nu simțim nici măcar o ușoară curiozitate.

Un zâmbet amar înflori pe buzele lui.

– Ai ales explicația cea mai simplă.

Pentru o clipă fierbinte, ochii lor se întâlniră. Pen știa că și el se gândea la momentul în care ea stătuse goală în fața lui.

Apoi Cam clipi și din privire îi dispăru orice expresie. Ea se simți descumpănită. Era ca și cum el o ademenise până la o ușă, iar apoi i-o trântise în nas.

Totuși, se bucură să vadă că înverșunarea lui se domolise. Fusese curată tortură să-l audă vorbind cu voce tare despre dorința pe care o simțea, iar ea să-și dea seama că acea dorință nu era de ajuns, că nu putea să fie niciodată de ajuns.

De parcă s-ar fi vorbit între ei, se întoarseră amândoi spre marea care, începând de a doua zi, devenea drumul pe care aveau să călătorească. Undeva, acolo, era ancorat iahtul lui Cam. Dacă prindeau curenți favorabili, ajungeau în Anglia în două săptămâni.

Se lăsă tăcerea. La început fu una apăsătoare, de pasiune înăbușită, dar încetul cu încetul se transformă într-una mai senină și mai blândă. Iar atunci când Cam vorbi, în cele din urmă, și glasul lui sună mai senin și mai blând:

– Pen, de ce ești atât de hotărâtă să pleci în exil? De cine fugi?

„De tine!"

Pen își petrecuse ultimii nouă ani fugind de acel bărbat pe care-l iubea, dar care n-o putea iubi niciodată. În ciuda plăcerilor trăite și a farmecului aventurii, în ciuda faptului că jucase rolul unei femei sofisticate într-o societate pe măsură, Pen nu alergase niciodată spre un țel anume.

– Îmi place viața mea.

În afara acelei dureri necontenite, pe care nu puteau să i-o alunge nici peisajele spectaculoase, nici admiratorii fermecători și nici intrigile fascinante.

– Ți-ar plăcea Londra.

– Mă îndoiesc. Oamenii de acasă sunt mai conservatori decât cei de aici. Societatea engleză n-o să mă primească deloc cu brațele deschise.

– Eu, da.

Pen nu mai reuși să se stăpânească. Izbucni în râs. Nu putea decât să râdă sau să plângă. Iar dacă plângea, el avea să-și dea seama că apropiata lor despărțire o rănea nespus de mult.

– Nu, Cam. În nici un caz nu mă arunc în brațele tale.

Însă el nu râse. Părea tulburat și supărat. Zumzetul acela primejdios umplu iarăși aerul dintre ei. Pen recunoscu, resemnată, că era cu putință ca acea încordare să nu fi dispărut niciodată.

– Pen, mă străduiesc din greu să-mi amintesc că sunt un bărbat onorabil.

Ea se liniști, spunându-și că nu putea să-l lase să-și compromită principiile. Dar ce ușor i-ar fi fost ei să se abată de la calea cea dreaptă și, cu prețul unui mic păcat, să-l aibă pe Cam. Chiar dacă doar pentru scurt timp. Măcar fizic, dacă sufletește nu era cu putință.

Putea să facă un pas și să-l sărute. Din câte știa despre bărbați – și, la douăzeci și opt de ani, știa, fără îndoială – cea mai mică încurajare din partea ei urma să-i spulbere lui Cam orice reținere.

– Din păcate, șopti ea înainte să se poată opri.

Zumzetul dintre ei crescu până când acoperi orice alt sunet.

Apoi el se dădu înapoi și-și lăsă capul în jos. Cu toată privirea lui încărcată de o dorință devoratoare, Cam reveni la acel ton de politețe rece pe care ea i-l auzise mult prea des în decursul călătoriei. În acea seară își vorbiseră ca niște prieteni. Sau ca niște amanți. Iar acum Cam trăgea cortina peste intimitatea aceea.

– Nu vreau să mă port ca un ticălos. E în joc reputația familiei mele. Dacă te duc la mine în pat, se dovedește că toată truda mea de a restabili onoarea familiei a fost în zadar.

Ea știa. Și totuși, respingerea o durea. Își feri privirea, fiindcă nu voia ca el să vadă cât de tare o rănise.

Un cuplu apăru pe terasa hanului. Doamna se opri și începu să turuie, încântată că recunoscuse pe cineva. Ea avea accentul tăios al celor care făceau parte din marea nobilime engleză.

– Domnișoară Thorne, ce surpriză minunată!

Capitolul 9

Prescott Place, Wiltshire, martie 1828

Ea venise spre el precum un spirit al pădurii, prin verdeața proaspătă și plină de sevă. Dar nu era nimic nepământean în femeia aceea pe care el o luă în brațe. Ea era întruchiparea feminității calde și pasionale.

Harry o sărută pe Sophie până când rămaseră amândoi fără suflare. Apoi o mai sărută de câteva ori.

– Ai reușit să scapi.

Vorbele lui prostești o făcură să râdă.

– Bineînțeles că da! îi răspunse ea.

Cu o săptămână în urmă, Sophie venise la o petrecere dată de unul dintre acoliții politici ai lui Leath. În ciuda sforțărilor lui Harry, interesul său față de Sophie fusese băgat de seamă. Ca s-o îndepărteze de tânărul Thorne, Leath își luase sora de la Londra. Însă un bilețel trimis prin camerista lui Sophie dejucase acel plan.

Harry o sărută din nou pe fată. Sângele i se înfierbântă, în timp ce ea îi răspundea încă ușor nesigură, dar foarte dornică, mișcându-și limba la unison cu a lui.

– Scumpa mea, mi-a fost atât de dor de tine, îi spuse el cu glas întretăiat, în timp ce își puncta fiecare cuvânt cu sărutări.

Se mai sărutaseră doar o singură dată până atunci, iar pofta de a o face din nou îl ținuse pe Harry treaz noaptea și îl transformase într-un ins ursuz. Mai reușiseră să se întâlnească de trei ori în Hyde Park și să danseze, cu prudență, la câteva baluri. Dar acolo, în pădurea lui Sir Garth Burton, într-o după-amiază liniștită, nu prea avea cine să-i întrerupă. Harry jurase să nu-și piardă capul. Dar, după ce-și zărise iubita, toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei.

– Și mie mi-a fost dor de tine, murmură Sophie, în timp ce frământa cu mâinile umerii lui Harry de parcă nu-i venea să creadă că era acolo, în fața ei.

– A trecut o veșnicie, spuse Harry în timp ce-și plimba buzele pornind de pe gâtul ei și ajungând la scobitura umărului, până când ea începu să tremure.

– A trecut doar o săptămână.

– Îmi iei durerea în derâdere, șopti Harry cu buzele lipite de pielea ei.

– M-am gândit la tine în fiecare minut, murmură Sophie gâfâind, iar apoi își strecură mâinile sub haina lui și îl trase mai aproape.

– Și eu m-am gândit la tine, îi răspunse el.

O sprijini de un copac și începu s-o atingă pe îndelete, studiindu-i curba taliei și a șoldului, linia fină a spatelui. Din grijă pentru inocența lui Sophie, nu-și lăsă bazinul să lunece peste al ei.

În schimb, mâinile fetei alunecară primejdios de jos pe trupul lui. Harry se simți zguduit de o satisfacție uimitoare, deși degetele acelea dornice, care îi strângeau fesele, amenințau să-l facă să-și piardă controlul.

O privi cu ochi tulburi. Pasiunea îi îmbujorase lui Sophie pielea albă, iar ochii ei albaștri erau încărcați de dorință. Arăta suav și părea pregătită să-i primească dragostea, fiind acum o creatură diferită de debutanta cu păr auriu, de la prima lor întâlnire. Purta o rochie de plimbare de culoarea cobaltului, prinsă în față cu șireturi precum cele ale husarilor, și care avea un guler înalt, pe care mâinile lui Harry îl făcuseră să stea pieziș.

El își sprijini fruntea de a ei, lăsând răsuflările lor să se unească. Ea mirosea minunat. Ca primăvara plină de sevă care izbucnea în jurul lor. Sophie îl adusese la viață. Harry se întrebă dacă ea își dădea seama de asta.

– Harry? îl întrebă Sophie, cu o urmă de nedumerire în voce.

El își înălță capul.

– Sophie, încerc să mă port ca un gentleman.

Ea zâmbi cu buzele umede și umflate.

– Nu e nevoie.

Harry gemu. Chiar n-ar fi trebuit s-o audă spunând așa ceva, tocmai acum, când el se chinuia să-și păstreze măcar în parte purtarea onorabilă.

– Ba este, o contrazise el pe față.

Zâmbetul ei deveni mai larg, iar lumina din ochii aceia albaștri îi umplu lumea de culoare. Mai mult, pictă pe ea și câteva curcubeie.

– Vreau să mă atingi, îi spuse Sophie.

– Îmi pui la încercare rezistența!

O sărută din nou, fierbinte și flămând. Inima i se lovi de coaste atunci când ea se lipi de el.

– Nu vreau să te abții, îi spuse ea, agățându-se de umerii lui.

Cu mâinile tremurând, el îi desfăcu șireturile de la rochie. Avea să ducă lucrurile doar puțin mai departe, iar apoi să se oprească. O, Doamne, spera să găsească puterea de a se opri.

Atunci când rochia se descheie, Harry simți cum stăpânirea de sine i se zdruncina, gata să se facă țăndări. Perlele roz ale sfârcurilor ei împungeau cămășuța delicată. Cu un geamăt, se aplecă și-i supse un mugur perfect. Țipătul ei înăbușit îi răsună lui Harry în urechi. Dându-și seama că se aventura spre un punct dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, el îi cuprinse și celălalt sân și-i frământă sfârcul. Ea se arcui până când se lovi cu abdomenul de el.

Brusc și fără delicatețe, el împinse marginea de dantelă în jos, ca să-i dezvelească sânii. Sophie arăta chiar mai bine decât în visele lui. Gândul la goliciunea ei îi hrănise fanteziile zi și noapte, de când o găsise plângând în grădina lordului Oldhaven. Se dădu înapoi ca să se bucure de priveliște.

– Ești atât de frumoasă, îi șopti el, mângâindu-i pielea.

Se aplecă și-i sărută vârfurile sânilor. Gestul se dorea mai mult un omagiu decât o expresie a dorinței care îi alerga nebunește prin vene și-i zdruncina toate principiile.

Sophie răsuflă sacadat.

– Mă simt frumoasă atunci când sunt cu tine, îi spuse ea mușcându-și buza. Nu m-am mai simțit niciodată așa.

Lipsa ei de apărare învinse fiara din el. Recunoscător și dezamăgit în egală măsură, oftă și se dădu un pas înapoi. Pentru că o iubea, îi spuse un adevăr pe care îl avea mereu în gând:

– Meriți pe cineva mai bun.

Dintr-odată, ea păru tulburată.

– Te-am dezgustat?

Lui Harry i se strânse stomacul de rușine.

– La naiba, nu, Sophie! Ești superbă, ești perfectă, ești un înger.

Ea își trase corsajul cu mâini tremurânde, dar nu reuși să și-l încheie.

– Nici o făptură îngerească nu lasă un bărbat s-o dezbrace în public.

– Sophie, ești om!

Foarte delicat – și cu o părere de rău pe care nu putea să și-o înăbușe – o ajută să redevină respectabilă.

– Un pic prea umană astăzi, mormăi ea.

– Nu fi atât de dură cu tine! Dorința e ceva perfect natural.

Era prea devreme pentru declarații. Se cunoșteau doar de câteva săptămâni, iar întâlnirile lor fuseseră scurte și la limita scandalului. Dar Sophie trebuia să știe că el nu se juca.

– Dorința e parte din... dragoste.

Ea rămase nemișcată ca o stană de piatră. Brațele îi căzură pe lângă trup, iar ochii i se deschiseră larg, ca și cum încerca să vadă totul cât se putea de clar, să-și dea seama dacă el o mințea.

– Dragoste, Harry?

La naiba, el nu se mai înroșise de pe vremea când era copil mic. Îi întâlni privirea și îi spuse, plin de convingere:

– Te iubesc, Sophie.

Spre stupoarea lui, ea nu zâmbi.

Îi luă ceva timp să răspundă, ceea ce îl îngrijoră și mai tare pe Harry.

Oare se înșelase în privința ei? Îndoiala începu să-și înfigă colții adânc în el. Poate că Sophie doar flirtase. La urma urmei, era primul ei sezon, se distra și ea. Colecționa, poate, inimi de bărbați drept trofee. Lui Harry i se făcu rău numai la gândul ăsta.

Tăcerea devenea de neîndurat.

– Spune ceva, scumpa mea.

Ea tot nu zâmbea, în timp ce se îndepărta de copac. Își îndreptase umerii și-și ridicase bărbia. Arăta, cu fiecare centimetru al ființei ei, a tânără aristocrată.

– Te iubesc, Harry.

Pentru o clipă, el o privi neîncrezător. Oare chiar era atât de norocos? Ea părea cât se poate de serioasă.

Îi cercetă din nou, cu atenție, expresia. Doamne, chiar fusese sinceră! Nu-i venea să creadă ce noroc căzuse pe capul lui.

Ce putea să facă un bărbat atunci când femeia pe care o adora îi spunea că îl iubea? Nimic, în afară de a-i cuprinde buzele într-un sărut sălbatic.

După ce își mai reveni din entuziasmul lui nebun, Harry descoperi că era întins peste Sophie, pe iarba moale, și că ea avea mâinile încurcate în părul lui.

– Trebuie să ne oprim.

Ea își bosumflă gura într-un fel care nu făcea decât să-l provoace să meargă mai departe. Dar un fir – subțire, ce-i drept – îl ținea încă ancorat în realitate. O realitate care nu trebuia să cuprindă scene precum cea în care Harry Thorne o tăvălea pe sora marchizului Leath într-o poiană din pădure, precum ultimul țăran.

– Nu-mi vine să cred că lumea spune despre tine că ești un destrăbălat. Sunt dezamăgită.

El izbucni în râs și se ridică în mâini.

– Să promit că o să fiu destrăbălat doar cu tine, până când moartea ne va despărți?

Trupul ei înțepeni, iar sclipirea provocatoare îi dispăru din privire.

– Ce... ce vrei să spui cu asta?

Ar fi trebuit să fie nervos. Dar i se devotase acelei fete încă de la prima lor întâlnire. Tot ceea ce urmase nu făcuse decât să-i confirme că se afla pe vecie sub vraja ei.

– Adică...

Chiar și atunci când era sigur pe sentimentele lui, un bărbat avea tendința să se poticnească într-un astfel de moment.

Iar poziția în care se afla, așezat peste ea, în iarbă, nu făcea cinste intențiilor lui. Luptându-se să nu ia seama la cât de frumoasă și de dornică era Sophie, întinsă acolo, în iarbă, el se rostogoli și se așeză în genunchi lângă ea. Îndepărtă o margaretă strivită dintre buclele ei aurii.

– Ridică-te, Sophie!

Ea se încruntă, nedumerită.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, în timp ce se ridica și-și îndoia picioarele sub ea.

El îi luă mâna și se puse într-un genunchi.

– Lady Sophie, am știut, din prima clipă în care te-am văzut, că vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine. O să-mi faci nespusa onoare de a te căsători cu mine?

Dealuri de deasupra Genovei, la începutul lunii martie 1828

„La naiba, la naiba, la naiba!"

Cam știa că era groaznic de nechibzuit să se țină de astfel de jocuri în public. Și iată că venise momentul să plătească pentru ceea ce făcuse.

În timp ce femeia cu față de cal, voce puternică și gust deplorabil în materie de pălării se îndrepta spre ei, el se îndepărtă de Pen și încercă să se poarte ca și cum se întâlniseră întâmplător. Slavă Domnului că femeia nu apăruse pe când el era cu mâna pe Pen.

Se luptase din greu să păstreze distanța, dar, până la urmă, tentația se dovedise prea puternică. Mai ales după ce își dăduse seama că și Pen îl dorea.

În ceasurile de trezie, Pen era mereu în mintea lui. Mai rău, o visa noaptea. Vise fierbinți, obraznice, în care o folosea din greu. Ca pe o femeie experimentată, nu ca pe o doamnă de rangul ei, delicată. Și de fiecare dată se trezea rușinat, asudat și excitat ca un taur.

Ce bine ar fi fost dacă iahtul ar fi putut să zboare până în Anglia! Desigur, odată ce n-o mai vedea zilnic pe Pen, avea să redevină bărbatul cumpănit care fusese înainte să cadă sub vraja acestei femei superbe. O parte din el o privea cu uimire.

„Asta e Pen cea cu genunchii juliți și păpușile rupte. N-ai nici un drept să te tăvălești cu fata căreia, în copilărie, i-ai șters lacrimile. Nu doar s-o tăvălești, dar s-o ai în cele mai murdare ipostaze pe care le născocește imaginația."

Femeia ajunse în dreptul lor, iar Cam observă că îi privea cu un aer bănuitor, plin de speculații. Bărbatul, englez, fără doar și poate, părea și el curios. Din fericire, Cam nu cunoștea pe nici unul dintre ei. Deși asta nu-l salva de scandal decât în cazul în care născocea repede un motiv bun ca să explice de ce se afla singur în compania unei tinere necăsătorite, de familie bună.

– Doamnă Barker-Pratt, ce surpriză! exclamă Pen, încercând să pară entuziasmată.

Cele două femei se sărutară pe obraz, iar apoi Pen se întoarse spre Cam.

– Milord, permiteți-mi să vi-i prezint pe domnul și doamna Barker-Pratt, prieteni dragi ai răposatei mele mătuși. Domnule și

doamnă Barker-Pratt, acesta e Lord Pembridge, care tocmai a făcut turul lacurilor, adăugă ea după o pauză înfricoșător de lungă.

Cam se înclină, întrebându-se dacă jocul lor avea să țină. Oricine cunoștea familiile care făceau parte din marea nobilime engleză știa că moștenitorii ducatului Sedgemoor luau oficial titlul de marchiz de Pembridge.

– Doamnă Barker-Pratt, domnule Barker-Pratt...

– Milord, spuse doamna făcând o reverență, în timp ce soțul ei, un bărbat mic de statură, care nu ieșea cu nimic în evidență, se înclină.

– Familia Barker-Pratt este de loc din Shropshire, dar locuiește de mulți ani la Tivoli, continuă Pen, cu un fals entuziasm. Domnul Barker-Pratt este expert în monumentele funerare romane.

– Ce interesant, murmură Cam.

Abilitatea lui Pen de a naviga prin acea introducere oficială îl umplea pe Cam de o fascinație îmbinată cu teamă. Era ca și cum privea pe cineva cum traversa, mergând pe o sârmă subțire, întinsă la înălțime, peste un râu plin de crocodili flămânzi.

– N-am mai fost în Anglia de patruzeci de ani, în ciuda războiului și a revoluției. Ne-am simți ca niște străini la Londra. Deși avem aici atât de mulți prieteni englezi, încât ne simțim ca acasă, spuse doamna Barker-Pratt, care avea un râs ce ar fi putut sparge chiar și sticla. Acasă, dar înconjurați de cei mai interesanți dintre compatrioții noștri, desigur. Nu sunteți de acord, milord, că cei mai buni dintre englezi sunt cei care părăsesc țara?

Cam îi zâmbi lui Pen.

– Desigur că, în cazul domnișoarei Thorne, judecata dumneavoastră se dovedește a fi adevărată.

Pen îi aruncă o privire ucigătoare.

– Ce galant din partea dumneavoastră, milord, îi spuse ea, iar apoi se întoarse spre doamna Barker-Pratt. Excelența Sa e un prieten din copilărie. Ne-am întâlnit întâmplător astă-seară.

Dacă nu era atentă, exista riscul ca amândoi să se dea de gol. Cei de la han știau că sosiseră împreună. Cam făcu tot ce îi stătea în putință ca să intre în joc.

– A fost o plăcere s-o revăd pe draga noastră *miss* Thorne.

Doamna Barker-Pratt părea nedumerită.

– Dar credeam că ești la Paris ca să te vezi cu fratele tău, *miss* Thorne.

Pen păli. În ultimele săptămâni, simțise aproape palpabil durerea pe care i-o provocase moartea lui Peter.

Cam interveni, pentru ca ea să nu fie nevoită să vorbească despre Peter.

– Lord Wilmott a murit.

– O, draga mea, îmi pare foarte rău!

Poate că doamna Barker-Pratt era un intrus sâcâitor, dar Cam simți un val de recunoștință văzând cum femeia o strânse pe Pen într-o îmbrățișare maternă. Timp de săptămâni, își dorise și el să facă față de ea un astfel de gest generos. Dar șovăise.

Cam se dădu înapoi.

– Vă doresc o seară bună. Sunt sigur că aveți multe de discutat.

În timp ce se îndepărta, nu putu să nu se întrebe ce avea să se întâmple dacă el și Pen continuau să rămână singuri, doar ei doi. Desigur că nimic de care să fie mândru.

Prescott Place, Wiltshire, martie 1828

– Da, spuse pe dată Sophie, strângându-i mâna lui Harry. Aș fi fericită să mă căsătoresc cu tine.

– O, draga mea!

Harry îi duse degetele la buze și i le sărută.

Cu greu îi venea să creadă că, în decursul unei singure zile, acea fată superbă nu numai că îi dovedise dragostea ei, dar și acceptase să se căsătorească cu el.

– O să stau de vorbă cu fratele tău de îndată ce se întoarce la Londra.

Sophie își smulse mâna și îi aruncă o căutătură îngrozită.

– Nu, nu trebuie să faci așa ceva!

Acea schimbare bruscă îl lăsă pe Harry descumpănit.

– Încă n-ai împlinit douăzeci și unu de ani, Sophie. Am nevoie de permisiunea lui.

Ea se ridicase în picioare și îl privea de parcă el tocmai o îndemnase la ceva nebunesc.

– Fratele meu vrea să mă căsătoresc cu Lord Desborough.

Harry se ridică și el din genunchi, fără să-și abată privirea de la ea.

– Nu te poți căsători cu Desborough. Mă iubești.

Pentru o clipă, avu impresia că Sophie urma să i se arunce la piept, însă fata își strânse brațele în jurul trupului.

– Fratele meu e foarte hotărât în privința căsătoriei ăsteia.

– Fratele tău e un om înțelept. O să...

Ea îl întrerupse.

– Da, e înțelept. Și mi-a aranjat o căsătorie cu un bărbat înstărit, care mă place.

Harry o privi uluit.

– Din spusele tale se înțelege că vrei să te căsătorești cu idiotul ăla.

– O, Harry, zise ea, într-o izbucnire de disperare. Nu înțelegi.

Harry își încrucișă și el brațele. Nu-i venea să creadă. În urmă cu doar câteva minute se socotise cel mai fericit om din lume.

– Ceea ce înțeleg eu e că ai spus că te căsătorești cu mine, iar acum pari să te fi răzgândit.

Ea îl apucă strâns de braț.

– Să nu ne certăm.

– Nu pot să te las să te căsătorești cu Desborough.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu el. Însă fratele meu e într-o stare groaznică, din cauza sinuciderii unchiului Neville și pentru că Sedgemoor lucrează împotriva noastră, la care se adaugă și bănuiala că întreg scandalul ăsta o să pună capăt carierei lui politice. Nu e momentul să-i spun că planul pe care l-a pus la punct e sortit eșecului.

– Ți-e frică de el.

Vorbele lui o uluiră.

– Bineînțeles că nu. Dar îi fac rău dacă îl sfidez pe față tocmai acum, când simte că toată lumea e împotriva lui.

„Și cu mine cum rămâne?"

Harry se abținu să-i pună cu voce tare acea întrebare copilărească.

– Deci, ce propui?

Ea își ridică ochii către el și îi aruncă o privire a cărei dulceață l-ar fi făcut pe Harry să se așeze din nou în genunchi în fața ei, dacă n-ar fi fost supărat.

– Așteptăm.

– Nu pot să aștept! Am nevoie ca toată lumea să știe că ești a mea. Simplul fapt că n-ai fost lângă mine săptămâna trecută aproape că m-a pus la pământ.

– Te rog să nu te superi, îi spuse ea cu glas scăzut, transformându-și strânsoarea într-o mângâiere.

– Cât mai ai până să împlinești douăzeci și unu de ani?

Deși, chiar după împlinirea acelei vârste, Sophie ar fi stârnit un scandal dacă s-ar fi căsătorit fără încuviințarea lui Leath.

Ochii ei albaștri se întunecară de tristețe.

– Aproape doi ani.

Doi ani? O eternitate! Harry îi aruncă lui Sophie o căutătură îndurerată.

– Nu suport gândul că aș putea să te pierd!

– N-o să mă pierzi niciodată, îi spuse ea cu o siguranță care ar fi trebuit să-l uimească, însă n-o făcu.

Era tânără, dar hotărâtă. Un fel de sabie cu două tăișuri. Alte fete de vârsta ei nu dădeau doi bani pe ceea ce credeau frații lor.

– Putem să continuăm ca și până acum.

– Cu întâlniri secrete? Cu minciuni? Cu momente în care izbutim să ne furișăm, și care doar ne amintesc în chip dureros că nu putem să avem nimic mai mult? o întrebă el, iar apoi trase îndărăt. Cu cât așteptăm mai mult, cu atât lumea o să fie mai convinsă că te căsătorești cu Desborough.

– Vrei să rupem logodna noastră? îl întrebă ea, îngrozită, făcând un pas înapoi.

Un val rece de spaimă îi transformă lui Harry sângele în gheață.

– Asta îți dorești? o întrebă el.

– Bineînțeles că nu, îi răspunse Sophie, care era pe cale să izbucnească în plâns.

El traversă prăpastia care îi despărțea și descoperi că era vorba doar de un pas. O luă în brațe și o sărută apăsat.

Pentru o clipă care păru o veșnicie, ea îi rezistă, pentru ca apoi să-l sărute, la rândul ei, cu o pasiune nebună.

Sophie își lăsă capul pe spate, ca să-l privească.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, dar nu vreau ca fericirea mea să-l împovăreze cu și mai multe scandaluri pe fratele meu.

– Iar grija ta de soră ar putea să meargă până acolo încât să te căsătorești totuși cu Desborough? o întrebă Harry cu asprime. Atunci când te-am întâlnit, plângeai din cauza planurilor fratelui tău. Nu te preface că, dintr-odată, ești gata să joci rolul de soră supusă și cuminte.

Ea oftă și-i puse o mână pe obraz.

– *Eram* pregătită să joc rolul surorii cuminți. De aceea plângeam.

Frica își înfipse ghearele și mai adânc în inima lui.

– Nu poți să accepți o căsătorie lipsită de dragoste doar ca să-i salvezi onoarea lui Leath.

Ea înțepeni.

– Îmi ceri atât de mult!

Mâna lui se strânse pe talia ei, de parcă Leath tocmai ieșise din tufișuri și se pregătea să i-o fure.

– Întâlnirile astea secrete nu ne fac cinste.

Fața lui Sophie se umplu de o furie care o făcea și mai frumoasă.

– Dar ar trebui să fii obișnuit cu așa ceva. Am auzit și eu bârfele.

Resentimentele lui Harry față de Leath crescură din nou.

– Pariez că pe cele mai multe dintre ele ți le-a spus fratele tău.

Sophie îi ocoli privirea, iar Harry știu că avusese dreptate.

– M-a mințit James? vru ea să știe.

Pentru prima oară în viață, Harry se simți rușinat de toate aventurile lui cu văduve și neveste plictisite.

– La naiba, Sophie, ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată, îi spuse el cu o voce care tremura de sinceritate. Doar asta contează. Asta și faptul că întâlnirile noastre furișe pot să ne murdărească reputația.

Ea îi aruncă o căutătură înciudată.

– Ești nemilos.

– Nu. Sunt un bărbat îndrăgostit. Și vreau să pot să-mi strig dragostea în tot orașul, nu să aștept să te întâlnesc pe la colțuri și să mă simt ca și cum sentimentele mele ar fi un secret murdar.

– Harry, îmi pare rău.

Ea se ridică pe vârfuri și începu să-l sărute mărunt pe toată fața. Fiecare dintre acele sărutări îi mai ușură lui Harry indignarea, până când el o cuprinse în brațe și-și lipi buzele de ale ei.

– Nu pot să fiu furios atunci când mă săruți.

– Asta e bine.

Ea își trecu buzele peste trăsăturile lui cu o tandrețe care îl topi.

– După ce ne căsătorim, o să te sărut tot timpul, îi promise ea, vorbind ca și cum căsătoria lor ar fi fost bătută în cuie și orice piedici ar fi pierit ca prin minune.

Harry nu era nici pe departe convins că amânarea căsătoriei avea să schimbe părerea fratelui ei.

Dar, de dragul viitorului și al iubirii, Harry trebuia să înfrunte balaurul și să revendice prințesa.

Capitolul 10

Canalul Mânecii, sfârșitul lunii martie, 1828

Cam stătea agățat de o frânghie, pe puntea care se legăna în sus și în jos. Își șterse din ochi picăturile de ploaie usturătoare și înghețate, și-și spuse că iahtul trecuse prin împrejurări mult mai grele. Și că el era atât de frământat doar pentru că se apropiau de finalul călătoriei.

De când părăsiseră Marea Mediterană și navigaseră pe Atlantic, vremea fusese foarte rea. Până în acel moment, *Windhover* se descurcase pe apele dezlănțuite precum un armăsar pursânge. Dar furtunile de primăvară aruncau iahtul pe valuri cu atâta putere, încât Cam nu mai știa încotro s-o ia. Așa cum se simțea și atunci când o întâlnea pe enigmatica pasageră de la bord.

Se aflau la doar câteva ore de Folkestone, port pe care el îl preferase celui de la Dover, pentru că acolo era mult mai probabil să dea peste cunoscuți.

După seara aceea de la hanul de lângă Genova, Cam fusese mai atent decât oricând. Pen îl asigurase că reușise să potolească indiscreta curiozitate a doamnei Barker-Pratt. Dacă avea dreptate, atunci Cam înfăptuise un miracol. Reușise s-o aducă pe Pen acasă fără să-și pună în pericol planurile de căsătorie cu Lady Marianne.

Și mai miraculos, reușise să-și țină mâinile departe de Pen. În ciuda faptului că i se umflaseră testiculele de cât de excitat era, reușise să reziste, deși dorința nebună îl ținea treaz noaptea și îl chinuia cât era ziua de lungă.

Un miracol, într-adevăr.

Acum nu mai trebuia decât s-o lase pe Pen la Londra. După aceea, având în vedere planurile ei de a se întoarce pe continent,

probabil că n-avea s-o mai vadă niciodată. Și era un prost dacă îi părea rău din pricina asta. Totuși, o făcea. Faptul că o pierdea fără să poată să descopere tot ce o învățaseră amanții ei îl făcea să scrâșnească din dinți și să-i vină să spargă ceva.

De câteva minute, furtuna se întețise. Șuierul vântului printre vele semăna cu urletele unor suflete pierdute în iad.

– Putem să ne întoarcem în Franța? strigă el către căpitan, care era la cârmă.

Scoțianul, de obicei impasibil, se lupta să țină cârma. Se vedea, după felul în care își ținea încleștat maxilarul, că erau în pericol.

– E prea departe! țipă căpitanul. Mai bine încercăm să ajungem la cel mai apropiat port și așteptăm acolo să treacă furtuna.

– Fă ce crezi că e mai bine! îi strigă Cam.

Naviga alături de John MacGregor de ani buni. Dacă exista cineva care putea să salveze *Windhover*, el era acela.

– Mergeți jos, Excelență! Stând aici, nu faceți decât să ne distrageți atenția, îi spuse căpitanul, fără urmă de politețe.

Faptul că MacGregor recunoscuse că avea nevoie de toată concentrarea ca să țină vasul pe linia de plutire era încă un semn că se aflau într-un pericol nespus de mare.

– Vreau să ajut.

– Ne ajutați mai mult dacă vă adăpostiți, în siguranță. Dacă frumosul duce de Sedgemoor se îneacă atunci când sunt eu la cârmă, nevastă-mea o să mă omoare.

Cam recunoscu umorul sec al scoțianului, acela fiind, probabil, ultimul lucru care mai rămăsese uscat pe iaht. Cam îl bătu pe umăr și apoi plecă. Cu greu, clătinându-se la fiecare pas, ajunse la ușa cabinei.

Avusese impresia că sub punte zgomotul trebuia să fie diminuat, însă era și mai îngrozitor. Lemnul scârțâia, iar apa se auzea lovind cu putere carena. Cam se întrebă cum de mai rezista structura fragilă de lemn.

În salon, se scutură de apă. Asemenea celor cinci membri ai echipajului de pe punte, și el era îmbrăcat în haine impermeabile, de marinărie. Nu că-l ajutaseră prea mult. Se dezbrăcă repede până la cămașă și pantaloni, tremurând de frig.

Pen era în cabina ei. De-a lungul călătoriei, făcuse față tuturor greutăților fără să se plângă. Dar era clar că, pe o furtună ca aceea,

până și cei mai curajoși marinari se speriau. Și oricât era ea de dezgustată de compania lui, Cam nu putea s-o lase să înfrunte singură vijelia aceea îngrozitoare. Era singură – Maria refuzase să vină în Anglia.

Cam își făcu drum, lovindu-se de pereți ca un bețiv, spre coridorul îngust pe care se aflau, față în față, cabinele lor. În timpul celor două săptămâni de când erau pe mare, apropierea aceea îl chinuise îngrozitor. Dar acum nu putea să se gândească decât că trebuia să-i ofere măcar puțină alinare, s-o liniștească.

Deși de-abia trecuse ora prânzului, coridorul era întunecat precum o peșteră.

Cam bătu la ușa lui Pen, dar nu primi nici un răspuns. Bătu mai tare, și tot nimic. Își dădu seama că trebuia să bată cu puterea unui baros în tecul lăcuit, ca să aibă o șansă ca ea să-l audă.

Simțindu-se ca un intrus, apăsă mânerul de alamă și păși înăuntru.

Toată ziua trăsese pe nări numai aer acru și sărat. Cum se făcea că, de îndată ce păși în camera aceea, nu mai simți decât mirosul de violete al lui Pen? Un miros dulce, feminin, ademenitor. Închise ochii și-și reaminti că se afla acolo ca să fie de ajutor.

– Ce vrei? îl întrebă Pen cu glas ascuțit, din partea cealaltă a cabinei.

După ce ochii i se acomodară cu întunericul, Cam o văzu stând agățată strâns, lângă hublou. Își închipuise că avea s-o găsească în pat, însă aceea ar fi fost o poziție nespus de incomodă, fiindcă iahtul se zgâlțâia îngrozitor.

– Am vrut să văd dacă ești bine! îi strigă el, încercând să acopere zgomotul.

Nu reuși, așa că închise ușa, sperând să se facă liniște. Nu se făcu.

– Bineînțeles că sunt bine.

Dezamăgirea și dezgustul de sine îl loviră drept în stomac. Fusese un prost să-și închipuie că ea ar fi putut să-și dorească să fie cu el.

– Atunci, mă duc în cabina mea.

Se întoarse spre ușă, încercând să-ți țină echilibrul, când o auzi.

– Nu. Stai.

Din partea cuiva ca Pen, aceea era o concesie de zile mari. Cam se întoarse, încet.

– Nu vreau să deranjez.

– Cam, nu fi tâmpit! N-am fost în viața mea atât de speriată.

– O, draga mea...

Vorbele de alin îi scăpaseră înainte să se poată stăpâni. Se rugă în gând ca vuietul furtunii să le fi acoperit.

Din câțiva pași, străbătu spațiul dintre ei și, deși știa că nu făcea bine, o cuprinse în brațe.

Un fulger lumină cabina, iar el văzu cum Pen își ridica, mirată, fața.

– Cam, ce faci? îl întrebă ea pe un ton precaut.

Chiar și fără fulgere, lângă fereastră era un pic mai multă lumină.

– Te țin ca să nu cazi.

Se proptiră pe picioare în spațiul îngust de lângă hublou, care dădea o senzație de stabilitate.

Oare capul i se învârtea din cauza oceanului tumultuos, sau pentru că o atinsese pe femeia aceea? Mâinile i se strânseră pe talia ei. Nici măcar nu putea să se prefacă vreun pic că o ținea de dragul siguranței. Era înaltă și puternică, dar o simțea tremurând.

– O să primești o medalie, îi spuse ea pe un ton atât de sec, că și John MacGregor ar fi fost invidios.

– Primesc și un sărut, odată cu medalia aceea?

La lumina unui nou fulger, Cam o văzu lingându-și, tulburată, buzele. Pen încercă să se îndepărteze de el, dar deschizătura în care se aflau era prea îngustă.

– Cum de-ți arde să flirtezi, când suntem pe punctul să ne scufundăm într-un mormânt de apă?

– De ce nu? Dacă nava se scufundă, al naibii să fiu dacă am de gând să mor fără să apuc să te fi sărutat.

– Spui tâmpenii.

Cam râse, întrebându-se cum de moartea devenise un subiect de glumă. Poate că dârzenia lui Pen i-o întărise pe a lui. Cei mai mulți oameni tremurau atunci când se aflau pe mări furtunoase, dar curajoasa Penelope Thorne înfrunta cu capul sus și cu zâmbetul pe buze atât vijelia, cât și pe bărbatul care o dorea. În momentul acela, dacă ar fi fost în stare să simtă dragoste pentru cineva, Cam și-ar fi putut închipui că o iubea.

– Nevoia de a te săruta m-a torturat.

Ea își încolăci brațele pe după gâtului lui. Oare ca să se echili-breze sau pentru că voia să-l atingă? De fapt, lui nici nu-i păsa, atât timp cât ea rămânea aproape.

– Am crezut că te plictisea călătoria asta, îi spuse ea.

El pufni.

– Ne-am luptat cu bandiți, cu avalanșe, cu drumuri proaste, cu turiști englezi indiscreți și cu purici mari cât pisicile. Mi-ar fi prins bine să am timp să mă plictisesc.

– Dar te-ai purtat ca și cum erai plictisit.

N-o mai văzuse niciodată așa. De parcă tânjea după atingerea lui așa cum și el tânjea după a ei. Dorința îl zguduia mai tare decât valurile de afară. Se auzi un tunet.

– O, la naiba, Pen, gemu el încleștându-și mâna pe talia ei.

Era incapabil de blândețe. Furtuna de afară era doar un ecou palid al furtunii care îi răscolea sângele.

După încă un geamăt gutural, gura lui cedă.

În timp ce nava plonja și se afunda sălbatic, gura lui Cam o potopea pe a ei. Uimirea o ținea captivă pe Pen, în timp ce un amestec nebunesc de senzații o lovea mai tare decât izbeau valurile iahtul.

Încă de când era adolescentă, își imaginase sărutările lui Cam. Realitatea, însă, era mai pământeană, mai intimă, mai pasională, mai... interesantă decât orice fantezie. Gura lui era fierbinte și poruncitoare. Mâinile lui erau nemiloase și o țineau prizonieră. Nu mai era sigură dacă furtuna pe care o auzea și simțea era afară sau în trupul ei.

Pen nu mai era tânăra inocentă de nouăsprezece ani care îi refuzase lui Cam cererea în căsătorie. Știa cum se purta un bărbat cu o femeie pe care o respecta. În sărutările lui Cam nu era nici prudență, nici grijă.

Un colț îndepărtat al minții o îndemna să protesteze. O trata ca pe o prostituată din port. Dar cum putea să se opună, când trupul îi fusese cuprins de o fierbințeală nesfârșită? Toată viața ei simțise doar frig, mult frig.

Limba lui se cufundă între buzele ei, cerând un răspuns. Neputând să-i reziste, uimită și tulburată de excitare, i-l oferi. Își deschise gura larg, sugându-i limba, gustând bărbatul pe care și-l dorise

toată viața. Simțurile îi fură inundate de aroma lui, de mirosul sărat de furtună, de ocean, și de cel de sudoare curată de bărbat.

Gemu și se lipi de hainele lui umede, căutând frenetic căldura de sub ele. Îl excitase și îi simțea flacăra dorinței. Mădularul lui întărit i se împingea în pântec.

Faptul că el o dorea atât de tare făcu ceva să-i pulseze între coapse și să se zvârcolească, tânjind după mai mult. Cam se lovea de ea într-un ritm care imita actul sexual. Pen răsuflă adânc, închise ochii și se lăsă cuprinsă de senzația incandescentă. Nu mai simțise niciodată așa ceva.

Cam îi poseda gura cu a lui de parcă se lupta să cucerească un regat. Iar ea abia de putea să răsufle, scufundată într-o plăcere sălbatică. Se agăță de umerii lui, pentru că genunchii amenințau să-i cedeze. Și el tremura. Dacă nu s-ar fi sprijinit bine de rama hubloului, ar fi căzut amândoi pe podea.

Mâinile lui se plimbau peste talia, șoldurile și coapsele ei. Pen nu-și dăduse seama că el îi rupsese rochia, așa că tresări doar atunci când simți aerul rece. Mâinile lui îi cuprinseră, lacome, sânii, iar ea gemu și se predă cu totul. Degetele lui lungi îi apucară sfârcurile și i le frământară, mângâiară și ciupiră. Pen își dăduse seama, în urmă cu câteva săptămâni, că el o dorea, dar nu știuse și cât de feroce îi era dorința.

Atingerile lui o împingeau până la limita durerii, dar agonia era magnifică. Nu simțise niciodată o asemenea intensitate.

Și totuși, el nu era tandru. Nu că ei i-ar mai fi păsat. Accepta orice, atât timp cât el continua s-o sărute și s-o atingă, gâfâind de plăcere în scobitura gâtului ei. Ardea de nerăbdare să-l atingă și ea. Să-i întoarcă acea senzație minunată. Să-l cucerească, la rândul ei.

Șovăind, își strecură o mână tremurândă între trupurile lor, și-i cuprinse mădularul. Acesta era mare, viguros și intimidant în mâna ei. Pen se cutremură simțindu-l cum îi pulsa în palmă. Gândul la toată acea putere vibrantă pătrunzând în ea o făcu să-și piardă capul de tot.

– La naiba, Pen, gemu el, iar apoi o mușcă sălbatic de umărul gol.

Șocul o străbătu odată cu durerea înțepătoare. Sălbăticia lui o îngrozea, dar îi ridica excitarea la un nivel la care simțea că avea să explodeze.

– Să mă opresc? îl întrebă ea.

Furtuna o făcea să se simtă ca și cum era într-o lume doar a lor. Își trecu buzele peste maxilarul lui puternic.

– Spune-mi să mă opresc.

– Nu, la naiba! gemu el, și trase cu dinții de un sfârc obraznic.

Durerea puternică o umplu de o plăcere îmbătătoare. Ca să împărtășească senzația aceea delicioasă, își vârî degetele în părul lui ud și încâlcit.

El începu să-i sugă celălalt sfârc. Căldura o inundă, în timp ce mușchii îi zvâcneau de plăcere. Ca prin ceață, îi simți mâna pe picior, deasupra ciorapului. Iar atunci când nava se clătină din nou, degetele lui îi cuprinseră pubisul. Pen tresări, surprinsă de gestul atât de intim.

Ea îi trase cămașa și-și lăsă buzele să se delecteze cu pectoralii lui tari, iar apoi sărută părul moale care îi acoperea pieptul.

Atunci când un deget lung îi invadă trupul, Pen se cutremură, apoi își înfipse dinții în pieptul lui. Cam se smuci și îi întoarse favoarea mușcând-o de gât.

Clătinându-se, el o trase din deschizătura de lângă hublou. Mișcările navei deveniră și mai amețitoare. Sau poate că Pen era amețită de pasiune. Cam o aruncă în patul luxos în care dormise singură timp de două săptămâni, torturată să-l știe la doar doi pași de ea.

Rămase fără răsuflare atunci când Cam se aruncă deasupra ei. Greutatea lui îi era necunoscută, o tulbura. Zgâlțâielile iahtului îi rostogoliră, așa că se luptară ca niște cățeluși. Pen simțea un mare gol înăuntrul ei. Și tânjea ca el să-l umple. Îl apucă de cămașă și i-o smulse, disperată să-i simtă pielea. Era la fel de feroce ca el. Chiar și în acel moment în care îl vedea nebun după ea, se temea că avea să fie adusă cu picioarele pe pământ înainte să apuce să se bucure de acea pasiune.

Cam îi mângâie sânii și îi sărută sfârcurile. Reacția o străpunse ca o flacără, în timp ce se arcuia spre atingerea fierbinte a limbii lui.

El continua să-i vorbească. Erau cuvinte răzlețe de laudă și de încurajare:

– Sărută-mă. Atinge-mă. Ține-mă. Acolo. Acolo. O, chiar acolo. Ești frumoasă. Te vreau. Așa. Mai mult. Mai tare. Mai strâns. Nu te opri.

Acea litanie febrilă de cerințe făcea ca inima arzătoare a lui Pen să zvâcnească mai tare decât iahtul.

Cu o disperare care-i stârni și mai mult pofta, el alunecă în jos pe trupul ei, punându-și gura peste tot pe unde ajungea. Gât. Sâni. Abdomenul încă acoperit de cămășuță. Nu-și dăduse niciodată seama că pielea ei putea să fie atât de sensibilă. Undeva, între fereastră și pat, își pierduse corsetul. Încă mai avea pe ea rochia. Oarecum. Fustele îi erau învălmășite în jurul șoldurilor.

Mâinile lui erau peste tot. Ea tresări atunci când el îi smulse pantalonașii. Cu o atingere poruncitoare, o prinse de coapse și i le despărți. Nava se clătină puternic, ca și cum protesta față de acțiunea lui.

Cam o luă în brațe.

– Mă înnebunești.

Gâfâind, ea se agăță cu putere de gâtul lui. Să facă dragoste pe furtuna aceea era ca și cum se îmbrățișau pe un cal aflat în galop.

– Cred că amândoi suntem nebuni.

Dintr-odată, fulgerele iluminară camera. Cam arăta disperat, așa cum Pen nu-l mai văzuse niciodată. Și era încântată să știe că ea, Penelope Thorne, îl adusese în starea aceea. El își împinse bazinul în față, până când ajunse să se frece de locul în care ea îl dorea.

– Am nevoie de mai mult decât atât, spuse Cam.

Disperarea îl făcea să pară furios.

– Nu vorbi.

Ea se apăsă mai tare pe duritatea aceea care o intriga, făcându-și curaj să-i descheie pantalonii. Deasupra lor se auzi un zgomot asurzitor, ca și cum căzuse un copac. Iahtul plonjă, ceea ce făcu trupul lui Pen să se miște. Dacă el era gol, ar fi fost înăuntrul ei.

Mâinile lui de pe talia ei erau neclintite, ținându-o pe salteaua care se mișca.

– Spune-mi că o să-mi dai mai mult decât atât.

Ce naiba? Pen se încruntă la el, căznindu-se, prin excitația nebună, să înțeleagă ce îi ceruse.

– Bineînțeles că o să-ți dau mai mult decât atât.

– Nu mi-e de ajuns să te am o singură dată. Dă-mi o lună, îi spuse el, lipindu-și fața de sânii ei goi. Mergem undeva, într-un loc în care nu ne cunoaște nimeni. În Cornwall. În Scoția. În Franța. O întârziere de o lună n-o să afecteze cu nimic demersurile legate de moștenirea de la mătușa ta.

Amețeala, pasiunea, nesăbuința lui Pen dispărură într-o clipă. Realitatea cruntă și rece precum apele mării se prăbuși asupra ei.

– O lună..., repetă ea pe un ton rece.

El nu-i băgă de seamă tonul și nici faptul că trupul ei nu se mai arcuia spre al lui, ca să-l întâmpine. Și că, în schimb, devenise țeapănă ca o scândură de pe punte.

– O lună. Spune-mi că-mi dai măcar atât, îi ceru el, cuprinzându-i fața în mâinile lui cu formă elegantă. Promit să-ți ofer mai multă plăcere decât ți-ai imaginat vreodată.

Repede și temeinic, o sărută. Tot nu exista tandrețe în sărutul lui. Cu câteva minute în urmă, asta n-o supărase. Ce proastă și nebună fusese! Chiar și în acel moment, pielea ei tot mai tânjea după atingerea lui.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Cam ridicându-și capul și privind-o îngrijorat. Te sperie furtuna? Știu că ăsta nu e nicidecum cel mai bun loc ca să începem o aventură, dar pur și simplu, cât timp te am în fața ochilor, nu pot să-mi iau mâinile de pe tine.

– Așa se pare.

De data asta, Cam băgă de seamă schimbarea din tonul ei. Încet, se ridică în genunchi, iar Pen putu să se agațe de capul patului. Își încleștă o mână pe tăblia patului, iar cu cealaltă se chinui să-și așeze rochia.

Fulgerul scoase la iveală expresia prudentă a lui Cam. Lumina îi mai arătă și felul în care ea îi răvășise hainele. Cât de stânjenitor! Cămașa lui atârna, zdrențuită, peste umeri și peste pieptul puternic. Pen se strădui să nu se uite spre pantaloni, dar privirea îi rătăci chiar într-acolo, așa că văzu că încă era puternic excitat.

Cu o expresie chinuită pe față, Cam își trecu o mână prin păr.

– Mi-ai spus să nu vorbesc.

– Și ar fi trebuit să mă asculți.

Ea clipi ca să-și alunge lacrimile de furie și de dezamăgire. Și de durere. Când avea, oare, să învețe să se țină departe de el? Ori de câte ori se apropiase, sfârșise prin a suferi îngrozitor. Dar niciodată mai cumplit decât în momentul în care Cam îi ceruse să fie amanta lui pentru o vreme, înainte să se însoare cu altă femeie.

– Ce te gândeai că am de oferit?

Vocea lui nu mai era aceea a iubitului înflăcărat, ci a omului autoritar care o escortase în Alpi.

– Nu m-am gândit, recunoscu ea, în silă.

Pen încă nu reușise să revină cu picioarele pe pământ. Supărarea și mânia îi uciseseră pasiunea, dar sângele încă îi mai zvâcnea, fierbinte, prin vene.

– Ce naiba mai e și asta, Pen? mârâi Cam. Nu vrei să te căsătorești cu mine. Mi-ai spus-o clar acum nouă ani. Nu-mi vine să cred că te-ai răzgândit.

Se răzgândise? Adevărul ciudat era că, dacă el ar fi iubit-o, ea ar fi înotat zile întregi prin oceanul furios de afară, ca să se mărite cu el. Ar fi făcut-o chiar și cu un braț legat la spate.

Adevărul și mai umilitor era că, dacă el ar fi iubit-o, ea s-ar fi strecurat pe loc înapoi în brațele lui. Dacă el ar fi iubit-o, ea ar fi renunțat, ca să-l facă fericit, chiar și la ultima ei picătură de sânge.

Dar realitatea tristă și de netăgăduit era că el n-o iubea. Și că nici n-avea de gând să-și îngăduie vreodată să iubească pe cineva.

Probabil că suferea de o formă gravă de dorință nesatisfăcută, o reacție mai puternică decât se așteptase ea de la flegmaticul Camden Rothermere. Dar dragostea nu făcuse niciodată parte din ecuație.

– Nu, nu vreau să mă căsătoresc cu tine, îi spuse ea pe un ton rigid.

O nouă bubuitură se auzi de sus, îndeajuns de violentă încât să zguduie puntea. Părea că o turmă de elefanți alerga în sus și-n jos, jucând ceva cu o minge.

– Atunci, dacă nu vrei o aventură, ce naiba vrei?

Din cauza zgomotului, vocea lui Cam păruse mai dură decât, probabil, intenționase el.

O întrebare corectă. Atât de corectă, încât o făcu să se dezlănțuie:

– Nu vreau să-ți satisfaci poftele cu mine într-o mică ascunzătoare secretă și dărăpănată, înainte să te duci țintă la Lady Marianne.

Fulgerul îi dezvălui expresia de superioritate a lui Cam, cu pleoapele coborâte și cu buzele strâmbate într-un rictus de dispreț aristocratic.

– Fată dragă, ești nedreaptă cu mine. Nici nu s-ar pune problema să ne retragem în locuri dărăpănate. Amantele mele nu se plâng niciodată de lipsa mea de generozitate. Te asigur că n-o să renunți la virtutea ta îndoielnică pentru niște mărunțiș.

Ea îl plesni îndeajuns de tare încât sunetul acela să acopere vuietul furtunii. Furioasă, își frecă palma. O ustura ca naiba. Și spera ca obrazul lui să fi fost și mai afectat.

În ciuda zgomotului, se lăsă o liniște vibrantă.

Fulgerul lumină iarăși cerul, iar ea văzu pe fața lui urma lăsată de degetele ei. Cam părea gata s-o omoare.

Foarte bine. Pentru că și ea simțea la fel. Dacă ar fi putut, l-ar fi împins cu dragă inimă în ocean și ar fi râs privindu-l cum se îneca.

Trebuia să se simtă îngrozită că-l lovise. Dar furia încă i se zvârcolea în stomac precum o cobră. Nu-și închipuise niciodată că el ar fi putut să i se adreseze unei femei de același rang cu al lui – pe tonul și cu vorbele destinate unei curtezane.

La naiba cu Camden Rothermere!

O altă bubuitură care se auzi de sus îl făcu pe Cam să se dezmeticească. Se rostogoli de pe pat ca să se ridice în picioare. Furia îi dispăruse de pe față, lăsând în urmă o expresie de oboseală și de nefericire. Ea își spuse că nu-i păsa.

– Îmi pare rău, Pen.

Ea voia ca el să plece, dar își dădu seama că aștepta să fie iertat. N-avea decât să aștepte până la calendele grecești.

– N-ai nici o scuză.

Răspunsul ei neînduplecat îl făcu să strângă din buze.

– Nu m-am purtat ca un bărbat onorabil.

– Iar asta te înfurie! se răsti ea.

Cam păru mirat, deși, sincer vorbind, nu-i lăsa lui Pen senzația că ar fi încercat să scape de răspundere.

– Da, așa e. Știi cât m-am străduit să dovedesc că nu toți cei din neamul Rothermere sunt niște ticăloși.

Ea oftă, sătulă, dintr-odată, de toate.

– Cam, trebuie să te maturizezi și să te împaci cu gândul că nu ești perfect.

– Se pare că, ori de câte ori când sunt în preajma ta, fac numai greșeli.

– Atunci, poate că e mai bine să nu ne mai întâlnim niciodată, îi răspunse ea.

– Da, probabil că asta ar fi cel mai bine.

Faptul că el fusese de acord nu trebuia s-o doară. Bineînțeles că voia să scape de ea. Nu-i făcuse decât necazuri, iar după aceea îl mai și încurajase, fizic, ca apoi să-l respingă.

– Deci, ieși din cabina mea.

O nouă smucitură a navei îl făcu să se apuce de tăblia patului. Din fericire, mobilierul era bătut în cuie.

– Ai spus că ți-e frică de furtună.

– Acum mi-e frică de tine, îi răspunse ea cu o dușmănie pentru care știa că avea să-i pară rău mai târziu.

El păli, iar mâna i se încleștă pe tăblia patului.

– Pen, eu...

Ea își ațintì privirea la perete, sperând că el înțelegea aluzia. Și totuși, nu pleca. Oare chiar nu-și dădea seama că nu voia să-l vadă?

În cabină răsună o pârâitură cumplită. O femeie mai romantică ar fi putut să se gândească, prin comparație, la zgomotul unei inimi sfâșiate de durerea despărțirii.

– Pen, n-am vrut niciodată să fie așa. Te rog să mă ierți.

În clipa aceea, Cam părea să fie acel băiat alături de care crescuse Pen. De care se îndrăgostise. În care avusese încredere.

Se întoarse, gata să țipe la el, când un marinar năvăli în cameră.

– Excelențele Voastre, veniți pe punte. Căpitanul spune că *Windhover* e pe cale să eșueze pe Goodwin Sands. Am pierdut catargul, iar vasul ia apă. Singura noastră scăpare sunt bărcile de salvare.

Preț de o clipă arzătoare, Pen se uită țintă în ochii lui Cam.

– Suntem pierduți? îl întrebă ea.

– Nici să nu te gândești!

Curajul nebun din răspunsul lui Cam îi făcu inima să crească, în ciuda durerii și a urii pe care le simțise în ultima oră.

– Dă-mi mâna! îi strigă el.

Apoi iahtul se lovi de un obstacol dur, iar lumea se transformă în haos.

Capitolul 11

Leath House, Londra, sfârșitul lunii martie, 1828

Doamne, cu câtă superioritate se purta enervantul de majordom al lui Leath! Harry se luptă cu dorința de a-și vârî un deget în lavaliera de la gât, ca să-i mai slăbească nodul. Păși peste pragul ușii

pe care o ținea deschisă majordomul cel trufaș. Intră, apoi, într-o bibliotecă somptuoasă.

Un bărbat înalt, care avea o expresie chiar mai înțepată decât cea a servitorului, se ridică din spatele unui imens birou de lemn de mahon. Linia dură a maxilarului și ochii lui pe jumătate închiși arătau că era gata să-i tragă un șut tânărului Thorne, cu atâta putere încât să-l trimită înapoi în Berkeley Square. Harry înghiți ca să-și umezească gura uscată, iar apoi își spuse că trebuia să fie puternic.

– Thorne! exclamă Leath cu o voce deosebit de profundă și de răsunătoare.

Lui Harry îi venise să sară precum o pisică zădărâtă; se stăpâni cu greu. Auzise multe povești despre limba ascuțită a marchizului și despre mintea lui ageră, cu care putea să-și nimicească orice oponent politic din Camera Lorzilor.

– Milord...

Nici o invitație să ia loc. Leath dăduse ocol biroului și se sprijinise cu șoldul de marginea de lemn. Harry presupunea că Sophie era la etaj. Nu-i spusese nimic despre intențiile lui.

Harry înghiți iarăși în sec și se strădui să-și înlăture orice urmă de șovăială din voce. Îi era mai frig în casa aceea decât îi fusese afară, în ploaie.

– Sunt sigur că ați ghicit motivul pentru care v-am solicitat această întâlnire.

Expresia marchizului rămase descurajantă.

– Poate că ar trebui să mi-l comunici.

Timp de o săptămână, Harry nu făcuse decât să-și pună planul la punct. Venise îmbrăcat în cele mai bune haine ale lui și înarmat cu o serie de argumente care puteau să topească și o inimă de piatră. Însă în acel moment nu reușea decât să se holbeze la omul cu care spera să devină cumnat. Nu-și mai amintea nici un cuvânt.

Sprâncenele negre ale marchizului se încruntară a nerăbdare.

– Sunt un om foarte ocupat.

Lumea îl considera pe James Fairbrother un tip arătos. Era un bărbat bine făcut și impunător. În momentul acela, lui Harry i se părea de-a dreptul înfricoșător.

Drept care vizitatorul marchizului se adună și vorbi din toată inima. Ceea ce era tocmai opusul a ceea ce planificase. Pentru că își

dăduse seama de multă vreme că o abordare sentimentală n-avea câștig de cauză în fața marchizului.

– Sunt aici ca să vă cer permisiunea de a o curta pe Lady Sophie. O iubesc și sunt sigur că o s-o fac fericită.

Spre groaza lui Harry, marchizul izbucni în râs. Parcă pregătit să înfrunte un nebun, își încrucișă brațele peste pieptul formidabil de larg.

– Milord, nu văd nimic amuzant în cererea mea! exclamă Harry, blestemându-se pentru acele cuvinte de idiot pompos.

Dintr-odată, Leath încetă să mai râdă, iar privirea îi deveni dușmănoasă.

– După ce am primit biletul tău, m-am întrebat dacă ești îndeajuns de idiot ca să vii în fața mea cu o asemenea declarație. Mă gândeam că nici măcar cel mai prost membru al celei mai nesocotite familii din Anglia nu poate să fie atât de bătut în cap, îi spuse el, cu un hohot de râs. Te-am supraestimat. Deși nimic din ce am văzut de când ai început să-i dai târcoale surorii mele nu-mi spunea că ar trebui să te supraestimez.

– Mă jigniți, milord, îi răspunse Harry cu răceală, înainte să-și dea seama că nu-și pleda cauza dacă se arăta ofensat.

– Te jignesc? îl întrebă Leath pe un ton ridicat, ceea ce-l făcea să pară și mai disprețuitor. Nu eu sunt un pierde-vară care își închipuie că o să primească binecuvântarea ca să se însoare cu o moștenitoare bogată, doar pentru că a avut îndrăzneala s-o ceară. O moștenitoare ce se întâmplă să-mi fie soră, și încă una pe care o iubesc foarte mult. Pe când tatăl meu se afla pe patul de moarte, i-am promis să am grijă de Sophie. Aș fi un mincinos și un ticălos dacă i-aș încredința viitorul ei unui pierde-vară.

Harry se strădui să nu bată în retragere la auzul acelei tirade rostite cu un glas atât de puternic și de profund, încât îi făcuse dinții să clănțăne.

– Milord, trebuie să-mi dați șansa de a-mi prezenta cazul.

Pumnul lui Leath izbi puternic biroul, iar călimările cu cerneală zăngăniră.

– La naiba! Nu trebuie să-ți dau nimic, în afară de ordinul de a-mi părăsi casa și de a-ți interzice s-o mai deranjezi pe sora mea.

Orice cod de politețe insista asupra faptului că, atunci când un bărbat îi cerea unui oaspete să plece, acesta era obligat să-l asculte.

Însă Harry era prea furios și prea disperat ca să se conformeze ordinului dat de marchiz.

– Aveți oarecum dreptate în acuzațiile pe care mi le aduceți, milord, spuse el, cu buze atât de rigide încât i se părea că erau de lemn.

Nimeni nu-i mai vorbise așa de pe vremea când era un elev modest diocru la Eton. Își îndreptă umerii și se uită țintă la Leath.

– Nu pot să găsesc scuze pentru comportamentul meu sau pentru cele care s-au întâmplat în familia mea, adăugă Harry.

– Nu există scuze! se răsti Leath.

Harry își spuse în sinea lui că nu-și permitea să-și încheie vizita cu un pumn în nasul acelui înfumurat.

– Sunt un tânăr care n-a făcut rău nimănui. Am aceleași vicii ca oricare alt tânăr din societate. Dacă întrebați, o să descoperiți că nu sunt dependent nici de băutură, nici de jocurile de noroc. N-am făcut datorii. Și o iubesc sincer pe sora dumneavoastră. Cred că pot s-o fac fericită.

Leath îl privea ca pe un gândac care tocmai s-ar fi târât de sub covorul turcesc, gros, aflat sub tălpile lor.

– Iar eu cred că ești un fanfaron fără un sfanț în buzunar și fără perspective, care trage sfori și care visează să ducă o viață de lux pe spezele surorii mele.

Harry tresări, însă apoi își aminti că orice manifestare de slăbiciune îl aducea la mila marchizului. Nu că mila ar fi părut una dintre calitățile acelui individ.

– Aș lua-o pe sora dumneavoastră chiar dacă n-ar avea decât rochia de pe ea, milord.

– Astea sunt doar vorbe în vânt, Thorne. Unele pe care n-o să ai niciodată ocazia să le demonstrezi.

– Ar trebui să se mărite cu un bărbat care o adoră.

Harry își dădea seama că pomenirea lui Desborough nu făcea decât să-l înfurie pe Leath.

– Ar trebui să se mărite cu un bărbat care să-i ofere statornicie și care să fie în stare să aibă grijă de ea, îl contrazise marchizul.

– Eu sunt acel bărbat, milord.

Harry își îndreptă spatele, deși știa că nimic n-avea să-l ajute. La naiba, Sophie avusese dreptate. Trebuia s-o fi ascultat. Avea să fie furioasă fiindcă nu-i urmase sfatul.

– Cred că ar trebui s-o întrebăm și pe Lady Sophie, continuă Harry.

Cel puțin Leath nu izbucni în râs de data asta, însă îi aruncă un zâmbet disprețuitor.

– I-ai sucit capul! Ai un fel fermecător de a fi, domnule Thorne. Dar nu îndeajuns de fermecător ca să pui mâna pe zestrea surorii mele.

– Insistați asupra averii ei, milord, de parcă asta e tot ce are de oferit Lady Sophie. Îi faceți o gravă nedreptate.

Oare era prea optimist dacă i se părea că disprețul lui Leath se mai înmuiase puțin?

– Ai mai multă coloană vertebrală decât mă așteptam, Thorne. Poate că ești chiar îndrăgostit.

Harry nu se osteni să răspundă la acel comentariu.

– Deci am permisiunea să-i fac curte surorii dumneavoastră?

Sprâncenele lui Leath se arcuiră.

– Nu, lua-te-ar naiba! O să se mărite cu un bărbat care să poată să-i ofere viața pe care o merită. Iar acela nu ești tu.

– Vă înșelați, milord.

– Nu cred. Leath ocoli biroul și se așeză în scaunul impozant de piele.mNu mai am timp de pierdut, adăugă el.

Pentru câteva momente, tonul lui Leath se înmuiase până când se transformase din glacial, în rece. Iar acum redevenise glacial.

Știind că se făcuse de râs, dându-și seama de faptul că își dăduse cărțile pe față prea devreme, Harry se uită, neajutorat, la marchiz.

– Există ceva care v-ar putea face să vă răzgândiți?

– Absolut nimic, îi răspunse Leath, privindu-l cu ochi plini de dușmănie. Acum îți cer, încă o dată, să pleci.

Harry se gândi că eșuase lamentabil. O, Doamne, eșuase!

Iar din acel moment Leath avea să fie mai vigilent decât oricând. De ce naiba n-o ascultase pe Sophie și dăduse frâu impulsului tipic bărbătesc de a risca? Se credea un om de onoare, însă era limpede că înfumurarea îl adusese în situația aceea nefericită.

– Mulțumesc pentru timpul acordat.

Se ruga în gând ca marchizul să nu-i simtă disperarea. Voia să pară că mai avea măcar o urmă de demnitate.

– Nu pot să spun că a fost o plăcere.

– Vă doresc o zi bună, milord!

Harry se înclină. Înfrângerea îl apăsa, aspră și grea, în piept. Făcuse o prostie cât el de mare. Spera ca Sophie să-l ierte. La naiba,

de fapt spera să mai aibă șansa s-o mai vadă vreodată, ca ea să-l iarte. Leath s-ar fi putut hotărî s-o exileze chiar și pe alt continent ca s-o ferească de pretendenții nedoriți.

Plecă, iar marchizul nu-i făcu onoarea să se ridice ca să marcheze momentul. În schimb, își trăsese mai aproape un dosar cu documente și începuse să citească.

Îl trimisese pe Harry la plimbare ca pe un coate-goale. Făcând eforturi ca să nu-și iasă din fire, oaspetele se răsuci pe călcâie și ieși, cu spatele drept precum cel al unui conducător de oști, deși era de-a dreptul disperat.

Coasta comitatului Kent, la sfârșitul lunii martie 1828

Bărcuța era aruncată pe valuri precum o frunză într-un vârtej. Pen, udă până la piele, stătea ghemuită, cu mâinile înghețate agățate strâns de marginea bărcii. Cam și căpitanul MacGregor vâsliseră ca niște nebuni ca să îndrepte mica ambarcațiune spre coasta ce abia se zărea la orizont.

Vântul bătea tare și-i învolbura părul lui Pen, precum și pelerina pe care apucase s-o îmbrace înainte să fie împinsă pe punte de Cam. Haina n-o apăra mai deloc de valurile furioase și de ploaia care cădea cu furie. Dinții îi clănțăneau, iar, după jumătate de oră petrecută în iadul acela, nu-și mai simțea mâinile și picioarele.

Nu suporta să se uite în urmă, la spațiul gol în care, până de curând, magnificul *Windhover* al lui Cam înfruntase marea. Nava se scufundase uluitor de repede, la doar câteva clipe după ce Cam o aruncase pe Pen în ambarcațiunea minusculă pe care o împărțeau în acel moment. Căderea fusese dureroasă, dar Pen se bucura că se afla deasupra valurilor, nu sub ele. Răul fizic pe care îl simțise uitându-se cum se ducea la fund, ca o piatră, iahtul grațios, aproape că o paralizase.

Doi membri ai echipajului nu reușiseră să se salveze. Pen nu-l prea știuse pe unul dintre ei, dar celălalt fusese o prezență veselă. Dacă supraviețuia acelei încercări, ea avea să-i deplângă moartea. Dintre cei doi marinari rămași, unul fusese lovit de catargul care căzuse. Gemea, aproape inconștient, și se ghemuise lângă Pen. Celălalt marinar, Williams, înota pe lângă barcă. În lumina stranie a

după-amiezii bântuite de vijelie, bietul om arăta ca și cum avea să piardă în curând lupta pentru supraviețuire. Cu fiecare secundă, barca era tot mai covârșită de furtună.

Fierea îi inundă gura lui Pen. Nu era rău de mare. Era groază pură.

Însă cei din neamul Thorne erau renumiți pentru curajul lor. Așa că Pen își descleștă degetele înghețate și se ghemui la picioarele lui Cam. Începu și ea să vâslească, folosindu-și mâinile.

– Pen!

Vocea lui Cam abia se auzea, deși el se afla atât de aproape de ea. Crezuse că zgomotul din cabină era asurzitor. Acolo, pe mare, vuietul era atât de puternic încât ea nu putea să-și audă nici măcar gândurile.

Îi întâlni privirea lui Cam. Nu cu mult timp în urmă, își aruncaseră cuvinte nemiloase. Dar, în ploaia aceea puternică, privirea lui sfida iminenta lor distrugere. El întinse mâna și-i dădu un vas de tablă. Pentru prima dată de când se întâlniseră din nou, nici o umbră nu-i întuneca zâmbetul. Oricât de ridicol ar fi părut gestul ei în mijlocul acelei furtuni din care nu se părea că aveau șanse să scape vii, Pen îi zâmbi și ea.

– Bravo, o lăudă el.

Așa îi spunea și pe când erau copii, ca s-o laude atunci când arunca mingea bine sau îl învăța un truc nou pe vreunul dintre câinii aciuați pe domeniu. Amintirea îi încălzi inima, într-o zi îndeajuns de rece ca să înghețe și lava incandescentă. Se uită țintă în ochii lui și-și dădu seama că, dacă soarta îi decretase moartea, nu putea să cearâ un tovarăș mai bun decât el, care să-i fie alături în ultimele clipe.

Pen începu să vâslească din toate puterile. Barca urca pe fiecare val, iar apoi cobora cu o bubuitură înfricoșătoare. Tunetele nu mai conteneau. Pen era udă până la piele. Părul înghețat i se lipea de față. Aerul pe care îl trăgea în piept era un fel de gheață zimțată. Mâinile nu păreau să-i mai aparțină. Și totuși, continua să vâslească.

Ajunse la un moment în care nu mai exista decât mișcarea mâinii ce lovea apa. Orice altceva îi dispăruse din memorie. Undeva în sufletul ei știa că îl avea pe Cam alături. Iar el reprezenta întreaga ei lume, în momentul acela în care moartea îi sufla, rece și udă, în ceafă.

Nu-și ridică privirea. N-avea rost. Vizibilitatea scăzuse atât de tare, încât păreau să se învârtă într-un nor. Și totuși, Pen continua.

Scufunda vasul de tablă, apoi arunca apa. Scufunda și apoi arunca. Scufunda și... Barca se lovi de ceva dur, pe urmă lumea ei se dădu peste cap. Pentru o clipă, Pen văzu cerul brăzdat de fulgere. Apoi o cuprinse un întuneric înăbușitor, în timp ce se scufunda în valuri.

Capitolul 12

Cam se înălță deasupra valului care îl lovise în față. Barca se răsturnase și o aruncase pe Pen în apă. Era cea mai îngrozitoare împrejurare pe care o trăiau în acea zi a groazei. Cam bătu apa cu brațele, căutând printre valuri.

Nimic.

Se scufundă cu ochii deschiși în volburile reci și sărate, dar nu văzu decât gri și negru. Nisipul din apă îi zgâria pielea. Rămase scufundat până când plămânii îi țipară de durere. Apoi ieși la suprafață, luă o gură de aer și se scufundă din nou.

După câteva momente, se ridică iar la suprafață. Gâfâind, privi spre locul în care barca se sfărâmase de stânci. Cam nu putea să-și vadă echipajul. Avea presentimentul că Oates, marinarul rănit, nu se putuse salva.

– Pen! urlă el din nou, dar vântul îi înăbuși strigătul.

N-avea să lase marea să i-o ia pe Pen. Nu voia să se gândească mai departe de atât.

Curentul îl împinse mai aproape de stâncile colțuroase. Trecuse de mult de momentul în care îi mai păsa de propria siguranță.

Se scufundă din nou în întunericul înghețat al apei. Ieși iar deasupra vârtejului. Privi cerul. Trase aer în piept. Tuși. Se scufundă iar. Dar mâinile lui nu găseau nimic în universul sălbatic al oceanului.

Nici un trup subțire de femeie. Nici o femeie încăpățânată, care să-l scoată din minți. Și care să-l facă să se simtă mai viu decât se simțise oricine altcineva vreodată.

Încet, picioarele i se transformară în cauciuc. Brațele își pierdură puterea de a mai tăia apa. Și totuși, se scufundă din nou. Și totuși, continuă să caute.

Se ridică la suprafață. Era atât de epuizat, încât abia putea să mai tragă aer în piept. Dar se scufundă din nou. Un bărbat întreg la minte ar fi renunțat în acel moment, ca să-și salveze propria viață. Pen era de negăsit.

Dar el nu voia să renunțe.

Trase din nou aer în piept și, ignorând durerile cumplite din fiecare tendon, se scufundă iar. Adânc. Mai adânc. Deși nu era sigur că se mai putea lupta cu vârtejul, ca să iasă.

Plămânii îi ardeau. Frigul îl dobora. Nu vedea nimic. Ideea de a se preda morții prinse să-l îmboldească din ce în ce mai tare.

Ajunse pe fundul apei. Rugându-se ca un nebun. Rugăciuni stupide, fără sens, incoerente, către Dumnezeu.

„Te rog. Te rog. N-o lăsa să moară. Lasă-mă s-o găsesc. Ia-mă pe mine în schimb!"

Singurul răspuns fu vuietul din urechi, în timp ce începea să se înece.

Și totuși, căuta. Și totuși, se zbătea.

Niște șuvițe lungi îi atinseră pielea înghețată, iar el crezu că erau alge. Sau resturi, rămășițe ale lui *Windhover*. Sau plasele pescărești care amenințau să-l prindă în ele.

Creierul lui privat de oxigen întârzie să-și dea seama că nici o algă nu era atât de mătăsoasă. Cu o speranță nebună, mâinile i se încleștară în părul lui Pen.

Triumful îi dădu un ultim impuls de energie. Se avântă înainte, călăuzindu-se după păr.

În tot acel timp, inima lui bătea doar în ritmul unui cuvânt. Iar și iar. „Penelope. Penelope. Penelope".

Mâinile lui atinseră ceva, iar acel ceva părea să fie un trup. Cu degete amorțite, bâjbâi ca s-o prindă. Încă purta pelerina. Probabil că greutatea ei o trăsese în jos.

Trase de legăturile de la gât. Nu cedau, dar nici el n-avea de gând să cedeze în fața unor noduri. În cele din urmă, reuși să-i deprindă pelerina.

Apoi porni spre suprafață cu Pen în brațele lui măcinate de dureri, îngrozit de nemișcarea trupului ei.

Ajunse deasupra valurilor agitate și o întoarse cu fața către cer. Un fulger dezvălui chipul ei palid și groaznic de liniștit. Atât de ciudat la ea, care era mereu atât de plină de viață. Avea ochii închiși,

iar buzele îi băteau în albastru. Trăsăturile îi erau atât de [illegible] încât păreau sculptate în marmură.

Înotând împotriva curentului, Cam se luptă s-o tragă spre [illegible]

Iar apoi se întâmplă minunea. Deasupra unui val, la vreo [illegible] zeci de metri depărtare, văzu o lumină. Ea se transformă [illegible] într-o barcă, din care oamenii scrutau apa tulbure ajutându-se de niște felinare, în căutarea lor.

– Aici! strigă Cam, dar vocea de abia i se auzi.

Lângă el, Pen plutea fără viață, precum o scândură de pe *Windhover*.

Își adună ultimele puteri, își ridică brațul și îl flutură sălbatic sperând cu disperare ca oamenii din barcă să-l vadă pe deasupra mării agitate.

– Aici!

Chiar și așa, nu era sigur că asta fusese de ajuns. Un val imens ascunse barca. Îl cuprinse disperarea, fatală precum apa înghețată. Nu reușise s-o salveze pe Pen.

Dar apoi barca tăie un val, iar Cam văzu că se îndrepta spre el. Abia când salvatorii ajunseră aproape, Cam îi auzi strigându-i cuvinte de încurajare.

– Ia-o, gâfâi el ridicând-o pe Pen, în timp ce mai înghițea o gură de apă sărată și murdară.

– Gata, am prins-o!

Mâinile unui bărbat o apucară pe Pen și o traseră în barcă.

– Aici! spuse un alt bărbat, întinzându-i o mână lui Cam.

El era epuizat, dar, în cele din urmă, se prăbuși în barcă. Lângă Cam, unul dintre salvatori o întorsese pe Pen și îi apăsa ritmic pe spate.

Preț de câteva clipe cumplite, ea rămase inertă. Cam se rugase în apă. Nu se mai rugase niciodată, în viața lui, așa cum se ruga în acel moment.

Încă nici o reacție.

O, Doamne, întârziase prea mult.

O mână pală, subțire, îngreunată de inelul cu sigiliul lui – cum, oare, de îi rămăsese pe deget? – tresări. După alte câteva secunde, Pen se smuci, tuși violent și vomită ceea ce părea să fie un întreg ocean.

„Îți mulțumesc, Doamne!"

Cuvinte simple, dar pe care nu le rostise niciodată atât de sincer. Gemând din pricina sforțării – după ce fuseseră salvați, orice urmă de putere îl părăsise –, el întinse mâna și-i atinse umărul lui Pen. Groaza că fusese la un pas s-o piardă îi strângea inima precum o menghină.

Se ridică, deși fiecare mușchi îl durea și îl implora, parcă, să nu se mai miște vreodată. Un marinar îi întinse niște apă. Cam reuși să vorbească abia după ce luă câteva înghițituri.

– Erau cinci alți oameni pe iaht, spuse el.

De când barca se răsturnase, nu-i mai văzuse pe MacGregor și pe ceilalți oameni din echipaj. Dar el, oricum, nu avusese decât grija lui Pen. Nu l-ar fi observat pe John MacGregor nici dacă acesta ar fi plutit la o palmă depărtare de el.

Omul care îl scosese din apă vorbi, printr-o barbă atât de deasă încât nici gura nu i se vedea:

– Mai e o barcă de salvare, dar nu prea sunt speranțe să găsească supraviețuitori. E o zi groaznică de-a dreptul.

Cam încercă să înțeleagă cumplitul adevăr.

– Putem să-i căutăm?

Bărbatul pufni în barbă, ca și cum nu se aștepta să fie cineva atât de prost încât să-și închipuie că era cazul să mai zăbovească pe mare în condițiile acelea.

– N-am văzut pe nimeni altcineva. Și trebuie să vă ducem la mal, pe dumneavoastră și pe doamna. Am reușit să salvăm doi oameni azi. Nici nu speram, spuse el. Băieții nu mai pot. E la fel de periculos pentru ei ca și pentru cei aflați în apă.

Cam înțelegea logica marinarului, dar inima i se strânse de părere de rău. John MacGregor era un om bun, iar echipajul îi fusese loial atâția ani.

Se apropie de Pen. Cu blândețe, o întoarse și observă, îngrozit, că era mai mult goală decât îmbrăcată. O luă în brațe și îl întrebă pe bărbatul care îl salvase:

– Ai o pătură?

– Sunt câteva în coșul de la pupă, dar nu știu cât sunt de uscate. Însă o s-o mai încălzească puțin pe soția dumneavoastră.

Cam nu se obosi să explice că nu erau căsătoriți. Luă pătura și o înfășură pe Pen în lâna umedă și înțepătoare, dar folositoare.

Apoi se sprijini de marginea bărcii. Pen își revenea treptat simțiri. Gemu, iar Cam îi luă capul și-i apăsă fața rece de sco... gâtului său. Își spuse că așa avea s-o ajute să se încălzească ma... repede. Era îngrozitor de rece și părea un fel de nălucă a apel... aflată în derivă. Adevărul era, însă, că o lipise de el pentru că nimic altceva nu putea să umple golul care se căscase în el atunci când o crezuse moartă.

– Mă doare, mormăi Pen cu buzele lipite de pieptul lui gol.

– Îmi pare rău, șopti el slăbind strânsoarea fără nici o tragere de inimă. Cum te simți?

Lui Cam îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că sunetul înăbușit pe care-l scosese Pen, cu buzele lipite de pielea lui, era un hohot de râs.

O, Doamne, era magnifică!

– Îngrozitor.

Vocea lui Pen era răgușită, ca și cum strigase ore întregi după Cam, iar el nu venise. În ciuda faptului că ea tocmai îl rugase să nu facă asta, Cam o strânse mai tare la piept.

– Nu mă mir că te simți îngrozitor.

Îi ridică la gură vasul cu apă. După ce ea bău, sufocându-se puțin, el adaugă:

– Ce-ți amintești?

Pen nu dădea nici un semn că ar fi vrut să se îndepărteze.

– Îmi amintesc că am căzut în apă. Îmi amintesc că am încercat să înot, dar pelerina era prea grea. Am încercat s-o dau jos, dar șnurul mi se înnodase la gât.

Ea se lăsă pe spate ca să poată să-l privească în ochi. Fulgerul care brăzdă cerul îi dezvălui expresia de neajutorare.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat.

El îi mai dădu niște apă, încântat să vadă că ea se descurca mai bine cu înghițitul.

– De unde știi că eu te-am salvat?

În ciuda a tot ceea ce i se întâmplase, ea găsi puterea să zâmbească.

– Mereu m-ai salvat. Chiar dacă uneori asta a însemnat să te lupți cu o armată de băieți din sat, de dragul unei pisici pline de purici. Nu-ți amintești?

– Îmi amintesc.

În jur, oamenii vâsleau ca niște nebuni. La câțiva centimetri de ei, marea se frământa, furioasă. Dar Cam și Pen erau strâns îmbrățișați, în lumea lor.

– Nu vorbi, Pen. Odihnește-te.

Pentru o femeie care aproape că se înecase, privirea ei era foarte limpede.

– Nu, trebuie să-ți spun ceva.

– Poate să aștepte până când ajungem pe uscat.

– Te rog, Cam.

Pen îi puse mâna pe piept, în dreptul inimii, acea inimă care aproape că îi plesnise la gândul că o pierduse.

– Lasă-mă să vorbesc, stărui ea.

Cam simțea că n-avea să-i placă ceea ce urma să audă, dar nu rezistă vocii ei imploratoare.

– Bine.

– O să fii întotdeauna prietenul meu drag din copilărie, îi spuse ea cu un glas la fel de limpede precum îi era privirea, în ciuda faptului că se chinuia să răsufle. Iar acum mi-ai salvat viața. Din nou.

El nu se lăsă păcălit de vorbele dulci. Felul în care ea le rostise lăsa să se înțeleagă că era vorba despre finaluri, nu despre începuturi.

– E misiunea mea să te salvez.

– Nu mai e.

Durerea îl străpunse atunci când Pen își luă mâna de pe pieptul lui. Chipul ei minunat era tras și obosit – și sfâșietor de trist.

– Călătoria asta n-a fost ușoară pentru nici unul dintre noi. Dar s-a terminat. Haide să uităm de toate momentele urâte și să ne amintim unul de altul cu mărinimie. Haide să ne luăm rămas-bun fără ranchiună.

Penelope avea dreptate. Și era înțeleaptă. Mai înțeleaptă decât el.

Cam îi trase capul sub bărbia lui și se uită în gol, la țărmul care se apropia. După cum spusese și Pen, odată ajunși în Anglia, drumurile lor se despărțeau. Viața lui urma să se întoarcă pe făgașul pe care îl plănuise cu grijă. El avea să intre din nou în rolul omnipotentului duce de Sedgemoor. Și să-și reia munca de restabilire a bunului renume al familiei. Și să se însoare cu Marianne Seaton.

Ar fi trebuit să fie încântat. În schimb, se simțea ca și cum inima i-ar fi fost smulsă cu un clește înroșit în foc.

Capitolul 13

Barca se apropia de port, iar lui Pen i se părea un miracol că nu mai erau aruncați încolo și încoace, pe valuri.

O dureau fiecare mușchi și fiecare oscior din trup. Până și să răsufle o durea. Tremura toată și îi clănțăneau dinții, în ciuda sforțărilor lui Cam de a o încălzi. Probabil că el o blestema în gând, fiindcă din cauza ei își pierduse nu numai iahtul, ci și echipajul.

Ar fi trebuit s-o lase să se înece.

Dar bineînțeles că n-o lăsase. Cam era prea onorabil. Propunerea pe care i-o făcuse înainte ca nava să se scufunde fusese doar excepția ce confirma regula. Fusese nespus de furioasă pe el. Dar, în momentul de față, după ce trecuse atât de aproape pe lângă moarte, Pen nu putea să se mai înfurie. Mai ales că el doar că nu-și dăduse viața încercând s-o salveze.

Barca se lovi de debarcader, iar marinarul de la proră o legă de un cârlig de fier. Lumina zilei creștea încetul cu încetul, pe măsură ce furtuna se domolea.

Pen se străduí să stea în picioare, dar i se înmuiară genunchii. Așa cum era de așteptat, Cam o prinse.

– Lasă-mă să te ajut, îi șopti el.

Odată ajunși în siguranță pe doc, Cam o luă în brațe. Ca să se ascundă de curiozitatea privitorilor, ea se lipi de trupul lui puternic. Cât timp Pen se luptase să răsufle, abia salvată de la înec, felul în care arăta fusese ultima ei grijă. Însă de cum coborâră în port, îi întâmpină o întreagă armată de curioși, așa că ea se bucură că trupul îi era acoperit de pătură.

– Haideți la Macroul Săltăreț, milord, îi spuse unul dintre salvatori lui Cam. Acolo aveți mâncare și căldură. O să chemăm și un doctor.

– Mulțumesc.

Cam părea că-și revenise și că era din nou stăpân pe sine. Nu mai era disperatul care o salvase pe Pen.

– Și vouă vă mulțumesc, le spuse el oamenilor din echipajul bărcii. Datorită vouă suntem în viață.

– Pentru nimic, băiete, îi răspunse bărbosul.

Pen nu putea să-și imagineze pe nimeni altcineva care să îndrăznească să-i spună lui Camden Rothermere „băiete".

– Iar truda voastră n-o să rămână nerăsplătită, adăugă Cam.

– Vă mulțumesc, reuși să spună și Pen.

Bărbatul înclină din cap, iar apoi se întoarse la barcă. Pen îi strânse lui Cam umerii între palmele ei în timp ce străbăteau cheiul. Ploua, dar ea era deja atât de udă încât nu mai conta.

Se gândi că și el trecuse printr-un calvar care nu fusese cu nimic mai prejos decât cel pe care îl îndurase ea.

– Pot să merg singură.

– Nu fi prostuță, îi răspunse el.

O strânse și mai tare, de parcă era gata să se lupte cu oricine pentru dreptul de a o cără în brațe.

Pen se lăsă în voia plăcerii interzise. Era prea obosită și o durea tot trupul, n-avea nici o putere să se împotrivească. Cu fața ascunsă la pieptul lui, îi adulmeca mirosul de sare, de bărbat și de curat. Preț de câteva momente primejdioase, se lăsă să plutească într-o lume în care Cam o ținea în brațe pentru totdeauna.

El păși prin mulțime, răspunzând scurt la felicitări și urări de bine. Mulțumirea lui Pen fu însă de scurtă durată. Zarva și căldura hanului în care intrară o șocară, ca și cum fusese catapultată dintr-odată în mijlocul civilizației, după ani întregi petrecuți în pustietate.

– Doctorul a ajuns? întrebă Cam în timp ce își făcea loc prin sala comună înțesată de oameni.

O așeză cu blândețe pe o bancă de lângă foc.

– Da, milord, îi răspunse lui Cam un bărbat de vârstă mijlocie, care apăruse din spate. O să mă îngrijesc imediat de doamna.

Deși îi lipseau brațele lui Cam, Pen nu se împotrivi ca doctorul s-o ia de încheietura mâinii și să-i verifice pulsul.

– Probabil că are nevoie de un ceai bun. Iar dumneavoastră cred că vreți un coniac, milord, spuse o femeie, pesemne hangița, care se agita în fața lui Cam cu un pahar plin. Eu sunt doamna Skillings. Bine ați venit la Macroul Săltăreț, cel mai bun han din Ramsgate.

În hainele lui zdrențuite, Cam arăta ca un cerșetor ud și murdar, însă, după accent și purtări, hangița își dăduse seama cu cine avea de-a face.

Cam putea să stea gol, înconjurat de urși polari, în Groenlanda, și tot aceeași impresie ar fi lăsat-o: aceea de nobil englez de rang înalt.

– Mulțumesc, spuse el.

Acceptă coniacul, dar i-l oferi lui Pen.

– Ești prea bun, îi mulțumi ea.

Cât de adevărate erau spusele ei!

Tresărind, întinse o mână de sub pătură ca să ia paharul. Se simțea de parcă ar fi trecut prin douăsprezece runde de luptă cu Tom Cribb, la sfârșitul cărora faimosul boxer câștigase. O durea tot trupul. Și, în ciuda focului care ardea lângă ea, tremura toată. Frigul îi intrase în oase. Bău coniacul și simți cum îi ardea gâtul și cum sângele îi era, parcă, biciuit.

– Milady are nevoie de o haină, spuse Cam către cei din sala comună.

– Și tu la fel, șopti Pen.

Cam arăta magnific cu pieptul gol și în pantalonii lui rupți. Ca un fel de rege al piraților. Dar el stătuse în apa rece la fel de mult ca și ea.

Doamna Skillings îi spuse bărbatului din spatele ei, care părea să fie hangiul:

– Du-o pe doamnă în cea mai bună cameră, John. O să-i aduc eu una dintre rochiile mele, ca să se schimbe.

Pen surprinse veselia de o clipă din ochii lui Cam, care tocmai înapoia paharul în care fusese coniacul. Era nevoie de trei de-alde Pen ca să umple o rochie de-a hangiței.

– Nu mi-am terminat examinarea, protestă doctorul.

– Da, Frederick Wilson, știu, dar ce doamnă vrea să fie examinată în sala plină de mușterii a unui han? Nu vezi că doamna e de rang înalt? Fă examinarea sus, departe de ochii lumii, în timp ce doamna se odihnește frumușel într-un pat.

– Mulțumesc, doamnă Skillings, spuse Pen, recunoscătoare, strângându-și pătura în jurul ei. Aveți vreo veste despre oamenii din echipajul nostru?

– O, scumpă doamnă, nu știați? Cealaltă barcă a adus trei bărbați. Sunt în cealaltă sală și îl așteaptă pe doctorul Wilson.

– Slavă Domnului, șopti Cam. Au mai dispărut în apă doi bărbați, atunci când s-a scufundat iahtul, îi spuse el marinarului îndesat care îi condusese la han.

– Îmi pare rău, băiete. Împuțita asta de mare a fost nemiloasă azi.

Cam era încă „băiete". Iar Pen băgă de seamă că se ferea să-și dezvăluie numele. Erau în Anglia, unde toată lumea auzise de familia Rothermere. Abia salvată de la moarte, lui Pen îi era greu să-i pese de un posibil scandal. Însă Cam avea mult mai mult de pierdut dacă se afla despre călătoria lor.

– Hiram Pollock, mai ține-ți gura! E o doamnă de față! se răsti hangița.

Pen își aminti că doi oameni pieriseră și-i veni să plângă.

– Domnule Pollock, după tot ce ați făcut astăzi pentru noi, puteți să ziceți orice doriți.

Omul râse.

– Bine spus, doamnă. Doriți să vă duc eu sus?

– Asta e privilegiul meu, spuse Cam aplecându-se s-o ridice pe Pen.

Recunoscătoare, ea își ascunse fața la pieptul lui. Încăperea ticsită, mirosind a lână udă și a oameni care nu se prea spălau, o făcea să simtă că o lua cu leșin. Pe deasupra, o mai și dureau toate cele.

Cu ea în brațe, Cam o urmă pe doamna Skillings. Mulțimea se dădu cu greu la o parte. Pen vizitase destule orașe mici, așa că recunoștea acea foame de senzațional a oamenilor care duceau vieți monotone. Scufundarea iahtului *Windhover* și salvarea acelor străini avea să fie subiect de conversație timp de mulți ani de atunci încolo.

– Am auzit că s-a scufundat un iaht în golf! răcni un individ plin de sine, care trecea prin mulțime ca prin unt. Vreau imediat un raport. Se pare că sunt ultima persoană care a fost informată despre un asemenea dezastru!

Cam scoase un suspin de ciudă. Mușchii de sub obrazul lui Pen se transformară în piatră.

– Sir Henry, spuse doamna Skillings pe un ton lipsit de orice bunăvoință. Tocmai îi conduceam pe domnul și pe doamna în camerele lor, ca să poată să se odihnească liniștiți. Sunt convinsă că sunteți de acord că asta era prima noastră datorie!

Hotărâtă, hangița se așezase în fața celor doi oaspeți ai ei. Astfel, Pen nu mai reușea să-l vadă pe intrus, presimțind însă că acesta nu-i era tocmai străin lui Cam.

– Prima ta datorie era să informezi magistratul local. Și nici sunt oamenii pe care îi numiți „domn" și „doamnă"?

Era limpede că magistratul se îndoia că ar fi fost aristocrați.

– Iată-i, spuse doamna Skillings, făcând un gest triumfător.

– Cine sunteți, domnule, și cum de vă dați drept nobil? Puteți să-i prostiți pe amărâții ăștia de pescari, dar eu sunt membru al parlamentului și merg deseori la Londra. Cunosc toată nobilimea!

Rostind acele cuvinte, Sir Henry o dădu la o parte pe doamna Skillings.

După cât se lăudase că se învârtea în cercuri înalte, Pen se aștepta să-l recunoască, măcar după schițele din ziare. Dar bărbatul gras, cu fața roșie, îmbrăcat prea pretențios pentru un han de țară, îi era străin. Răsuflă ușurată.

Asta, până când îi văzu expresia de uluire, iar apoi pe cea de încântare.

– Excelență!

– Bună seara, Sir Henry, spuse Cam cu răceală.

Numai Pen, pe care o ținea strâns în brațe, știa cât de tare îi bătea inima.

– Sunt în viață datorită oamenilor curajoși din Ramsgate, iar doamna Skillings ne-a primit cu mare ospitalitate. Dacă au întârziat să vă anunțe, au avut motive întemeiate.

– Excelență, ce surpriză nemaipomenită! Vai, ce împrejurări cumplite v-au adus în umilul nostru oraș! O să aranjez imediat să fiți transportați la Kellynch House. Macroul Săltăreț nu e un loc potrivit pentru persoane de rangul dumneavoastră.

Privirea lui se ațintì la Pen, care se străduia să-și ascundă cumplita îngrijorare ce o cuprinsese.

După săptămâni de subterfugii, sforțările lor se dovediseră zadarnice. Tocmai fuseseră prinși într-un scandal. Planurile mărețe ale lui Cam erau acum ruinate, iar ea îl iubea îndeajuns de mult încât să-i pară cumplit de rău pentru că îl adusese în acea situație. Cam își petrecuse toată viața încercând să restabilească renumele familiei lui, afectat de scandalurile în care îi fuseseră amestecați părinții. Iar acum avea să se confrunte cu oprobriul public fiindcă avusese o amantă în timp ce îi făcea curte altei femei.

– Nu știam că v-ați căsătorit, Excelența Voastră. Permiteți-mi să vă urez toate cele bune și fericire, alături de noua ducesă de Sedgemoor.

– Mulțumesc.

Brațele lui Cam se întăriseră precum oțelul. Nu mai exista nici cea mai mică șansă ca lumea să nu afle că ducele de Sedgemoor supraviețuise unui naufragiu. Și nu doar atât, ci că își mai și salvase tovarășa de călătorie de la moarte.

Pen aștepta ca el să nege că erau căsătoriți, până când văzu ochii sclipitori ai lui Sir Henry ațintiți la sigiliul de aur de pe degetul ei. Ciudat că atât de multe lucruri se pierduseră în acel naufragiu, dar nu și dovada mincinoasă a căsătoriei lor.

– Sau m-am înșelat în privința situației? întrebă Sir Henry coborându-și glasul, fiindcă presupusa nouă ducesă de Sedgemoor nu-i fusese prezentată. Dacă e așa, puteți să vă bazați pe discreția mea.

Pen n-avea nici cea mai mică idee despre cum anume ar fi putut acel individ să-și țină promisiunea. Probabil că vreo cincizeci de oameni îl auziseră pe Sir Henry recunoscându-l pe Cam drept ducele de Sedgemoor.

– Deloc, Sir Henry, îi răspunse Cam, mai rece decât îl auzise ea vreodată vorbind cu cineva. Iar apoi făcu o adăugire care o lăsă mută de uimire: Soția mea a fost victima unui adevărat calvar. Are nevoie de liniște și de intimitate. O s-o duc sus și o să mă ocup de ea. Dacă aveți nevoie de alte detalii despre naufragiu, puteți să veniți mâine, spuse Cam trecând pe lângă Sir Henry, rămas cu gura căscată. Doamnă Skillings, vă rog să ne arătați unde sunt camerele noastre.

Mulțimea tăcu, privindu-l pe Cam în cea mai ducală atitudine pe care o avusese vreodată, deși curiozitatea se învolbura în jurul lor la fel de puternic precum apele care aproape că îi înecaseră.

– Cam..., începu ea, încercând să-l prevină de gravitatea împrejurării.

– Mai târziu, draga mea.

Cuvintele lui sunaseră mai degrabă a mustrare decât a alint.

– Sir Henry! îl salută Cam pe magistrat, cu o plecăciune jignitor de scurtă.

Continuând s-o care în brațe pe Pen, care tremura, ieși din sală, urmând-o pe hangiță.

Capitolul 14

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine, Cam.

În cele trei zile care trecuseră de la naufragiu, Pen simțea că repetase acele cuvinte de o mie de ori.

Se uită la salonașul care lega camerele lor de la Macroul Sălbatic.

Cam se sprijinea de pervazul ferestrei care dădea spre stradă înțesată de lume. Briza încărcată de sare îi ciufulea părul des și întunecat. Lumina dimineții își aruncase toată strălucirea asupra lui, de parcă până și cerul ținea să-i spună lui *miss* Thorne că n-are nas de un asemenea bărbat.

Cam arăta în continuare ca un pirat, dar unul mai bine îmbrăcat. Reușise să împrumute niște haine onorabile, însă Pen era surprinsă ori de câte ori îl vedea pe impunătorul duce de Sedgemoor îmbrăcat în câte o cămașă grosolană, cu pantaloni pe măsură. În chip ciudat, îmbrăcămintea ieftină îl făcea să arate și mai aristocratic. Pen nu fusese niciodată atât de conștientă că bărbatul acela era născut să fie duce.

Ea se ridică de la masa la care citise ziarele londoneze vechi de o săptămână. Avea neplăcutul presentiment că știrile despre naufragiul ducelui Sedgemoor și al misterioasei lui soții apăruseră în edițiile mai recente.

Cam tocmai venise de la Oates, marinarul din echipaj care fusese rănit. Căpitanul MacGregor și Williams plecaseră cu o zi în urmă. Din nefericire, în acea dimineață li se dăduse de știre că apele aduseseră la țărm trupurile celor doi membri dispăruți ai echipajului.

– Lumea crede că suntem căsătoriți, îi răspunse Cam, implacabil.

Probabil că era la fel de sătul ca și ea de acel subiect. Dar era în firea unui gentleman să-și asume urmările faptelor lui. Nu pentru prima oară, Pen își dori să fi naufragiat alături de un bărbat cu mai puține principii.

Își îndreptă umerii, simțind schimbarea de dispoziție a lui Cam. Îi văzuse fața atunci când aflaseră despre cei doi marinari morți. Citise pe ea vinovăția, furia, regretul și – de rău augur pentru ea – o îndărătnicie fără margini.

Nu mai aveau nici un motiv să rămână la Ramsgate. Amândoi erau aproape refăcuți, cu excepția câtorva vânătăi. Iar Cam știa că aceea era ultima lui șansă de a o îndupleca să se căsătorească cu el.

– Nimeni nu m-a recunoscut. E de ajuns să te uiți o dată urât pentru ca nimeni să nu pună întrebări obraznice. Poți să spui că totul a fost o neînțelegere datorată haosului de după naufragiu. Lumea o să ridice din umeri și o să creadă că ai călătorit cu amanta. Asta înseamnă un mic scandal, dar un diamant o s-o liniștească de îndată pe Lady Marianne. E simplu.

El se lăsă pe pervaz. Arăta neobișnuit de înfrânt.

– Răul e deja făcut, Pen. E o copilărie să crezi altfel.

– În cel mai rău caz, lumea o să discute subiectul timp de cinci minute, iar apoi o să-l dea uitării, spuse ea cu disperare, deși undeva într-un colț al minții știa că el avea dreptate.

– Uiți că nașterea mea stă sub semnul scandalului, spuse el.

Pen ura dățile în care Cam o privea de parcă avea nevoie de ajutorul ei.

– Acum, că am fost prins într-o situație compromițătoare, toate vechile povești o să iasă din nou la suprafață. Și dacă îți închipui că rolul tău o să rămână secret, subestimezi presa. Uiți că am fost văzuți împreună la hanul de lângă Genova.

– După ce mă întorc în Italia, n-o să dau doi bani pe bârfele din Anglia.

– Dar eu rămân aici, hărțuit de toate bârfele astea. Lumea o să creadă că sunt la fel de ticălos precum înaintașii mei. Vrei să mă arunci în gura lupului, Pen?

Ea se întoarse, încercând să scape de privirea lui plină de gravitate. Ca s-o hotărască să-i îndeplinească dorința, Cam încerca s-o facă să se simtă vinovată. Atunci când o ceruse în căsătorie ca s-o scape de ruina în care se scălda familia Thorne, ea îi rezistase cu încăpățânare. Escapadele tatălui ei și risipa lui Peter ruinaseră de multă vreme renumele celor din neamul Thorne. Un scandal în plus nici nu mai conta, mai ales că Pen nu voia nici în ruptul capului să se căsătorească vreodată.

Cam își scosese la atac ultima lui armă: vechea lor prietenie. În ciuda cuvintelor lui, Pen știa că n-avea de-a face cu un om egoist. Deși era firesc ca el să fi fost astfel. După toată lupta pe care o dăduse ca să reabiliteze renumele familiei, avea să ajungă subiect de bârfe.

Era un diavol manipulator, care încerca s-o facă să se simtă vinovată. Iar tactica lui dădea roade, chiar și dacă ea îi ghicise jocul. Pen ura ca el să sufere din cauza ei. O rănise și o înfuriase atunci când îi ceruse să devină amanta lui. Amintindu-și de scena de dinaintea naufragiului, își dădu seama că încă suferea și că încă era tulburată și stânjenită, dar și foarte curioasă în privința a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

– Nu e cinstit din partea ta, Cam.

– Chiar așa? o întrebă el cu glas scăzut.

În cameră se lăsă atâta liniște încât se auzea cum o mamă își certa copilul pe stradă, precum și scârțâitul bărcilor ancorate în port.

Pen refuză să-i răspundă. Știa că, dacă o făcea, era pierdută.

Mai dăduse acea luptă dureroasă pe când avea nouăsprezece ani. Iar motivele pentru a spune „nu" la tot ce-și dorea, de fapt, inima ei, erau și mai puternice în momentul de față. Numai că el nu oferise tot ce-și dorea inima ei. Oricât de puternică ar fi fost pasiunea dintre ei, întotdeauna avea să existe o răceală în acea căsătorie aranjată doar ca să închidă gura lumii.

Pen nu putea să trăiască alături de Cam zi după zi, tânjind după dragostea lui. Își văzuse mama transformându-se într-o cotoroanță acră, de dorul unui bărbat care nu-i mai întorsese niciodată afecțiunea după ce trecuseră de perioada de pasiune fizică. Căsnicia părinților ei fusese un exemplu îngrozitor al prețului plătit pentru dragostea neîmpărtășită.

Având presimțirea sumbră că urma ceva de neînlăturat, Pen îl auzi pe Cam pășind spre ea. Chiar și în ghete de împrumut, tot ca o pisică se mișca.

– Pen, uită-te la mine!

– Nu!

Era un refuz pueril, dar nu putea să îndure acea privire plină de îngrijorare a lui Cam, de parcă el se gândea doar la binele ei.

– Atunci, măcar o să mă asculți?

– Nu vreau!

Și mai pueril.

– N-o să renunț. N-o să permit ca lumea să spună ticăloșii despre tine.

Acele vorbe o făcură să se întoarcă.

– Ai mai multe șanse să convingi un păianjen să-ți țesă o cămașă, decât să mă faci să mă răzgândesc.

– Măcar te uiți la mine, îi spuse el, calm.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Deci o să mă lași să mă fac de râsul lumii?

Era nemilos. Lui Pen i se uscase gâtul și simțea că se înăbușea.

– N-o să se întâmple așa ceva.

– Dacă n-o să ajung de râsul lumii, atunci o să fiu arătat cu degetul drept un ticălos fără scrupule. Unul care îi distruge reputația prietenei din copilărie, iar apoi o părăsește și o lasă să înfrunte rușinea de una singură.

– Nimeni dintre cei care te cunosc n-o să creadă asta despre tine.

Lui Cam îi zvâcnea un mușchi în obraz. Pen nu putea să se îndoiască de faptul că el dorea cu adevărat s-o salveze, chiar dacă astfel își sacrifica toate planurile de viață pe care și le făcuse.

– Dar e cât se poate de adevărat.

– Exagerezi.

– Nu, deloc. Reputația ta o să fie distrusă. Iar asta, doar din vina mea.

Remușcările lui legate de reputația ei o mai văduviră de un strat din apărarea pe care crezuse că și-o construise atât de bine. Simțea că pierdea teren.

– N-am făcut nimic rău.

Privirea lui fixă îi stârni amintiri pe care nu și le dorea, cele despre sărutările lor.

– Nu că n-am fi încercat..., spuse Cam.

Ea simți cum i se aprindeau obrajii de stânjeneală, deși era furioasă pe el.

– Sper că-ți amintești că acea întâlnire a fost o rușine absolută. În loc să mă ceară în căsătorie, orice om sănătos ar lua-o acum la fugă.

– Ai avut dreptate să mă lovești.

Pen presupuse că acela era felul lui de a-și cere cumva scuze.

– Iartă-mi sinceritatea, dar între noi nu lipsește atracția.

– O căsătorie nu se poate întemeia doar pe așa ceva! izbucni Pen, și surprinse o sclipire de satisfacție în ochii lui, fiindcă ea îi confirmase, fără să vrea, vorbele.

Cum putea să se căsătorească cu el când ea îl iubea și știa că el n-avea s-o iubească niciodată?

Cam nu era cu nimic diferit de cel care fusese în tinerețe, de cel care îi vorbise disprețuitor atunci când ea îi pomenise de dragoste. Era de ajuns ca Pen să-și amintească de felul în care el reacționase în clipa în care ea îl întrebase dacă o iubea pe Lady Marianne, ca să-și dea seama că bărbatul din fața ei avea despre dragoste aceeași părere pe care o avusese și cu nouă ani în urmă.

Pen era o creatură pasională, care punea suflet în tot ceea ce făcea. O viață întreagă petrecută tânjind după un bărbat de neatins, și totuși aflat la o palmă de ea, ar fi distrus-o. Ar fi fost precum un câine gâtuit de un lanț prea scurt, care încerca să ajungă la vasul cu apă.

– E un început, îi spuse Cam.

Mai făcu un pas spre ea, iar Pen deveni și mai conștientă de înălțimea și de puterea lui. Nările ei se umplură de mirosul lui, care îi răscolea amintiri ce ar fi trebuit uitate.

– Dorința e de partea noastră.

– Dorința e de partea *ta*, îl corectă ea, brusc.

– Încerc să fiu rațional.

Afecțiunea din zâmbetul lui mai dărâmă câteva cărămizi din zidul împotrivirii ei.

– Nu, ești doar încăpățânat.

O, Doamne, cât de prostănacă putea să fie! Era de ajuns ca el să-i arate un pic de afecțiune, că era gata să se arunce la picioarele lui, cerșindu-i dragostea. Imaginea aceea umilitoare o făcu să strâmbe din nas.

– Nu vreau să mă căsătoresc cu un bărbat care n-o să mă ia în serios.

Spre deplina ei uimire, el izbucni în râs.

– Scumpa mea Pen, te iau mai în serios decât aș lua o epidemie.

Ea nu zâmbi.

– Absolut fermecător!

Lui îi luă ceva timp ca să redevină serios, ceea ce nu-i pleda deloc cauza.

– Soarta pare să ne dea semne că trebuie să ne căsătorim. Acum nouă ani, ai scăpat. De data asta n-o să mai scapi.

– Ce să spun, acum mai crezi și în stele! De fapt, vrei doar să-ți impui voința, îi răspunse ea, acru.

Pen înțelesese că lui i să părea enigmatică rezistența ei implacabilă. Știa, după acele momente toride din cabină, că ea îl dorea.

lar Cam putea să facă față dorinței. Dar dragostea l-ar fi îngrozit. Dacă ar fi fost în stare să-i îndure mila, Pen, ca să-l alunge, i-ar fi mărturisit sentimentele pe care le avea pentru el. Dar ea și Cam erau, amândoi, îngrozitor de mândri. Mila lui ar fi fost picătura care ar fi umplut paharul.

– Există mai mult decât atracție fizică între noi, îi spuse el.

– Ce? Amintiri din copilărie?

– Da, îi răspunse Cam cu glas scăzut. Mă cunoști foarte bine, în ciuda faptului că am trăit departe unul de celălalt vreme de atâția ani. Cred că ne înțelegem de minune. N-o să fie greu să producem un moștenitor, spuse, iar apoi se opri. Și nu te aștepți la nici un fel de prostii romantice din partea mea, reluă el, ceea ce înseamnă că pornim cu dreptul. Îmi place de tine, Pen. Mi-a plăcut întotdeauna. Îmi amintesc limpede că ți-am spus că îmi plăceai mai mult decât oricare fată pe care o cunoșteam.

„O, Doamne, dă-mi putere!" se rugă Pen în gând.

Bănuia că el voia s-o flateze. Însă acea declarație amabilă îi răsucise un cuțit în rană lui Pen. Ce s-ar mai fi îngrozit Cam dacă ar fi știut că acea „prostie romantică" însoțea fiecare respirație a ei!

– Asta s-a întâmplat acum nouă ani.

– Aha, îți amintești?

Ea ținea minte tot ce-i spusese el vreodată. Iată încă un blestem al acelei iubiri zadarnice și dureroase.

– Îmi amintesc că voiai o soție ascultătoare.

El scoase un hohot de râs crispat. De mult își dăduse seama Pen că el nu rădea îndeajuns, împovărat, chiar și pe când era doar un băiețel, de eternele scandaluri, de nefericirea din familie de un simț exagerat al datoriei.

Ce alt motiv ar fi avut să vrea atât de tare să se căsătorească cu ea?

– Știu să-mi recunosc înfrângerea. O soție ascultătoare nu mai e parte din înțelegerea noastră.

Ea îi respinse răspunsul cu un gest al mâinii.

– Cam, tot aduci vorba de scandalurile din neamul Rothermere. Dar cum rămâne cu cele din familia Thorne? Au devenit și mai grave, an de an, după ce m-ai cerut de soție prima oară. Tatăl meu s-a ruinat alergând după prostituate. Mătușa Isabel a fost, fără doar și poate, o excentrică. Peter a murit în mizerie. Din câte am auzit,

Harry e un fustangiu. Nu pot să-mi închipui cum ar putea soc... tea londoneză să mă primească pe mine cu brațele deschise.

Deși durerea o împungea cu mii de săgeți, se forță să continue.

– Mai bine nu iei în seamă bârfele și te împaci cu Lady Marianne. Ai nevoie, ca să-ți reabilitezi renumele, de o ducesă care se bucură de aprobarea tuturor și care se potrivește cu viața organizată și liniștită pe care ți-o dorești.

Descrierea ei nu-l încântă deloc.

– Ce plictisitor mă faci să par!

Pen simțea cum o părăsea cheful de a lupta cu el. Nu mai simțea acum decât o oboseală cumplită, de parcă tocmai ar fi mers pe jos cincizeci de kilometri, în pantofi care o strângeau.

– Nu ești plictisitor, Cam. Pur și simplu, nu ești pentru mine.

În atât de multe feluri, încât nu exista timp ca să i le explice vreodată.

– Mărturisește-i totul lui Lady Marianne. Dacă e femeia pe care o crezi tu a fi, atunci o să te sprijine. Căsătorește-te cu mireasa ta perfectă și uită de mine.

– Nu, spuse el, încăpățânat. Trebuie să ne căsătorim.

– Nu-ți place Lady Marianne?

O durea și să pronunțe numele acelei femei. Pen se întrebă dacă avea să treacă vreodată peste durerea chinuitoare de a ști că Lady Marianne era cu el în fiecare zi, că avea să-i poarte copiii în pântec și să-i fie alături până la adânci bătrânețe.

– Bineînțeles că îmi place Lady Marianne. Este exemplară.

Desigur. Dacă se căsătorea cu el, Pen trebuia să se împace cu ideea că nu ea fusese prima lui alegere.

– N-o să fiu niciodată exemplară, chiar dacă îți sacrifici fericirea ca să mă salvezi de la oprobriul public.

Expresia lui deveni mai aspră.

– Nu eu te scutesc de oprobriul public, tu mă salvezi pe mine. Toată munca pe care am întreprins-o încă de când eram copil o să se transforme în praf și pulbere dacă nu procedez corect în situația de față. Te implor, Pen, căsătorește-te cu mine. Doar tu poți să mă salvezi.

O, ticălosul, nemernicul, nesimțitul! În acel moment îl ura de-a dreptul.

Se uită țintă la el, spunându-și că nu trebuia să plângă cu nici un chip.

– Cam, e nedrept să mă tot atingi la coarda sensibilă.

El ridică din umeri.

– Ești singura mea speranță ca să pot ieși din situația asta cu onoarea nepătată. Un om care are o singură speranță nu se predă ușor.

Ea se întoarse cu spatele, sperând ca distanța să-i mai întărească rezistența.

– Nu faci decât să te înhami la o viață de nefericire.

Cam păru mai puțin încordat, dar tot sobru și neclintit.

– O să supraviețuiesc.

– Eu nu știu dacă o să supraviețuiesc.

El păli brusc, iar Pen își dădu seama, șocată, că-l rănise.

– O să fac tot ce îmi stă în putință ca să fii fericită, Pen.

Cu o voce joasă, tremurândă, ea repetă:

– Nu e de ajuns.

El nu stărui. Nu era nevoie. Știa că avea să câștige.

– Trebuie să fie.

Părea epitaful perfect pentru un mariaj.

– Chiar dacă ne căsătorim, nu văd cum am putea să ne ferim de scandal, spuse Pen.

– Asta e ușor.

Siguranța lui îi domoli lui Pen groaza care îi făcea stomacul să se strângă.

– Întotdeauna e, pentru tine.

El tresări.

– Nu chiar întotdeauna. M-ai făcut să aștept aproape zece ani.

– Nu te declara deja victorios, îi răspunse Pen cu asprime, deși amândoi știau foarte bine că ea i se mai împotrivea doar din orgoliu. Lumea crede că suntem căsătoriți, dar, de fapt, nu suntem. Dacă se află adevărul, copiii noștri vor fi priviți ca niște bastarzi.

Gândul de a face acei copii o îmbolnăvea de frică. Știa că o astfel de căsătorie nu putea să fie niciodată o înțelegere care să-i păstreze ei castitatea. Cam avea nevoie de un moștenitor. Și, având în vedere bârfele legate de nașterea lui, nu dorea să existe nici un fel de îndoieli în privința legitimității acelui moștenitor.

Dar cum putea ea să i se dăruiască știind că numai datoria îl adusese în brațele ei? Cum putea ea să i se dăruiască și să-și spună că doar îl plăcea, când numele lui răsuna în fiecare bătaie a inimii ei?

– Ai încredere în mine, îi răspunse el, la fel de tăios. O să ne nem că ne-am îndrăgostit nebunește în Italia și că ne-am căsăto într-o ceremonie romano-catolică, într-un sat uitat de lume, pen tru că nu voiam să mai așteptăm.

– Ce romantic! pufni ea.

El nu-i luă în seamă vorbele.

– O să organizăm o ceremonie liniștită la Fentonwyck, ca să ne căsătorim, chipurile, și după legea engleză. Ești în doliu după Pete așa că nimeni n-o să se întrebe de ce am vrut o ceremonie făcută în grabă și intimă.

– Ce... interesant!

De fapt, era de-a dreptul genial. Dacă el nu s-ar fi jucat cu viața ei, Pen l-ar fi aplaudat pentru o asemenea idee.

– Dar validitatea ceremoniei din Italia o să fie pusă la îndoială.

El ridică din umeri.

– Cei mai mulți dintre oameni o să accepte povestea noastră, mai ales după ce apare și primul copil.

Ea ridică din sprâncene.

– Dar câți copii intenționați să aveți, Excelență?

El îi zâmbi șăgalnic.

– Perspectiva paternității mă face să mă simt de-a dreptul dinastic.

– Iar pe mine mă face să mă simt rău! se răsti ea.

Sclipirea glumeață dispăru din privirea lui. O privi întrebător.

– Pen, îmi pare rău. Știu că nu vrei asta. Dacă n-aș fi năvălit în viața ta, acum ai fi liberă.

Ea își îndreptă spatele și-și spuse, hotărâtă, că putea să îndure un viitor alături de Cam. Poate că n-avea să fie atât de rea căsnicia. În societate existau multe cupluri care duceau vieți separate. Desigur că, după ce o lăsa însărcinată, Cam avea să-și găsească alte preocupări.

O, la naiba, nu voia să se gândească la acele preocupări. Urma ca el să-și o amantă, iar ea n-avea cum să se împotrivească. Căsătoria lor nu era una din dragoste, așa că ea, Pen, nu putea să aibă pretenții în privința sentimentelor sau fidelității lui. Căsătoria lor era una de conveniență. Un contract de afaceri.

O, Doamne, dacă nu-și alunga iute din minte asemenea gânduri, acum avea să plângă precum un cățeluș pierdut.

„Curaj, Pen!"

Dar, în timp ce se gândea la anii de suferință care o așteptau, îi venea să țipe, să plângă și să stăruie că nimic nu era drept în acel aranjament.

– Nu e vina ta că s-a scufundat iahtul. Nu e vina ta nici că Peter ți-a cerut ajutorul.

Privirea lui Cam fu una prudentă.

– Iată o observație neașteptat de rezonabilă.

Ea îi zâmbi, dar pe față nu i se văzu decât o grimasă. Pen avea senzația că intrase într-un tunel lung și întunecat.

– Ți-ai ales o ducesă deosebit de rezonabilă, Cam. Sper s-o apreciezi așa cum merită.

Capitolul 15

Leath House, Londra, sfârșitul lunii martie, 1828

– Te-am implorat să nu te duci la James. De ce nu m-ai ascultat?

Tremurând de furie, Sophie se plimba prin micul pavilion în formă de pagodă. Fâșâitul fustei ei de culoarea narciselor galbene adăuga o notă însorită acelor vorbe pline de mânie.

– Îmi pare rău!

Harry se prăbuși pe o bancă și continuă să îndure supărarea întru totul îndreptățită a iubitei lui. Trei zile trecuseră de la întâlnirea dezastruoasă cu Leath, timp în care nu reușise să stea de vorbă cu Sophie.

– Urăsc să mă tot furișez. Am vrut să putem să facem totul la lumina zilei.

– Ți-am spus că avea să-ți arate ușa. Ți-am spus că el vrea să mă căsătoresc cu Desborough.

De nevoie, Sophie vorbea mai mult șoptit. Oricât de bine ascuns era acel pavilion, în orice moment putea să-i audă cineva. Era după-amiază târziu, iar grădinarii își încheiaseră ziua de muncă. Servitorii luau masa în casă. Leath era la club, unde punea la cale tot felul de manevre parlamentare.

– Speram să-mi dea o șansă.

Ea se opri din plimbarea-i agitată și-și pironi privirea la Harry până când acesta tresări.

– Ar fi trebuit să ai încredere în mine atunci când ți-am spus că n-avea s-o fac.

– Da, așa ar fi trebuit. Dar, Sophie, un bărbat onorabil nu vrea să riște să compromită femeia pe care o iubește.

Furia ei nu se potoli.

– Acum James mă trimite la străbunica mea din Northumberland.

Harry se așteptase la așa ceva, dar vestea tot îl lovi în plin. Încercă să-și țină în frâu disperarea care îl cuprinsese după refuzul lui Leath.

– O să vin după tine.

Ea clătină din cap.

– Străbunica mea e ca un balaur și, mai mult decât atât, locuiește într-un sat plin de oameni bârfitori. James i-a zis că am voie să merg doar la biserică, niciunde în altă parte.

Harry se ridică în picioare și o luă de mâini.

– Când pleci?

Fără prea multă tragere de inimă, ea încercă să se desprindă.

– Mâine.

Inima lui o luă razna.

– Atât de repede?

– Da.

Harry nu voia totuși să se împace cu ideea că Leath câștigase.

– Și cât timp o să fii plecată?

– O lună, îi răspunse ea, cu lacrimi în ochi. Dacă mă port bine.

Harry voia să blesteme tirania lui Leath, dar era îndeajuns de rațional ca să recunoască cinstit că marchizul acționa în ceea ce credea el că era interesul surorii lui.

– Mă gândesc cum s-o păcălesc pe străbunica asta, spuse Harry zâmbind neconvingător.

– E o scorpie care urăște bărbații și care are niște câini uriași.

– Pentru tine m-aș arunca și în cușca leilor.

– Harry, oprește-te, îl rugă Sophie. După ce ne despărțim, o să mă uiți.

Șocul îl făcu să dea drumul mâinilor ei.

– Ce naiba vrei să zici?

– Sunt atât de multe debutante drăguțe anul ăsta, spuse ea frângându-și mâinile.

– O, draga mea!

Se simțea devastat. Oare cum de putea să-l creadă atât de nestatornic? O luă în brațe.

– Niciodată, niciodată să nu te gândești la așa ceva!

– Dar cum aș putea să n-o fac? James îmi vorbește toată ziua numai despre aventurile tale. Ești atât de chipeș și de fermecător! Fiecare fată din Londra te dorește.

– Ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Mi-am pus inima la picioarele tale, scumpa mea, și acolo rămâne. Te rog mult să nu-i dai cu piciorul.

– Bineînțeles că n-o să-i dau cu piciorul.

Văzând că îndoiala se mai risipise din privirea ei, Harry răsuflă ușurat.

– Mă bucur că o să mă iubești mereu, spuse Sophie.

– Da, mereu! Deci, ce mai contează o lună? Putem să ne scriem, zise el, încercând să-și ascundă disperarea.

Sophie își puse capul pe pieptul lui. Atingerea ei îl făcu pe Harry să-și mai revină. Nici nu voia să-și închipuie ce ar fi însemnat ca ea să cedeze presiunii familiei și să-l accepte pe Desborough.

– Nu, nu putem. Trebuie să fiu cuminte, altfel James n-o să mă mai lase să vin la Londra în sezonul ăsta. A zis că n-am decât să stau la țară până când mă hotărăsc să mă căsătoresc cu Desborough.

Inima lui Harry bătea într-o negare frenetică, lângă obrazul ei.

– N-o te căsătorești cu Desborough!

– Nu vreau s-o fac, oftă ea. De ce e totul atât de complicat? Cred că îl urăsc pe James.

– Nu spune asta. El încearcă să te protejeze.

– Dar nu mă lasă să mă căsătoresc cu tine. Era nespus de furios doar pentru că i-ai cerut permisiunea să mă curtezi.

Harry se strâmbă.

– Să vezi cât de furios a fost cu mine! Am înțeles cât se poate de limpede că mai degrabă te-ar da unui câine turbat decât să te lase să te căsătorești cu Harry Thorne.

Ea îl privi țintă.

– Dacă te-ar cunoaște așa cum te cunosc eu, ar înțelege.

– Poate că da, spuse Harry. Dar are și el dreptate, draga mea. N-am avere, iar lumea mă socotește un pierde-vară. Chiar dacă ne căsătorim, n-o să am decât alocația de la Elias, care pare să fie foarte strâmtorat în momentul de față. Poate că ar fi mai bine să te căsătorești cu altcineva, oftă el.

Ea se încruntă de parcă o insultase.

– Mă iubești, Harry Thorne?

– Știi bine că da.

– E singurul lucru de care ai nevoie ca să fii soțul meu. O să rezolvăm noi și celelalte lucruri.

El îi zâmbi.

– O să fii o soție minunată, Sophie.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Pentru că știu să brodez frumos și cânt la pian ca un înger?

– Chiar știi? Doamne, însușirile astea o să ne salveze în caz că n-o să avem bani nici de pâine.

– Nu glumi cu așa ceva, Harry, îi ceru ea.

El zâmbi și mai larg, chiar dacă îl durea inima la gândul despărțirii de ea. Ultimele trei zile din viața lui fuseseră un chin fiindcă nu putuse s-o vadă. O lună avea să fie o tortură.

– Ești cea mai curajoasă fată pe care o cunosc. Iată încă un motiv pentru care o să fii o soție minunată.

– O să trebuiască să fiu foarte curajoasă acolo, în Northumberland.

Harry nu mai putu să se abțină și o sărută.

– Curaj, Sophie! Dacă suntem sinceri unul cu celălalt, nimeni n-o să poată să ne despartă.

– Chiar crezi asta? Pare un fel cam prea optimist de a vedea lucrurile.

– Sunt îndrăgostit. Mănânc optimism pe pâine, la micul dejun.

Așa cum spera, răspunsul lui o făcu să zâmbească.

– Ești nebun.

– Sunt nebunul tău!

Îi ridică bărbia și o privi până când simți că se înneca, parcă, în ochii ei mari și albaștri.

Harry spera cu disperare că merita încrederea pe care o citea în ochii lui Sophie. Nimeni nu se bizuise vreodată pe el. Fiind cel mai tânăr și mai fermecător dintre nesăbuiții din familia Thorne, nu-și asumase niciodată vreo responsabilitate. Dar își jură să nu

lase asta să stea în calea planurilor lui. Voia să devină cel mai bun soț din lume și s-o facă fericită pe Sophie.

– Acum sărută-mă de rămas-bun, spuse el forțându-se să zâmbească, pentru că voia ca Sophie să rămână cu o amintire plăcută, în ciuda tuturor frământărilor. Și fă-o bine. Fiindcă trebuie să-mi ajungă până când te întorci.

Ea se ridică pe vârfuri și-și petrecu brațele în jurul gâtului lui.

– Dacă așa se pune problema...

Veselia lui ușuratică se transformă în cenușă sub asaltul ei pasional. O strânse mai tare în brațe și o lipi de el. Voia să-și amintească mirosul, căldura și gemetele ei de excitare.

Mâinile lui îi cuprinseră șoldurile, iar buzele răspunseră la sărut, asigurând-o pe Sophie că o iubea, că urma să-i fie dor de ea și că fiecare oră petrecută fără ea avea să i se pară o eternitate. De asemenea, îi dădu de înțeles pe tăcute că, în timp, aveau să fie împreună.

În cele din urmă, Harry își înălță capul. Știa că, dacă nu se oprea în acel moment, pierdea orice speranță să rămână un bărbat onorabil.

O strânse la piept și-și sprijini bărbia în creștetul capului ei. Se luptă să-și recapete răsuflarea.

– Trebuie să pleci, îi spuse ea cu părere de rău. Dacă ne prinde James, n-o să mă mai trimită în Northumberland, ci mult mai departe.

Harry o sărută scurt.

– Te-aș urma până la capătul pământului.

– Dacă James stăruie în planurile lui, s-ar putea chiar să fie nevoie s-o faci.

Capitolul 16

Upper Brook Street, Londra, sfârșitul lunii martie, 1828

Cam se înclină atunci când Lady Marianne Seaton intră în salonul însorit al casei din Mayfair a tatălui ei. Se simțea al naibii de stânjenit. N-o mai văzuse de când își petrecuseră Crăciunul împreună, la domeniul Seaton din Dorset. Episodul însemnase o declarație

tacită a intenţiilor lui şi o acceptare, din partea familiei ei, a noilor intenţii, deşi el încă nu făcuse nici o cerere formală în căsătorie.

În timp ce Lady Marianne făcea o reverenţă, Cam observă, cu surprindere, cât de drăguţă era. O, Doamne, uitase! Cu ochii ei albaştri şi cu buzele pline, arăta ca o madonă din picturile renascentiste.

Cam păstrase doar o amintire vagă a înfăţişării lui Lady Marianne, însă îşi amintea foarte bine aerul ei liniştit. Era unul dintre motivele pentru care o alesese. După atmosfera haotică în care fusese crescut, perspectiva unei căsătorii cu o femeie atât de calmă i se păruse aflorisit de atrăgătoare.

Ce ironie a sorţii însemna faptul că sfârşise prin a alege o femeie independentă, care stârnea o furtună pe oriunde trecea!

– Excelenţă, ce plăcere! spuse Lady Marianne pe un ton jos, asemănător registrului de violoncel.

Vocea aceea n-ar fi putut niciodată să-l tachineze, să-l provoace sau să-l încălzească.

Indiferent de cum era Pen în alte privinţe, viaţa alături de ea avea sare şi piper. Lui Cam nu-i trebuiau mai mult de cinci minute lângă ea ca pielea să-i ia foc de dorinţă, creierul să prindă să i se învârtă ca un titirez şi să înceapă să râdă.

Nu se putea închipui râzând alături de Lady Marianne. Ea semăna prea mult cu una dintre figurinele Meissen cu care arunca mama lui atunci când n-avea la îndemână farfurii sau vaze chinezeşti. În reşedinţele Rothermere toate figurinele erau desperecheate, graţie nenumăratelor ieşiri nervoase ale răposatei ducese.

– Bună dimineaţa, Lady Marianne, spuse el.

Ea se aşeză într-un şezlong albastru. Îşi ţinu spatele drept şi-şi aşeză, decent, mâinile în poală. Părea că poza ca să fie pictată. Rochia galben pal i se potrivea cu tenul alb. Într-o clipă, gândul lui Cam zbură la Pen, pe care ultima dată o văzuse îmbrăcată într-o rochie largă, de împrumut. Se luptase cu el. Oare de ce i se părea cearta cu ea infinit mai interesantă decât seninătatea aceea a lui Lady Marianne?

Fără îndoială că era nebun.

Pusese atât hotărât să se căsătorească cu doamna aceea din faţa lui, că se şi certase cu prietenii săi cei mai apropiaţi, Jonas Merrick şi Richard Harmsworth. Amândoi se convertiseră la bucuriile

căminului și, astfel, nu fuseseră de acord cu planul lui Cam de a se alia cu familia Seaton mulțumită unei căsătorii lipsite de dragoste.

Și totuși, în momentul acela, simțea că avea în față o străină.

Lady Marianne făcu semn către un scaun albastru, tapițat.

– Te rog, ia loc. Am auzit despre naufragiu. Îmi pare rău că ți-ai pierdut iahtul. Și îmi pare rău pentru marinarii curajoși care au pierit odată cu el.

Probabil că auzise și de așa-zisa lui soție. Cam se așteptase la asta, dar socotea acele vești un mod foarte neplăcut în care Lady Marianne să afle că bărbatul care o curta avea, de fapt, alte planuri.

El se așeză, deși își dorea cu disperare să fi fost în cu totul alt loc.

– Mulțumesc. Probabil că știi și că am călătorit împreună cu o doamnă.

Privirea ei de cobalt nu se tulbură. Era mai pricepută în a-și ascunde emoțiile decât oricare altă persoană pe care el o cunoștea. Sau poate că n-avea nici un fel de emoții sau sentimente de ascuns. Nici unul din ei nu-și închipuise vreo clipă că plănuita lor căsătorie era altceva decât o alianță dinastică.

Cam se bucurase că situația era așa și nu altfel. O soție care și-ar fi dorit iubire – sau, mai grav, una care să fi fost rănită de incapacitatea lui de a iubi – ar fi însemnat iadul pentru el. Tatăl lui își iubise nevasta, dar pasiunea neîmpărtășită i se transformase în furie și cruzime.

Cel puțin, Pen știa că dragostea nu era pe ordinea de zi. O, Doamne, ea chiar că nu-l iubea. De cele mai multe ori, abia suporta să-l aibă în preajmă. Cam n-avea să experimenteze niciodată apropierea emoțională de un partener iubit, aceea pe care o vedea la Jonas și la Sidonie, ori la Richard și la Genevieve. Și, în adâncul inimii lui de gheață, se simțea ușurat.

– Da, ziarele au scris despre asta, spuse Lady Marianne cu răceală.

– Doamna aceea e soția mea. Îmi pare rău că, ultimele zile fiind de-a dreptul haotice pentru mine, n-am apucat să-ți spun înainte ca povestea să devină publică. Dar am simțit nevoia să vin acum și să-ți explic eu însumi.

– Înțeleg, îi răspunse ea, iar apoi, după o pauză plină de delicatețe și bine calculată, continuă: Felicitările mele! Sper ca tu și ducesa să fiți foarte fericiți împreună.

Era o creatură înzestrată cu noblețe, se gândi el, cuprins de o bruscă admirație. Și curajoasă. Merita mai mult decât o căsătorie rece, de conveniență, cu un bărbat care n-o iubea. Avea să-i fie mai bine fără el.

– Mulțumesc. Ai tot dreptul să fii furioasă și...

Ea ridică o mână, ca să-l întrerupă.

– M-am bucurat de compania ta, dar n-au existat așteptări de nici o parte.

O minciună de fațadă, salvatoare. Cam se simți năpădit de vinovăție și de păreri de rău, dar aerul ei de subtilă dezolare îi spunea că scuzele erau ultimul lucru pe care voia să-l audă. Ajunsese s-o cunoască mai bine decât își dăduse seama, în timpul acelei curtări atât de discrete.

Se simțea ca ultimul vierme. Pentru că, privind mai atent la buzele ei ușor strânse și la ochii în care licărea o umbră de îngrijorare, își dădu seama că nu era chiar fericită să afle că el se căsătorise cu o altă femeie. Mai ales că bârfele n-aveau s-o ocolească deloc pe femeia care fusese părăsită de Camden Rothermere.

Gâtul subțire i se mișcă în timp ce înghiți, dar vocea îi rămase lăudabil de calmă atunci când spuse:

– Nu s-a menționat numele doamnei. E din Italia, cumva?

– Nu.

– O doamnă englezoaică, atunci.

Obiceiul de a proteja identitatea lui Pen era atât de înrădăcinat în Cam, încât trebui să-și amintească de faptul că în câteva zile totul avea, oricum, să devină public.

– Soția mea e Penelope Thorne, sora lordului Wilmott.

Șocul îi împietri de-a dreptul fața lui Lady Marianne.

– O cunosc pe *miss* Thorne doar din auzite.

Cam putea să-și imagineze ce anume auzise.

– Am crescut împreună. M-am dus în Italia ca s-o anunț de moartea fratelui ei.

Lady Marianne îi studie expresia de pe chip, iar apoi trăsăturile ei se luminară, în semn că înțelesese. Dar Cam avea neplăcuta bănuială că nu înțelese tocmai corect.

– Atunci, e vorba de un atașament mai vechi.

– Da, îi răspunse el, gândindu-se la prietenie, deși presimțea că Lady Marianne își imagina o iubire mai veche, cu rădăcinile în copilărie și reaprinsă acum.

De ce naiba era toată lumea atât de obsedată de iubire? Cu siguranță că în viață existau lucruri mai importante.

– Doamna a locuit mulți ani departe de Anglia, spuse Lady Marianne. Poate că i-ar plăcea să aibă o prietenă care s-o ajute să navigheze prin societatea londoneză. Așa că sper ca ducesa să mă viziteze atunci când e în oraș.

O, Doamne, Marianne Seaton era o doamnă în cel mai pur înțeles al cuvântului, din creștetul capului coafat elegant și până în vârful pantofilor de satin galben. Cam era cu adevărat impresionat. Și se întreba de ce nu-i părea rău că, în loc să se însoare cu acea creatură magnifică din fața lui, se căsătorise cu Penelope Thorne, o femeie încăpățânată, cu reputația pătată.

– Ești foarte amabilă, îi mulțumi el cu sinceritate, deși o spusese folosindu-se de o platitudine politicoasă. Apoi încercă din nou să-și pună în cuvinte părerea de rău: Tu și eu...

Însă ea flutură iarăși o mână grațioasă.

– Nu mai e nevoie să spui nimic.

Generozitatea lui Lady Marianne îl prinsese pe picior greșit. Se purtase urât cu acea femeie. Dar adevărul era că, din momentul în care o salvase pe Pen de bandiți, în viața lui nu mai existase decât ea. Fusese nebun să creadă orice altceva.

Se ridică. Cu siguranță că Lady Marianne nu dorea să prelungească acea întâlnire.

– Tatăl tău e la Londra?

Cam se îndoia că bătrânul avea să reacționeze la fel de bine ca fiica lui.

– Nu, e la moșie. Eu am venit la Londra ca să fac cumpărături și ca să iau parte la nunta unei foste guvernante. Mă întorc la Dorset săptămâna viitoare.

– Atunci, îți doresc ședere plăcută, îi ură el, calm.

După ce părăsi casa albă și înaltă a familiei Seaton, Cam răsuflă cu o ușurare demnă de dispreț. În ziua aceea, Lady Marianne îi dovedise că era prea... perfectă pentru el. Pen era foarte de departe de a fi perfectă, dar îi făcea sângele să clocotească în vene. Ceea ce o recomanda ca soție, dacă nu ca ducesă.

Îmboldit de gândul că avea să fie a lui, în sfârșit, Cam porni cu pași sprinteni înapoi spre reședința Rothermere.

Capitolul 17

Fentonwyck, Derbyshire, sfârșitul lunii martie, 1828

Decorațiunile baroce ale capelei familiei Rothermere tronau, copleșitoare, peste mica petrecere de nuntă. În acea dimineață ploioasă, interiorul de marmură și aur era rece și plin de o reverberație stranie. Menajera se străduise din răsputeri, aprinzând lumânări și aranjând ce flori putuse găsi. Dar nici faimoasele sere Fentonwyck nu putuseră să producă, în acea perioadă a anului, mai mult decât niște dalii lălâi și vreo șase ghivece cu zambile.

În fața altarului, Pen tremura în ceea ce crezuse că era cea mai potrivită dintre rochiile pe care le găsise printre hainele răposatei ducese. Croiala cu talie înaltă îi făcea pieptul să pară plat; mătasea era prea subțire pentru vremea de afară; nuanța trandafirie pusese în valoare, pesemne, tenul nordic, de blondă, al ducesei, dar făcea ca tenul lui Pen să pară livid.

Sau poate că de vină nu era culoarea rochiei, ci noianul de gânduri din cauza cărora Pen făcuse nopți albe în ultimul timp. Singurul lucru bun la toaleta aceea era faptul că îi acoperea miresei vânătăile cu care se alesese în urma aventurii de pe mare.

Sunetul vocii lui Cam, care rostea un „Da" calm, o aduse înapoi la realitate. Se pregătea să facă jurămintele ce o condamnau la o viață alături de un bărbat care n-avea niciodată s-o iubească. Mâna i se strânse în jurul ghioceilor pe care-i ținea, iar florile împrăștiară un miros puternic, grețos de dulceag.

Stomacul ei agitat se revoltă atunci când vicarul începu să i se adreseze. Înghiți, rugându-se să nu vomite. Dacă voia să se ferească de bârfele legate de onoarea ei, atunci nu trebuia cu nici un preț să verse pe mire ceaiul pe care reușise să-l bea în acea dimineață.

Se lăsă o liniște plină de tensiune, iar bătrânul vicar o privi cu îngrijorare. Pen înghiți din nou. Putea s-o facă. Luase hotărârea în urmă cu trei zile, un pas de neocolit încă din momentul în care Cam o găsise în Italia. Era prinsă în aceeași capcană în care ar fi căzut și dacă s-ar fi căsătorit cu el în urmă cu nouă ani.

Vicarul tuși. Gura lui Pen se umplu de fiere. Se uită, disperată, la Cam, pe care abia îl privise de când ajunsese la altar. Fratele ei, Elias, aflat lângă ea, îi dădu un cot. Pen nu se obișnuise cu ideea că Elias era acum lordul Wilmott, în locul lui Peter.

– Pen, o îndemnă el.

În spatele ei, cei câțiva oameni din congregație – servitorii de rang mai înalt și câțiva nobili de țară – se foiau pe locurile lor. Vântul făcea să zăngănească ferestrele pictate, parcă cerând și el un răspuns de la ea.

Degetele i se strânseră atât de tare pe buchet, încât tulpinile se rupseră. Apoi, mâna lui Cam străbătu distanța mică dintre ei. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei și o aduseră cu picioarele pe pământ.

Trase aer adânc în piept și-și dădu seama că nu mai răsuflase de mult. Strânsoarea lui Cam spori, într-o încurajare tăcută.

De parcă se temea că noua ducesă era cam grea de cap, vicarul repetă întrebările. Vocea lui profundă făcea capela să vibreze.

– Îl iei de soț pe acest bărbat, ca să trăiți împreună după rânduiala lui Dumnezeu, în sfânta uniune a căsătoriei? Îl vei asculta, îl vei iubi și îl vei onora, la bine și la greu, până când moartea vă va despărți?

În cele din urmă, Pen își regăsi vocea. O năpădi certitudinea sumbră că ceea ce promitea avea să-i secătuiască sufletul.

– Da!

– Felicitări, surioară! îi spuse Harry lui Pen, îmbrățișând-o cu putere. Deși ai fi putut să-ți alegi o rochie mai potrivită.

Erau în salon, înainte să se așeze la masa de nuntă. După ce mâncau, servitorii aveau să-și petreacă restul zilei sărbătorind căsătoria ducelui. Pen era convinsă că petrecerea angajaților avea să fie mai festivă decât adunarea lor restrânsă.

– Și eu mă bucur să te văd, îi spuse ea, sec, lui Harry. Nu te-aș fi recunoscut.

Ultima oară când își văzuse fratele, acesta era un adolescent costeliv, înclinat să comunice mai mult prin mormăituri. Nu dădea semne că avea să se transforme în bărbatul chipeș și înalt din fața ei. Dintre cei trei frați, el îi semăna cel mai mult surorii lui: avea păr închis la culoare, era suplu și longilin.

– Felicitările mele, Pen! spuse și Elias, întrerupându-și conversația cu Cam. Pot să rut mireasa?

– Desigur.

Îi întinse obrazul. Elias era mai mult un străin pentru ea. Pen fusese întotdeauna mai apropiată de Peter și de Harry.

Vulnerabilă și nefericită cum era, se bucura că măcar își avea familia aproape. Dar nu era proastă și știa să calculeze. Pentru ca Elias să ajungă la ceremonie în Derbyshire, Cam trebuia să fi trimis invitația încă înainte ca ea să-i accepte cererea în căsătorie. Cât de înfricoșător era faptul că Excelența Sa, ducele de Sedgemoor, fusese atât de extraordinar de sigur pe el!

Pen afișă un zâmbet, de dragul fraților ei și al micilor nobili locali. Își dorea cu disperare ca sora lui Cam să fi fost acolo. Era o femeie simpatică, ce ar mai fi îmblânzit, prin prezența ei, masculinitatea dominatoare a acelei adunări. Dar Lydia locuia departe, în Devon, împreună cu soțul ei, Simon. Nici măcar puterile lui Cam n-ar fi avut cum s-o aducă la Fentonwyck la timp pentru ceremonie.

– Obrăznicătura asta a apărut alaltăieri la Houghton Park, susținând că s-a săturat de Londra, spuse Elias. După ce a descoperit că mă pregăteam pentru nunta ta, n-am mai putut să scap de el.

– N-aș fi pierdut evenimentul pentru nimic în lume, spuse Harry, însoțindu-și vorbele de un zâmbet strengăresc, pe care Pen nu și-l amintea ca el să-l fi avut în vremea adolescenței.

Auzise că fratele ei mai mic făcea ravagii printre doamnele din societate. Abia acum înțelegea și de ce.

– O să am nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc cu ideea că frățiorul meu cel împiedicat a ajuns să facă senzație în societate. Ești aproape prezentabil acum, Harry.

– Drăguț din partea ta să mă lauzi. Dacă mă rogi frumos, o să te duc pe la modiste și o să-ți arăt ce se poartă la Londra.

Ea îi aruncă o privire arțăgoasă.

– Sunt sigură că ai auzit de naufragiu. Am ajuns la Fentonwyck abia ieri. N-am avut timp să-mi comand o rochie.

– Aș fi luat-o și într-un jupon! interveni Cam.

El avea un zâmbet aproape natural. Pen era impresionată. Cine îl vedea pe bărbatul acela chipeș, îmbrăcat elegant, purtându-se atât de firesc, nu ghicea pentru nimic în lume că nu se însurase de bunăvoie.

– Aproape că ai făcut-o, spuse ea.

– Cred că juponul ar fi arătat mai bine, remarcă Harry.

Pen se încruntă la el.

– Acum sunt ducesă, așa că te rog să-mi arăți mai mult respect. Să știi, tinere, că există o temniță la Fentonwryck.

Cam luă două pahare cu șampanie de la un lacheu și-i întinse unul lui Pen. Ea îl acceptă, silindu-se din nou să zâmbească. Era important ca frații ei s-o creadă fericită. Și-și dădea îngrozitor de bine seama că o aștepta o viață de prefăcătorii.

– Temnițele au fost transformate în crame, Pen. O să te duc mâine într-un tur al noului tău domeniu.

– Bine de știut! N-o să mă mai îngrijorez că obrăzniciile mele ar putea să mă arunce în temniță, dacă asta înseamnă să fiu închis alături de vinul lui Cam!

Brațul acestuia din urmă alunecă în jurul taliei lui Pen. Șocul o făcu să înțepenească și să se retragă înainte de a-și aminti că se aflau în public. El o prinse de mână și-și frecă ușor degetul mare de verigheta ei. Pen simțea noul inel ca pe ceva străin, aproape apăsător. Se obișnuise cu inelul cu blazon al lui Cam, care revenise între timp pe degetul lui, acolo unde îi era locul.

– Pen, o preveni el în șoaptă, pe când o elibera.

Ea roși în urma acelei mustrări meritate. Și a atingerii mâinii lui. Își petrecuse ultimele zile pregătindu-se să împartă patul cu Cam, moment în care el avea să facă mult mai mult decât să-i atingă brațul. Oare avea ea să găsească puterea de a se preface că nu-l iubea, atunci când el avea să-i ia trupul? Iar dacă el descoperea adevărul, stânjeneala pe care tocmai o simțise Pen n-avea să mai însemne nimic pe lângă cea viitoare.

– Tu și Elias rămâneți aici? îl întrebă ea pe Harry.

– Nu, plecăm după masă, spuse Harry.

– Ați bătut atâta drum doar pentru ceremonie...

Era lașă, încercând să-și găsească un refugiu în frații ei, ca să evite ceea ce urma să se întâmple în patul lui Cam, în seara aceea. Numai că nimeni și nimic nu putea să-l împiedice s-o posede. Pen își petrecuse întreaga viață încercând să-și înăbușe acea dragoste dureroasă, pe care el nu i-o împărtășea. Dacă o făcea a lui, dependența ei avea să se adâncească. Și nu mai avea cum să fugă pe continent ca să se ferească de amintirea obsedantă a faptului că el n-avea s-o iubească niciodată.

Luă o gură de șampanie, ca să i se ducă nodul din gât.

– Hei, mai ușor, fetițo! Doar nu vrei să te îmbeți chiar la ziua nunții. Nu e nevoie ca mirele să cunoască toate apucăturile familiei noastre chiar din prima zi de căsnicie.

– Ha, ha! exclamă ea, sarcastic, deși tachinările lui Harry nu făceau decât să-i sporească spaima.

Sperase să se obișnuiască, în cele din urmă, cu soarta care o aștepta. Se pare că n-o făcuse.

– Unul dintre avantajele căsătoriei cu o persoană pe care o cunoști încă de când era în scutece e că n-ai parte de surpriză, spuse Cam, sec, cuprinzându-i din nou talia lui Pen.

Ea se străduí să nu mai stea țeapănă.

– Elias nu vrea să vă tulbure luna de miere, spuse Harry.

Pen deja le servise fraților minciuna cu ceremonia care avusese loc în Italia.

– Nu mai suntem de mult în luna de miere, spuse ea.

Cam îi aruncă o privire sardonică.

– N-aș spune asta, dragostea mea.

Lumea se opri în loc. Pen tocmai reușise să se liniștească un pic, când acele două cuvinte, „dragostea mea", amenințau dintr-odată să arunce totul în aer. Cele două cuvinte o dureau. O, Doamne, cât o dureau. Și tocmai consimțise la încă probabil cincizeci de ani de durere. Mai bine o împușca cineva pe loc.

– Nu credeam că ne crezi atât de lipsiți de tact, Pen, spuse Elias.

– Nu v-am mai văzut de atât timp, spuse ea cu o urmă de disperare în glas.

– După ce te instalezi așa cum se cuvine în noua ta casă, vino pe la Houghton Park. E mai șubred decât îți amintești, spuse Elias cu tristețe în privire. Mă tem că Peter n-a fost un administrator grozav.

– Pentru că avea o inimă mare și era atât de generos, îi răspunse Pen cu glas scăzut. O să-mi fie dor de el.

– Și mie o să-mi lipsească, adeveri Cam în șoaptă, amintindu-și de toate lucrurile care îl legau de Peter. Nu era nimeni ca el.

Se lăsă o liniște sumbră, de parcă o fantomă binevoitoare plana în jurul lor. Peter fusese, poate, nepăsător cu banii, dar niciodată cu sentimentele semenilor lui.

– Ar fi fost fericit astăzi, spuse Elias în cele din urmă, zâmbind aprobator către Pen și Cam. Întotdeauna te-a socotit drept un frate, Cam.

– Mulțumesc.

Majordomul apăru în pragul salonului, iar strânsoarea lui Cam în jurul taliei lui Pen deveni mai puternică.

– Masa este servită!

Într-o astfel de adunare restrânsă, alcătuită aproape în totalitate din bărbați, regulile etichetei nu prea mai contau. Totuși, Cam nu renunță să-și conducă mireasa la masă. Chiar și prin rochie și mănuși, Pen simțea fierbințeala posesivă a atingerii lui. O năpădi un val de căldură înăbușitoare, care o tulbura și o făcea să tremure. Cum naiba putea să devină femeia lui fără să-și dezvăluie sentimentele? Noaptea nunții plana asupra ei precum amenințarea unui balaur.

Harry îi atinse brațul.

– Pen, pot să discut ceva cu tine?

– Desigur, răspunse Pen, iar apoi se întoarse spre soțul ei și îi spuse: Nu durează mult.

Ea se opri în spatele lui Cam, iar acesta îi conduse pe oaspeți la masă. Odată rămași singuri, Pen se uită la Harry. Oricât de diferit arăta, ceva din sufletul ei îi șoptea că rămăsese tot impulsiv, generos, dulce și surprinzător de loial, așa cum îl știa.

– Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse el.

O, nu. Asta nu suna bine. Abia reușea ea să se adune, darămite să-și mai ia pe umeri și poverile lui Harry.

– Ai necazuri?

– Nu chiar.

Tonul lui n-o convinse.

– Atunci, ce e? îl întrebă în timp ce se uita în spate, ca să se asigure că nu se întorcea Cam după ea.

– E vorba de o fată...

O presimțire sumbră îi invadă stomacul lui Pen, acrind șampania.

– N-ai făcut nimic dezonorant, nu-i așa?

Harry își îndreptă umerii și o privi în ochi.

– Nu încă.

Deloc liniștitor.

– Cine e fata?

– Lady Sophie Fairbrother.

Făcu o pauză, mirat că Pen nu înțelegea. Uitase, probabil, că lipsise din Anglia atâta vreme.

– N-o cunosc. E rudă cu lordul Leath?

– E sora lui, spuse Harry cu un aer posomorât.

– Harry, nu poți să ți-o faci amantă pe sora unui marchiz!

Fața lui se umplu de furie, iar Pen își dădu seama, cu inima strânsă, că situația era mult mai gravă decât crezuse. Harry era îndrăgostit.

– Nu vreau să mi-o fac amantă. Vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Ții prea mult prea sus pentru cel de-al treilea fiu al unei familii fără perspective, Harry.

– O iubesc și mă iubește și ea.

Pen își dădu seama că nu folosea la nimic să-i spună că iubirile fetelor erau schimbătoare ca vântul. Și că cele ale bărbaților tineri erau la fel de nestatornice. Dacă Harry se îndrăgostise, avea să iubească pentru totdeauna. La fel cum ea îl iubea pe Cam.

– Dacă e adevărat, să sperăm că Leath vrea doar să-și vadă sora fericită. O să trebuiască să-i faci cunoscute intențiile tale.

– Am făcut-o. Mi-a arătat ușa. Foarte grosolan.

– Probabil că e de părere că ești un vânător de zestre.

O presupunere rezonabilă. Sora lui Leath avea să primească o zestre consistentă, iar pe Harry nu-l recomanda mai nimic, în afară se inima lui.

– Deja a ales un soț pentru ea. Un înțepat bătrânicios, cu multe legături în lumea politică, lordul Desborough.

– Vrei să discute Cam cu Leath?

Harry râse amar.

– Nu, asta mi-ar spulbera speranțele cu totul. Nu ești la curent cu bătăliile politice de acum. Sedgemoor și Leath sunt la cuțite. Cam a făcut publice ticăloșiile comise de unchiul lui Leath. Așa că Leath face acum tot posibilul să-i pună bețe în roate. Mă mir că nimeni nu ți-a scris sau ți-a spus. Scandalul a afectat ambițiile politice ale lui Leath. Cel puțin pentru moment.

– Vai de mine!

Pen se îngrijorase pe bună dreptate. Situația lui Harry era de-a dreptul disperată.

– Acum, că mi-ai vorbit despre asta, parcă îmi amintesc veștile despre unchiul lui Leath. Dar atunci când ești în Italia, astfel de lucruri nu ți se par prea importante.

– Ei bine, acum sunt importante. Pentru mine, cel puțin.

– Și cum sora ta s-a căsătorit cu Cam, Leath o să-și spună că faci parte din tabăra inamicilor.

Harry adeveri, mohorât, cu o înclinare din cap.

– Parcă nu era de ajuns că până acum nu mă înghițea din alte motive.

– Cum pot să te ajut?

Ea tocmai se înhămase la o căsnicie lipsită de dragoste. Cum să îndure să-și vadă și fratele condamnat la aceeași soartă? Pe deasupra, amestecul ei putea să mai domolească nesăbuințele lui Harry.

Harry zâmbi cu o ușurare pentru care Pen nu simțea că ar fi avut vreun merit.

– Întotdeauna am putut să mă bizui pe tine!

Pen fu cuprinsă de presimțirea sumbră că amestecul ei nu numai că n-avea să rezolve mare lucru, ci să-i atragă și mânia lui Cam.

– Tot ce pot să te sfătuiesc e să aștepți. Nu mai suntem în Evul Mediu. Leath n-are cum să-și târască sora la altar. Odată ce înțelege că sentimentele ei sunt reale, s-ar putea să cedeze.

– Dar nu mă lasă nici măcar s-o văd! izbucni Harry, disperat. A trimis-o în Northumberland. O s-o țină departe de mine și după ce o să-i dea voie să se întoarcă la Londra.

– Vrei să te ajut să te vezi cu ea? îl întrebă Pen fără nici o tragere de inimă.

– Ai face asta pentru mine?

Ea îi aruncă o căutătură exasperată.

– Dar acum locuiesc în Derbyshire.

– Nu cred că o să mai stai prea mult pe aici. Cam trebuie să meargă la parlament și să te prezinte în societate.

Pen nu-și ascunse nemulțumirea față de fratele ei.

– Și vrei să acționez ca intermediar al tău?

– Da!

– Aha... înțeleg.

Reținerea ei îl surprinse.

– Pen, tu erai mereu gata de năzbâtii.

– Dar asta nu e chiar o năzbâtie, îi răspunse ea, dându-și seama dintr-odată că îi despărțeau cinci ani, ca vârstă. Cam n-o să vrea să fie implicat într-un scandal.

Sprâncenele negre ale lui Harry se uniră.

– Adică o să te transformi într-o nevastă supusă și ascultătoare, după toate aventurile prin care ai trecut? Nu mi-am închipuit niciodată așa ceva.

Pen își privi fratele mai mic, dorindu-și în gând să se întoarcă zilele în care putea să-i dea una după ceafă.

– Doar știi cât e de grijuliu Cam în privința renumelui familiei Rothermere. Nu vreau să-i pară rău că s-a căsătorit cu mine.

Harry o scrută cu o privire ciudată.

– Vorbești de parcă te-a cumpărat pe garanție și, dacă vrea, poate să te dea înapoi.

La naiba! Trebuia să fie mai atentă, chiar și cu cei din familie. Nimeni nu cunoștea ascunzișurile acelei căsătorii. Nimeni, în afară de ea și de Cam.

– Nu fi prost, își certă ea fratele, străduindu-se să pară că luase spusele lui drept ceva nebunesc.

– Pen, nu mă dezamăgi. Ești singura mea speranță. O să fim discreți.

– Așa zice toată lumea....

Pen se uită peste umăr și îl văzu pe Cam așteptând-o în prag. Nu putea să-l învinovățească pentru nerăbdarea lui.

– Trebuie să plec, Harry, îi spuse ea cu acea supărare plină de afecțiune pe care el i-o stârnea de pe vremea copilăriei. Deja e o zi încărcată pentru mine.

Măcar Harry avu bunul-simț să se arate rușinat.

– Știu. Dar cum Elias e atât de hotărât să plece înapoi astăzi, acum era singura mea șansă să te întreb.

– Și nu puteai să mai aștepți?

Ea pusese întrebarea în șoaptă, astfel încât cuvintele să nu ajungă la urechile lui Cam. Se căsătorise de o oră și deja avea secrete față de soțul ei. Oare ce urma să se aleagă de ea?

– Cât stă Lady Sophie în Northumberland?

– Cel puțin o lună.

Pentru un tânăr cu temperamentul pasional al lui Harry, probabil că o lună însemna de-a dreptul o eternitate.

– Lasă-mă să mă gândesc.

– Mulțumesc, Pen! spuse Harry, care radia. Știam eu că tu aveai să găsești o soluție.

Ea se încruntă.

– Nu promit nimic. Simt că lucrul ăsta o să se transforme într-un dezastru pentru toată lumea, chiar și pentru Cam.

– Pen, ne așteaptă musafirii, interveni acesta din urmă.

– Vin! spuse ea, iar apoi îi aruncă lui Harry o privire amenințătoare. Să nu faci vreo prostie, așteaptă să vin la Londra.

„Și să nu faci vreo prostie nici după aceea", se rugă ea în gând. Ultimul lucru de care avea nevoie Cam era să intre în belele din cauza legăturilor de rudenie cu neamul Thorne.

Nu avusese prea mult timp ca să se împace cu ideea că, în ciuda tuturor acelor ani în care fugise de căsătorie precum un iepure speriat, devenise ducesa lui Cam. Singurul lucru pe care și-l jurase era să încerce din toate puterile să-l facă mândru de ea. Dar iată că nici nu se uscase bine cerneala pe certificatul de căsătorie, că povestea haotică de dragoste a lui Harry amenința să provoace un scandal. Dar dacă Harry și Sophie se iubeau cu adevărat, cum putea Pen să refuze să-i ajute să-și găsească fericirea, una de care ea n-avea să aibă parte niciodată?

– Pen?! exclamă Cam pe un ton care ar fi speriat pe oricine.

– O să văd, Harry. Asta-i tot ce pot să-ți promit deocamdată, șopti ea.

Simțindu-se încolțită, străină de locul acela și în nici un caz așa cum ar fi trebuit să se simtă o mireasă, Pen se răsuci pe călcâie. Cu pași grei, în rochia împrumutată, care nu i se potrivea, se îndreptă spre soțul ei.

Capitolul 18

Cu două pahare de coniac în mână, Cam intră în apartamentele ducesei. Lumina lumânărilor pâlpâia peste păsările și pagodele de pe tapetul de mătase care nu mai era de mult la modă. Ultima femeie care dormise în camerele acelea luxoase fusese mama lui, o femeie dificilă și temperamentală, care murise pe când el avea șaptesprezece ani.

Spațiul era atât de mare, încât ar fi putut să găzduiască o întreagă armată. Aerul era încălzit de focul care trosnea în șemineu. Patul cu baldachin părea la fel de întins precum un teren de paradă. În schimb, femeia sprijinită de perne părea mică și fragilă.

Cu ochi bănuitori, Pen îl privi traversând distanța dintre ușă și pat. Cam n-avea cum să nu vadă că degetele ei lungi strângeau cuvertura de brocart ce o acoperea până la talie.

Toată ziua, Pen fusese fragilă precum o crenguță uscată. Lui Cam îi venea să-și dea vreo două pentru că-și făcuse mireasa să fie atât de agitată. Una dintre explicații putea să fie felul în care se purtase cu ea atunci când se aflaseră împreună în cabina de pe *Windhover*. Cam nu era nefericit din pricina acestei căsătorii, ci din pricina faptului că Pen era nemulțumită. Spera să trezească în ea pasiunea și s-o facă să uite totul, cu excepția dorinței care mocnea între ei de săptămâni întregi.

Părul ei superb, negru ca pana corbului, îi cădea pe umerii plăpânzi. Cămașa de noapte albă, de batist, era transparentă ca aburul. Deși se lega, decent, la gât, în dreptul locului unde se vedea cum zvâcnea pulsul, toate celelalte amănunte erau ațâțătoare. Ca, de pildă, felul în care sânii ei mari și fermi împungeau materialul transparent.

Mâinile lui tresăriră de parcă deja atinseseră carnea voluptoasă. Cam era gol – și pregătit – pe sub halatul purpuriu de catifea, brodat cu dragoni.

Se simțea mai puțin sigur pe el decât era de obicei, cu o amantă. Însă Pen nu era o amantă. Era soția lui. Ducesa lui.

În seara aceea, voia s-o convingă că nu exista pe lume alt amant pe care ea să și-l dorească. De îndată ce privirea ei alunecă pe trupul lui, Cam își uită supărarea prostească legată de faptul că Pen nu era virgină. Stăruința cu care ea îl scruta vădea mai degrabă prudență decât dorință, dar Cam se excitase oricum. Dacă ochii ei aveau un asemenea efect asupra lui, nici nu voia să se gândească la ce însemna să-i simtă mâinile pe piele.

– Coniacul e pentru mine?

Nervozitatea adăugă o notă seducătoare vocii ei.

– Da.

Cu o strângere de inimă, Cam văzu că mâna ei tremură atunci când luă paharul. Un alt semnal că trebuia să facă lucrurile cu calm și răbdare.

Îi zâmbi liniștitor și făcu semn spre marginea patului.

– Îmi permiți?

– E patul tău, spuse ea, cu un rictus.

– Patul *nostru*. Am jurat azi să-mi împart toate bunurile lumești cu tine.

Se așeză pe pat, fără s-o scape din ochi. Trebuia să se aștepte ca ea să aibă sentimente care să se bată cap în cap. Îl dorea, dar îi era greu să se împace cu ideea că trebuia să-și petreacă viața cu el.

– Mulțumesc, spuse ea, fără chef.

– Cu plăcere.

La naiba, trebuia să facă ceva ca să ușureze atmosfera aceea apăsătoare.

Gura ei sclipea de la coniac. Ardea de nerăbdare să i-o lingă, ca să îndepărteze coniacul, iar apoi să se desfete cu vinul amețitor al sărutului ei. Dar instinctul îl îndemna să fie mai grijuliu.

– Pen, te rog, zâmbește. Mă sperii.

Spre ușurarea lui, buzele lui Pen se arcuiră într-un zâmbet ușor.

– Marele duce de Sedgemoor se sperie?

– Vreau să fac lucrul ăsta așa cum trebuie.

– O să te descurci perfect. Ca de fiecare dată.

El nu înțelegea amărăciunea din acele vorbe, dar măcar vedea că purtarea ei devenise mai prietenoasă.

– O să cer un raport.

Cam se uita țintă în ochii ei, încercând să-i ghicească gândurile. Sperase să citească în ei dorință, dar, spre marea lui mirare, văzu acolo doar secrete. Dar ce fel de secrete? Oare Pen avea destulă încredere în el ca să i le împărtășească vreodată?

– Așa să faci, îi șopti ea.

Apoi ridică paharul și îl goli.

– Mă tratezi ca pe un străin primejdios, când, de fapt, mă cunoști de-o viață.

Vorbise pe tonul pe care îl folosea ca să liniștească un cal îmblânzit doar pe jumătate.

– Într-un fel, asta înrăutățește lucrurile, îi spuse ea fără să-și destindă expresia feței.

Cam se așteptase ca Pen să se poarte în noaptea nunții potrivit firii ei hotărâte, așa cum o făcuse cu bandiții care o atacaseră, cu ducii înfumurați și cu furtuna nimicitoare. În schimb, teama pe care o arăta ea acum era neașteptată și îngrijorătoare. Iar el sperase

că pasiunea pe care o simțeau avea să anuleze toate stângăciile de la început.

– Pen, nu trebuie să facem nimic în seara asta.

Tulburarea ei nu păru să se micșoreze, căci degetele i se strânseră și mai tare pe pahar.

– E uimitor de generos din partea ta.

Vorbise de parcă generozitatea nu făcea parte din firea lui Cam. Buzele lui se strânseră a nemulțumire.

– Nu chiar. Arăți de parcă, dacă te-aș atinge, ai fi gata să strigi după ajutor.

Ea se îmbujoră. Lui Cam mereu i se păruse ciudat faptul că o femeie atât de experimentată ca ea roșea atât de ușor.

– Vrei un moștenitor.

– Asta așa e, îi răspunse el zâmbind acru. Dar pot să mai aștept o zi sau două până să am fericirea să te ating.

Ea își coborî privirea, cu o timiditate care îl uimi, și îi spuse:

– Am o oribilă senzație că amânarea unui asemenea moment nefast nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Pentru câteva clipe, el o privi de-a dreptul uluit, sfâșiat între amuzament și indignare. Până la urmă, amuzamentul câștigă. Cam izbucni în râs și întinse mâna după paharul pe care Pen îl învârtea cu furie între degetele-i lungi.

– Ești un adevărat tonic pentru orgoliul meu de bărbat.

Ea păru să se înfurie.

– Nu încercam să te înveselesc.

El se ridică și puse paharele pe masa de toaletă din alcov.

– Dar ai reușit.

Vinul și coniacul se găseau din belșug în dormitorul lui Cam. În cel al lui Pen, pe lângă o vază cu dalii, precum cele din biserică, nu mai era decât un set de perii care îi aparținuseră răposatei ducese. Ceea ce îi arătă lui Cam că gluma lui cu mireasa îmbrăcată doar în jupon nu fusese deloc nimerită. Odată cu naufragiul lui *Windhover*, Pen pierduse tot ce avea.

O auzi oftând în spatele lui, de parcă ar fi purtat pe umeri greutatea întregii lumi. În ciuda sforțărilor pe care le făcea în încercarea de a fi calm și răbdător, Cam simți cum începea să se înfurie. La naiba, doar Pen era mireasă! Trebuia să fie veselă. El nu-și dădea

seama ce simțea ea în acel moment, dar se vedea limpede că nu era veselă deloc.

Cam oftă și el, recunoscându-și înfrângerea. Cel puțin pentru seara aceea. Era o prostie să se aștepte la pasiune nebună din partea ei. Trecuseră doar câteva zile de când Pen scăpase cu viață dintr-un naufragiu, iar apoi fusese nevoită să accepte o propunere care îi schimbase viața din temelii. Și, la urma urmei, el, Cam, nu era un barbar, în ciuda tensiunii și, zvâcnetului din mădularul lui excitat. Putea să aștepte până când Pen avea să privească viitorul cu ceva mai multă seninătate.

– Ești obosită, Pen. Trezește-te mâine la ce oră vrei. După aceea, îți arăt casa și împrejurimile.

Ea îl privi cu o neîncredere atât de mare, încât părea palpabilă.

– Asta-i tot?

Cam își îndreptă umerii și se chinui să zâmbească. Dezamăgirea îi înțepa venele precum un acid.

– Știu că n-o să-ți vină să crezi, dar eu sunt foarte fericit că te-ai căsătorit cu mine.

Spre mirarea lui, ochii ei negri scânteiară pentru prima oară în ziua aceea. Cam avu neplăcuta senzație că amânarea întâlnirii lor de dragoste o binedispusese. La fel de neplăcut era și presentimentul că el avea să-și petreacă noaptea nunții alături de o carte și de o sticlă de coniac.

– Ai dreptate, nu cred, dar prețuiesc galanteria ta.

– O să ajungi să crezi, cu timpul. De când ne-am regăsit, viața noastră a fost ca un uragan. Suntem amândoi tulburați și nedumeriți. Dar o să ne revenim. Cu bunăvoință și bunătate, o să reușim.

Expresia ei se schimbă, dar el era prea departe ca să poată să citească gândurile din imensii ei ochi.

La naiba, nu voia să se întoarcă în apartamentul lui! Și, mai ales, nu voia să doarmă singur în patul mare și rece.

Voia s-o țină în brațe. Voia să urce scara spre paradis, aceea care i se dezvăluise de când o regăsise. Voia s-o sărute, s-o atingă și să-i aprindă pasiunea. Și, mai presus de toate, voia să alunece în trupul ei mlădios, iar plăcerea să-l facă să uite de orice altceva.

Se îndreptă spre ușă.

– Cam!

El nu se întoarse, în parte fiindcă nu știa dacă ar fi putut să reziste impulsului să se arunce pe ea, cu sau fără voia ei.

– Somn ușor, Pen!

– Cam, așteaptă!

El se încruntă la ușa lustruită, din lemn de mahon, din fața lui. Oare Pen își dădea seama că el era pe punctul de a ceda? Și că intra într-un joc periculos?

Auzi un foșnet în spate. Covorul gros, cu un model asortat cu cel al tapetului, înăbușea zgomotul pașilor.

Cam simți că Pen ajunsese lângă el și, drept urmare, i se ridică fiecare fir de păr de pe trup. N-o mai atinsese de când se întorseseră în Anglia, fiindcă se temuse să nu-și piardă stăpânirea de sine și să ajungă să-i ceară mai mult. Iar șovăiala ei îi arătase că, dacă împingea lucrurile prea repede și prea departe, ar fi putut lesne să distrugă toată încrederea dintre ei.

O înduplecase să se mărite cu el. Pentru binele ei. Și al lui. Cam nu putea să pretindă că o făcuse din altruism. Iar acum Pen, sau soarta nemiloasă, sau demonii din fundul iadului – îl făceau să plătească pentru egoismul de care dăduse dovadă.

Își strânse pumnii și se întoarse. Ea stătea la un pas de el. Fiecare simț din trupul lui era îndreptat doar spre ea. Îi adulmecă mirosul de violete.

– Ai nevoie de ceva?

Din pricina răsuflării grăbite, sânii ei împungeau cămașa de noapte transparentă. Doamne, ce tortură pentru el!

– Cred... Urmă o pauză chinuitoare, după care cuvintele ei se rostogoliră cu o grabă înfocată: Cred că trebuie să dorm alături de soțul meu.

Pen văzu cum tristețea resemnată de pe fața lui Cam fu înlocuită dintr-odată de o înflăcărare fără margini. Ea încă era încordată, în ciuda invitației pe care o făcuse, dar inima îi tresări de bucurie în clipa în care Cam o trase spre el. Apoi o luă în brațe și o duse spre pat.

– Ești sigură? vru el să știe.

Nu-l mai auzise niciodată vorbind pe un ton atât de disperat, nici măcar în momentele de pasiune incandescentă de pe *Windhover*.

Înainte ca ea să poată să-i răspundă, el se aplecă și o sărută însetat, de parcă rătăcise zile întregi prin deșert și în sfârșit găsise apa, pe buzele ei. Ea îi întoarse sărutul, cu un fel de abandon disperat. Aroma bogată a coniacului se amesteca cu gustul și mai puternic al gurii lui.

Cam o dorea ca amantă, nu ca soție. Cam o dorea. Cam n-avea s-o iubească niciodată.

Asaltată de buzele și de mâinile lui, abia mai reușea să-și amintească de ce contau toate astea. Singurul lucru care conta cu adevărat era disperarea nebună cu care el o atingea, de parcă era singură femeie de pe pământ.

Era condamnată. Dar acea condamnare era una a mângâierilor pasionale și a sărutărilor fierbinți, care o făceau să înoate în plăcere.

Cam o mai sărutase așa pe *Windhover*, înainte să-i frângă inima cu acea propunere jignitoare. După momentele de atunci, dorința amețitoare ar fi trebuit să-i fie familiară. Dar nu-i era. Se simțea de parcă nu mai fusese sărutată niciodată.

Lumea dispăru în întregime atunci când el o așeză pe pat și se lăsă peste ea, scoțându-și halatul de catifea. Ea apucă să arunce o privire la trupul lui înalt și zvelt, înainte ca el s-o cuprindă în brațe.

Amețită de o emoție copleșitoare, pe care n-o mai simțise niciodată, Pen gâfâi atunci când greutatea lui se lăsă pe ea. Ca din reflex, picioarele ei se despărțiră ca să-i cuprindă șoldurile. Simți pe pântec bărbăția lui, care o apăsa, stăruitoare. Imensă. Poruncitoare. Inevitabilă.

Gura lui o devoră pe a ei, iar apoi Cam îi mușcă și-i linse gâtul și umerii. Îndepărtă, grăbit, materialul transparent, ca să-i sărute clavicula. Apoi o aruncă într-un vârtej tulburător de pasiune care nu mai îngăduia nici o pauză. Așa că Pen se lăsă pradă dorințelor lui. Nu voia să mai gândească. Voia doar să simtă.

Inima îi bătea atât de tare, încât nici nu mai auzi zgomotul făcut de cămașa de noapte pe care el i-o sfâșie.

– Cam! exclamă ea, încercând să-și acopere sexul și sânii.

Totul se întâmpla nespus de repede. Nici nu apuca să se obișnuiască cu o senzație, că alta venea s-o copleșească.

– Lasă-mă să te văd, gemu Cam, privind-o cu ochii lui verzi, sclipitori. De când visez să te văd....

Ea știa că visele lui erau legate doar de posesia pasională, dar n-avea cum să se apere de acea rugăminte înflăcărată. Tremurând, își dădu mâinile la o parte și-și îngropă degetele crispate în cearșafurile mototolite.

– Ești atât de frumoasă, îi spuse el îngropându-și capul între sânii ei.

Îi cuprinse sfârcul cu gura, iar Pen țipă de plăcere. Fierbinte, dorința alerga prin ea, făcând-o să se zvârcolească. Cu mâinile tremurându-i, îl prinse de brațe și-și îngropă degetele în mușchii lui încordați. O mai împinsese o dată până la pragul acela de nebunie, dar în momentul de față răspunsul ei era mai puternic, mai profund. Abia putea să gândească. Era ca și cum s-ar fi aflat într-un cuptor, cu Cam arzând-o până când ea avea să devină cenușă. Iar asta, în timp ce îi șoptea cuvinte pe care și le imaginase atât de des, în fanteziile ei.

„Ești atât de frumoasă."

„Ești ca focul în brațele mele."

„Te doream de atâta timp."

„Te vreau. Te vreau. Te vreau."

El se freca de pântecul ei, făcându-i sângele s-o ia raza. Simțea cum se apropia de o împlinire intensă. Mirosul de mascul excitat o copleșea. Intimitatea toridă o șoca, deși, în imaginația ei, mâinile și buzele lui îi atinseseră trupul de nenumărate ori.

O, ce lucruri nebune îi făcea! Se arcui și îl mușcă de umăr, fiindcă voia să simtă și el măcar o frântură din acea bucurie dureroasă. El tresări și-i mușcă sfârcul atât de tare, încât o făcu să tremure precum zarurile din cupa unui jucător.

La fel ca în episodul de pe *Windhover*, asaltul lui senzual era aproape lipsit de tandrețe. Dar ea nu voia tandrețe. Chiar și o urmă de gingășie i-ar fi afectat prea mult sufletul singuratic.

El înălță capul și o privi orbește. Pupilele îi erau atât de mărite, încât ochii lui păreau la fel de negri precum ai ei. Iar pielea de pe față părea prea întinsă ca să mai poată să țină în loc oasele dure și rafinate: atât de bărbătești, atât de puternice, atât de nobile.

Excitarea ei păli pentru o clipă. Îl privi în ochi, pierdută, știind că avea să-și amintească acel moment pentru tot restul vieții. Căutătura lui arzătoare. Brațele lui puternice. Bărbăția lui, apăsând

greu pe pântecul ei. Vulnerabilitatea trădată de linia gurii. O vulnerabilitate pe care ea știa că el o nega.

Și mai văzu ceva, o revelație care o străpunse precum o sabie. Cu toată ardoarea lui Cam, în spatele privirii lui scăpărătoare se ascundea o anume răceală. Deși voia ca Pen să i se supună întru totul, sentimentele de dincolo de patima lui fizică aveau să rămână pe vecie o taină cunoscută numai de el.

Apoi Cam își încordă șoldurile și se cufundă în ea, iar Pen scoase un suspin sacadat, plin de durere.

Strigătul ei ascuțit străpunse aerul, dar era prea târziu. În timp ce o pătrundea, Cam simți membrana delicată rupându-se.

Îngrozit își dădu seama de adevăr. Se prăbuși, rămânând cu totul nemișcat. Sub el, Pen încremenise, țeapănă ca o scândură. Tot acel entuziasm amețitor o părăsise în momentul în care el o pătrunsese.

Lui Cam nu-i venea să creadă. Și îi era rușine. Îngrozitor de rușine. În el se dădea o luptă. Dar, în același timp, simțea o plăcere de neiertat, care îl amețea.

– Pen? întrebă el, cu glas tremurat.

Detesta faptul că-i plăcea atât de mult să fie în ea. Și că voia să rămână acolo. Cu o gingășie stângace, îi dădu la o parte șuvițele umede care i se lipiseră de față.

– Pen, îmi pare rău.

Vorbele acelea erau pline de regret și de dorință dezlănțuită.

– Termină ce ai început, îi ceru ea pe un ton gutural, pe care el nu i-l cunoștea. Pentru numele Domnului, termină.

Fiecare mușchi din trupul lui Pen se încordase, parcă până și pielea ei îl respingea. Degetele i se încleștaseră precum o menghină pe brațele lui. Răsufla sacadat.

„La naiba, la naiba, la naiba!"

– Dar o să te rănesc, îi spuse el, plin de remușcare.

– Mă rănești deja, mârâi Pen, iar unghiile ei se înfipseră până la sânge în carnea lui.

Cam simți că merita acea durere.

Se înșelase în chip atât de tragic, de fatal, de vătămător. De ce naiba ascultase toate acele minciuni ticăloase care se spuseseră despre ea? Tocmai el, care știa atât de bine că nu trebuia să dea ascultare bârfelor.

Ca un laș, își îngropă capul în scobitura caldă dintre gâtul și umărul ei. Făcuse ceva condamnabil, din cauza aroganței, prejudecăților, prostiei și dorinței egoiste. Iar asta se adăuga la devoratoarea gelozie față de presupușii ei iubiți, care acum se dovedeau a fi fost doar pură închipuire.

Dar o dorise atât de mult, încât fusese orb la toate semnalele care arătau lipsa ei de experiență. La nervozitatea ei din timpul călătoriei. La violenta ei schimbare de dispoziție, atunci când el îi ceruse să aibă o aventură împreună. Și, mai presus de toate, la teama ei paralizantă din acea seară.

Înțelesese totul prea târziu.

Fusese atât de convins că Pen avusese o grămadă de amanți!

Disperarea de a continua să facă dragoste îi înfierbânta sângele. Inima i se izbea de coaste. Fiecare încleștare fierbinte a trupului ei trezea îl el fiori de plăcere.

Mintea îi spunea foarte limpede că trupul ei se strânsese ca să-l respingă pe invadator. Mintea îi spunea că trebuia să se retragă, să implore iertare și s-o lase în pace. Mintea îi spunea că ceea ce îi făcuse el lui Pen în acea noapte era greu de iertat vreodată.

Dar chiar și așa, șoviăia. Trase în piept mirosul fierbinte, de excitație, al lui Pen. Mirosea a femeia pe care o sărutase, dar parcă diferit. Ca și cum pe pielea ei s-ar fi deschis, dintr-odată, corole de crini și de trandafiri. De parcă ceea ce îi făcuse el adusese o schimbare profundă în ea, dincolo de ciocnirea pasională și dureroasă a trupurilor lor.

Focul trosnea de parcă voia să puncteze suferința din oftatul ei. Undeva, afară, o pasăre de noapte slobozi un țipăt ascuțit și melancolic, precum acela pe care îl scosese ea în clipa în care el o pătrunsese.

Treptat, Pen îi dădu lui Cam ceea ce el aștepta. Rigiditatea ei șocată se înmuie. Dar atât de puțin, încât, dacă n-ar fi fost foarte atent la ea, nu și-ar fi dat seama.

Pen ieșise cu totul din transa amoroasă de mai înainte, însă nici nu mai era atât de tensionată încât să pară că s-ar fi rupt în bucăți la cea mai mică mișcare a lui Cam.

Cu fiecare mușchi din el urlând de dorința eliberării, Cam se ridică pe brațe. Deschise ochii și o văzu mușcându-și buza ca să-și înăbușe protestul față de mișcarea lui. La naiba, știa că o rănea. Vinovăția tăia în el precum o lamă.

Pen se uita în sus, la baldachinul brodat cu unicornii auriți ai emblemei familiei Rothermere. Lacrimile i se prelingeau pe la coada ochilor, umezindu-i părul negru, care o înconjura ca un vălătuc încâlcit de fire de mătase. Pe fundalul obrajilor cenușii, buzele ei păreau uluitor de roșii, umflate din pricina sărutărilor lui.

– Pentru numele Domnului, termină odată. Vreau să se termine!

– Draga mea...

Cam nu reuși să mai zică nimic. După felul în care se purtase, simțea că nu mai avea dreptul să-i spună cuvinte de alint. Buzele lui se lipiră de ale ei, în ceea ce voia să fie un sărut de alinare. Dar dorința îl învinse și-și adânci sărutul. Gura ei avea gust de lacrimi.

Doamne, ce porc era! Se strădui, dezgustat, să se ridice deasupra dorinței de a termina.

Cu grijă, se retrase. Sexul ei strâmt făcea ca fiecare milimetru să fie chinuitor și captivant. Apoi, cu multă atenție, Cam intră din nou în ea. Îi auzi geamătul înăbușit, de surpriză. Pen nu se mai încordă în fața invaziei, dar Cam observă că făcea eforturi mari ca să-și ascundă reacțiile.

„Penelope, curajoasă ca întotdeauna."

El se mișcă din nou, cu blândețe, deși nevoia de a ejacula îi amenința toate bunele intenții. Își puse o mână sub genunchiul ei și i-l ridică, pentru a-și ușura pătrunderea.

Se retrase din nou. Apoi intră iar, cu grijă. Fu răsplătit cu un oftat care voia să însemne că, de data asta, Pen simțea altceva decât durere.

Continuă s-o pătrundă, disperat să-i provoace măcar un pic de plăcere, ca să se mai spele, cât de cât, de vinovăție. Dar, cu fiecare secundă, își pierdea controlul.

Cu un geamăt prelung, intră în ea și-și lăsă sămânța în pântecul virgin al soției lui.

Capitolul 19

Trupul lui Cam îl încrustase pe al ei în saltea. Șocul trecuse, dar fiecare răsuflare îi amintea lui Pen că el nu fusese blând. Încă nu-i

venea să creadă că tot acel crescendo pasional se încheiase cu o intimitate atât de ciudată.

Uimirea îi ținea la distanță toate celelalte emoții. Deși resentimentul, părerile de rău, dezamăgirea, tristețea și confuzia planau totuși asupra ei.

Încercă să găsească un sens celor întâmplate. Își închipuise mereu că el era un iubit atent, care știa cum să-i provoace plăcere unei femei. Ba chiar se temuse că avea să-i placă prea mult și să ajungă să fie și mai prinsă în vraja lui.

Totuși, preludiul de dinaintea invaziei oribile a lui Cam fusese nemaipomenit. Mai amețitor decât cel de pe iaht. Mai plăcut decât orice altceva trăise în viața ei.

Dacă preludiul fusese atât de uluitor, Pen crezuse că actul în sine urma să fie și mai minunat. Dar apoi el intrase în ea. Iar acea unire a lor nu-i provocase nici o plăcere lui Pen. Ceea ce părea atât de nedrept, mai ales că la un moment dat ea reușise să se ridice deasupra neplăcerii, numai că el se grăbise și terminase totul foarte brusc.

Se sili să se uite la Cam și de îndată îi păru rău că o făcuse. Pentru că sufletul îi fu străbătut de o durere ciudată. Cam arăta cu totul devastat și se vedea în ochii lui verzi că se disprețuia pentru ceea ce făcuse.

– Pen, îmi pare atât de rău, șopti el dintr-odată, iar apoi îi sărută fruntea cu o duioșie care îi zdrobi inima în bucăți.

Gingășia lui era cu mult mai dureroasă decât fusese posesia lui. Pen se simți fără apărare în fața acelei blândeți.

El ieși din ea, iar trupul lui Pen tresări de durere. Însă, în chip prostesc, atunci când el se retrase și se prăbuși lângă ea cu un geamăt plin de nefericire, ei îi era deja dor de atingerea lui.

– Era datoria mea, spuse ea, calm.

Acum, că durerea dispăruse, Pen simțea o neliniște adâncă, ca și cum Cam ar fi ținut-o suspendată undeva în aer și n-ar fi putut să se hotărască dacă s-o salveze sau s-o lase să se prăbușească.

– Ar fi trebuit să fie mai mult decât atât, îi spuse el, cu părere de rău în glas. M-am purtat ca un nerod neîndemânatic.

– O să-mi treacă.

Cu fiecare minut, durerile ei se potoleau. Cele ale trupului, cel puțin.

– Pen, nu e nevoie să fii bravă. Nu pot să îndur asta. De ce naiba nu mi-ai spus că ești virgină? o întrebă el cu glas tremurat.

– Și de ce ai fi crezut că nu sunt? îl întrebă Pen, la rândul ei, iar apoi se simți cuprinsă de rușine. Pentru că te-am lăsat să mă atingi atunci, pe iaht, nu-i așa?

Cam tăgădui printr-o grimasă care îi schimonosi fața.

– Nu!

Ea îl privi stăruitor, întrebându-se ce anume își închipuise Cam despre ea. Bănuielile o îmbolnăveau. Se uită în altă parte și bombăni:

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– O să trebuiască să vorbim, la un moment dat, îi spuse el, implacabil.

– Da, numai că... nu acum.

Chiar și în starea de supărare și de istovire în care se găsea, Pen își aminti cum el îi ceruse să-i fie amantă. Probabil că își închipuise că femeia alături de care călătorea era o seducătoare de proporții biblice.

Deși nu-l putea compara cu plăcerea pe care o găsise în sărutările și mângâierile lui Cam, Pen nu putea să spună că detestase întru totul actul sexual în sine. Își dorea cu disperare să fi știut mai multe despre ceea ce făceau bărbații și femeile atunci când făceau dragoste.

După toate conversațiile deocheate la care asistase în saloanele de pe continent, trăise cu senzația că știa, cât de cât, cum se petreceau lucrurile. Dar nici una dintre acele discuții nu făcuse vreo referire la realitatea brutală a modului în care mădularul unui bărbat se împinge în pasajul strâmt al unei femei.

Se uită la baldachin. N-avea cum să mai privească vreodată unicornii Rothermere fără să-și amintească cum o posedase Cam și cum devenise, pe viață, ducesă de Sedgemoor.

– Ar trebui să te întorci în camera ta.

Se ridică pe perne și-și trase cearșaful peste ea. Zăcând goală lângă Cam, se simțea de parcă ar fi fost victima unei jertfe ritualice. Tresări. O durea între picioare și se simțea lipicioasă.

El își puse brațul peste ochi. Pen nu-și dădea seama dacă se pregătea să se culce, sau dacă, pur și simplu, încerca să se ferească de mireasa nemulțumită de lângă el.

Doar că mireasa nemulțumită nu se putu abține și contemplă superbul trup de bărbat de lângă ea. Lung, zvelt, puternic. Cu pieptul acoperit de un păr care se mai regăsea și... acolo jos.

Tot privindu-l astfel pe Cam, Pen simți furnicături în locuri de pe trup pe care și le crezuse amorțite pe vecie. Apăsarea dintre picioarele ei, până atunci neplăcută, deveni fierbinte și intensă.

Începu să se întrebe dacă actul acela era mereu la fel.

– Chiar vrei să fii singură? o întrebă el pe un ton obosit și măsurat, de parcă ar fi fost alt om decât seducătorul pasional de mai devreme. Plec, dacă vrei, dar trebuie să repar niște lucruri și n-am cum să mă descurc din spatele ușilor închise.

– Bine, atât timp cât nu trebuie s-o facem din nou, îi răspunse ea cu răceală, îndreptându-se spre marginea patului.

– Ești în siguranță, o liniști el, posomorât.

Fără să-și ia brațul de pe ochi, o prinse, cu cealaltă mână, de încheietură. Ea se încordă, dar cum strânsoarea lui era destul de slabă încât să se poate elibera oricând, nu îi îndepărtă mâna.

– Nu mă simt în siguranță.

Gura lui expresivă, care se vedea de sub antebraț, se strânse.

– Dar te simțeai mereu în siguranță cu mine.

– Asta era... înainte.

Oftând, el își coborî brațul și o eliberă. În clipa în care el o pătrunsese, Pen îi văzuse expresia care i se întipărise pe față. Părea gata să-și ia singur zilele, ca să nu se mai obosească altcineva să-l șteargă de pe fața pământului. Iar acum arăta de parcă își pierduse cea din urmă șansă la fericire.

Inima ei tresări dureros, într-un impuls tipic femeiesc de a-i ostoi necazul.

Dar își învinse nevoia de a-l lua în brațe. Ce mângâiere îi oferise el atunci când o folosise într-un chip atât de nemilos? Iar apoi, la sfârșit, o lăsase de izbeliște.

– Pot să-mi cer iertare din nou, Pen, îi spuse el, sumbru.

Ea îi ocoli privirea încărcată de tristețe ce izvora din ochii de culoarea jadului. Privi în jos, spre degetele ei care se strângeau spasmodic pe așternuturi.

– Nu e nevoie.

Se lăsă din nou tăcere, iar ea simți salteaua mișcându-se, fiindcă el se rostogolea spre margine, ca să se dea jos din pat. Pen ar fi

trebuit să se bucure să-l vadă plecat, însă ceva din ea tânjea ca el să mai stea, să încerce s-o convingă. Nu, nu să facă... acel lucru. Dar ea s-ar fi bucurat dacă el s-ar fi străduit, măcar un pic, să îndrepte lucrurile.

O, Doamne, în ce hal ajunsese. Voia ba una, ba alta. Nimic n-avea sens. După ceea ce-i făcuse Cam, ar fi trebuit să nu-și mai dorească să-l vadă vreodată. Oricât de nepractică ar fi fost o asemenea idee, având în vedere ceremonia nupțială ce tocmai avusese loc.

Era aproape la fel de furioasă pe ea însăși așa cum era pe Cam.

Ceea ce n-o împiedică să-l petreacă din priviri pe când el se îndepărta. Văzut din spate, Cam era la fel de impunător precum arăta și văzut din față. Era tabloul viu al mândriei, chiar și după ce orgoliul lui fusese zdrobit de faptul că nu reușise să-și satisfacă mireasa. Avea umeri puternici și largi. Spate drept și musculos. Fese ferme.

La fel ca ea, purta, încă, urmele naufragiului. Tot felul de cicatrici și de vânătăi, precum cea mare și purpurie care i se întindea pe coaste. Furia lui Pen se mai potoli, chiar dacă dezamăgirea îi rămase. Oricât de dezastruoasă fusese noaptea nunții lor, omul acela aproape că murise ca s-o salveze pe ea.

Se aștepta ca el să se îndrepte spre apartamentul lui, însă, în loc de asta, coti și intră în luxoasa cameră de baie. Nemulțumită, Pen se îndreptă pe perne. Dacă voia să se spele, nu putea s-o facă la el în baie?

Cam ieși purtând în mâini un lighean și un prosop. Un alt prosop îi acoperea șoldurile înguste. Trase lângă pat o măsuță de lemn de mahon și așeză ligheanul pe ea. Se întoarse și, cu o mână, luă halatul roșu și se acoperi.

– Întinde-te, îi spuse el cu glas scăzut.

– De ce? îl întrebă ea, bănuitoare.

– O să te fac să te simți mai bine.

Ea își înghiți câteva vorbe despre cât de bine s-ar fi simțit în absența lui. Oricum, nu era adevărat. Pe măsură ce durerile fizice îi dispăreau, Pen se simțea singură, tristă, și avea nevoie disperată de blândețe. Chiar dacă de blândețea bărbatului care o rănise.

Foarte delicat, el îi descleștă mâinile de pe așternuturi și i le trase în jos, dezvăluindu-i goliciunea.

În seara aceea, Pen se blestemase de câteva ori, în gând, pentru prostia de care dăduse dovadă. Se mai blestemă o dată fiindcă nu-i

trecuse prin cap să-și pună pe ea altă cămașă de noapte cât timp el fusese plecat.

Se purtase ca o nebună, iar acum, fiindcă îl lăsa s-o dezgolească, se socotea o nebună lipsită de rușine.

– Lasă-mă în pace, îi ceru, agățându-se zadarnic de cuvertură.

– Pen, o să-ți facă bine să te spăl. Promit, doar te spăl.

Impulsul de a se strânge în ea și de a se ascunde de ochii lui era foarte puternic. Dar ceva de pe fața lui îi spunea că, dacă o făcea, avea să-l rănească și mai tare decât atunci când îi spusese că nu se mai simțea în siguranță alături de el. Din nou, își blestemă îngăduința.

– Bine, spuse ea cu reticență, întinzându-se.

Îl privi cum înmuia prosopul și cum îl ridica peste pântecul ei. Înainte s-o atingă, îl apucă de mână.

– Asta nu înseamnă că te-am iertat.

Privirea lui se repezi s-o întâlnească pe a ei, iar Pen citi în ea o remușcare adâncă. Din păcate, părerile de rău nu i se păreau a fi o temelie durabilă pentru o căsnicie.

– Pen, lasă-mă să fac asta, îi ceru el, fără să încerce să se desprindă din strânsoarea ei. Te rog.

Nu reuși să rămână insensibilă în fața umilinței atât de puțin potrivite cu firea lui Cam. Fără tragere de inimă, îi eliberă mâna. El luă gestul drept o permisiune de a continua.

Cu multă grijă, începu s-o spele. La început, pe gât și pe brațe. Pen tresărea de fiecare dată când el îi atingea vreuna dintre vânătăile cu care se alesese după calvarul care urmase scufundării iahtului.

Trebuia să rămână nepăsătoare la atingerea lui Cam, însă pielea o furnica ori de câte ori prosopul umed și cald ștergea sudoarea acelei nopți și, trebuia să recunoască, și o mare parte din amărăciunea ei.

Atunci când Cam îi trecu prosopul peste pântec, fiecare mușchi i se strânse. În momentul în care ajunsese la sâni, ea deja răsufla sacadat. El nu zăbovi, dar atingerea îi întări lui Pen sfârcurile de parcă tocmai ieșiseră din gura lui.

Pen începu să se îngrozească de reacțiile trupului ei, care o făceau să se simtă de parcă băuse prea mult vin roșu.

Metodic, el se mută cu spălatul spre picioarele ei, atingându-i cu prosopul coapsele și genunchii, gambele și tălpile. Gestul părea

un fel de seducție lentă, deși ea îl surprinse tresărind la vederea sângelui de pe coapse.

Cam scufundă iar prosopul în apă, iar apoi îi despărți picioarele. Ea scoase un geamăt ușor, de neplăcere.

Încet, el își înălță capul și o privi ca prin ceață. Se cufundase atât de tare în ceea ce făcea, încât parcă uitase ce se întâmpla dincolo de pielea pe care o spăla.

– Ai încredere în mine, Pen.

Ea își mușcă buza. Avusese încredere în el mai devreme și nu se alese decât cu durere, mai ales sufletească. Își lăsă picioarele să se depărteze, deși nimeni nu-i mai văzuse vreodată locul acela dintre coapse. El spălă temeinic fiecare centimetru de piele, ostoindu-i durerile și înțepăturile. Blândețea lui îi făcu inima să se strângă.

Își înăbuși un nou geamăt, care de data asta nu mai era deloc unul de neplăcere. Deși intimitatea aceea era mai stânjenitoare decât orice altceva simțise ea vreodată. Cum putea, oare, trupul ei să răspundă în felul acela? După ani întregi în care își închipuise cum avea să primească un bărbat în patul ei, cum avea să-l primească pe *acel* bărbat în patul ei, Pen știa acum ce se întâmpla într-o atare împrejurare. Durere. Rușine. Părere de rău. Neputință.

Cu toate astea, cu fiecare atingere, Cam îmblânzea amintirile neplăcute și îl înlocuia pe „N-o să se mai întâmple niciodată" cu „Poate că da".

Îngrozită, îl privi storcând prosopul. Îi fusese teamă că pasiunea lui o umpluse de sânge. Dar se liniști văzând că apa se colorase doar puțin în roz.

În cele din urmă, acea tortură, care se transformase în atracție primejdioasă, se încheie. Cam aruncă prosopul în apa deja rece și încetă cu atingerile.

Pen simțea cum tăcerea îi rodea nervii, dar nu reușea să scoată nici un cuvânt, nici un sunet din gâtlejul sugrumat de lacrimi. Iar, de data asta, nu erau lacrimi de durere. Ci de neputință, fiindcă, orice i-ar fi făcut Cam, ea tot îl iubea. Și avea să-l iubească mereu. Grija lui nu făcea decât să pună și mai bine în lumină faptul că viața ei urma să fie un chin până la moarte, alături de bărbatul acela care n-o iubea.

Spălatul lent, asemănător unui ritual, îl liniștise. Așa cum o liniștise și pe ea. Maxilarul lui nu mai părea sculptat în piatră, iar liniile din jurul gurii și ochilor i se destinseseră.

Se aplecă spre ea. Pen crezu că voia să-i ureze noapte bună. Atmosfera dintre ei devenise ciudat de curtenitoare.

Dar el își coborî și tot coborî capul.

Înainte ca ea să se gândească să se miște, el își așeză buzele pe stomacul ei acoperit cu piele pală, chiar deasupra ombilicului. Pen simți atingerea caldă și umedă a sărutului. Pielea i se strânse, deși sărutul acela fusese mai degrabă un omagiu decât o invitație senzuală.

Întrebările năvăliră pe buzele lui Pen, dar rămaseră nerostite. El se ridică și luă vasul. Mândria și nedumerirea o împiedicau să-i ceară să rămână. În timp ce îl privea îndepărtându-se, ea se simți îngrozitor de singură. Dar nu atât de singură încât să-l lase să-i folosească din nou trupul.

Cam ieși din încăpere, dar lăsă ușa întredeschisă. Un gest menit să liniștească, precum cel al părintelui care lasă o lumânare aprinsă în camera întunecată a unui copil. El ghicise, probabil, că Pen nu se simțea în largul ei în acel dormitor imens.

Se străduí să se ridice în picioare. Avea nevoie de o cămașă de noapte.

Ieșind din camera de toaletă, îmbrăcată într-un neglijeu seducător care îi aparținuse răposatei ducese, Pen îl găsi pe Cam sprijinit de unul dintre stâlpii sculptați, de lemn de stejar, ai patului. Încă mai avea halatul pe el și părea calm.

Poate că venise să-i spună noapte bună. Apoi ea băgă de seamă vinul roșu și paharele de pe măsuța de toaletă. Având în vedere cele întâmplate după ce băuseră coniac, vinul nu dădea deloc o notă de bun augur atmosferei.

Pen se opri atât de brusc, încât neglijeul de mătase albastră îi alunecă de pe umăr.

– Ce vrei, Cam?

El străbătu camera și turnă vin. Se întoarse și-i întinse un pahar.

– Cred că am făcut totul cât se poate de greșit.

Ea se încruntă, nedumerită.

– Încerci să spui că trebuia să mă îmbeți înainte să te vâri în patul meu?

În ciuda atmosferei încordate, el zâmbi.

– Nu.

Ea îl scrută, bănuitoare.

– Atunci, ce vrei să spui?

El făcu semn spre cele două fotolii de lângă șemineu.
– Vreau să spun că trebuie să discutăm, nevastă!

Capitolul 20

Cam văzu că Pen devenea din ce în mai îngrijorată, dar măcar părea dispusă să-l asculte. Se așeză în fotoliu cu aerul aprig și senzual al unei zeițe. Părul negru îi cădea pe umeri. Neglijeul albastru, cu o croială de tunică grecească, punea în lumină frumusețea aproape nepământeană a soției lui.

În lumina focului, Cam văzu că ea avea o urmă roșie pe claviculă, chiar sub locul în care pulsul îi bătea ca un ciocan. Iată, în felul acela o marcase ca fiind a lui. Dorința îl chinuia deja, însă își înăbuși orice impuls de a-și forța norocul. Mai devreme tocmai asta făcuse, iar rezultatul fusese catastrofal. Își aminti, cu vinovăție, de sângele de pe coapsele ei. De țipătul ei atunci când o pătrunsese, țipăt care încă îi mai răsuna în urechi.

Acum îl privea de parcă se aștepta să se năpustească asupra ei.

– Îmi pare rău, Pen. Dar trebuie să stăm de vorbă.

Ea își ridică bărbia și se uită la el.

– Presupun că vrei să-ți ceri iertare din nou.

El își trase un scaun lângă șemineu, aproape de ea, dar la o distanță care să n-o facă să se simtă încolțită. Apoi se așeză și gustă din vin. Licoarea îi umplu gura de o aromă năvalnică, bogată și pătrunzătoare, însă care nu se putea compara cu cea a sărutărilor lui Pen.

Sub calmul aparent al lui Cam se învolbura o furtună de emoții. Era furios pe el însuși. Plin de scrupule față de felul în care se purtase. Speriat că n-avea cum să se revanșeze vreodată pentru ceea ce făcuse. Surprins că acea femeie frumoasă și senzuală rămăsese neatinsă, până la el.

– Ar ajuta la ceva? o întrebă.

– Probabil că nu.

Cam tresări pe dinăuntru.

– Ai trăit mult timp departe de Anglia.

– Și ce legătură are asta cu cele care s-au întâmplat între noi astă-noapte?

Cam văzu că ea se înfuriase. Dar el mai degrabă ar fi vrut s-o vadă astfel, decât plânsă și îndurerată din cauza lui.

– Presupun că știi că au existat tot felul de bârfe, îi spuse el.

Ea nu păru îngrijorată. O, Doamne, ce bine ar fi fost să poată și el să fie atât de nonșalant în fața bârfelor precum erau cei din neamul Thorne!

– Din când în când, câte cineva îmi mai scria că auzise anumite lucruri pe seama mea. Dar nu înțelegeam de ce le-ar fi păsat de mine celor din societatea engleză. Nici măcar n-am avut parte de vreun debut în lumea mare.

– Tocmai asta te face să fii și mai interesantă. Ești un mister pentru ei. O fată dintr-o familie nobilă, care mai degrabă preferă să scandalizeze un întreg continent decât să-și facă debutul în societate și să-și găsească un soț. Delăsarea lui Peter și aventurile lui Harry au ținut numele de Thorne pe buzele tuturor. Escapadele tale n-au făcut decât să condimenteze tot amestecul.

Ea sorbi din vin.

– N-au existat escapade.

El o privi cu atenție.

– Dar haremul din insula Grand Turk?

Ea păru uimită.

– Ce-i cu el?

Timp de ani întregi, poveștile bizare despre aventurile lui Pen îi stârniseră lui Cam atât supărarea, cât și curiozitatea. Iar, de când o reîntâlnise pe protagonista lor, zvonurile acelea se transformaseră în pură tortură.

– Nu face pe amuzanta!

– Dar nici nu încerc. O femeie e mai în siguranță într-un harem decât într-o mănăstire de călugărițe. În afara sultanului și a eunucilor, un harem e un refugiu în care nu există decât femei.

– Dar ce zici de aventura ta cu contele Rosario?

O aventură care nu avusese loc niciodată, își dădu seama Cam.

Ea îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Contele are cel puțin șaptezeci de ani.

– Dar ați călătorit împreună săptămâni întregi.

– M-am alăturat unui grup de oameni de știință, ca să vizitez săpăturile arheologice de la moșia lui Rosario, de lângă Palermo. Cum vremea era rea, contele a fost amabil și m-a invitat să călătoresc în trăsura lui. El nu putea să călărească, din cauza artritei.

Cât îl mai chinuise pe Cam gândul la contele acela! Acum, Rosario se profila în imaginația lui doar ca un bătrân șoarece de bibliotecă.

– Dar prințul Castrodolfo? E tânăr. Iar voi doi ați petrecut o noapte împreună, în Apenini.

Furia lui Pen se transformă în amuzament.

– Da, e tânăr, la cei treisprezece ani ai lui. Lumea îl socotește un tocilar. Iar maică-sa nu prea are speranțe să-l vadă însurat, fiindcă nu reușește deloc să-i trezească interesul pentru fete.

– Dar Goya? S-a auzit că te-a pictat dezbrăcată.

Ideea că un alt bărbat se desfătase cu goliciunea ei superbă îl făcuse livid. Știa că era o reacție foarte primitivă din partea lui, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, ori de câte ori se uita la femeia aceea, inima lui nu spunea decât: „E a mea, a mea, a mea, doar a mea".

Obrajii ei se rumeniră.

– E un mare artist.

Cam începea să se simtă ca un profesor care luase la întrebări un elev obraznic.

– Deci zvonul e adevărat?

– Mi-a jurat că n-o să arate nimănui tabloul acela. Îl cred.

– Dar Sir Andrew Melton?

Pen râse disprețuitor.

– Ei, mama acestui domn chiar că nu mai are absolut nici o speranță să-i trezească vreodată interesul pentru femei.

Vocea ei deveni mai ascuțită.

– Probabil că ai fost șocat că te-am refuzat, pe iaht, având în vedere impresia ta că aș fi împărțit patul cu fiecare bărbat din Europa. Și cu câțiva din Asia.

Auzindu-i acuzațiile, lui Cam îi veni să intre în pământ de rușine.

– Nu mă gândeam chiar la atât de mulți. Cu siguranță că pe câțiva dintre ei i-am luat serios în considerare.

– Însă văd că ai ținut bine minte *toată* lista presupușilor mei iubiți.

O altă lovitură drept la țintă, din partea ei.

– Da, însă doar pentru că ne cunoșteam de când eram copii.

Era prea rușinat ca să poată recunoaște cât de gelos fusese pe așa-zișii ei iubiți. Mai ales că de Camden Rothermere nu se arătase deloc interesată.

Buzele ei se strânseră.

– Dacă escapadele mele sunt atât de faimoase, atunci nimeni nu te-ar fi socotit un ticălos dacă nu te însurai cu mine. S-ar fi considerat că ți-am dat ceea ce le mai oferisem și altor sute de bărbați.

– Au existat o mulțime de ducese desfrânate.

Pen simți amărăciunea din tonul lui, iar înverșunarea ei se domoli.

– Cam, nu orice femeie e ca mama ta.

– Tu nu ești.

Răceala ei reveni.

– Dar ai crezut că sunt.

– Nu, niciodată, îi spuse el cu ardoare. Fiecare faptă a mamei mele a fost o trădare. A soțului. A rangului. A familiei.

– Habar n-aveam că oamenii mă credeau o asemenea desfrânată. Te-ai sacrificat și m-ai luat în căsătorie ca să-mi salvezi buna reputație. Iar acum descopăr că nici măcar n-aveam o bună reputație care să fie salvată.

Indignarea i se mai potolise, dar părea din ce în ce mai nefericită și mai obosită. Cam își dădu seama că trebuia s-o lase să se culce – fără el. Însă știa că Pen urma să-și reconstruiască repede apărarea. Iar el avea nevoie să ajungă cât mai repede la adevăr.

– Nu uita că și eu mi-am păstrat buna reputație. Un bărbat care își seduce prietena din copilărie, iar apoi o lasă pradă scandalului, nu e de iertat.

Ea îi zâmbi trist.

– Chiar dacă prietena aceea e cam depravată?

– Ești totuși o Thorne.

– Acum sunt o Rothermere, spuse ea, și fu limpede că asta nu-i plăcea deloc.

Și de ce i-ar fi plăcut? Își părăsise pentru totdeauna viața de femeie independentă, ca să trăiască alături de un bărbat care o tratase ca pe o prostituată.

Cam simți cum remușcările făcură ca stomacul să i se strângă din nou. Oftă și-și trecu mâna prin păr.

– La naiba, Pen, ai douăzeci și opt de ani. Timp de nouă ani, ai trăit sub supravegherea total nepotrivită a unei mătuși excentrice. Ca să nu mai spun că orice bărbat de pe lumea asta te-ar dori. La ce naiba să mă fi așteptat?

În ochii ei licări o undă de amuzament sumbru.

– Nu mai fi atât de mofturos, Cam. Cei mai mulți dintre bărbați sunt încântați să descopere că nevasta lor e virgină.

Cam simți cum se înroșea.

– Poate că da, dar nu în aceleași împrejurări în care m-am aflat eu.

– Bietul de tine, bombăni ea, sarcastic.

– Ai tot dreptul să fii supărată. Nu există nici o scuză pentru purtarea mea. Ar trebui să mă târăsc în genunchi și să cerșesc îndurare. Însă suntem împreună pe viață și trebuie să ajungem la o înțelegere.

Expresia ei deveni cinică.

– Ca să poți să mă atingi din nou.

O, Doamne, Pen vorbea despre amorul fizic ca și cum asta ar fi fost pedeapsa capitală.

– Vrei să-mi interzici să mai vin în patul tău?

– Ți-am făcut jurăminte în biserică, îi spuse ea răsucind paharul de vin între degete.

Vorbise pe același ton resemnat pe care îl folosise și atunci când spusese că asta era datoria ei. Cam se simți cuprins de dezamăgire. Dar la ce putea să se aștepte după ce încercase s-o cucerească purtându-se atât de brutal?

– Dacă faci asta din obligație, atunci patul nostru conjugal o să fie un loc rece. Și cred că putem să ne descurcăm mai bine de atât.

– Ești optimist, oftă ea, simțind cum rezistența o părăsea încetul cu încetul. Cam, poți să-mi dai un pic de timp? Cu siguranță că nu trebuie să hotărâm totul în seara asta. A fost o zi lungă și grea.

Din nou, sentimentul de vinovăție îl săgetă adânc. Ultimele luni fuseseră lungi și grele. Pen își pierduse și mătușa, și fratele, și fusese ea însăși în pericol de moarte de câteva ori. Cam se ridică s-o ia în brațe, dar își dădu seama că, probabil, îmbrățișarea lui era ultimul lucru pe care ea și-l dorea. Așa că se așeză la loc și-i aruncă o căutătură plină de nemulțumire.

O soție se dovedea a fi mult mai complicată decât orice amantă. Dintr-odată, Cam simți milă față de sultan, care avea sute de soții.

Dar amuzamentul lui de moment păli pe loc, căci văzu expresia sumbră de fața ei.

– Pen...

Ea ridică mâna.

– Nu încă.

Trebuia să se mulțumească și cu atât. Noaptea nunții fusese al naibii de complicată.

Capitolul 21

După cină, Cam își însoți soția la etaj. De o zi și jumătate, era un bărbat căsătorit. Însă experiența asta n-avea nimic a face cu așteptările lui.

Pentru început, își ținuse mâinile acasă. Să fie lângă Pen și să nu poată s-o atingă – deși avea tot dreptul moral și legal s-o facă – fusese o tortură pe care nu i-o dorea nici celui mai mare dușman.

Se trezise în zori, simțindu-se singur și nefericit, precum un câine care tocmai primise un șut. Și bolnav de vinovăție pentru că o rănise atât de rău pe Pen.

La micul dejun, spre uimirea lui, întâlnise o străină. Femeia aceea liniștită și reținută nu era soția lui. Pen era impulsivă și încăpățânată, gata să împuște un bărbat dacă se socotea nedreptățită. Însă în dimineața aceea juca rolul ducesei perfecte. Femeia care îl privea peste bolul cu marmeladă ar fi putut la fel de bine să fie Lady Marianne.

Iar Cam fierbea.

Îi venise s-o smulgă de pe scaun și să-i răvășească bine de tot ținuta aceea perfectă. Iar apoi s-o întindă pe masă și să-i facă lucruri care l-ar fi îndreptățit pe majordom, dacă le-ar fi văzut, să-și părăsească slujba.

Dar se stăpânise. Deși era o tortură să se afle în aceeași încăpere cu ea.

Singura alegere logică, dată fiind rezerva soției față de compania lui, ar fi fost să-și dedice ziua rezolvării multelor probleme care se acumulaseră câtă vreme fusese plecat. Deci, de ce se trezise

prezentându-i lui Pen fiecare colțișor din imensa reședință ducală? Drept răsplată, ea îl tratase cu un interes politicos. Nu-i spusese nici un moment că se purta ca un nerod și nici nu protestase la vreo remarcă mai acidă de-a lui. Cam începuse să se întrebe dacă nu cumva întâmplările din noaptea nunții îi afectaseră lui Pen și mintea.

Iar acum, nedumerit, nefericit și rușinos de excitat, o urma în apartamentul ei.

Pen se întoarse spre el cu o expresie uimită, dar politicoasă, pe care Cam n-o mai văzuse niciodată la ea.

– Excelență, ce faceți?

Cam o fulgeră cu privirea.

– De ce naiba îmi vorbești cu „Excelență"? Mă strigi „Cam" de când eram copii.

Ea se înroși.

– Cum dorești. Dar aș vrea totuși să știu ce faci aici.

Cam trânti ușa în urma lui.

– Mă bag în pat cu nevastă-mea.

Ochii ei se măriră, îngrijorați.

– Acum?!

În timp ce păși spre ea, Cam își smulse lavaliera de la gât și o aruncă pe podea.

– Acum.

– Ai spus că mă lași să mă gândesc.

Era limpede că el nu trebuia să se aștepte la vreo primire călduroasă.

– Și ai făcut-o?

– Ce să fac?

Nerăbdător, își descheie nasturii de argint ai vestei de mătase.

– Te-ai gândit?

Ea se încruntă ca și cum nu-l credea în toate mințile.

– Bineînțeles că m-am gândit.

Cam își lăsă vesta să cadă pe podea.

– Perfect. Nu e nevoie să-ți chemi camerista. O să te dezbrac eu.

În sfârșit, Pen îl înfruntă.

– De ce faci asta?

Zâmbetul lui deveni batjocoritor.

– Draga mea, poate că ești inocentă, dar nu ești chiar *atât* de inocentă.

Ea își ridică bărbia și îl privi de parcă tocmai l-ar fi văzut ieșind de sub o piatră. Dintr-o gaură de vierme.

– Nu sunt pregătită.

– E ca atunci când cazi de pe cal. Trebuie să te întorci repede înapoi în șa.

Era intenționat grosolan, ca să-i provoace o reacție. Pentru că toată ziua ea fusese precum o carte închisă.

– Nu sunt calul tău, îi răspunse Pen, tăios.

El își trase cămașa peste cap și o aruncă lângă vesta mototolită.

– Dacă aștepți prea mult, o să începi să te convingi că experiența a fost atât de îngrozitoare încât să nu mai vrei s-o repeți vreodată.

Pen își arcui o sprânceană, dar lui nu-i scăpă ocheada pe care o aruncase către pieptul lui gol. Noaptea trecută, felul în care ea îl privise îi dăduse speranțe. Goliciunea lui mai degrabă o făcuse curioasă decât o dezgustase.

– Prea mult timp înseamnă un pic mai mult de o zi?

– Da.

Ea se trase în spate până când se izbi de patul înalt.

– Nu cred.

Pentru o clipă, lui Cam îi trecu prin minte să-și scoată pantalonii, dar expresia revoltată de pe fața ei îi spunea că deja îndrăznise prea mult.

– Eu, da.

– Bravo, ce pot să-ți spun?! exclamă ea acru cu pumnii strânși și cu răsuflarea întretăiată.

Cam simți că, în ciuda nervozității, era interesată, oricât de reținută părea. Dar învățase că trebuia să fie foarte atent cu presupunerile pe care le făcea atunci când venea vorba de Penelope.

– Ieri mi-ai jurat că o să mă asculți.

Ochii ei se întunecară, revoltați.

– Iar tu, tot ieri, ai spus că vrei mai mult, că nu-ți dorești s-o fac din obligație.

El se bucura să vadă că Pen reacționa.

– M-am răzgândit. Dacă te-ai hotărât s-o faci din obligație, eu accept.

– O să-ți pară rău! îl preveni ea, mergând încet de-a lungul marginii patului.

El făcu un pas mai aproape, cât s-o facă să se simtă încolțită, dar fără s-o atingă.

– Mă îndoiesc.

Dacă Lady Marianne i s-ar fi oferit din obligație, el ar fi acceptat. Dar cu Pen? Niciodată. Înainte să strice totul cu purtarea lui, apucase să-i guste pasiunea. Iar în noaptea aceea voia să împingă lucrurile chiar mai departe.

– Cam, nu vreau să fac asta, îi spuse ea tremurând și frângându-și mâinile.

El îi cuprinse fața în palme. Ea tresări, făcându-l să se simtă dezgustat de sine însuși. Pe iaht, lui Pen îi plăcuse atingerea lui. Până când el făcuse o tâmpenie. Noaptea trecută, îi plăcuse atingerea lui. Până când el făcuse, din nou, o tâmpenie.

Astfel că, în noaptea aceea, trebuia să se ferească de greșelile din trecut.

Cam trase aer adânc în piept, străduindu-se să-și liniștească inima care i-o luase la galop. Avea timp. Avea răbdare. Se pricepea. Iar acum ea nu mai avea cum să-l ia surprindere. Noua ducesă de Sedgemoor nu știa încă, dar viața ei era pe cale să se schimbe. Pentru totdeauna.

Îi mângâie fața cu delicatețe.

– Curaj, Pen!

Ea se trase înapoi.

– Nu mă simt curajoasă.

El își reaminti că n-avea cum să fie simplu sau rapid să-și facă soția să se lase în voia pasiunii. Dar răsplata avea să fie pe măsură. Și n-o făcea doar pentru el, ci și pentru Pen. Fiindcă o femeie atât de senzuală nu trebuia să se teamă de atingerea unui bărbat, ci să se desfete cu ea. Avea s-o facă să uite că o rănise vreodată.

– În seara asta o să-ți arăt paradisul.

Astfel de vorbe o făcură să pufnească, dar măcar nu mai încerca să se îndepărteze de el. Cam era îndeajuns de aproape ca să vadă că ea tremura.

– Ultima dată nici măcar nu m-am apropiat de paradis.

El ridică din sprâncene.

– Chiar așa? Nici chiar înainte să stric eu totul?

Fu mulțumit s-o vadă îmbujorându-se și ferindu-se de privirea lui cercetătoare. La naiba, de ce nu-l dusese capul să înțeleagă că timiditatea ei era mai mult decât o sfială de moment?

– Pen?

Cu o ieșire temperamentală care îl mulțumi și mai mult decât roșeața din obrajii ei, Pen îl înfruntă:

– Am uitat!

El râse, fericit, și o înfruntă:

– Mincinoasă mică!

– Nu mai încerca să te strecori în patul meu!

– Orice om merită să primească încă o șansă.

Ea își încrucișă brațele și îl privi mânioasă. Dar o noapte de chin și o zi în care se străduise să păstreze distanța îl învățaseră pe Cam că era înțelept să-și țină gura.

– Și dacă nu vreau?

El oftă. Înfrângerea plana în jurul lui precum un stol de corbi furioși.

– Te las în pace.

– Ce liniștitor, spuse ea, sarcastic, iar apoi își lăsă brațele să cadă pe lângă corp. Sunt la dispoziția dumneavoastră, Excelență.

Dacă oricine altcineva în afară de acel soț al ei i-ar fi cerut lui Pen să treacă peste dezastrul nopții trecute, ea l-ar fi înfruntat cu un vătrai înroșit în foc.

Însă îi datora lui Cam chiar mai mult decât crezuse. Știuse mereu că, de dragul ei, el renunțase la soția perfectă, la o nuntă mare, în societate, la o alianță cu o familie influentă. Dar, până la destăinuirile din noaptea trecută, ea nu avusese nici cea mai vagă idee că el se însurase fără șovăială cu o femeie al cărei nume era sinonim cu păcatul, oricât de nemeritată ar fi fost, de fapt, proasta ei reputație. Acea căsătorie îi făcuse lui Cam mai mult rău decât ar fi putut să-și închipuie ea.

Înghiți, ca să-și umezească gura uscată de tulburare, și-și spuse că putea să îndure ca el s-o posede. Dar spaima o făcea să simtă un gol în stomac. Împreună cu un vârtej de alte sentimente: atracție nedorită, mustrări de conștiință, ranchiună – și o dragoste de nebună. Atunci când, în timpul nopții nedormite, hotărâse să devină o ducesă ca la carte, știuse că orgoliul ei n-avea să cedeze ușor. Dar era o mare diferență între a-și imagina rolul acela și a-l juca.

Ochii verzi ai lui Cam erau plini de gravitate.

– Ai încredere în mine.

– N-am încotro, nu-i așa? îi aruncă ea, morocănoasă, înainte să-și dea seama că nu așa răspundea o soție supusă.

El îi prinse unul dintre pumnii strânși.

– O s-o luăm încet.

Ea tremura. Dar nu doar de frică.

– Eu vreau s-o terminăm repede.

El îi sărută încheieturile până când degetele ei se destinseră.

– O să te răzgândești.

Ea nu-l crezu. I se strânse stomacul pe când își aminti căderea amețitoare de pe culmile preludiului, la actul în sine.

El o eliberă.

– Întoarce-te.

– De ce?

– O să te ajut să te dezbraci.

– Chiar trebuie?

Totuși, se întoarse. Era o ușurare să scape de privirea lui aprinsă. Părea atât de plin de el, de parcă ascundea un mare secret. Și mai părea și că voia s-o devoreze. Ceea ce n-o ajuta deloc să se liniștească.

El desfăcu marea panglică de satin verde, care ținea rochia mult prea ridicată.

– Absolut.

Ea prinse rochia exact atunci când îi căzu de pe sâni.

– Trebuie să facem ceva în legătură cu hainele mele.

Cu îndemânare, el descheie rochia la spate.

– Eu deja fac ceva în legătură cu hainele tale.

Pen n-avea nici un chef să râdă. Ieși din rochia mototolită cu genunchii tremurându-i.

– Știi ce vreau să spun.

– Da, știu.

Degetele lui abile o eliberară din corset.

– Și, da, o să fac. Dar nu în seara asta.

Mâinile lui îi mângâiară umerii goi, iar stomacul ei se cutremură. Senzația se repetă atunci când el își trecu buzele peste unul dintre omoplații ei, apoi peste celălalt.

– Nu, nu în seara asta, șopti ea. Să-mi... să-mi scot cămășuța?

– Nu încă.

Ea băgă de seamă că el îl accentuase pe „încă".

Degetele lui îi schițau pe piele, încet, o pânză fierbinte de pă-ianjen. Lui Pen nu-i trecuse niciodată prin minte că spatele sau umerii ei erau zone erogene. Însă tocmai își schimbase părerea. El îi masă ceafa. O senzație de căldură o invadă din cap până-n călcâie. I se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră ca două puncte dureroase.

Surpriza o făcea să stea nemișcată sub atingerea lui. După noaptea trecută, crezuse că era cu neputință să se mai excite.

Dar acum Cam o trata ca pe fecioara care nu mai era. În timp ce o mângâia pe corp, plăcerea curgea prin ea precum o miere caldă. Învățase că acea așteptare plină de tremur ducea la umilință, dar o parte neroadă și încăpățânată a ei nu voia să creadă asta în ruptul capului.

Pen își strângea ritmic și-și elibera, apoi, mâinile lăsate pe lângă corp. Degetele de la picioare i se încleștau în papucii din satin ai mamei lui Cam. Sânii i se umflaseră. Se speriase atunci când el o urmase sus, în dormitor, dar, pe măsură ce Cam o atingea mai mult și mai mult, fără să-i ceară nimic în schimb, ea simțea cum aluneca într-un vis minunat. Oftă, închise ochii și se lăsă peste el, cu spatele.

– Au!

Cam o mușcase de umăr, iar durerea o străbătu precum străbate fulgerul cerul de vară. Pen se clătină, încercând să-și îndrepte spatele.

– Să nu adormi! o îndemnă el, mușcându-i ușor lobul urechii.

De data asta, atunci când ea tresări, Cam se lipi de spatele ei. Pen înțepeni și scânci ușor. Atingerea mădularului lui întărit îi amintise în ce direcție se îndrepta, de fapt, starea aceea de încântare.

– Șștt, Pen, îi șopti el.

Se purta cu ea așa cum te porți cu un cal nărăvaș. Dar revolta din sufletul lui Pen se risipi sub mângâierile care i se abătură pe sâni. Degetele lui îi frecară sfârcurile prin cămășuță până când ea începu să tresară.

– Îți ador sânii, murmură el. Îmi place cum ți se întăresc sfârcurile de dorință. Ador gustul lor. Îmi place cum tremuri atunci când îi ating.

– Cam..., începu Pen, dar se înecă, neștiind nici ea dacă voia să-l roage sau să protesteze.

Cu un foșnet de mătase, el îi scoase cămășuța. Ritmul răsuflării lui vădea surpriză și încântare.

– Nu porți pantalonași.

Era goală și se înroșise toată. Mădularul lui se lipise de fesele ei.

– N-am găsit nici o pereche în garderoba mamei tale.

Râsul lui spart arăta că era din ce în ce mai excitat.

– O, mi-ar fi plăcut să știu asta încă din timpul cinei.

– Nu încerc să te provoc, gâfâi ea.

– Cu toate astea, sunt deja excitat.

Își lovi șoldurile de ea.

Ea gemu. Ar fi trebuit să alerge țipând, dar plăcerea învinsese frica. Mâinile lui trasară conturul pântecului și al coapselor ei goale. Degetele ei se înfipseră, la rândul lor, în coapsele lui. Pen crezuse că înțelesese legile atracției. Asediul din acea noapte îi arătase că era o simplă novice.

– N-o să te opresc acum, mărturisi ea cu o glas răgușit.

Aștepta, cu sufletul la gură, ca el s-o trântească pe pat și să intre în ea.

– Nu-i nici o grabă.

El își trecu dinții peste un nerv de pe gâtul ei, până când Pen văzu stele în loc de apartamentul de modă veche al răposatei ducese.

– Ce vrei? îl întrebă ea, nedumerită.

Era greu să poarte o conversație în timp ce dorința aceea fierbinte îi răscolea simțurile.

– Trebuie să mă dorești, îi răspunse el.

– Te doresc.

După noaptea trecută, nu-și imaginase că avea să mai rostească vreodată acele cuvinte.

– Nu e de ajuns.

– Mai am puțin și explodez.

– Dacă explodezi, te pun eu la loc și o iau de la capăt.

– Mă faci să sufăr.

– Nu vreau să-mi asum nici un risc, o lămuri el cu o undă de neînduplecare în glas.

Dintr-odată, cu o mișcare hotărâtă, Cam îi cuprinse pubisul în palma făcută căuș, scoțând un sunet adânc, de satisfacție bărbătească. Apoi, cu celălalt braț, îi înconjură mijlocul și o strânse cu putere. Degetele lui alunecară între picioarele ei și-i mângâiară locul sensibil. Pen se cutremură sub un potop de fiori.

Pentru o vreme care ei i se păruse măsurată în ore întregi, senzația de excitare îi rătăcise prin trup. Dar acum se concentrase, în sfârșit, într-un singur loc. Gemu și se cutremură, voind mai mult din acea apăsare delicioasă.

Spre dezamăgirea lui Pen, el se retrase. În spatele ei, pieptul lui cobora și se ridica iute.

– Cam! protestă ea.

Era umedă și pregătită.

Preț de o secundă, o lipi de el. Răsuflarea lui întretăiată îi năvăli în ureche.

Apoi, Cam o răsuci și-și lipi gura de a ei.

Capitolul 22

Gura lui Pen se deschise, sub asaltul lui, iar Cam îi gustă dorința nebună. Pen era ca o flacără vie și se lipise atât de tare de el, încât parcă încerca să unească trupurile lor acolo, așa cum stăteau, în picioare. Reacția ei generoasă îi făcu lui Cam inima să tresalte. Îl cuprinse un val puternic de recunoștință.

O împinse până când ea se prăbuși pe saltea. Tânjea să-și desfete simțurile cu Pen, să-și întipărească în memorie fiecare bucățică din trupul ei. Dar instinctul îi spunea că, dacă șovăia, ea ar fi sfârșit prin a-și aminti de ultima oară când împărțiseră acel pat.

Pen se uita la el cu ochi languroși. Buzele ei pline se deschiseseră, așteptând mai multe sărutări. Brațele i se întinseseră peste cearșafuri. Părul strălucitor unduia în jurul ei.

Fără să se mai gândească la riscuri, Cam se opri ca să-și întipărească în minte acel moment pentru mulți ani de atunci înainte. Pen era frumoasă. Mai frumoasă decât își imaginase el. Poate că cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

– Dă-te mai încolo, o rugă el cu blândețe, în timp ce își scotea un pantof.

Pen se supuse pe dată, cu o zvâcnire a picioarelor ei lungi și elegante.

Cam își scoase și cel de-al doilea pantof și îl aruncă. Mâinile îi șovăiră deasupra nasturilor de la pantaloni și, în cele din urmă, se hotărî să-i țină pe el, pentru moment. Să stea gol lângă ea l-ar fi făcut să treacă de limită.

Se strecură în pat. Atunci când o sărutase, sângele i-o luase razna de-a binelea. Dar cumva, de atunci, oricât de excitat ar fi fost, își dăduse seama că voia s-o și descopere, s-o prețuiască. Îl inundă un val de tandrețe în timp ce stătea întins pe o parte, cu capul sprijinit pe brațul îndoit. Îi mângâie părul și-i dădu la o parte șuvițele care îi acopereau fața.

Pen îi scruta, înfrigurată, trăsăturile. El nu știa ce căuta ea. Spera doar că, indiferent de ce era acel ceva, ea îl găsise. Atunci când stătuse lângă pat, Cam îi citise pe față dorința. Acum, când se afla la doar câțiva centimetri de ea, îi citea vulnerabilitatea. O sărută, încercând să-i arate recunoștința și admirația lui, alături de promisiunea mută că avea s-o facă fericită.

– Pen...

– Nu vorbi.

Pe iaht, el îi ignorase rugămintea, iar de atunci tot plătise pentru acea greșeală.

Ea începu să-i exploreze îndelung gura. Înfiorat, el o lăsă. Se prăbuși pe perne, iar ea se rostogoli peste el, sărutându-l cu ardoare. Cam își vârî mâinile în părul ei întunecat. Fără să întrerupă sărutul, se mută deasupra ei. Pen gemu atunci când el își frecă, voluptos, bazinul de al ei.

Oare de ce gemuse ea? De frică sau de plăcere?

În prima noapte, Cam luase ardoarea ei drept semn că era pregătită pentru mai mult. Dar acum mai degrabă ar fi naufragiat din nou pe Goodwin Sands decât să mai repete greșeala aceea.

Îi despărți cu grijă coapsele și o mângâie. O, da, era umedă. Îi atinse centrul plăcerii, iar ea tresări sub mâna lui.

Cam o atinse din nou, iar ochii ei se măriră, mirați.

– Asta e... diabolic.

El zâmbi, întețindu-și apăsarea, până când ea se zvârcoli.

– Este, într-adevăr.

Cu blândețe, luptându-se cu sângele care îi vuia în urechi, strigându-i s-o posede, el își strecură degetul mijlociu în ea. Atent precum un bijutier care umbla cu un diamant, începu să înainteze câte puțin. Iar asta, în timp ce îi studia chipul, căutând pe el și cea mai mică urmă de neplăcere.

Pen părea încordată și tulburată. Mușchii ei se strânseră în jurul degetului lui, iar el își înfrână dorința de a împinge mai repede, mai departe. Își curbă degetul și începu să-i frece punctul sensibil. Ea gemu și-și ridică șoldurile. Atunci când el o sărută, răspunsul ei înflăcărat îi transmise că voia mai mult.

Cu o alunecare lentă, provocatoare, se retrase. Apoi o încercă și cu două degete, lărgind-o cu îndemânare. Ea își mușcă buza, cu ochii scăpărând din pricina acelor mângâieri intime. Pofta de a-i gusta sexul făcu să-i lase gura apă lui Cam, dar hotărî să se înfrâneze. O apăsă cu podul palmei, lipind-o de saltea. Ea îl apucă de brațe cu mâini frenetice. Atunci când o eliberă, ea scoase un scâncet de dezamăgire.

Mâinile ei începură să zboare peste pieptul lui, stârnind explozii de căldură oriunde aterizau. Cam o sărută din nou, vârându-i limba în gură. Mângâierile ei răzlețe ajunseră să fie mai precise. Atunci când își lipi palmele de sfârcurile lui, Cam tresări.

– Îți place asta? îl întrebă ea, plimbându-și buzele pe obrazul lui.

– Da, îi răspunse el, nesigur, pentru că fiecare mângâiere a ei amenința să-l facă să explodeze.

El strânse din dinți, în timp ce mâinile ei diabolice coborâră mai jos. Una se plie peste fesa lui dreaptă. Cealaltă îi cuprinse mădularul. Cam gemu, cu un amestec dureros de ardoare și de frustrare.

Degetele ei se strânseră până când el începu să vadă stele.

– Scoate-ți pantalonii.

Cam se ridică într-un cot.

– Trebuie să fii pregătită.

Spre mirarea lui, ea izbucni în râs.

– Mai pregătită de atât? Vrei să-mi iau zborul?

Când mâna ei se strânse iar pe mădularul lui, Cam crezu că avea să explodeze.

– Pen...

– Ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

Înainte ca el să poată răspunde întrebării obraznice, ea îi trase pantalonii. Grăbită și lipsită de experiență, era minunată în stângăcia ei. În cele din urmă, mădularul lui, care zvâcnea, fu eliberat.

– O, Doamne! gâfâi Pen, privind în jos.

– M-ai văzut și aseară.

– Dar acum pare și mai mare, spuse ea, lingându-și buzele. Cred că sunt puțin speriată.

El o strânse și o sărută, ținând-o cu un braț în timp ce cu cealaltă mână își scotea pantalonii. Gura ei era fierbinte, umedă și disperată. El se strecură între picioarele ei și îi tachină, cu sexul, căldura umedă. Ea oftă de plăcere, pe buzele lui, mișcându-se sub el. Șoldurile lui alunecară, iar vârful mădularului lui o pătrunse.

Ea trase aer adânc în piept și înțepeni sub el.

El era deja în agonie, dar se opri. Nu suporta s-o rănească din nou.

Ea stătea nemișcată sub el.

Nu, cu nici un preț nu putea s-o rănească. Penelope era făcută pentru plăcere. Iar el intenționa să i-o ofere. Chiar dacă murea străduindu-se.

Cu o mână tremurândă, Cam îi atinse sexul. Deși fiecare nerv din el amenința să explodeze, continuă s-o mângâie. Pen se arcui și îl trase spre ea. Acceptarea ei bruscă îl făcu s-o pătrundă fără să-și mai amintească de prețul devastator al nerăbdării.

Cu un oftat precum cea mai dulce muzică, ea îl cuprinse în brațe. Iar trupul ei înflori, primindu-l în toată gloria.

Pen se pregătise pentru durere, dar de noaptea trecută și până în acel moment, trupul ei se adaptase miraculos la Cam. Senzația pe care o simțea era mai apropiată de împlinire decât de invazie. După ce fugise și se eschivase atât, era în brațele lui Cam și voia să rămână acolo.

Capul lui căzu în scobitura umărului ei. Părul lui moale îi gâdila obrazul. Cam avea pielea umedă și fierbinte.

Mușchii lungi de pe spatele lui se încordau și se destindeau sub mâinile ei, în timp ce el se mișca. Spre mirarea lui Pen, alunecarea lui în trupul ei declanșă un mic seism. Unul care se înteți atunci când el o sărută pe gât.

Ea trase iute aer în piept atunci când el se retrase, doar ca s-o pătrundă din nou. Mădularul lui o umplu de plăcere. Apoi ieși

din ea și-și schimbă unghiul. O spirală de tensiune începu să se agite înăuntrul ei de îndată ce el o pătrunse din nou. Era jumătate plăcere, jumătate tortură.

Cam începu să se miște într-un ritm frenetic. Ea se agăță de el, în timp ce spirala care creștea în ea se răsucea din ce în ce mai tare. Instinctul o făcu să-și ridice șoldurile. Iar el o pătrunse atât de imposibil de adânc, că ea avu senzația că-i atinsese inima.

Brusc, el îi ridică genunchii, schimbând din nou unghiul. Tremurând și asudând, ea își înfipse unghiile în carnea lui.

Tensiunea din pântecul ei deveni amețitoare. Pen simți cum se îndrepta spre ceva ce nu mai trăise niciodată, un fel de eliberare din presiunea aceea agonizantă.

Cam începu să se miște mai repede, iar penetrările lui deveniră frenetice, grăbite. Trupul îi ajunse țeapăn. Ea își ridică, disperată, șoldurile, implorându-l, cu suspine dezlânate, s-o umple.

Era atât de aproape. Atât de aproape.

El o mușcă tare de umăr și o aruncă peste orizontul sclipitor, în căldura incandescentă a soarelui. Pen țipă și se cutremură, năpădită de o plăcere uluitoare, copleșitoare, de neocolit.

O lumină strălucitoare o orbi. Pen închise ochii, ca să-i păstreze cât mai mult sub pleoape culorile covârșitoare. Focul ricoșă prin ea, arzându-i fiecare colțișor. Prin vârtejul de emoții sălbatice, îl simți totuși pe Cam eliberându-se în ea. Geamătul lui îi umplu auzul.

Pen își deschise ochii încețoșați ca să-l vadă ridicându-se pe brațe. Sudoarea îi curgea de pe frunte, iar pleoapele îi cădeau lenește peste ochii plini de o satisfacție senzuală.

Pe scurt, părea fericit, mai tânăr și mai puțin împovărat de griji. Ca și cum acele secunde îl transformaseră pe Camden Rothermere în cu totul alt om, pe umerii căruia nu mai apăsau secole de datorie și de tradiție.

Reacția senzuală încă zvâcnea prin trupul lui Pen. Dacă i-ar fi făcut lucrul acela pe iaht, ea s-ar fi înecat, cu siguranță. Pentru că în momentul de față n-avea putere nici să se rostogolească, darămite să mai înoate ca să-și salveze viața.

„Te iubesc, Cam. Mereu te-am iubit."

Acele cuvinte urlară înlăuntrul ei.

Era conștientă că n-o iubea, dar, după senzațiile zdrobitoare pe care tocmai le împărtășiseră, Pen nu știa cum să mai păstreze acel mare secret al ei.

Cam o sărută cu tandrețe.

– Mulțumesc, îi spuse el în șoaptă. Mulțumesc că ai avut încredere în mine.

Ea îi mângâie fața.

– Bineînțeles că am avut încredere în tine, Cam.

Pen simți că-i dădeau lacrimile. Dar n-avea chef să plângă. Voia doar să-l ia în brațe pe acel bărbat magnific și să-l țină acolo, în siguranță.

El clătină din cap, ca pentru a tăgădui spusele lui Pen, iar ea văzu bucuria dispărându-i din privire. Obișnuita lui stăpânire de sine îi luă locul.

Deși din punct de vedere fizic nu puteau să fie mai apropiați decât erau, ea simți că, undeva în mintea lui, el stabilise o distanță.

Împlinirea aceea fizică uluitoare o convinsese pe ea că erau legați pentru totdeauna. Dar lui acea împlinire nu făcuse decât să-i amenințe întreaga apărare pe care își petrecuse toată viața construind-o.

Declarația ei impetuoasă de dragoste muri nerostită, iar fericirea i se topi chiar pe când trupul încă îi mai tremura de plăcere.

Cam tocmai își pecetluise domnia eternă asupra sufletului ei. În schimb, ea îi hrănise foamea fizică.

O, Doamne, trebuia să-și păstreze mintea întreagă. Toată viața știuse că, dacă îi mărturisea lui Cam dragostea ei, avea să fie întâmpinată cu reținere. Sau poate chiar să-l facă s-o ia la fugă din fața a ceea ce el socotea că erau pretenții cărora nu putea să le facă față.

Cam nu voia s-o rănească, ea știa de asta. Dar adevărul trist era că, dacă n-o iubea, nu făcea decât s-o rănească la nesfârșit.

Adevăratul calvar al căsătoriei lor i se arătă și o lovi precum un fulger. Dizgrația și scandalul erau nimicuri pe lângă pagubele la care Pen se aștepta acum, când își legase irevocabil viața de Cam.

O, Doamne, cât de proastă era!

Și cea mai grea parte a prostiei ei nenorocite fusese că, în ciuda a tot ceea ce văzuse, într-un ungher al sufletului tot sperase că el avea să descopere, cu timpul, că o iubea.

Îl privi țintă în ochi și văzu că barierele împotriva ei, împotriva oricui îi amenința independența, aveau să fie mereu acolo. Deși îi venea să plângă, Pen se sili să zâmbească.

– Cam, promit să fiu soția pe care ți-o dorești. N-o să-ți pară rău niciodată că te-ai căsătorit cu mine.

El făcu o grimasă, de parcă vorbele ei îl înțepaseră.

– Nu te merit.

De data asta, ea se forță – deși se chinuia chiar mai mult decât o făcuse atunci când îi zâmbise – să rostească vorbele la care el se aștepta din partea lui Penelope Thorne, o femeie independentă, cu limba ascuțită. La urma urmei, Pen se înjugase la o viață de minciuni căsătorindu-se cu Camden Rothermere. Și refuza să se lase doborâtă de primul obstacol care îi ieșea în cale.

– Am de gând să fiu cea mai măreață ducesă din lume.

O privi cercetător. Ea își dădu seama că, în clipa aceea, Cam lua hotărârea să se împace cu firea ei și s-o ia așa cum era.

– Ai planuri mari, într-adevăr, îi spuse el.

– De ce să mă mulțumesc să fiu banală?

Râsul lui blând vibră prin ea. Cu disperare, Pen se întrebă cum de putea el, oare, să fie atât de adânc în ea, și totuși ea să-l simtă la milioane de kilometri depărtare.

– Draga mea Penelope, tu n-ai putea să fii banală oricât te-ai strădui.

Pasiunea din sărutul lui îi făcu sângele s-o ia razna. Cea mai măreață ducesă din lume nu putea să-i refuze nici o plăcere ducelui, chiar dacă se alegea cu inima sfâșiată în bucăți.

Capitolul 23

Venind de afară, căci tocmai își încercase noul mânz, Cam trecu pe lângă salonul albastru și auzi râs de femei. De doi ani, de când se căsătorise sora lui, Fentonwyck devenise o locuință de burlac, așa că sunetul i se păru ciudat lui Cam. Pen, spre amara lui părere de rău, nu râsese prea mult în ultima vreme.

Curiozitatea îl făcu să se oprească. Curiozitatea și hotărârea de a-și salva soția. Dacă nobilimea din regiune începea să facă vizite, socotind că o săptămână de intimitate fusese de ajuns pentru tinerii căsătoriți, aceea era prima întâlnire a lui Pen, de la întoarcerea în țară, cu reprezentanții aristocrației engleze. Soția lui avea să fie un miel aruncat în gura lupului.

Cam își petrecuse jumătate din viață, încă de pe vremea când era la Eton, luptând împotriva hărțuielilor și minciunilor legate de adulterului mamei lui. Și învățase cum să facă față greutăților.

Cu stomacul strâns, păși în splendoarea aurie și azurie a salonului. Și se opri ca trăsnit.

Vecinii erau așezați în jurul mesei de ceai. Contesa de Marley. Lady Greene și cele două fiice ale sale. Cele trei domnișoare Moulton-Brent. Lady Gregory Fulham și sora ei încă necăsătorită. Cam toate doamnele din regiunea lor. Și cu toatele o priveau fascinate pe Pen, care povestea ceva pe un ton domol, ce nu-i era propriu.

Fusese ciudat de liniștită toată săptămâna. Mai că se întreba dacă nu cumva se căsătorise cu două femei total diferite. Cea din timpul zilei era prudentă, ascultătoare, aproape sfioasă. Cea din timpul nopții răspundea cu înflăcărare pasiunii lui. Era ca și cum trăia cu soția și cu amanta perfectă în același timp. Visul oricărui bărbat.

Dar lui Cam nu-i plăcea asta.

Acea nouă versiune a soției lui îl amețea, îi făcea să-și piardă răbdarea, îl obseda.

Încercase s-o regăsească în ea pe femeia plină de viață pe care o cunoscuse în Italia. Însă Pen întâmpinase cu răceală marile lui sforțări de a stabili o legătură între ei. Chiar și atunci când era adânc în ea și simțea că sângele lor curgea printr-o singură inimă, Cam simțea că Pen părea să fie undeva departe.

Adevărata Pen, cea care îl înfuria, îl fascina și îl provoca, stătea ascunsă în spatele acelor ochi negri, strălucitori. Și fiecare dintre orgasmele uluitoare la care ajungeau părea s-o îndepărteze și mai mult de el. Asta era de ajuns ca să-l facă pe un bărbat să bea. Cam se gândi cu jind la coniacul din biblioteca lui, chiar dacă era abia după-amiază.

Deși nu-și dorise niciodată un atașament emoțional în căsnicia lui, Cam își închipuise că locuitul în aceeași casă cu soția lui avea

să însemne măcar o intimitate prietenoasă. Dar o simțea pe Pen și mai îndepărtată de el decât atunci când o salvase de bandiți.

În ciuda acelei înstrăinări politicoase, întâlnirile lor amoroase depășeau orice trăise el până atunci. De fiecare dată când își lăsa sămânța în ea, Cam simțea că își preda o parte din suflet. Ura să fie sub vraja unei femei hotărâte, să-i scape printre degete. Îi transformase nopțile în flăcări și zilele în interludii în care nu făcea altceva decât să aștepte ceasul în care să i se alăture lui Pen în patul acela mare, de la etaj.

Se simțea ca un satir. Simțea că nu mai avea nici un control. Simțea că ea era departe de el chiar și atunci când se zvârcolea sub mângâierile lui cele mai îndrăznețe. Pen, cea de noapte, nu-i refuza niciodată nimic, cel puțin fizic. Pen, cea de zi, părea pregătită să ducă o viață cu totul separată de a lui.

Iar acum făcea perfect față curiozității băgăcioase a doamnelor din Derbyshire. Cam se pregătea să se retragă, dar Lady Greene îl văzu.

– Excelența Voastră!

Atât de multă mătase se înfoie în timp ce doamnele făceau reverențe, încât el simți o briză trecându-i prin păr. Le salută, începând cu contesa care se socotea capul de afiș al societății locale. Ducesa de Sedgemoor era de rang mai înalt decât contesa de Marley, ceea ce n-avea cum să-i placă celei din urmă.

– Excelența Sa tocmai ne povestea cum ați salvat-o, ca un erou, în Alpi, îi spuse Lady Marley. Nu e de mirare că v-ați îndrăgostit pe loc.

Ca de fiecare dată când auzea cuvântul „dragoste" în legătură cu el, lui Cam i se revolta stomacul. Ironia sorții făcea ca tocmai el să îndrăznească le dea prietenilor lui sfaturi legate de sentimente. Camden Rothermere vorbind despre dragoste era precum un orb care descria un curcubeu.

– Povestea pare să vă fi amuzat, doamnă.

Cu un zâmbet neutru, Pen așeză ceainicul pe masă. Prezida întrunirea acea cu o siguranță pentru care ar fi invidiat-o chiar și mama lui. Purta una dintre rochiile pe care și le comandase de la Sheffield, ca să aibă ce să poarte până săptămâna următoare, când plecau la Londra. Croiala și culoarea rochiei erau austere. Cam nu-și închipuise niciodată că Pen ar fi putut să pară plictisitoare, dar în rochia acea cenușie arăta... chiar plictisitoare.

– Cât de fermecător! oftă una dintre fiicele lui Moulton-Brent.

– La fel ca în romane, adăugă domnișoara Greene pe un ton mieros.

Asemenea dulcegării îl umplură de silă pe Cam. Însă, în timp ce arunca o privire la grupul de doamne, el aplaudă, în gând, istețimea lui Pen. Doamnele acelea sosiseră pregătite s-o disprețuiască, până când povestirile ei romantice le făcuseră să uite alte amănunte și să privească acea căsătorie ca pe un triumf al iubirii, nu ca pe o lamentabilă mezalianță.

La naiba! Fusese un nebun să se îngrijoreze în privința ei. Uitase cum se descurcase atâția ani, în Europa. Uitase că era o Thorne. Și că cei din neamul Thorne, deși treceau cu vederea elementele prozaice ale vieții, se pricepeau de minune să cucerească un public.

– Le-am spus doamnelor cât de uluită am fost atunci când idolul copilăriei mele a apărut chiar la momentul potrivit, ca să mă salveze, Excelența Voastră.

Pen cea din timpul zilei i se adresa întotdeauna formal lui Cam. De fiecare dată când o auzea spunându-i „Excelență", cu vocea aceea dulce și blândă, el simțea că-l lovea cineva cu un ciocan în moalele capului.

Cam n-ar fi trebuit să fie deranjat de faptul că Pen se descurca perfect și fără ajutorul lui. Însă era cât se poate de deranjat.

Soția lui îi zâmbi peste serviciul de ceai, de parcă i se adresa unei cunoștințe oarecare. Cel mai desăvârșit gentleman din Londra își înăbuși impulsul de a arunca pe foc prețiosul set de ceai din porțelan și de a le spune noilor ei amice să dispară și să-l lase singur cu ducesa.

O cunoștea pe Pen de-o viață, dar, cu fiecare zi ce trecea, ea îi părea din ce în ce mai mult o străină.

Merrick House, Mayfair, începutul lunii aprilie, 1828

Cam coborî din luxoasa trăsură Sedgemoor, pictată cu unicornii care erau emblema familiei Rothermere. Întinse mâna ca s-o conducă pe Pen la scările de marmură.

– Mulțumesc, murmură ea pe un ton care nu semăna deloc cu cel firesc al ei, către valetul care îi ținea ușa deschisă.

În timp ce contempla magnifica locuință a lui Jonas Merrick, vicontele Hillbrook, și a frumoasei lui soții, Sidonie, Pen strânse din ce în ce mai tare mâna lui Cam. El îi zări pe față o expresie ce părea emoție adevărată. Ceva din reacția ei îl făcu pe Cam să se simtă mai bine. Pen devenise un asemenea mister pentru el încât îi venea să se ciupească, voind să se încredințeze că nu visa. Sau s-o ciupească pe ea, ca să se asigure că era o ființă vie, și nu vreo mașinărie automată.

Pentru că Pen era încă, oficial, în doliu, Cam nu dăduse nici un bal ca s-o prezinte în societate. În schimb, noua ducesă de Sedgemoor își făcea acum o intrare discretă în lumea bună. Lord și Lady Hillbrook dădeau o cină înainte ca grupul lor să meargă la Oldhaven House pentru o serată muzicală.

– O să te placă, murmură el în timp ce o conducea spre ușă, care se deschise înaintea lor. Nu-ți face griji.

Fără prea mare speranță, Cam aștepta ca ea să-i dea un răspuns plin de umor. Dar Pen nu spuse nimic. Îl călca pe nervi chiar și să-și amintească dorința lui de a avea o soție liniștită, perfectă. Acum, că avea una, visa s-o vadă numai certându-se și țipând la el.

Adevărul detestabil era că Pen devenise chiar ducesa pe care Cam și-o dorise întotdeauna. Liniștită. Ușor de mulțumit. Politicoasă. Ascultătoare. Cine să-și închipuie vreodată că excentrica și impetuoasa Penelope Thorne avea să devină o soție ca la carte? La naiba, mai fusese și virgină atunci când se căsătorise cu el.

Dacă pomenea cuiva despre nemulțumirea lui crescândă, ar fi fost socotit nebun.

Pen, înfășurată în noua ei pelerină de catifea, păși alături de Cam în holul reședinței. Sosiseră la Londra de Paști și de atunci trăiau acel soi de căsnicie foarte răspândit în înalta societate din Anglia. Cam își vedea soția la micul dejun și la cină, ocazie cu care schimbau informații lipsite de orice însemnătate. Cu fiecare ceas care trecea, ea se depărta de el.

Dar ce ar fi putut el să-i spună? „Ești prea bună, ești prea ascultătoare. Ești o soție ca la carte, iar eu nu suport asta. Fă ceva șocant. Sau, cel puțin, ceartă-mă ori de câte ori mă port ca un măgar."

Căsnicia aceea era o enigmă pentru el. Una care se adâncea zi după zi.

Ea privi impresionantul salon din fața lor cu acel aer de interes vag care ajunsese la mare modă. Vechea Pen i-ar fi spus lui Cam, în termeni deloc politicoși, să se grăbească. Dar noua Pen aștepta, răbdătoare, lângă el.

– Iartă-mă, draga mea!

Făcu un pas înainte, ca să-i ia pelerina de pe umeri. Pentru o clipă, Cam visase ca de sub acel veșmânt să se ivească o rochie de un roșu aprins sau de un albastru precum safirul. O culoare care să se potrivească firii ei înflăcărate, aceea pe care, în ciuda tuturor dovezilor, el știa că Pen încă o mai avea.

Însă rochia era cenușie, cu mâneci lungi și cu un corsaj care o acoperea până la gât. Nu era cu putință ca toate rochiile comandate la acea modistă ruinător de scumpă să fi fost de culoare gri.

Cam era sigur că văzuse și ceva bej.

Strict vorbind, Pen era încă în doliu, dar după trei luni putea să poarte și alte culori. Oricum, nimeni din societate nu stătea să numere zilele. La naiba, Cam se căsătorise cu o femeie frumoasă și senzuală, iar acum ea se îmbrăca precum o afurisită de călugăriță.

Ce ironie a sorții ca el să-și fi dorit o soție cu totul altfel decât soiul de femeie care fusese mama lui, iar dorința să-i fie îndeplinită cu vârf și îndesat!

Lui Cam îi venea să-i tragă sorții un pumn în față, iar apoi, ca să fie sigur, și unul în stomac.

– Excelență? îl întrebă Pen cu glas șoptit.

Își dădu seama că rămăsese cu ochii ațintiți la ea, dar că se uita, de fapt, în gol.

– Arăți minunat, îi spuse el cu acea politețe macabră de care ajunsese, până la urmă, să se molipsească.

Ea își înclină capul.

– Mulțumesc.

Din nou, Cam se întrebă de ce era nemulțumit. Nici o femeie nu arăta mai ducesă decât Pen. Cu toate astea, lui îi venea să smulgă pieptenele cu diamante din părul ei negru, să-i rupă rochia de mătase franțuzească și s-o sărute până când buzele i-ar fi devenit roșii și umflate, iar ea nu i-ar mai fi spus niciodată „Excelență".

Îi oferi brațul. În pat, trupul ei superb era în totalitate al lui, și putea să facă tot ce voia cu el. Dar în timpul zilei Pen avea grijă să-l atingă și să se lase atinsă cât mai puțin cu putință. Mâna ei se așeză atât de ușor pe brațul lui, încât Cam abia o simțea.

Urcară scara cu pași care aminteau de cei ai cuplului regal. Cam habar n-avea ce gânduri nutrea Pen. Cândva, crezuse că o cunoștea la fel de bine ca pe prietenii lui cu care se întâlneau în seara aceea. Dar, din pricina verighetei de pe degetului ei subțire, Pen devenise o enigmă.

Majordomul deschise ușa salonului.

– Ducele și ducesa de Sedgemoor!

Cam se sili să-și zugrăvească pe față un zâmbet potrivit unui bărbat proaspăt însurat, chiar dacă asta amenința să-i rupă maxilarul, și-și conduse soția ca să-i întâlnească pe cei mai buni prieteni ai lui.

Capitolul 24

Fiecare persoană din acel salon ținea la Cam mai mult decât simțea el că merita.

Jonas, lordul Hillbrook, plecă de lângă bruna lui soție, Sidonie, și se îndreptă spre ei cu mâna întinsă. Un zâmbet îi lumina trăsăturile serioase.

– Cam! Era și timpul să ne-o prezinți pe ducesa ta. Eu și Sidonie mai aveam un pic și ne instalam tabăra la porțile domeniului Fentonwyck.

– Presimt că ceea ce numești tu „tabără" are cu totul alte înțelesuri pentru cei mai mulți dintre oameni: corturi de mătase, servitori și șampanie.

Cam strânse mâna prietenului său cu o căldură în care se amesteca și o mare doză de ușurare nedemnă. Ultima dată când el și Jonas se văzuseră, întâlnirea se încheiase cu o ceartă amarnică, legată de planul lui Cam de a se căsători cu Lady Marianne.

– Mi-a fost teamă că nu ne-ai invitat la nuntă pentru că te-ai temut că eu aveam să-ți sperii mireasa, glumi Jonas.

– De fapt, am vrut să păstrez mireasa doar pentru mine, îi răspunse Cam. Penelope, fă cunoștință cu gazda noastră, Jonas Merrick, vicontele Hillbrook.

Pen făcu o reverență atât de grațioasă, că lui Cam aproape că i se opri inima în loc. Răceala dintre ei nu slăbise deloc puterea pe care ea o avea asupra lui.

Jonas se aplecă peste mâna lui Pen cu o ușurință remarcabilă la un bărbat atât de masiv și de musculos.

– Excelența Voastră, bine ați venit la noi! îi ură el.

Apoi se întoarse și-i făcu un semn lui Sidonie, care veni și-și luă soțul de mijloc cu o afecțiune firească, ce umplu de invidie inima bine păzită a lui Cam.

Căsătorindu-se cu Pen, sperase că și ei aveau să împărtășească acel soi de apropiere fizică. Numai că, deși erau împreună, o prăpastie nevăzută, adâncă de sute de metri, părea să-i despartă.

– Excelența Voastră, recunosc că, de când Cam ne-a scris că s-a căsătorit, mă chinuie o curiozitate febrilă, spuse Sidonie. Iar nunta a avut loc într-o asemenea grabă, încât nici n-am avut cum să participăm la ceremonie.

Cam surprinse privirea hăituită a lui Pen, care își păstra totuși un zâmbet politicos pe față. Era un zâmbet pe care Cam nu-l văzuse la ea în vremurile de dinainte să devină ducesă. Odinioară Pen ar fi răspuns cu o replică ingenioasă. Dar în acel moment ochii ei sugerau că era gata s-o ia la fugă, ca să se ascundă din calea unui dezastru.

Cam interveni, ca s-o salveze.

– Căsătoria noastră nu e atât de bruscă pe cât pare. Eu și Pen ne cunoaștem din copilărie.

Sir Richard Harmsworth făcu un pas înainte ca să ia mâna lui Pen.

– Sunt absolut încântat să te revăd! Am crezut cu toții că te-am pierdut pentru totdeauna. O să farmeci Londra, așa cum ai fermecat și Parisul, și Roma.

– Richard! exclamă ea.

Bucuria din glasul ei era una adevărată. O notă de plăcere neforțată, cu care nu-i mai vorbise lui Cam din vremurile adolescenței lor.

– Credeam că nu-ți mai amintești de mine, adăugă Pen.

– Cum să nu-mi amintesc de tine? Plecând din Anglia, mi-ai frânt inima, îi spuse el, curtenitor, și-și lipi buzele de obrazul lui Pen, un gest îngăduit doar între vechi prieteni.

Preț de un lung moment, Cam îi aruncă o privire încărcată de ură bărbatului blond care îi sărutase soția. Îi venea să-l pocnească, deși îi era cel mai bun prieten încă din anii încărcați de tristețe pe care și-i petrecuseră la Eton. Cam fu uluit să descopere două lucruri. Primul, că în ciuda planurilor lui de a avea o căsnicie firească și liniștită, era la fel de gelos precum taică-său. Al doilea, că înstrăinarea lui de Pen fusese fapt împlinit cu mult mai mult timp înaintea căsătoriei decât crezuse el.

– Bag de seamă că încă mai spui prostioare, îl tachină Pen.

Pentru prima oară în seara aceea, zâmbetul lui Pen părea sincer. Gelozia îl răscoli din nou pe Cam, deși știa că flirtul acela nu însemna nimic și că Richard își iubea soția.

– Aveți perfectă dreptate, spuse, sec, Genevieve Harmsworth. Bine ați venit la Londra, Excelență!

Richard, care încă ținea mâna lui Pen, naiba să-l ia, se întoarse spre femeia blondă și frumoasă cu care se căsătorise în urmă cu șase luni.

– Pen, permite-mi să ți-o prezint pe inteligenta mea soție, Genevieve. Singurul lucru prostesc pe care l-a făcut în viața ei a fost să se mărite cu un idiot ca mine.

– Bună seara, Lady Harmsworth, o salută Pen.

– Falsa ta modestie nu convinge pe nimeni, dragul meu, îi spuse Genevieve soțului ei.

– Încerc să fiu fermecător, îi răspunse el.

Din fericire pentru sănătatea lui, Richard îi eliberă mâna lui Pen.

– Și îți reușește, adăugă, iute, Pen. Lady Harmsworth, sunt o mare admiratoare a muncii dumitale.

Genevieve zâmbi.

– Mulțumesc. Încă mă simt ciudat la Londra. Din fericire, toată lumea e atât de îndrăgostită de soțul meu, încât ciudățeniile mele trec neobservate.

Cam aruncă o privire spre Jonas și Sidonie. Spre stupoarea lui, amândoi păreau supărați. Oare nu le plăcuse Pen? Avu ciudatul

sentiment că nu pe ea o dezaprobau, ci pe vechiul lor prieten, Camden Rothermere.

Cam își lărgi zâmbetul atât de mult, încât probabil că arăta ca o paiață la târg. Însă știa că teatrul pe care îl juca nu îi convingea pe Jonas și Sidonie. Amândoi știau să distingă între prefăcătorie și emoții adevărate.

Richard și Genevieve încă străluceau de fericirea caracteristică celor proaspăt căsătoriți. Se vedea limpede că lucrurile nu stăteau astfel în cazul lui Cam și al lui Pen.

La naiba, n-ar fi trebuit să-și introducă soția într-un cerc atât de intim. Într-o adunare mai mare, fisurile din căsătoria lor ar fi fost mai puțin bătătoare la ochi.

Slavă Domnului că Genevieve se dovedi a fi la curent cu scrierile lui Pen. Ea o trase pe soția lui Cam către un fotoliu și începu s-o întrebe despre niște săpături arheologice de lângă Roma.

Pentru prima oară în seara aceea, Cam simți că putea răsufla în voie. Cel puțin Pen nu se simțea ca o străină acolo. Purtarea lui Genevieve făcea ca Pen să pară mai puțin palida ducesă de Sedgemoor și mai mult femeia plină de viață pe care el o întâlnise în Italia.

– Cam!

Cam își luă ochii de la soția lui și primi paharul de șampanie pe care i-l adusese Jonas. Spera ca expresia feței să nu-i trădeze gândurile, dar avea sumbra presimțire că, de fapt, chiar asta se întâmpla.

– Mulțumesc.

Richard și Sidonie stăteau de vorbă lângă șemineu. Jonas părea să n-aibă nici o grijă. Însă el știa că Sidonie adora și pământul pe care călca soțul ei. Cam se întrebă, cu amar, cum era să simți așa ceva. Apoi își spuse că lipsa iubirii în căsnicia lui era o binecuvântare, nu un blestem. O soție care adora un bărbat ce nu putea să-i răspundă la sentimente era o tovarășă de viață al naibii de stânjenitoare.

După ce se asigură că toți oaspeții aveau ceva de băut, Jonas se întoarse la Cam, care se pregăti să fie luat la întrebări. Jonas putea să fie nespus de dur. Altfel nici n-ar fi putut să supraviețuiască

grozăviilor din copilăria lui. Dar Jonas sorbi din vin, iar apoi spuse, pe un ton neutru:

– Ce păcat că Lydia și Simon n-au putut să vină și ei.

Ca să ocolească orice discuție despre soția lui, Cam se repezi să vorbească despre sora lui, Lydia, și despre soțul ei.

– Medicul a sfătuit-o pe Lydia să nu călătorească nicăieri până la sfârșitul lui iunie. Nu cred că o să vină la Londra în sezonul ăsta.

Oricum, Lydia nu dădea doi bani pe societatea londoneză. Era fericită să trăiască în liniște la țară, la moșia din Devon a lui Simon.

– Ai de gând să-i vizitezi? Presupun că ducesa îi cunoaște pe amândoi.

– Probabil că o să-i vizităm la vară. În copilărie, Pen și Lydia au fost amândouă niște obrăznicături. Deși, sincer vorbind, Pen era de obicei capul răutăților.

Jonas își ascunse repede surpriza. Ducesa reținută care tocmai îi fusese prezentată nu părea deloc pusă pe obrăznicii.

– O să aștepți atât de mult?

Cam strânse din buze.

– Am treabă la Londra.

– Te îngrijorează Leath?

– N-ar trebui? întrebă Cam, blestemându-l în gând pe marchizul cel băgăcios. Face tot ce îi stă în putință ca propunerea mea legislativă să nu fie aprobată de parlament. Pentru mine nu e mare lucru dacă nu trece, dar Elias Thorne și-a pus toate speranțele în ea, ca să restabilească averea familiei.

– Ți-ai făcut un mare dușman din Leath.

– *Amândoi* ne-am făcut un dușman din el, îi răspunse Cam. A avut mereu reputația unui om care respectă legea. Ar fi trebuit să pună chiar el capăt afacerilor ilegale ale unchiului său.

Jonas își păstră pe față rictusul de îngrijorare.

– Mă îndoiesc că simpatia față de unchiul lui îl face să fie atât de pornit împotriva ta. Toată lumea știa că Neville Fairbrother era un nelegiuit.

– Leath ar trebui să fie recunoscător că l-am scăpat de infecția de la el din familie.

Jonas râse sumbru, într-un acces de umor negru.

– Știi la fel de bine ca și mine că Leath vrea să-ți scoată inima din piept pentru că ai făcut totul public. De obicei, nobilii nu-și spală rufele în văzul tuturor.

– Răul făcut de Fairbrother trecea cu mult de marginile unei îngăduințe care să-i facă pe doi gentlemeni să rezolve totul cu o strângere discretă de mână.

– Dar noi nici nu i-am oferit așa ceva lui Leath. Bănuiesc că l-a înfuriat tocmai faptul că, fără să stăm de vorbă cu el, am mers de-a dreptul la autorități.

– Încerci să-mi spui că acea campanie a lui e îndreptățită?

Jonas ridică din umeri.

– Spun, doar, că un scandal atât de mare și atât de strâns legat de un om care și-a petrecut întreaga viață străduindu-se să obțină influență politică i-a făcut omului ăstuia un rău pe măsură. Așa că puternicul marchiz n-o să uite numaidecât întreaga poveste. Și nici n-o să uite de răzbunare.

– Lasă-l pe Leath să facă ce manevre poftește. Nu sunt atât de ușor de doborât.

După cum se aștepta, declarația lui arogantă nu-l impresionă pe Jonas.

– S-ar putea să descoperi că manevrele lui Leath sunt îndreptate mai degrabă spre familia ta, decât spre afacerile tale politice.

Chiar dacă îl cunoștea atât de bine, lui Cam îi era uneori greu să-l priceapă pe Jonas.

– Ce vrei să spui?

– Se vorbește prin oraș că Harry Thorne se ține după sora lui Leath.

– Nu știam că Leath are o soră.

Jonas îi aruncă din nou un zâmbet sardonic.

– Abia a debutat sezonul ăsta. O blondă drăguță, care i-a pus pe jar pe vânătorii de zestre.

Cam nu zâmbi.

– Nu-l văd pe Harry Thorne vânând zestrea cuiva.

– Se zvonește că Harry se crede îndrăgostit. A urmărit-o pe fată peste tot prin Londra, făcându-i ochi dulci.

Cam se simți ușurat. Pentru o clipă, crezuse că Jonas avea să-i dea niște vești cu adevărat îngrijorătoare.

– E tânăr. O să-i treacă.

– Sper să ai dreptate, spuse Jonas fără mare tragere de inimă. Fata îl place și ea, deși Leath i-a promis-o de nevastă lui Desborough.

– Dar Desborough are cel puțin patruzeci de ani! se miră Cam. Nu mi s-a părut că Leath ar fi din soiul celor care se poartă ca niște tirani la ei acasă.

– Scandalul ăsta l-a cam zguduit.

Cam se încruntă.

– E nedrept să fie învinuit Leath pentru un unchi care trebuia spânzurat de ani de zile.

Buzele lui Jonas se strânseră, mânate de o veche amărăciune pe care nici măcar fericirea conjugală de acum nu i-o putuse vindeca.

– Nu-i nevoie să-ți amintesc că, atunci când vine vorba de greșeli, cu cât vinovații sunt de rang mai înalt, cu atât sunt ceilalți mai dornici să dezgroape toate murdăriile, fără să se întrebe dacă e drept sau nu.

Desigur, Cam o știa foarte bine, ca și Jonas și Richard. Toți trei fuseseră stigmatizați ca bastarzi. Și cu toții făcuseră față rușinii cum putuseră mai bine. Jonas era, probabil, cel mai norocos dintre ei. În cele din urmă, legitimitatea lui fusese recunoscută public.

Cam renunțase să mai spere că putea să descurce ițele filiației lui. Cei trei actori implicați în dramă muriseră de multă vreme. Și chiar dacă ei ar mai fi trăit, adevărul ar fi fost cu neputință de aflat.

Cândva Cam își luase inima în dinți și-și întrebase mama cine era cu adevărat tatăl lui. Însă ea îi spusese că nu știa. Deși femeia aceea fusese o mare mincinoasă, Cam înțelesese că ea nu-l mințise de data aceea: chiar nu știa de la care bărbat anume provenea sămânța din care fusese conceput fiul ei.

Jonas continuă:

– Dacă Leath vrea să conducă țara, trebuie ca reputația să-i fie nepătată, chiar dacă nu-i neapărat vorba de el personal. Nelegiuirile lui Neville Fairbrother le-au afectat tot neamul.

Cam își aminti că, la nuntă, Harry ținuse morțiș să stea vorbă cu Pen. Să fi fost vorba despre tânăra Fairbrother? Necazurile lui legate de Leath erau deja destul de mari. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Pen să-i încurajeze pe cei doi tineri zăpăciți să se joace de-a Romeo și Julieta.

Capitolul 25

Harry se sprijini de peretele din spate al sălii de bal de la Oldhaven House și cercetă mulțimea. Îl năpădiseră amintirile, pentru că se întorsese în locul în care o cunoscuse pe Sophie. De când plecase în Northumberland, ea reușise să-i trimită trei scrisori, și în fiecare dintre ele îi promisese să-l iubească veșnic. Toate acele epistole se găseau în buzunarul aflat cel mai aproape de inima lui.

Sala în care se ținea concertul era plină până la refuz. Deși faimoasa soprană olandeză și tenorul italian aproape că-și dăduseră duhul cântând, principalul punct de atracție al serii rămăsese noua ducesă de Sedgemoor.

Chiar soră-sa, Penelope, care ședea în primul rând, mai nemișcată decât o statuie.

Lui Harry îi ajunseseră la ureche câteva comentarii, înainte ca cei care le făcuseră să-și dea seama că fratele ducesei era prin preajmă. Lucru de mirare, cei mai mulți dintre oameni fuseseră de acord cu acea uniune, ce-i drept – scrâșnind din dinți și plini de ciudă. Fără să uite să adauge și mici răutăți, bineînțeles. Faptul că sora lui fusese ridicată la un rang atât de înalt n-avea cum să fie primit fără invidie.

Pe când Harry avea șaisprezece ani, el și Peter se întâlniseră cu Pen la Roma. Harry își aminti de femeia de atunci: independentă și admirată de toată lumea pentru frumusețea și inteligența ei.

Chiar și un adolescent aiurit ca Harry își dăduse seama că bărbații erau nebuni după ea, dar, în chip ciudat, Penelope părea să nu bage de seamă.

Ca mai toată lumea, Harry auzise zvonuri despre legăturile ei amoroase. Cele câteva aventuri pe care Pen, potrivit zvonurilor, le avusese cu niște domni faimoși din Europa, puteau cu greu să fie socotite o pată pe blazonul plin deja de noroi al neamului Thorne. Dar Harry se întrebase, uneori, cum de fata aceea pe care o întâlnise în Italia păruse a fi atât de inocentă. El o socotise întotdeauna soiul de femeie care iubea doar o dată în viață. Oare era îndrăgostită de soțul ei? La nuntă nu păruse să strălucească de fericire.

Dar pe atunci tocmai ce supraviețuise unui naufragiu, unde mai pui că purtase și o rochie croită după moda din urmă cu douăzeci de ani.

Căsătoria aceea fusese o surpriză pentru Harry. Oricât de tare ar fi împins-o Lady Wilmott pe Pen către moștenitorul Sedgemoor, Cam fusese mereu liber să-și aleagă o soție care să-i satisfacă aroganța. O femeie ca Marianne Seaton, care stătea la câteva rânduri în spatele ducilor de Sedgemoor.

În seara aceea, oamenii veniseră pregătiți nu numai s-o disprețuiască pe ducesa neconvențională aleasă de Cam, ci și să se bucure de dezamăgirea lui Lady Marianne, care pierduse o asemenea partidă. Dar, spre deziluzia cutrelor din societate, amândouă doamnele se purtaseră perfect. În cazul surorii lui, chiar din cale afară de perfect. Pen arăta ca o lumânare stinsă, în ciuda accesoriilor scumpe și a diamantelor cu care era împodobită. Ceea ce îi spori lui Harry bănuiala că viața ei alături de Rothermere nu era doar lapte și miere.

La naiba, Pen merita lapte și miere. Harry era în stare să-l ucidă pe Cam, dacă acesta îi făcea vreun rău surorii lui.

Cuplul Hillbrook stătea lângă Pen. De cealaltă parte a lui Cam se aflau arbitrul eleganței, Richard Harmsworth, și minunata lui soție. Dacă lucrurile luau o turnură neplăcută, Pen avea în jurul ei apărători puternici. Harry aproape că se uită cu milă la cumnatul lui. Până când ochii îi căzură din nou pe chipul lui Pen.

În clipa aceea, arăta ca și cum...

Se străduí să găsească o descriere care să nu fie îngrozitor de tristă. Dar singurul cuvânt care îi venea în minte era „hăituită".

Privirea lui Harry se mută la Cam, așezat lângă ea, plin de obișnuita lui aroganță care era atât de greu de suportat. Harry avea impresia că, dacă ar fi atins cu un brici de ras pielea aristocrată a ducelui, ar fi curs apă înghețată din el.

– Ce naiba te macină, Harry? îl întrebă Elias, care stătea de lângă el. Arăți de parcă ai fi gata să împuști pe cineva. Sau să te împuști pe tine.

Harry se sili să zâmbească.

– Aș împușca-o pe blestemata asta de soprană.

Elias, cel mai înclinat către muzică dintre frații Thorne, îl privi pe Harry cu dispreț.

– Ai fost mereu afon. Ar fi o pierdere de timp să încerc să-ți explic de ce experiența pe care am trăit-o ascultând-o pe soprană a fost transcendentală.

– Transcendentală?! exclamă Harry, sfidător. O, Doamne, nu mai e mult până să te apuci să scrii poezii. Byron știe că are concurență?

Harry nu știa ce-l apucase de ajunsese să se certe cu fratele lui. Elias nu făcuse nimic rău, afară de faptul că, indiscutabil, el nu era Peter. Iar dacă s-ar fi supărat pe cineva, acela ar fi trebuit să fie Peter, care fusese atât de îngrozitor de nepăsător cu propria viață.

Iar răutățile spuse de Harry nu-l afectau prea tare pe Elias.

– Ești doar un țânc ignorant. Byron a murit acum patru ani. Ai fi știut asta dacă nu erai atât de ocupat să joci tot timpul rolul tâmpitului în societate.

Însă Elias nu cunoștea viața din ultimul timp a fratelui său mai mic. După ce plecase Sophie, Harry nu-și mai arătase fața decât la evenimente respectabile, deși știa că o asemenea schimbare în purtarea lui n-avea să-l înduplece pe Leath. De fapt, probabil că Leath și-l scosese pe Harry din gând mai repede decât îl scosese din locuința lui luxoasă. Dar, pe moment, nu putea să facă nimic mai mult pentru cauza lui decât să se poarte cât putea de respectabil.

– Băieți! le strigă Pen, apropiindu-se de ei. Încetați!

Adâncit în gânduri, Harry pierduse sfârșitul concertului și nu băgase de seamă că încăperea se golise.

– Acum, că ești ducesă, ți se pare că poți să le dai ordine tuturor, îi spuse Elias, sec.

Harry se zburli înainte să apuce să vadă expresia amuzată de pe fața lui Elias. Pen zâmbea, deși fără strălucirea pe care Harry își amintea că o văzuse la ea pe când se aflau la Roma.

– Nu mă port astfel decât atunci când mă faceți să risc să-mi compromit reputația de ducesă, le răspunse ea fără pic de afectare, în timp ce Cam i se alătura. Am auzit că săptămâna asta o să-ți ții discursul de debut la Cameră.

Elias încuviință cu o înclinare din cap.

– O să fii acolo, în galerie, ca să mă sprijini?

Pentru că o urmărea cu atenție, Harry văzu cum Pen îi aruncă o ocheadă iute lui Cam, ca și cum nu știa dacă trebuia să-i ceară sau nu permisiunea. Nemulțumirea lui Harry față de cumnatul lui crescu. Naiba să-l ia dacă o hărțuia pe Pen!

– Eu sper să vină să ne vadă pe amândoi în acțiune, răspunse Cam.

Apoi își strecură mâna în jurul brațului lui Pen. Aceasta tresări, ca și cum atingerea soțului ei i-ar fi fost străină. Sau poate că acea atingere nu era bine-venită?

„O, Pen, în ce naiba te-ai băgat?" se întrebă Harry.

Cam îi strânse brațul lui Pen, iar apoi îi dădu drumul și începu să discute cu Elias despre debutul parlamentar al acestuia. Cei doi o luară agale spre ușă. Era prilejul pe care îl aștepta Harry.

Înainte să apuce să deschidă gura, Pen îl străfulgeră cu privirea.

– Ce naiba faci?

– Ce fac? repetă el întrebarea, în timp ce roșeața vinovăției i se ridica în obraji. Nu știu despre ce vorbești.

– Ba știi foarte bine, îi spuse ea încrucișându-și brațele, în timp ce îl privea cu o severitate care îl făcea să se simtă ca pe vremea când avea șase ani. Te uitai la Cam de parcă ai fi vrut să-l otrăvești.

– Otrava e arma femeilor, îi răspunse Harry cu un umor neconvingător.

– L-ai plăcut mereu.

– La fel și tu, replică Harry.

– Și încă îl plac! Părea surprinsă și, dacă Harry nu se înșela, stânjenită de discuție. E un om bun, adăugă ea.

Harry pufni. În urmă cu cinci minute, ardea de dorința de a-i sparge nasul ducelui. Însă în acel moment nu mai era chiar atât de sigur că își dorea să facă asta.

– E un om bun, Harry, repetă Pen cu hotărâre. Și nu accept nici o discordie în familie, și nici să devin subiect de bârfe. S-a bârfit destul despre familiile Thorne și Rothermere. Așa că trebuie să te aduni și să faci în societate o figură mai bună decât până acum. Și repede. Oamenii văd!

– Pen! exclamă el îmbrățișând-o strâns, fiindcă o recunoștea în ea, în sfârșit, pe femeia deschisă din amintirile lui. Mă bucur că te-ai întors.

Ea se zbătu ca să se elibereze, iar apoi își netezi coafura.

– Ești cam nebun!

Harry se gândi că Pen n-avea decât să-l numească nebun de mii de ori, atât timp cât nu mai avea aerul acela de tristețe.

– Nebunia e o trăsătură de familie la noi.

– Ha, ha, îi răspunse ea.

Amuzamentul ei îl încântă pe Harry precum delecta o vioară urechile lui Elias.

– Acum, dacă te-ai adunat și te porți ca un gentleman, nu ca un urs, haide să mergem, să-l găsim pe soțul meu și să ne luăm rămas-bun.

Însă în seara aceea Harry avea și altceva pe suflet în afară de starea căsniciei surorii lui.

– Stai!

Ea se opri, nerăbdătoare.

– Ce e?

– Te-ai gândit la ce am vorbit?

– Nu.

Veni rândul lui Harry să se înfurie.

– E important!

– Harry, ești atât de tânăr...

– N-o să mă răzgândesc, îi spuse el, hotărât.

În clipa aceea Harry văzu, după expresia de pe fața lui Pen, că ea tocmai își dăduse seama că atracția lui față de Sophie nu era una trecătoare. Pen oftă.

– Leath n-o să te lase să te apropii de sora lui. N-o să te alegi decât cu inima frântă.

– Nu-mi pasă. O iubesc, spuse el cu încăpățânare. Vreau să mă ajuți s-o văd pe Sophie. Lui Leath n-o să-i treacă prin minte să te urmărească pe tine. Poți să fii cea care ne ajută să ținem legătura.

– Ca o netrebnică.

– Nu, ca o soră iubitoare.

Pen părea hăituită.

– Sophie s-a întors?

– Se întoarce săptămâna viitoare. Mătușa ei merge la Edinburgh pentru niște prelegeri, iar Leath vrea s-o aibă pe Sophie sub ochii lui.

– Credeam că n-ați mai putut să țineți legătura.

El ridică din umeri.

– Acolo unde există voință, există și o cale de rezolvare.

– Ești nesăbuit.

– Bărbații fricoși n-au cum să câștige inimile femeilor.

– Dacă nu ești atent, nesăbuința ta o să ne vâre în scandal până peste urechi. Iar Cam nu merită așa ceva. Și dacă tu crezi că Leath

n-o să se înfurie pe mine pentru că am dat o mână de ajutor acestui flirt interzis, ești bătut în cap.

Fălcile lui Harry se încleștară.

– Ți-am înțeles argumentele. Dacă m-aș sili un pic, chiar aș putea să fiu de acord cu unele dintre ele, la un moment dat.

Ea păru ușurată.

– Atunci, oprește-te înainte ca vreunul dintre cei amestecați în povestea asta să aibă de suferit.

– Niciodată, îi răspunse Harry cu hotărâre. Nimic n-o să mă convingă că lui Sophie o să-i fie mai bine dacă se mărită cu un bărbat care n-o iubește. Cu unul pe care nici ea nu-l iubește.

– Presupun că se consideră îndrăgostită de tine. Să zicem că te cred atunci când spui că o iubești cu adevărat. Dar ea e foarte tânără.

– Sophie știe foarte bine ce simte. Dacă ne gândim la câte piedici există în calea dragostei noastre, i-ar fi mai ușor dacă ar renunța la mine.

– Poate că s-a lăsat dusă de val. Întâlnirile secrete și drama cu familia care se opune pot să amețească ușor o fată atât de tânără.

– Nu-i așa, îi răspunse Harry, neclintit. Sophie mă iubește. O să ne căsătorim.

Pen oftă din nou.

– Peste cadavrul lui Leath. Nu-l cunosc, dar din câte am auzit despre el, nu cred că o să cedeze. Dacă a hotărât că nu ești soțul potrivit pentru sora lui, n-o să-ți dea niciodată voie să te căsătorești cu ea.

– Atunci o s-o facem fără încuviințarea lui, spuse Harry, tăios, ceea ce îl făcu pe un servitor, care stivuia scaune în cealaltă parte a încăperii goale, să se uite spre ei.

Pen păru șocată.

– Harry, o să ne distrugi pe toți.

El răsuflă adânc și-și coborî vocea.

– Tot ce vreau în momentul ăsta e o șansă s-o văd pe Sophie. Ai cuvântul meu de onoare că intențiile îmi sunt onorabile. N-o să-i dai o mână de ajutor unui ticălos, te asigur.

Pen căzu pe gânduri. Se petrecea ceva în spatele ochilor ei, dar lui Harry îi era greu să ghicească ce anume. După o lungă întârziere care îl ținu cu nervii întinși, Pen își înclină capul în semn de încuviințare, spre ușurarea lui Harry.

– Bine. Pentru moment, ai sprijinul meu. Și ferească Sfântu' să se afle.

– Ce voia Harry? o întrebă Cam după ce se urcară în trăsură, departe de urechile curioșilor.

Pen îi aruncă o ocheadă plină de neliniște. Bineînțeles că un gentleman perfect precum Camden Rothermere ședea în trăsură așezat cu spatele la cai. Doamne ferește să ignore eticheta și să stea lângă ea!

– Ei bine?

Pen se bucură că lămpile din trăsură nu fuseseră aprinse pentru scurta călătorie până la reședința Rothermere. Cam își dădea seama întotdeauna dacă ea îl mințea.

– Ce ton superior ai! îi răspunse, dornică să se sustragă de la răspunsul așteptat de el.

Ochii lui Pen se obișnuiseră cu întunericul îndeajuns de mult încât să poată să-l zărească pe Cam încrucișându-și brațele peste pieptul puternic. Ea n-avea nevoie să-i vadă expresia ca să știe că era implacabilă.

– Răspunde-mi, te rog, îi ceru el.

– De ce crezi că voia neapărat ceva? La urma urmei, nu ne-am văzut de atâția ani.

– Dacă nu voia nimic, mi-ai fi spus.

La naiba, avea și el dreptate. Pen își aminti că promisese să fie o soție supusă. Totuși, nu putea să-și trădeze fratele.

– Cam, ce crezi tu că mi-a spus?

El își întinse picioarele lungi în spațiul dintre scaune. Arăta magnific în seara aceea. Înalt și distins, era un bărbat superb, chiar și pus alături de spectaculosul Richard Harmsworth. Pen se luptase cu disperare să-și ascundă admirația. Dar avea sentimentul că, din nefericire, se străduise prea mult, astfel încât le lăsase prietenilor lui Cam impresia că nu dădea doi bani pe el.

Genevieve fusese prietenoasă, iar Richard se purta întotdeauna deosebit de frumos. Cât despre Sidonie și Jonas Merrick, se vedea limpede că ei credeau că ducele făcuse o greșeală căsătorindu-se cu ea.

Pen își spuse din nou, plină de hotărâre, că orice, chiar și o primire rece din partea prietenilor lui Cam, era un lucru mai bun

decât situația în care ea și-ar fi dezvăluit secretul. Cum ar mai fi râs lumea de ducesa ciudată care nu era în stare să-și ascundă adorația față de soțul ei indiferent! Mai rău decât atât, lui Cam i-ar fi fost milă de ea.

– În seara asta mi-a ajuns la urechi un zvon îngrijorător, cum că Harry ar fi pus ochii pe sora lui Leath, îi spuse Cam.

– Nu-l cunosc pe Leath și n-o cunosc nici pe sora lui, îi răspunse ea, cu sinceritate.

Ca să-și ascundă mâinile care îi tremurau, Pen și le strecură sub pelerina de catifea.

– Leath e pornit împotriva mea, îi aminti Cam.

– Cu siguranță că n-are ce mare rău să-ți facă, fu ea de părere.

– Ba are. Cu siguranță că are. Sprijinul politic pe care îl aveam pentru o serie de proiecte pe care le-am inițiat a ajuns spre zero, inclusiv cel pentru planul unui canal de navigație, plan în care a investit și Elias. Am lână și cărbune în Derbyshire și o fabrică din Manchester. Mi-aș dori foarte mult să le pot lega mulțumită canalului, nu doar pentru propria mea prosperitate, ci și pentru cea a oamenilor din Fentonwyck.

– Dar tu ești ducele de Sedgemoor.

– Iar Leath și-a petrecut toată viața construind influență politică, în timp ce eu am fost departe de țară în ultimele luni.

Ea încercă să-și ascundă sentimentul de vinovăție. Cam își neglijase interesele pentru că umblase după ea.

– Dar acum te-ai întors. O să rezolvi problema.

– Să rezolv problema înseamnă să încerc să-l mai îmbunez pe Leath, îi răspunse Cam. Iar planurile fratelui tău de a-i seduce sora nu mă ajută.

– Firește că nu, spuse Pen, păstrându-și tonul calm. Însă eu n-am nici o putere asupra lui Harry.

– Numai să nu-i încurajezi iluziile în privința fetei ăsteia.

– Cuiva la care țin n-aș încerca niciodată să-i laud bucuriile căsniciei, spuse ea cu amărăciune.

Se lăsă o tăcere grea.

Pen încercă să-l vadă pe Cam prin întunericul din trăsură. Vocea ei tremura de remușcare.

– Cam, îmi pare rău.

Lumina de pe strada pe care treceau dezvălui expresia feței lui Cam. Părea devastat. În clipa aceea, Pen se urî pentru ceea ce spusese.

Se urî și mai mult atunci când el o luă de mână și o scrută, plin de îngrijorare.

– Pen, îmi pare atât de rău că ești nefericită. Spune-mi ce pot să fac.

„Iubește-mă."

Ea își înghiți acel răspuns și râse neconvingător. Cu siguranță că ajunseseră aproape de Rothermere House. Odată intrată în reședință, Pen avea de gând să se retragă puțin, ca să se adune.

– Îmi pare rău, Excelență, spuse ea în timp ce își elibera mâna. Am vorbit ca o mahalagioaică. Sper să mă ierți. A fost o seară grea.

Cam dădu din mână în semn de nerăbdare. Răceala căsniciei lor îl apăsa și pe el, chiar dacă nu trăia împovărat de o pasiune cu neputință de mărturisit.

– La naiba, Pen, încetează!

– Nu înțeleg, îi răspunse ea pe un ton searbăd, retrăgându-se și înfășurându-se strâns în pelerină.

– Pentru numele Domnului...

Spre ușurarea lui Pen, trăsura se opri în Grosvenor Square.

– Am ajuns.

– Am ajuns *acasă*! izbucni el. Să nu-ți închipui că discuția s-a încheiat.

Cei mai mulți bărbați n-ar fi băgat de seamă că ea nu folosea termenul de „acasă" pentru nici una dintre proprietățile Rothermere. Pen blestemă, în gând, spiritul de observație al lui Cam. Însă nu se simțea acasă în nici una dintre locuințele lui, ci i se părea că era doar o intrusă în mijlocul tuturor acelor splendori apăsătoare.

Se agăță din nou de scuza clasică:

– Sunt obosită...

– Sunt convins că ești! îi răspunse el. Și eu sunt sătul să fiu numit „Excelență" și să fiu tratat ca un paria. M-am săturat să te văd ferindu-te de mine de parcă te temi că o să te lovesc dacă spui ceva care să arate că ai o urmă de temperament.

– Nu cred că..., începu ea cu aprindere, înainte să-și dea seama că o ceartă avea să le spulbere fragilul armistițiu.

Portiera se deschise. Pen își luă repede poșeta și ieși din trăsură, lăsându-l pe Cam să fumege în urma ei. În obișnuita-i manieră demnă.

Cam privi cu acreală cum frumoasa lui soție intra în impunătoarea casă londoneză. Se simțea ca un ticălos pentru că se luase la harță cu ea. Nimic din tot ceea ce se întâmpla nu putea să fie ușor pentru Penelope.

Dar nici lui nu-i era ușor. De când o descoperise în Alpi, Penelope Thorne dăduse dovadă de o nemaipomenită și, fără îndoială, supărătoare capacitate de a-i stârni emoțiile.

Cam petrecuse săptămâni întregi arzând de dorință. Ca un prost, își închipuise că, dacă își potolea foamea fizică, totul avea să revină pe făgașul obișnuit. Însă el o dorea pe Pen chiar mai mult decât înainte. Cumva, simplul fapt că își dorea fizic soția – un lucru bun, desigur – devenise un nod în laturile deja complicate cu care Pen îl legase în afara dormitorului.

Intrase într-o încurcătură tare afurisită.

Iar acum se uita după nevastă-sa ca un lunatic. Mai rău decât atât, o făcea în văzul servitorilor. Coborând din trăsură, surprinsese privirea lui Thomas, valetul. Expresia lui placidă ascundea, probabil, multe speculații.

Abătut, Cam intră în casă. Deși ieșirea lor în lume fusese un succes. Societatea părea dispusă să aștepte ca să vadă dacă Pen urma să se lepede de apucăturile ei excentrice. Până și cei mai încuiați dintre cei pe care îi întâlniseră la serată îi admiraseră manierele lui Pen. Prietenii lui se adunaseră în jurul ei. Existau speranțe ca, pe viitor, numele de Thorne să nu mai fie asociat cu ideea de scandal. Elias fusese întotdeauna cel mai cumpănit din familie, iar purtarea lui din seara aceea fusese lăudabilă. Harry rămăsese imprevizibil, ca de obicei, dar, chiar și așa, seara fusese un succes.

Și atunci de ce se simțea Cam ca și cum tocmai îi murise câinele?

Se opri în vestibul, sub privirea rece a vechilor statui romane de marmură. De când se căsătorise, își luase obiceiul să bea un coniac în bibliotecă, iar apoi să se schimbe de haine înainte să-și caute soția.

Thomas deschise ușa bibliotecii. Cam rătăci cu privirea prin încăperea vastă, mobilată și decorată după gustul unui bărbat, în timp ce mintea lui depăna, fir cu fir, cearta – sau acel început de ceartă pe care îl avusese cu Pen înainte să ajungă acasă. Era limpede că, spre mâhnirea lui, Pen își regreta sinceritatea. Cândva, el crezuse că aveau să-și împărtășească totul. Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Pen era la etaj, pregătindu-se pentru culcare, chiar dacă știa că în mai puțin de o oră, așa cum se întâmpla în fiecare noapte, cămașa ei avea să ajungă pe podea. Acum camerista îi peria părul strălucitor, după care avea să-i pregătească patul, iar Pen urma să se întindă în el și să-și aștepte soțul. După ce trecuseră peste amărăciunea pricinuită de noaptea dezastruoasă a nunții, Cam crezuse că lui Pen îi plăceau întâlnirile lor. Însă vorbele pline de amărăciune – cu privire la bucuriile căsniciei – pe care ea tocmai le rostise, îl făceau să se îndoiască de prețuirea ei față de acele bucurii.

La naiba, dacă Pen făcea totul din obligație?

O furie bolnavă îl cuprinse. Nu împotriva lui Pen, ci împotriva lui. Nu putea să îndure gândul că, pentru ea, el ar fi fost doar o obligație.

Clătină din cap către Thomas și începu să urce scările din două în două trepte, spre dormitorul soției lui. Pentru o clipă, în trăsură, Pen fusese sinceră. Apoi îi păruse rău de asta și dăduse înapoi. Iar Cam nu putea să accepte așa ceva.

În seara aceea n-avea s-o lase să se pregătească așa cum o cetate se pregătește să facă față unui asediu. În seara aceea avea să pornească un atac-surpriză, ca să vadă ce se ascundea în spatele zidurilor cetății.

Capitolul 26

Pen stătea la măsuța de toaletă, iar camerista îi pieptăna părul. Însă asta nu mai avea obișnuitul efect liniștitor asupra lui Pen. O durere de cap îi bubuia în tâmple, iar privirea pe care o vedea în

oglindă era cea a unei femei învinse. Trecuseră doar trei săptămâni de când se căsătorise, însă ea se simțea ca și cum s-ar fi scurs douăzeci de ani. Ar fi fost un miracol să reziste până la Crăciun.

Amintirile tulburătoare ale serii o înconjurau precum niște câini care mârâiau. Disperarea palpabilă a lui Harry. Îngrijorarea politicos ascunsă a lui Hillbrook. Curiozitatea avidă a fiecărei fețe din publicul de la concert. Cearta otrăvită cu Cam. Obișnuitul gol pe care ea îl simțea în suflet.

Ușa se deschise și se lovi de perete, un gest absolut străin de felul de a fi al lui Cam. Pen tresări, iar peria lui Jane i se încurcă în păr.

– Au!

– Iertare, Excelență, se bâlbâi Jane către Pen, iar apoi îi făcu o reverență lui Cam. Excelența Voastră...

Expresia lui Cam, pe care Pen o vedea în oglindă, nu era deloc liniștitoare. Totuși, Pen spuse, cu un calm lăudabil:

– Poți să pleci, Jane. Mă descurc singură de aici încolo.

– Desigur, Excelență.

Cam abia dacă îi aruncă fetei o privire atunci când aceasta trecu pe lângă el. Toată atenția lui era îndreptată către Pen.

Speriată și năpădită de emoții nedeslușite, ea trânti, cu zgomot, peria pe masă.

– Nu e nevoie să îngrozești personalul, Excelență.

Cu fălcile încleștate, Cam închise ușa. Făcu asta cu grijă, ceea ce lui Pen i se păru mai îngrijorător decât un gest care să arate că el și-ar fi pierdut cumpătul. Ea își aminti de vremurile în care nu-l crezuse în stare să-și piardă cumpătul pentru nimic în lume.

– Dacă îmi mai zici o singură dată „Excelență", o să aranjez ca Harry să fie răpit de o bandă de criminali și trimis într-o mlaștină plină de țânțari, din Panama!

Nu suna deloc a glumă.

– Încerc să fiu o ducesă așa cum scrie la carte.

Ca să se potrivească imaginii pe care o avea Cam despre soția ideală, Pen avusese maniere impecabile în seara aceea, zâmbise ca o tâmpită și păstrase pentru ea orice părere care ar fi putut să dea naștere la critici. Mai rău decât atât, îmbrăcase, pentru debutul ei în societatea londoneză, o rochie pe care n-ar fi pus-o nici pe o sperietoare de ciori.

Toată lumea păruse încântată. Toată lumea, cu excepția lui Cam. Era limpede că omul avea pretenții cu neputință de satisfăcut.

– O adevărată ducesă îi face pe plac soțului ei.

Cândva, Pen ar fi tratat acel comentariu arogant cu disprețul pe care îl merita. Însă gândise astfel înainte să știe că el o luase de soție în ciuda reputației îndoielnice pe care ea o avea.

– Îmi pare rău că nu sunt gata, spuse ea, ridicându-se. Ai nevoie de ajutor ca să te dezbraci?

Cam se încruntă, apoi se sprijini de tocul ușii și-și încrucișă brațele.

– Am nevoie să vorbești cu mine, îi răspunse el pe un ton în care nu se simțea nici o dorință de ceartă.

– Să vorbesc? îl întrebă ea, mirată.

Timp de trei săptămâni, Cam venise în camera ei mânat doar de pasiune. Răsuflarea lui sacadată și culoarea pomeților viguroși îi arătau lui Pen că el o dorea și în acel moment. Și totuși, voia să... vorbească?

– Da, vreau să vorbești.

Ea se întoarse cu spatele la măsuța de toaletă și-și sprijini palmele de marginea de mahon lustruit.

– Despre ce naiba să vorbim?

Sprânceana lui se ridică, dându-i acea expresie superioară, care o făcea întotdeauna să-și dorească să-l pocnească. Sau, cel puțin, voise asta înainte să jure că avea să fie o soție așa cum trebuia.

– Nu știu, îi răspunse el, sarcastic. Despre ce ar putea să vorbească doi oameni legați pe viață, nici unul dintre ei neavând habar despre ceea ce gândește celălalt? Poate că am putea să discutăm despre vreme.

– Nu-i nevoie să fii nepoliticos.

– Ba eu cred că e nevoie.

Cam începu să vină spre ea. Dar, spre ușurarea lui Pen, el se opri la o oarecare distanță. Însă privirea lui cercetătoare tot o înfiora. Ea învățase să-și ascundă emoțiile în pat, iar, în timpul zilei, să se țină departe de el. Ceea ce făcea el acum însemna o schimbare tulburătoare în obiceiurile lor.

– Dar tu nu ești niciodată nepoliticos, îi spuse ea, disperată. Ești un model de bună-creștere.

El se încruntă.

– Dar n-am crezut niciodată că tu ești.

– O să mă străduiesc mai mult, promise ea, cu privirea ațintită la pe papucii roz, brodați, care i se zăreau de sub cămașa de noapte albă și amplă.

Cam nu-i răspunse, ci înaintă până când ea îi văzu vârfurile pantofilor negri.

– Pen, nu trebuie să te schimbi în felul ăsta, îi șopti el.

Peticul de podea la care se uita Pen căpătă, dintr-odată, margini neclare. Ea clipi ca să-și limpezească vederea, iar apoi murmură:

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Însă eu vreau, îi răspunse el, gânditor. Nu cu mult timp în urmă, m-ai fi trimis la naiba dacă îndrăzneam să-ți spun tâmpenia aia cum că trebuie să-mi faci pe plac.

– Pe atunci nu eram căsătoriți, îi răspunse ea cu tristețe.

Părerea de rău din oftatul lui îi zdrobi inima.

– Pen, uită-te la mine!

– Prefer să nu mă uit.

– Știi ce am admirat întotdeauna la tine?

Tandrețea neașteptată din tonul lui o învălui, mai moale și mai minunată decât o pelerină de catifea.

Pen se încordă. Cum își mai dorea să-l vadă plecând! Ori s-o arunce în pat și să intre în ea de-a dreptul. Ori să țipe la ea.

– Nu pot să-mi dau seama.

Cam râse, păstrând acea notă afectuoasă ce îi amintea lui Pen că el era singurul bărbat pe care îl iubise vreodată. Dar acum, când se afla lângă ea, i se părea a fi un vierme într-un măr, care o distrugea încetul cu încetul, pe dinăuntru.

– Ei bine, e vorba de faptul că îți lipsesc cu desăvârșire ifosele.

În cele din urmă, curiozitatea o sili să-l întrebe:

– Asta admiri?

– Și asta. Dar nu e ceea ce admir cel mai mult la tine.

Ea răsuflă adânc. Cam era atât de aproape, încât îi simțea mirosul de săpun cu aromă de santal.

– Îmi spui?

– Nu, dacă nu te uiți la mine.

Lui Pen i se strânsese gâtlejul atât de tare, încât o durea să înghită.

– Nu pot să îndur dezamăgirea pe care o văd în ochii tăi, spuse ea cu un firicel de voce.

– O, Pen...

Cam o prinse de bărbie, iar ea tresări.

– Am transformat căsătoria asta într-un dezastru.

– Nu tu, eu, zise Cam. Ne-am grăbit să ne căsătorim.

Pen încercă să se dea înapoi, dar se lovi de măsuța de toaletă.

– N-am avut de ales, fu ea de părere. Mai bine spus, *tu* n-ai avut de ales.

De data asta, oftatul lui ascundea și o urmă de nemulțumire.

– Doamne, femeie! Nu-mi spune că te simți vinovată!

Cam nu mai părea gata s-o îmbrățișeze, așa că Pen îl lăsă să-i ridice fața spre el. Apoi își dori să n-o fi făcut. Și s-o fi luat la fugă în clipa în care el intrase în dormitor.

Cam o privea de parcă ea ar fi fost singura lui grijă pe lumea asta, de parcă fericirea ei ar fi însemnat mai mult pentru el decât următoarea lui răsuflare.

Cam se prefăcea, își spuse ea, stăruitor, în gând. Dar cum putea să își păstreze judecată limpede în clipa în care bărbatul pe care îl adora o privea cu atât interes? Cuprinsă de ardoare, își linse buzele, băgând de seamă că privirii lui nu-i scăpase acel gest care o dădea de gol.

– Nu mi-am dat seama ce preț ai plătit ca să te căsătorești cu mine, ca să mă salvezi de la scandal, până în clipa în care mi-ai povestit despre bârfele spuse pe socoteala mea. Iar atunci a fost prea târziu. Pentru că eram deja căsătoriți.

O umbră de amărăciune străbătu ochii verzi ai lui Cam.

– Toate escapadele tale au fost nevinovate. Nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

Ea își îndreptă umerii și îi spuse în față crudul adevăr:

– După ce ți-ai închinat viața restabilirii bunului renume al familiei tale, ai luat de soție o femeie cu un trecut îndoielnic și cu apucături excentrice.

Fața lui Cam se lumină, ca și cum începea, în sfârșit, să înțeleagă.

– Așadar, încerci să devii ducesa ideală, spuse el accentuând sarcastic vorbele „ducesa ideală". Și faci asta spunându-mi „Excelență" și purtându-te atât de liniștit încât să văd, pur și simplu, prin tine.

– Nu vreau să mai provoc și alte pagube. Din păcate, nu pot să fac nimic în legătură cu faptul că provin din familia Thorne sau că

nu sunt femeia cu care ți-ai dorit să te căsătorești. Însă măcar pot să încerc să-ți fac cinste.

Buzele lui Cam se strânseră de supărare.

– Dar îmi faci cinste.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Mda, cum să nu.

El o prinse de umeri.

– Pen, tu ești femeia cu care am vrut să mă căsătoresc.

Era deja prea mult pentru ea. Râse amar.

– Cam, ești un adevărat gentleman, dar n-are rost să minți.

– Ești singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie. Și am făcut-o de două ori! Ce altă dovadă mai vrei?

Strânsoarea lui Cam se înteți, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva el avea de gând s-o scuture. Pentru că așa părea, după expresia de pe fața lui.

– Cum poate o femeie atât de inteligentă să fie, în același timp, atât de prostănacă?

Ea îl înfruntă cu privirea.

– Cum poate un bărbat atât de inteligent să se aștepte ca o femeie cu un dram de minte să creadă o asemenea minciună? Știm amândoi că îți dăruiseși inima lui Marianne Seaton.

Fălcile lui strânse păreau să-i respingă acuzația.

– Cu greu s-ar putea spune „inima".

Cam o prevenea în chip subtil să nu se aventureze, în ceea ce îi privea, pe tărâmul sentimentalismelor. Însă el fusese cel care ținuse morțiș să aibă acea conversație neplăcută și lămuritoare. N-avea decât să suporte consecințele.

– Ea a fost alegerea ta.

El ridică din umeri, de parcă asta n-ar fi avut nici o însemnătate.

– Părea o soție potrivită.

– Iar eu nu sunt!

– De fapt, să știi că îți sunt mai mult decât recunoscător că te-ai căsătorit cu mine.

– Nu pot să-mi imaginez de ce.

El își trecu, nerăbdător, mâna prin păr.

– Un gentleman nu trebuie să spună asemenea lucruri, dar recunosc că, oricât de mult o admir pe Lady Marianne, viața alături de ea ar fi putut să fie lipsită de... sare și piper.

Pen îi aruncă o privire mohorâtă.

– Sarea și piperul pot să devină stânjenitoare.

– Și pot să-l facă pe un om să se bucure că trăiește. Să aștepte cu nerăbdare să se trezească în fiecare dimineață. Și să meargă la culcare în fiecare seară.

Ea se înroși.

– Atracția fizică dintre noi o să dispară la un moment dat.

El se încruntă.

– Pe zi ce trece, te doresc mai mult.

„Ai grijă, Pen. Dacă te încrezi prea mult în vorbele lui, o să-ți frângă inima din nou."

– Suntem abia la început, îi răspunse ea cu acreală. O să te plictisești de farmecele mele.

– Te uiți la mine.

Ea se încruntă, pentru că nu pricepea de ce schimbase el vorba dintr-odată.

– Așa, și?

– Am promis ca, atunci când o s-o faci, să-ți spun și ce admir cel mai mult la tine.

– Să înțeleg, deci, că cel mai mult îți place că te atrag fizic, îi spuse ea încercând să pară nemulțumită, pe când adevărul gol-goluț era că dorința lui o umplea de o bucurie nemăsurată.

– Ei bine, nu văd nici un rău în asta. Pari hotărâtă să vezi numai dezavantajele căsniciei noastre. După trei săptămâni, aș spune că părțile bune sunt cu mult mai multe. Chiar și dacă tu te porți de parcă ai fi un școlar care e în vacanță, dar pe care ploaia îl silește să stea în casă.

– Nu m-am purtat chiar atât de rău, îi răspunse ea, înțepată.

– Ba da, însă am să te vindec de asta chiar acum.

Oare cum putea să-l iubească și, în același timp, să-și dorească să-l ia la bătaie?

– Aștept să mă uimești cu înțelepciunea ta.

Cam își trecu buzele peste ale ei. Era un sărut afectuos, diferit de cele profunde, pasionale, flămânde, din pat. Pen tocmai era gata să se lase în voia lui, când el își înălță capul.

– Ceea ce admir la tine, dragă Penelope, ceea ce am admirat întotdeauna, încă de când aveai trei ani și călăreai pe poneiul ăla doar pe jumătate îmblânzit, este curajul tău.

Inima ei se avântă precum o rândunică în zbor, lăsând-o ameţită. O, Doamne, în ce se băgase! Atunci când el spunea asemenea lucruri, atunci când o făcea să simtă că el era singurul om din lume care îi citea de-a dreptul în suflet, ei îi venea să se topească de fericire. Mai mult decât atât, îi venea să-i mărturisească pe loc cât de mult îl iubea.

– Tu ai fost curajos să te căsătoreşti cu mine, îi spuse, în schimb, străduindu-se să pară nepăsătoare.

Răspunsul ei nu-l supără. Pen se întrebă unde dispăruse toată furia pe care i-o arătase în trăsură.

– Am fost, într-adevăr, spuse el.

Privirea lui intensă o stânjenea. Era bine că el îşi dorea să-i citească în suflet, însă avea şi ea secrete. Unele mai vechi, precum dragostea pe care i-o purta, iar altele mai noi, precum era promisiunea pe care i-o făcuse lui Harry.

– Vreau să găseşti curajul de a fi tu însăţi. Vreau să găseşti curajul de a face ceva din căsnicia asta, ceva puternic şi sigur.

– Societatea londoneză n-o să mă accepte dacă mă port astfel! izbucni ea.

Pen n-avea încredere în schimbarea lui de direcţie. Ştiuse toată viaţa că el îşi dorea o ducesă supusă. Şi desigur că îşi dădea seama că ea numai supusă nu era.

– Dar eu o să te accept, pledă Cam. Aminteşte-ţi, o adevărată ducesă îi face pe plac soţului ei.

– N-o să mai ai aceeaşi părere atunci când societatea o să-ţi plângă de milă pentru că te-ai căsătorit cu o obrăznicătură care nu-şi ţine gura.

– Dacă încetezi să te mai îmbraci ca o babă, societatea londoneză o să fie atât de orbită, încât nici n-o să mai bage de seamă ce spui.

Ea se încruntă, deşi, în sinea ei, se întreba dacă nu cumva el avea dreptate.

– Rochia din seara asta te-a costat o avere.

El chicoti.

– Ca o babă foarte bogată, atunci.

Ea se adună şi-i aruncă drept în faţă cruntul adevăr:

– Cam, nu vrei drept ducesă o femeie cu reputaţie îndoielnică, din neamul Thorne. O vrei pe Marianne Seaton.

Mârâind, Cam se așeză pe pat și-și scoase pantofii. Pen fu străbătută de un fior ciudat. Intimitatea aceea era nouă pentru ei. De obicei, el se dezbrăca în dormitorul lui.

– Pen, o să ți-o mai spun o singură dată, iar apoi încheiem subiectul pentru totdeauna.

– Dacă rămân eu însămi, știi că o să mă împotrivesc dacă îmi dai ordine.

– Un singur ordin mai am de dat.

Încă prudentă, dar neputând să reziste, ea se sprijini de unul dintre stâlpii patului.

– Aș fi naivă dacă aș crede că e ultimul ordin pe care mi-l dai.

El își smulse lavaliera de la gât. Inelul de aur cu sigiliu sclipea de parcă ar fi fost viu. Cam îi vorbi aerului de deasupra capului ei:

– O, Doamne, ce-o fi fost în capul meu s-o rog pe femeia asta să-mi spună ce gândește?!

Se uită apoi la Pen și, spre uimirea ei, privirea lui era serioasă.

– De când mi-ai devenit soție, nu mi-a părut rău nici o clipă că am pierdut-o pe Lady Marianne. Tu ești femeia pe care o vreau. Nu m-am dus în Italia cu intenția de a mă căsători cu tine, spuse el, ridicând o mână ca s-o împiedice să protesteze. Dar nu-mi pare rău că am făcut-o. Și sper să-mi dai prilejul să-ți dovedesc ce fel de soț pot să fiu, ca nici ție să nu-ți pară rău.

– Cam...

– Măcar nu-mi mai spui „Excelență", se bucură el, ironic, și continuă, înainte ca ea să apuce să spună ceva: Tot vorbești despre lucrurile la care am renunțat ca să mă căsătoresc cu tine. Totuși, tu ai renunțat la mult mai mult. Știu că ești nefericită. Aș face orice ca să schimb asta. Dar mai întâi vreau să înțelegi că nu ești o înlocuitoare nepotrivită a femeii cu care plănuisem să mă căsătoresc. Dacă îți închipui că vin în patul tău în fiecare noapte blestemând faptul că tu ești cea din brațele mele, și nu Marianne Seaton, ești nebună de legat. Sper ca, în timp, să înveți să ai încredere în mine.

– Am încredere în tine, mormăi ea fără să-l privească în ochi.

– O, da. Atât de multă, încât sari ca pișcată de purice atunci când te ating în public.

– Nu sunt obișnuită cu...

Privirea lui Cam se umplu de compasiune, iar ochii lui căpătară nuanța smaraldului.

– Știu. Treaba asta cu căsnicia e nouă pentru amândoi, dar, cu bunăvoință, putem să clădim ceva minunat.

Cam spusese numai lucruri bune și adevărate, care ar fi trebuit s-o bucure pe Pen. Dar ea nu putea să nu bage de seamă marea omisiune din toate promisiunile lui în privința viitorului lor strălucit. Îi admira loialitatea; totuși, inima ei nătângă și plină de dor voia să audă cuvântul „dragoste".

Însă „dragoste" era un cuvânt pe care Cam nu-l folosea niciodată. Pentru că își respecta prea mult soția. Ironia faptului în sine o făcea să-și dorească să spargă ceva.

Totuși, nu putea să nu prețuiască felul în care el se smerise.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, promise ea.

Buzele lui se arcuiră în zâmbetul acela dulce, care o topea la fel cum o făceau și sărutările lui. Era atât de vulnerabilă, ceea ce o înspăimânta de-a dreptul.

– Și știu că o să fii magnifică.

– Mulțumesc, veni răspunsul ei, atât de nesigur, încât el zâmbi.

– Pen, vino aici și fă-mă fericit. Iată singura ta îndatorire din noaptea asta.

Ea îl privi țintă, gata să se revolte. Voia să-l facă fericit. Dar, mai mult decât atât, trebuia să preia controlul. Începând chiar din acea noapte, în patul mare și elegant, din care soțul ei o privea ca pe o migdală dulce, pe care se pregătea s-o strivească între dinții lui albi și drepți.

Fusese atât de dornică să fie o ducesă așa cum scrie la carte, încât se predase în întregime. Chiar și în privința lucrurilor pe care le făceau în pat.

Cam îi spusese că o dorea. Ceea ce era mare lucru din partea unui bărbat care nu lăsa niciodată garda jos, mai ales atunci când asta nu era în avantajul lui.

N-avea s-o iubească niciodată. Iar ea trebuia să se împace cu gândul ăsta o dată pentru totdeauna. Cândva, o făcuse. Penelope, cea de nouăsprezece ani, fusese înțeleaptă. Penelope, cea de douăzeci și opt de ani, era o proastă sentimentală.

În timp ce citea dorința crescândă din ochii lui Cam, ea își dădu seama că exista măcar un capitol la care erau egali. El îi spusese că era curajoasă. Trebuia să fie curajoasă ca să înfăptuiască ceea ce-și

pusese în minte. Urma ca nopțile lor să devină un regat în care ea să dețină domnia absolută.

Capitolul 27

În timp ce se ridica din pat ca să-și scoată haina, Cam văzu ardoarea din ochii lui Pen. Și încă ceva greu de descifrat.

Expresiile acelea stranii din ochii ei îl descumpăniseră mereu. Era cum și cum vedea o fantomă stând în spatele unei vechi prietene. Cam ciudat. Dar fascinant. Și irezistibil de ispititor.

Dar îl cam neliniștea dorința aceea furioasă pe care o simțea. Pentru că îi amintea de situațiile sumbre în care se treziseră părinții și unchiul său, atunci când sentimentele lor intime ajunseseră de notorietate publică.

Își trase cămașa peste cap și, în timp ce ieșea dintre faldurile de in alb, văzu cum Pen îi arunca o privire admirativă. Felul în care ea se delecta, din ochi, cu trupul lui, îi dădea fiori în stomac. Și îl neliniștea și mai tare. Cu siguranță că punea ea ceva la cale.

O mână subțire se înfășură într-un mod al naibii de sugestiv în jurul stâlpului sculptat al patului. Pen își ațintă, provocator, privirea la partea din față a pantalonilor lui. Ea își linse buzele, dar n-o mai făcu din nervozitate, ci în semn de apreciere față de trupul lui. Pofta carnală fulgera prin Cam, făcându-l surd la orice avertismente raționale.

– Scoate-ți pantalonii, Cam.

Pen vorbise pe un ton seducător, care făcea ca până și oasele lui să vibreze de dorință.

Mirat, se opri, cu cămașa încă agățată de un braț.

– Ce-ai spus?

Ea ridică din umeri, cu privirea lipită tot de vintrele lui.

– Mi-ai spus să fiu eu însămi.

– Da, îi răspunse el. În societate.

– Pretutindeni.

Pen își linse din nou buzele. Cam simți că-i crescuse temperatura corpului cu încă zece grade.

– Vino aici și te ajut eu cu cămașa de noapte.

Ea zâmbi, ca și cum îi făcea milă acea slabă încercare de atac din partea lui.

– Mai întâi, vreau să te văd gol.

Și spunând asta, Pen își îndreptă unul dintre degetele ei elegante spre mădularul lui rigid. Ca stăpân al casei, Cam nu era de acord ca Pen să preia controlul. Dar mădularul lui găsea că acea idee era de-a dreptul strălucită.

– Să știi că n-am vrut să spun că poți să începi să-mi dai ordine, protestă el în timp ce se descheia la pantaloni.

Pen avea pe buze același zâmbet misterios. Probabil că și Calypso avusese același zâmbet atunci când îl sedusese pe Ulise. Apoi Cam își dădu seama că Pen fusese numită după soția iubitoare și credincioasă a lui Ulise, nu după vrăjitoare. Dacă mitica Penelope semăna măcar puțin cu femeia din fața lui, nu era de mirare că rătăcitorul ei soț fusese atât de dornic să se întoarcă acasă.

– Te-ai plâns că sunt prea docilă. E prea târziu ca să te mai răzgândești.

– Poate că am socotit greșit.

– Fă-ți din nou socotelile, dar dezbrăcat.

Uimit, emoționat, încântat, Cam izbucni în râs. Aceea era femeia ce i se păruse infinit de fascinantă pe când erau în Italia. Deși în Italia ea nu i-ar fi spus niciodată să-și scoată hainele.

Pesemne, căsnicia lor progresase chiar mai bine decât își dăduse el seama.

– Există o pedeapsă pentru nerespectarea ordinelor?

Ea ridică din umeri, deși strălucirea din ochii negri îi dezmintea nonșalanța.

– Dacă nu joci, n-ai cum să câștigi nici un premiu.

– M-ai convins!

El își scoase în grabă pantalonii.

Apoi, pentru că știa că ea îl punea la încercare ca să vadă dacă chiar își dorea s-o vadă purtându-se după cum o tăia capul, Cam se ridică în picioare și o lăsă să se uite la el. Chiar dacă se simțea ca un idiot, cu mădularul fluturând la vedere.

Apoi, spre disperarea lui, simți cum i se îmbujorau obrajii de la cercetarea amănunțită la care îl supunea Pen.

– Nu cred că te mai impresionează bărbăția mea magnifică. Ai văzut deja tot ce se putea vedea.

Atenția ei nu fu abătută. Cam tremura, deși nu era o noapte rece, iar focul ardea în șemineu.

– De obicei nu-mi dai timp să mă uit la tine, îi spuse ea.

Brusc, se simți vinovat. Până acum, în relația lor, el fusese cel care o atrăsese pe Pen în pat. El era cel care o excitase, dar fusese aspru, pe alocuri, în acea privință.

– Întinde-te.

Cel puțin, ea își ridicase privirea. Pen avea pleoapele grele și obrajii roșii. Dându-și seama că scena aceea de seducție îi afecta și ei stăpânirea de sine, Cam se simți mai puțin neputincios.

Se repezi și o luă de braț. Sub atingerea lui, îi simți forța. Nu se căsătorise cu o floricică plăpândă, ci cu o leoaică.

– Întinde-te cu mine în pat, îi ceru el.

– Poate că o să vină și acel moment, îi răspunse ea, eliberându-se.

– Pen, nu mă mai tachina.

– Puțină tachinare îți face bine. Ai devenit odios de poruncitor în ultima vreme. Iar acum treci în pat, Excelență!

– Nu-mi mai spune așa!

– În seara asta îți spun cum am eu chef. Excelență!

Nu era sigur dacă voia s-o sărute până ce o vindeca de obrăznicie sau s-o pună pe genunchi și să-i dea câteva la fund. Sau amândouă variantele. Totuși, ea îi promisese un premiu, așa că îi aruncă o privire grăitoare, iar apoi se întinse pe pat.

În liniștea încăperii, Cam o auzi pe Pen răsuflând adânc. De ușurare? De nerăbdare?

El se foi în așternuturi. Miroseau a lavandă, iar parfumul dulce îi gâdila nările.

– Mă simt ciudat.

Tăcerea se prelungi, încărcată de suspans. În cele din urmă, Cam nu mai suportă.

– Pen, pentru numele Domnului, atinge-mă!

Ea continua să-l studieze de la marginea patului.

– Mai târziu.

– Ce naiba...?

Începu să se întindă după ea, dar Pen clătină din cap.

– Rămâi pe loc.

Pentru o clipă lungă, Cam înfruntă cu privirea provocarea din ochii ei.

Pen voia să-i arate că nu putea să se descurce cu acea versiune onestă a ei. La naiba! Dacă era nevoie să se umilească pentru ca legătura lor să devină una adevărată, atunci el primea cu plăcere provocarea.

Ea se îndreptă spre sticlele cu băutură de pe masa aurită. Cam se prăbuși înapoi pe pat, cu un geamăt, și privi la tencuiala complicată de pe tavan. Orologiul de la parter sună de ora două. Ajunseseră acasă de mai puțin de o oră. Iar el simțea că trecuseră ani întregi.

Auzi un clinchet de pahare.

– Ai nevoie de băutură ca să-ți faci curaj? o întrebă el.

– Tu ai?

Cam lăsă politețea la o parte. Vocea lui avea o notă aspră și nerăbdătoare.

– Singurul lucru de care am nevoie ești tu. Udă. Pregătită. Sub mine. Gemând.

Își întoarse repede capul, ca să surprindă în ochii ei ceea ce credea că avea să fie dezgust. Dar Pen părea nerăbdătoare. Însă, la naiba, nu destul de nerăbdătoare încât să cedeze.

Ea începu să se plimbe prin încăpere, sorbind din vinul roșu. Se opri într-un colț.

– Nu-mi place tabloul ăsta cu Apollo și Daphne. Ar trebui să-l înlocuim.

Cam se simți de parcă îl lovise cineva în moalele capului. Ce fusese în capul lui de se plânsese că era prea docilă? Nu ea era cea care îl înnebunea. El fusese nebun să sugereze acea schimbare de direcție. Dacă păstra vechiul aranjament, acum deja ar fi fost scufundat între coapsele ei albe și fine.

Dar și el putea să joace tare.

Se rostogoli pe o parte, ca s-o contemple. În cămașa ei de noapte albă și lungă, arăta ca o superbă preoteasă a vreunei religii exotice.

– Desigur, haide să vorbim despre artă. Avem toată noaptea la dispoziție.

Aha, o luase prin surprindere. Își luă o mină de nepătruns, în timp ce ea își ațintea privirea uimită asupra lui. Îl încolțise, iar

acum îl tortura sub masca seducției. Dar Cam era hotărât să-i dea frumoasei vrăjitoare o porție din propriul ei leac.

Ochii lui Pen se îngustară de parcă ea îi ghicise tactica.

– Avem la parter un peisaj frumos, care s-ar potrivi.

– Tabloul de Turner? voi el să știe.

Cam începu să se ridice și fu încântat să vadă că Pen se pregătea să-l oprească.

– Aș vrea să văd pe loc cum ar arăta tabloul aici, adăugă el.

Ea se opri la câțiva pași de pat.

– Nu poți să alergi gol prin casă.

El se lăsă pe perne.

– E casa mea.

– Servitorilor n-o să le placă.

– Servitorii dorm la ora asta. Și mai trebuie să hotărâm chiar acum ce să facem cu tabloul ăla din colț.

– Pot să aștept până mâine-dimineață.

Poate că ea era în stare. Dar desigur că el nu era.

Făcu o sforțare ca să pară destins.

– Poate că ar trebui să aducem câteva tablouri de la Fentonwyck. Cele mai de seamă achiziții făcute de bunicul meu sunt în galeria de acolo.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Știu. Mi le-ai arătat. Mai ții minte?

– Da, îmi amintesc.

După dezastrul din noaptea nunții, el îi arătase reședința. Pe atunci Pen tresărea, speriată, ori de câte ori o atingea. La fel cum o făcuse și în seara aceea, la concert, atunci când el îi pusese mâna pe braț.

Toate astea îi amintiră lui Cam că el era cel puțin pe jumătate răspunzător pentru greutățile prin care trecuseră. Pen avea tot dreptul să-l împungă și să se răstească la el. Dar, dacă așa puteau să pună capăt neînțelegerilor dintre ei, din partea lui putea să-l atace și cu un topor. Zâmbi de propriile gânduri.

– Mă întreb dacă nu cumva acel Titian din bibliotecă ar fi mai potrivit. Vrei să te duci să te uiți mai bine la el?

Ea sorbi din vin ca și cum ar fi cântărit propunerea lui. O atacase cu propriile ei arme. În ciuda dorinței care îl rodea precum un tigru flămând, Cam începuse să se distreze.

– Poate că nu chiar acum, îi răspunse ea, calm.

– Atunci cum ai dori să ne petrecem timpul? Mai joci șah?

Ea se străduia să-și înăbușe un zâmbet. Desigur, ghicise strategia lui Cam.

– Da, dar n-am mai jucat în ultimul timp.

Pe Cam aproape că-l bufni râsul. Amabilitatea lui o sâcâia. Deși era îndeajuns ca ea să arunce o privire la trupul lui excitat ca să știe că în clipa aceea nu murea deloc de grija artei sau a șahului.

– Am o tablă de șah la mine în cameră. S-o aduc? o îmbie el.

– *Vrei* să joci șah?

– Dar tu *vrei* să discuți despre artă?

Spre ușurarea lui, ea izbucni în râs. Râdea din toată inima, iar lui Cam îi plăcea asta la nebunie. Dacă putea s-o facă să ia parte din toată inima și la actul conjugal, era un om fericit.

Ea așeză pe masă paharul pe jumătate plin și se îndreptă spre pat. Fiecare linie a trupului ei subțire transmitea limpede scopul acelei mișcări.

Cam își păstră expresia întrebătoare și trupul destins, în timp ce inima lui bătea atât de tare încât i se părea că și Pen o auzea. Dar, dacă arăta vreun semn de triumf, știa că ea avea să se retragă.

– Vrei să te joci? îl întrebă Pen.

Se opri lângă pat și-și trase iute cămașa de noapte peste cap. Înainte ca el să-și poată ascunde uluirea, ea îngenunche pe saltea și, cu un gest hotărât, îl împinse înapoi pe perne.

– Să ne jucăm!

Capitolul 28

Fluturi de mărimea unor ponei invadară stomacul lui Pen. Nu era atât de sigură pe ea pe cât voia să pară. Și, mai mult decât atât, bănuia că el îi simțea nesiguranța.

Dar lăsând la o parte latura jucăușă a întregii povești, ceea ce se întâmpla în seara aceea era important. Pentru ea. Și pentru viitorul ei alături de Cam.

Fusese o proastă să creadă că putea să-și joace la nesfârșit rolul de soție supusă. Și cât de ciudat din partea lui Cam să-i ceară să fie ea însăși! Se părea că, la un moment dat, el învățase să prețuiască și femeile mai puțin convenționale.

– Treci aici, nevastă! îi ceru Cam cu glas răgușit de dorință.

Pasiunea din privirea lui ar fi putut să ilumineze întreaga capitală a Angliei.

O prinse în brațe, dar ea se eliberă.

– Nu!

Până în acel moment, toate atuurile fuseseră la ea. Iar Pen n-avea de gând să se predea decât după ce își atingea scopul.

În seara aceea îl făcuse pe Camden Rothermere să se dezbrace de haine. Însă el habar n-avea că, de fapt, ea se lansase într-o campanie care urmărea să-l dezbrace și emoțional.

Sprâncenele lui întunecate se lăsară peste ochii adânciți în orbite, dându-le o undă de mister.

– Ce-i asta?

Pen râse batjocoritor în timp ce se lăsa să alunece, fără sfială, pe perne.

– Cam, n-ai înțeles încă?

– Am făcut tot ce-ai vrut.

– Nici pe departe, îi spuse ea, sperând ca el să nu-i fi simțit amenințarea din vorbe.

Dacă i-ar fi ghicit planul de a-i străpunge armura, Cam ar fi ieșit pe ușă cât ai zice pește.

El dădu, exasperat, din brațe. Aerul era greu de atâta încordare. Și de excitare. Se uita la ea de parcă murea de foame.

Pen își dădu părul pe spate. Privirea lui Cam se ațintì pe dată la sânii ei.

Numai o desfrânată îndrăzneață putea să-și arcuiască spinarea drept răspuns la privirea aceea. Pe de altă parte, numai o desfrânată de felul ăsta putea să obțină ceea ce-și propusese ea.

Bănuiala îi întunecă fața lui Cam.

– Pen, ce faci?

– Promit să fiu blândă.

De fapt, n-avea de gând să-și țină promisiunea.

Așa cum stătea întins în pat, el arăta atât de magnific încât Pen simți cum începea s-o lase curajul. Apoi își reaminti că nu era cazul

să se poarte ca o biată fecioară ageamie. Își mai aminti și de discuțiile din Franța și Italia, în nopțile târzii în care vinul curgea din belșug, iar domnii nu erau prezenți.

Pen îngenunche deasupra lui Cam. De data asta, Cam nu mai făcu greșeala s-o atingă. Învățase repede din greșeli.

Ea își contempla soțul. Știa, din spusele unor ducese și contese europene cu purtări scandaloase, că bărbații își luau amante ca să aibă parte de anumite servicii pe care nu puteau să li le ceară niciodată soțiilor. Iar Pen, datorită acelor doamne sincere, își făcuse o idee despre ce anume însemnau astfel de servicii.

Dar întrebarea nu era dacă știa ce anume trebuia să facă, ci dacă era destul de sigură pe ea încât să fie în stare s-o facă.

Apoi își aminti cum Cam o oprise de la anumite gesturi, chiar și în momentele lor cele mai pasionale. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ea se hotărî să înceapă cu ce-i era mai la îndemână.

– Pen, ce faci? o întrebă el, tăios, încercând să-și tragă piciorul de sub mâinile ei.

– Te gust.

Avu grijă să-și abată privirea de la mădularul lui în timp ce îi mângâia glezna cu buzele.

– Atunci, sărută-mă, îi ceru Cam.

Ea îi mângâie piciorul. Nu-și făcuse niciodată timp, până atunci, să contemple perfecțiunea trupului gol al soțului ei.

– Dar te sărut deja.

– Pe buze!

– În curând.

Trupul lui era fascinant, atât de diferit de al ei. O umbră de păr negru îi acoperea pielea. Ea cercetă diferența dintre os și mușchi, și îl simți pe Cam cum se încorda sub atingerea ei.

– O să stăm așa toată noaptea, dacă mă mai examinezi ca un nenorocit de vraci, se răsti el, disperat.

Ea își trecu degetele peste pielea lui.

– De ce, mai ai vreo întâlnire?

– O să mă ucizi! îi spuse el aproape ca și când ar fi făcut conversație.

Ea zâmbi.

– Dar totul e pentru o cauză bună!

– Care-i aia?

– Faptul că încep să învăț, printre altele.

Îi încălecă picioarele și-l sărută, de la genunchi până la coapse.

Mușchii lui se întăriră ca stânca, iar dorința îi făcea pielea să strălucească. Pen se blestemă că nu-și testase puterile pe el mai devreme, în căsnicia lor. Era foarte mulțumitor să-l vadă atât de neajutorat.

Mirosul lui Cam fusese pentru ea paradisul de-a dreptul, încă de pe vremea când fusese fetiță, iar el o salva din tot felul de încurcături. Acum, zăbovind deasupra lui, îi descoperea și subtilitățile. Cu cât se apropia de partea cea mai tare și mai excitată din trupul lui, simțea o aromă de mosc, ce se întețea cu fiecare centimetru.

Excitația lui animalică o stârnea. Se foi ca să-și liniștească tensiunea pe care o simțea între coapse.

– O, Doamne! gemu el, tremurând sub buzele ei.

În timp ce-i mângâia șoldurile, Pen își trecea buzele peste pieptul lui, simțind și auzind în aceeași măsură cum i se schimba ritmul răsuflării după cum îl atingea ea: îl mușca unde îl linsese sau îl zgâria unde îl mângâiase.

Mâinile lui se încleștaseră pe așternuturi, străduindu-se să n-o apuce.

Bineînțeles că voia s-o apuce. Ceea ce-i făcea Pen era o ofensă adusă tuturor apucăturilor lui de stăpân absolut.

– Mă împingi prea departe.

Ea râse pe pieptul lui.

– Dacă încă poți să vorbești, înseamnă că mai reziști.

El o trase de păr, îndeajuns de tare încât s-o facă să-i dea atenție. Ea se uită în sus, la ochii lui. De dorință, deveniseră aproape la fel de negri ca ai ei. Probabil că scrâșnea din dinți, iar pielea de pe obraji îi era mai întinsă decât cea de pe o tobă.

– Ce faci, Pen?

– Te seduc.

– Ca să mă supui cu totul?

Ea ridică din umeri. Sânii o furnicară atunci când i se atinseră de pieptul lui.

– Suntem în război.

Cam era un om înzestrat cu o putere de pătrundere aproape nefirească. Chiar și zbuciumându-se, gata să-și piardă orice stăpânire de sine, își dădu seama că Pen era departe de a glumi.

– Nu vreau un învingător și un învins.

– Mai puțin în cazul în care învingătorul ești tu, îi răspunse ea fără să poată să-și ascundă întru totul amărăciunea.

El o privi stăruitor.

– Vreau să te fac fericită. Asta înseamnă că o să câștigăm amândoi.

Cât își dorea să-l creadă! Cu toată durerea din inimă, îl sărută. Se așteptase la un răspuns de o pasiune feroce, însă buzele lui Cam erau tandre.

Crescendoul frenetic al pasiunii se opri pentru o clipă, și altceva plană între ei. Ceva mai dulce, mai durabil, mai puternic.

Clipa aceea trecu, iar Pen puse capăt sărutului și se întoarse la trupul lui Cam.

Îi apucă mădularul în mână și simți zvâcnetul cărnii care pulsa. Bărbatul care cu câteva clipe în urmă încă mai vorbea nu reuși să scoată decât un geamăt gutural.

Atunci când își ascultase prietenele descriind acel act, Pen fusese de-a dreptul revoltată. Dar o privire aruncată spre Cam îi spuse că, în acel moment, el era cel stânjenit.

O cuprinseră curiozitatea și îndrăzneala. Și o puternică dorință de a-i oferi plăcere.

Era un dar din dragoste. Cam n-avea să știe vreodată. Dar Pen știa. Iar asta îi era de ajuns.

Se aplecă și îl atinse cu buzele.

Cam privea capul cu păr întunecat și mătăsos a lui Pen cum cobora din ce în ce mai jos, spre pântecul lui. Toată noaptea îl ținuse încordat ca pe o strună. Iar acum ea întinsese atât de mult acea strună, încât el simțea că exploda.

Cu cât ea se apropia mai tare de bărbăția lui dureroasă, cu atât lui Cam îi bătea mai repede inima. Imagini nebunești îi trecură prin minte. Și chiar dacă o privea cum deja se pregătea, nu-i venea să creadă că o femeie care până de curând fusese virgină urma să-și folosească gura pe un bărbat.

Pen n-avea cum să...

Lumea lui explodă într-un milion de stele arzătoare.

– Doamne, Pen! gemu el, șocat.

Cu o alunecare umedă și fierbinte, care aproape că-l făcu să ejaculeze, ea își ridică gura și capul de pe el.

– Nu-ți place?

Cam se uită intens la buzele ei. Trandafirii. Pline. Strălucitoare. Mintea lui încă se străduia să înțeleagă ce făcea ea. Sau ce aproape făcuse.

– Cam?

Buzele acelea de vrăjitoare se arcuiră într-un zâmbet. Degeaba căută pe fața ei o urmă de sfială sau de dezgust. Nu găsi nici una, nici alta. În schimb, văzu o nerăbdare senzuală care îi făcea inima să-i spargă pieptul.

– Cum de...

O, Doamne, de ce-și pierdea vremea vorbind?

– Pen, ai fost...

Ea râse gutural, iar el își dădu seama că zilele în care soția lui ceda, mirată, cu ochi mari și uimiți, experienței lui sexuale, se apropiau de sfârșit.

– De obicei poți să sfârșești ceea ce ai de spus.

La naiba, avea dreptate. Nu era un școlar aflat în pat cu prima lui iubită. Înghiți.

Încă n-avea încredere în vocea lui. Înghiți din nou și reuși să tragă aer în piept. Atunci când reuși să spună ceva, speră, în secret, că nu părea atât de șocat pe cât era.

– De unde știe o fată inocentă să facă asta?

Zâmbetul acela încă zăbovea pe buzele ei.

– Nu sunt tocmai o fată inocentă.

– Dar nici departe nu ești.

Genele ei coborâră, sfioase.

– A fost adevărat un singur lucru din toate bârfele alea despre mine. Conversațiile din saloanele de la Roma erau nemaipomenit de deocheate.

Continuând să-l călărească, ea se lăsă să alunece pe trupul lui până când sexul ei i se frecă de mădularul a cărui erecție devenise dureroasă. Cam scoase un geamăt adânc. Trebuia s-o aibă. Dorința îi lăsase un singur gând: trebuia s-o aibă imediat.

Prin taifunul din capul lui, Cam o auzi spunând ceva. Era într-un asemenea hal, încât avea nevoie de câteva secunde ca să poată pricepe înțelesul cuvintelor.

– Am crezut că ți-ar plăcea.

El se chinui să scape de obsesia de a intra în ea.

– Mi-a plăcut. Făcu o pauză, iar apoi adăugă, ca nu cumva să se înțeleagă greșit: Îmi place!

– Lucrez doar din auzite.

Părea atât de serioasă încât, chiar așa, nebun de dorință cum era, Cam izbucni în râs.

– Draga mea, dulcea mea soție, îmi place orice îmi faci.

Fața ei se lumină, triumfătoare.

– Mă bucur să aud asta, Excelență.

– Sunt atât de nebun după tine, încât acum, chiar dacă începe să ardă casa, nu mă mișc din patul ăsta.

Ea îl sărută, iar Cam gustă de pe buzele ei aroma de femeie și de dorință. Îi devoră gura, scufundându-și adânc limba în ea.

– Lasă-mă să intru în tine, șopti el pe buzele ei.

– Nu încă!

Într-un exces de exasperare, Cam își înfipse mâinile în părul ei și o ținu nemișcată.

– Tu chiar vrei să mă omori.

Ochii ei sclipeau de ardoare.

– Poate că da.

Cu un erotism intens, care făcu inima lui Cam s-o ia la galop, Pen se apăsă pe el. Era atât de aproape. El își mișcă șoldurile, dar, înainte să poată s-o pătrundă, ea se retrase.

– Ar trebui să termin ce am început.

Cam n-avea atâta încredere în el încât să poată să-i promită că nu ejacula în gura ei.

– Ai milă. Îmi pui la încercare limitele.

– Nu mă deranjează, îi răspunse ea, cu o sclipire diabolică în priviri.

Pen îl cuprinse între buzele ei voluptoase. Vederea lui Cam se tulbură, intrând într-un tunel lung și întunecat. Iar singurul sunet care îi ieșea din gură era numele ei, ca într-un fel de protest fără șir.

Ea îi linse capul sensibil al bărbăției, iar Cam simți cum îi dispărea orice pornire de a o opri, odată cu ultima picătură din sângele care îi coborâse în mădular. Apoi – la naiba! – ea începu să-l sugă încet.

Crescu presiunea, în timp ce îi strângea baza mădularului cu degetele. În ciuda stângăciei ei, Cam simțea o plăcere cum nu mai simțise niciodată și care îl străbătea cu iuțeala cu care focul aprinde iasca. Pen gemu, nespus de fericită. Încă un zvâcnet de pasiune. O altă piatră zbură din zidul și așa fragil al apărării lui. Cam se chinuia să nu ejaculeze.

– Pen, oprește-te! Ajunge!

Ea își înălță capul încet, în timp ce continua să-i țină între buze vârful mădularului.

Mușchii din gâtlejul lui Cam erau atât de încordați, încât el se temea că i s-ar fi putut desprinde capul de trunchi. Închise ochii.

– Lasă-mă să preiau eu de aici. Ai demonstrat ce aveai de demonstrat, șopti el.

Nu că mai știa ce voise ea să-i demonstreze. Uitase din momentul în care Pen își pusese gura pe el. Mâna ei încă i se învârtea în jurul mădularului, caldă și strângându-l cu putere. Pen trebuia să-i dea drumul, dacă nu voia să se aleagă cu o surpriză urâtă.

Părul ei mătăsos îi mângâie pântecul, iar ea se porni din nou.

„Căldură. Presiune. Plăcere."

„Dorință. Rezistență."

Carnea care zvâcnea.

„Eliberare..."

Fiecare celulă din corpul lui îi striga să se predea. Cu un blestem în gât, renunță la luptă și-și eliberă sămânța fierbinte în gura ei.

Capitolul 29

Acțiunile ei din noaptea trecută încă îi mai umpleau gândurile lui Pen în seara următoare, pe când îl însoțea pe Cam la balul ducesei de Matlock. În ciuda puterii pe care simțise că o dobândise atunci când Cam își pierduse controlul, victoria ei fusese umbrită. Da, Cam se supusese dorințelor ei. Da, îi plăcuse ceea ce-i făcuse. Însă apoi, când el trecuse din nou la comandă și o posedase cu îndrăzneala-i obișnuită, ea fusese nevoită să-și recunoască eșecul.

Cam poate că se predase fizic, dar, în spatele ochilor lui verzi, barierele încă se ridicau. Ea îi cucerise trupul, nu sufletul.

Trebuia să fie puternică. Într-o singură noapte, oricât de pasională, nu putea să dărâme toată apărarea pe care Cam și-o construise și susținuse încă de când era copil. El nu era bărbatul care să cedeze fără luptă.

Pen se trăgea dintr-un lung șir de războinici. Poate că celor din neamul Thorne le lipseau anumite însușiri, însă nu și curajul în luptă. Totuși, încercarea lui Pen de a-și face soțul să se îndrăgostească de ea ar fi putut să se dovedească mai periculoasă decât toate bătăliile din istoria familiei.

De când intraseră în sala de bal, Pen simțise pe spatele ei căldura liniștitoare a mâinii lui Cam. Ceea ce-i amintea că, deși ea nu câștigase războiul, Cam fusese neobișnuit de afectuos. O sărutase la micul dejun și apoi își petrecuse ziua arătându-i împrejurimile Londrei. Era ciudat că Pen, care se descurca la Roma și la Paris mai ceva decât localnicii, nu cunoștea capitala țării în care se născuse.

Balul Matlock era un fel de punct culminant în calendarul evenimentelor mondene din societatea londoneză. Printre oaspeți se numărau marchizul de Leath și sora acestuia, Lady Sophie Fairbrother.

Pen fu uimită atunci când dădu cu ochii de James Fairbrother, bărbatul pe care Harry îl descrisese drept un nemernic. De fapt, Leath era un bărbat impunător și chipeș. Era mai musculos chiar decât soțul ei, cu o alură mai degrabă de luptător în arenă decât de spadasin. Lui Pen nu-i scăpă momentul în care ochii lui Leath se îngustaseră la vederea lui Harry, care păstra, ostentativ, distanța. Ea mai văzu și că Leath n-o scăpa din ochi pe sora lui, o fată cu păr auriu, pe care toți tinerii voiau s-o invite la dans.

Pen nu știuse la ce să se aștepte nici în privința lui Sophie. Fata era, desigur, drăguță, și devenise repede punctul de atracție al balului. Nu se uita deloc spre Harry.

Oare ea hotărâse că, la urma urmei, tânărul fără bani, dintr-o familie nu tocmai strălucită, nu merita atenția ei? Sau, pur și simplu, nu voia să atragă atenția asupra lor atâta vreme cât se aflau în public?

Harry îi spusese lui Pen că Leath dorea ca Sophie să se căsătorească cu lordul Desborough. Pen nu cunoștea aproape pe

nimeni din lumea aceea strălucitoare care o înconjura. Câțiva bărbați mai în vârstă dansaseră totuși cu Sophie. Poate că unul dintre ei era Desborough.

Pen era de părere că oricine voia să căsătorească o fată atât de tânără și de veselă cu un bărbat de vârstă mijlocie dădea dovadă de o cruzime înfiorătoare. Ceea ce nu însemna că dezaproba planurile lui Leath de a căuta o partidă bună pentru sora lui. Iar, în afară de faptul că era loial și iubitor, Harry nu era o partidă bună.

Dar dacă Sophie îl iubea, Pen era hotărâtă să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i ajute. Cam îi ceruse să nu se amestece, dar cum putea ea să-i abandoneze pe Harry și pe Sophie dacă erau cu adevărat îndrăgostiți?

În marea aceea de fețe necunoscute, Pen fu aproape ușurată să-i vadă pe lordul Hillbrook și pe soția lui îndreptându-se spre ea, prin mulțime. Nici Jonas, nici Sidonie Merrick n-o trataseră cu prea mare bunăvoință data trecută, însă, fără tăgadă, îi erau loiali lui Cam. Și cel puțin nu erau chiar niște străini pentru ea.

– Domnule, doamnă, îi salută Pen, silindu-se să zâmbească.

– Bună seara, Sidonie, Jonas, spuse și Cam, încântat. Credeam că n-o să ne găsim unii pe alții, la ce îmbulzeală e aici.

– Richard și Genevieve sunt și ei prin preajmă. I-am văzut de îndată ce am ajuns, dar de atunci n-am mai zărit nici urmă de ei.

Lady Hillbrook își flutura, leneș, evantaiul pe dinaintea feței. Se întoarse către Pen.

– Mereu balul Matlock a semănat mai degrabă cu o revoltă socială decât cu o petrecere, spuse ea.

– Dar probabil că ești obișnuită cu petreceri chiar mai nebunești decât cele din vechea și serioasa Londră, spuse Jonas. Îmi amintesc de balurile publice de la Veneția, la care era nevoie de intervenția armatei pentru restabilirea ordinii.

Pen avu senzația că omul acela încerca să-i răscolească trecutul, dar, cum era prietenul lui Cam, se hotărî să-i acorde prezumția de nevinovăție.

– Anul trecut am luat parte la un bal mascat, în timpul Carnavalului, dar am avut norocul să scap cu viață.

– Îmi place rochia ta, spuse Lady Hillbrook, care nu mai părea atât rezervată cu Pen în seara aceea.

– Mulțumesc!

După ce Cam îi descrisese îmbrăcămintea în termeni atât de puțin măgulitori, Pen se hotărâse să-și poarte rochia preferată din noua ei garderobă. Mătasea, de un verde de culoare Nilului, era croită într-un stil auster, însă îi punea în evidență silueta și pielea, și se potrivea cu smaraldele Rothermere.

Cam întinse mâna.

– Sidonie, îmi acorzi acest dans?

Pen își înăbuși un protest instinctiv. Nu voia să rămână cu înspăimântătorul lord Hillbrook. Se uită, disperată, după Elias sau Harry. Dar Elias dansa cu... chiar cu Lady Marianne Seaton, iar Harry nu se vedea pe nicăieri. Probabil că ieșise pe terasă și stătea îmbufnat acolo, pentru că iubita lui dansa cu un alt bărbat.

Nici una dintre situații n-o ajuta pe Pen. Era cel de-al doilea eveniment social la care participa. La concert, mai mulți oameni veniseră ca să i se prezinte. În seara aceea, ea părea să nu mai reprezinte o noutate, astfel că nu le mai stârnea interesul celor care luau parte la bal. Sau poate că se țineau departe de ea numai pentru că se afla în compania lui Jonas Merrick, iar oamenii n-aveau curajul să-i întrerupă.

– Ați putea să-mi faceți și mie aceeași onoare, Excelență? o întrebă lordul Hillbrook, cu un zâmbet sardonic, de parcă ghicise reținerea lui Pen.

– Vă rog să-mi spuneți „Penelope".

I se părea ridicol să fie ceremonioasă cu prietenii de-o viață ai lui Cam.

– Cu plăcere. Sper ca și tu să-mi spui „Jonas".

O conduse spre ringul de dans, unde tocmai începea un cadril. Cel puțin nu era un vals. Inima ei înflăcărată o îmboldea să împartă valsurile doar cu Cam. Tresărea doar la ideea de a se afla atât de aproape, în toiul unui vals, de formidabilul viconte.

Cam și Lady Hillbrook dansau și ei. Ușurința cu care se mișcau vădea o prietenie veche. Dar Pen nu-și putu înfrâna o umbră de gelozie. Desigur că Sidonie Merrick era profund îndrăgostită de intimidantul ei soț. Ceea ce însemna fie că frumoasa brunetă era de o îndrăzneală nesăbuită, fie că lordul Hillbrook – Jonas – nu era chiar sălbaticul care părea.

– Cred că-l cunoști pe Cam de-o viață, spuse Jonas, în timp ce așteptau să treacă perechea ce conducea cadrilul.

Pen nu se înșelase. Încerca s-o descoasă. Răspunse cât de inofensiv putea:

– Mamele noastre au fost prietene.

– Dar ai trăit mulți ani departe de Anglia.

Pen îi aruncă o privire prudentă. Chiar și locuind în Europa, auzise despre Jonas Merrick. Și putea să parieze că el știa totul despre ea. Oare descoperise deja că așa-zisa lor ceremonie de nuntă din Italia nici măcar nu existase? Totuși, îi răspunse, având grijă să păstreze un ton placid:

– Am călătorit împreună cu mătușa mea.

– Lady Bradford, spuse el, dovedind că deja îi cercetase tot trecutul. Am întâlnit-o în Grecia, în urmă cu vreo doisprezece ani. O femeie impresionantă.

– Îmi lipsește mult, spuse Pen din toată inima.

Fu ușurată că începutul următoarei părți de cadril îi îngăduia un mic răgaz.

– Mi-a părut rău să aflu că a murit, îi spuse el după ce se întoarseră la locul lor. Presupun că ai păstrat legătura cu Cam în toți acești ani.

– Da, eu sunt genul de om care corespondează mult, îi răspunse ea cu răceală.

Interogatoriul la care o supunea el nu era atât de înfricoșător pe cât se temuse. Saloanele nobilimii europene erau mari focare de intrigi. Pen știa că o cercetaseră și agenți, fie din partea autorităților, fie unii care li se opuneau acestora. Jonas Merrick era, fără îndoială, mai deștept decât acei informatori de rând, dar întrebările lui erau de felul celor cu care Pen deja se obișnuise.

– Te rog să mă ierți că îți pun întrebări. Cel puțin, am scuza că sunt un vechi prieten. Și, deși bineînțeles că suntem încântați de alegerea pe care a făcut-o Cam, totul s-a întâmplat foarte repede. A dispărut câteva luni și s-a întors cu o soție. După ce a supraviețuit unui naufragiu. A fost știrea anului.

– Fratele meu, Peter, ne-a adus împreună, îl lămuri ea cu deplină onestitate, înainte să trebuiască să-și reia dansul.

După ce se reuniră, Pen, care gâfâia din pricina unui tânăr ce confundase, pesemne, cadrilul cu galopul, fu nevoită să continue discuția, fiindcă Jonas îi spuse, ca și când n-ar fi existat nici o întrerupere:

– Sper ca tu și Sidonie să deveniți apropiate.

– Și eu sper la fel, îi răspunse Pen. M-aș bucura să am în preajmă pe cineva cunoscut. Cercurile de la Londra sunt foarte diferite de cele liberale și lipsite de ifose de pe continent.

Spre surprinderea ei, amuzamentul îmblânzi trăsăturile lui Jonas, până când acestea deveniră aproape atrăgătoare.

– Nici Sidonie nu era obișnuită cu societatea atunci când ne-am căsătorit. Dar desigur că o să-ți povestească ea. Tu ai și avantajul de a fi ducesă.

– Și soția lui Camden Rothermere, adăugă Pen, cu o undă de mândrie în glas.

Chiar și după numai două ieșiri publice, își dăduse seama că înalta societate îl privea pe Cam cu mare respect, în ciuda filiației lui scandaloase și a împrejurărilor ciudate în care se căsătorise.

– Da, faptul că ești soția lui Cam ușurează lucrurile.

Cadrilul se destrămă din nou, iar ea și Jonas nu se mai întâlniră până la finalul dansului.

– Poți să contezi pe sprijinul nostru, îi spuse atunci Jonas.

Deși părea că primise aprobarea din partea lui, Pen nu era atât de naivă încât să nu priceapă adevăratul înțeles al acelor vorbe. Adică: „Poți să contezi pe sprijinul nostru – atât timp cât nu faci nimic care să-l pună într-o postură neplăcută sau să-l supere pe prietenul nostru drag".

Să-l rănească pe Cam era ultimul lucru pe care și-l dorea Pen. De fapt, dacă ar fi fost mai apropiată de Jonas, i-ar fi mărturisit că cel mai mare rău pe care putea ea să i-l facă lui Cam se produsese deja: se căsătorise cu el.

Numai că avea neplăcutul sentiment că, în timpul scurtei lor conversații, vicontele reușise să scoată de la ea secrete pe care le păstra de-o viață. Inclusiv secretul cel mare: că și-ar fi dat și viața pentru soțul ei.

Capitolul 30

Din luxoasa bibliotecă a ducelui de Matlock, muzica și conversațiile de la bal se auzeau doar ca un zumzet îndepărtat. La bufetul

de lemn de mahon, Jonas turna coniac pentru el, Cam și Richard. Cam își sprijinise cotul de polița de alabastru a căminului. Richard se întinsese, nonșalant, pe canapeaua de piele.

Nu mai era nici urmă din tensiunea care, înainte de Crăciun, marcase relațiile dintre Cam, pe de-o parte, și Jonas și Richard, de cealaltă. După aceea, Cam fusese foarte ocupat. Abia în momentul de față își dădea seama cât de mult îi lipsiseră prietenii lui.

Fără tragere de inimă, o lăsase pe Pen în sala de bal. De fapt, fuseseră cât pe ce să nu ajungă la petrecere. Văzând-o îmbrăcată cu rochia aceea, lui Cam îi venise să-i rupă mătasea de pe ea și s-o posede până când Pen n-ar mai fi putut să facă altceva decât să-i strige numele, iar și iar.

Dar el era Camden Rothermere, duce de Sedgemoor, model de bună purtare, arbitru al eleganței și al bunelor maniere, iar acțiunile lui din ultimul timp iscaseră deja destule discuții. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca lumea să înceapă să spună că era atât de vrăjit de soția lui încât nu putea să apară nici măcar cinci minute la un eveniment public. Chiar dacă o astfel de afirmație era primejdios de aproape de adevăr.

După ce fusese destul de încordată la începutul serii, Pen părea să se mai fi destins. Asta, poate și pentru că Jonas și Sidonie o încurajaseră. Jonas putea să fi fost un nesuferit, dar, odată ce se hotăra să-i fie loial cuiva, nu mai dădea înapoi.

Cam se mulțumise să valseze o singură dată cu soția lui și să obțină de la ea promisiunea unui dans, după cină. Chiar reușise să-și păstreze pe față o expresie politicoasă atunci când o serie de neisprăviți o invitaseră la dans.

La un moment dat, pentru că venise timpul să aibă o discuție cu prietenii lui, se retrăsese cu ei în bibliotecă. Pen era în siguranță alături de Sidonie, de Genevieve și de frații ei.

– Jur că adunările astea sunt din ce în ce mai sâcâitoare, bombăni Richard. Nici nu știu de ce am venit. Genevieve a aruncat o privire la toată mulțimea de aici și era cât pe ce să fugă, cu coada între picioare.

– E nevoie de ceva mai mult ca s-o sperie cineva pe soția ta, spuse Jonas.

În lumina pâlpâitoare a focului și a lămpilor din eleganta încăpere, cicatricile lui nu mai erau atât de bătătoare la ochi. În ultimul timp, Cam abia dacă le mai băgase de seamă.

– Că tot vorbim despre soții, spuse Richard, trebuie să închin un pahar și să-ți urăm să fii fericit, Cam.

– Ai făcut-o și seara trecută, îi răspunse Cam.

Richard ridică din umeri cu nonșalanța lui caracteristică.

– Nu sunt niciodată îndeajuns de multe urări de bine pentru un om care renunță la burlăcie.

Cam probabil că nu-și stăpânise tresărirea la timp, fiindcă Jonas îi și aruncă o privire pătrunzătoare.

– Oare treaba nu-i chiar atât de roz în paradis, prietene?

– Jonas, lasă omul în pace, pledă Richard. Prietenii n-ar trebui să-și vâre nasul în astfel de chestiuni.

– Ba da, dacă pot să ajute, îi răspunse Jonas în timp ce-l privea pe Cam cu atenție.

Cam ridică din umeri și minți, deși, după noaptea trecută, minciuna nu mai era la fel de mare pe cât ar fi fost înainte.

– Totul e bine.

– Ieri nu părea bine deloc, spuse Jonas ocolindu-i privirea lui Richard. Ducesei îi era teamă să scoată vreun cuvânt, iar tu, Cam, te-ai purtat de parcă veniseși la spânzurătoare.

– Exagerează, fu de părere Richard. Nu-l asculta pe neisprăvitul ăsta băgăcios.

– Băgăcios? Transmite-i complimentele mele lui Genevieve. Văd că face minuni cu vocabularul tău.

Richard nu zâmbi.

– Dacă și Sidonie ar face minuni cu manierele tale, ar fi ceva! Cam oftă.

– Pen nu merită criticile tale.

– Ea, nu, desigur, spuse Jonas.

– Iar eu, da, bombăni Cam, întrebându-se de ce naiba îi fusese dor de prietenii lui.

Deși măcar Richard încercase să prevină întrebările ciudate pe care le punea Jonas.

– N-am venit aici ca să fiu luat la puricat.

– Dar o să fii, îi spuse Jonas.

– Ca să fim sinceri, Cam, ultima oară când ne-am văzut te-ai supărat pe noi pentru că nu ne plăcea de Lady Marianne, iar apoi ai apărut din senin cu o altă soție, așa că e firesc să te aștepți să te întrebăm una sau alta, spuse Richard.

– Tu de partea cui ești? se răsti Cam.

Richard sorbi, calm, din coniac, iar apoi zâmbi.

– De partea ta, deși probabil că nu mă crezi.

– Nu te cred, așa e.

– Nu vrei niște sfaturi de la un bărbat căsătorit?

– Nu.

– Foarte bine, spuse Richard, și mai bău niște coniac. Drace, e o bunătate! Trebuie să-l întreb pe Matlock de unde și-l cumpără.

Se lăsă o liniște apăsătoare, până când Cam simți că nu mai suporta. Știa că Jonas avea răbdarea lui Iov, dar cea a lui Richard îl luase pe nepregătite și îl sâcâia.

Oftă și spuse pe un ton mai puțin arțăgos:

– Și, mă rog, care e sfatul tău?

– Sunt uimit că am ajuns să dau sfaturi unui om care e un munte de înțelepciune, comentă Richard, zâmbind. Îmi amintesc cum era Pen înainte. Veselă, plină de viață, impulsivă.

– Așa era, confirmă Cam, care se trezi și el zâmbind.

Însă zâmbetul lui Richard dispăru.

– Femeia pe care am întâlnit-o aseară era cu totul diferită.

– Ai cunoscut-o acum mulți ani.

– Trebuie s-o asiguri că, dacă nu se poartă așa cum scrie la carte, n-o să abați asupra ei o ploaie de învinuiri. E o femeie inteligentă, o să-și dea repede seama, de una singură, ce trebuie să facă și ce nu, ca să nu supere gurile rele din societate.

– Vorbești de parcă aș fi vreun tiran, protestă Cam.

Richard ridică din umeri.

– Ai ales o femeie cu o fire aprinsă. Sau, cel puțin, o să redevină așa de îndată ce n-o să mai bage în seamă acele comentarii dezaprobatoare din societate care te-ar putea stânjeni. E o Thorne. Și îmi închipui că nu propria reputație o îngrijorează. Celor din neamul ei le curge nesăbuința prin sânge.

– Reputația ei e stabilită de ceva vreme, spuse Jonas cu glas scăzut.

Cam trânti paharul.

– Prietene, încerci să mă faci să-ți sparg dinții?

– Poți să mă amenințiți cât vrei tu – oricum nu mi-a mai rămas vreo bucată de piele care să n-aibă cicatrici. Nu fac decât să rostesc adevărul pe care îl știm cu toții, Cam, îi răspunse Jonas, calm. Ai spus mereu că aveai să te însori cu o femeie cu reputație impecabilă. De asta ai și ales-o pe Lady Marianne, dacă îmi amintesc bine discuția noastră.

– Nu doar pentru atât, îi răspunse Cam, destul de rușinat, pentru că încă se simțea vinovat față de Lady Marianne.

Văzuse privirile piezișe pe care lumea i le arunca ei acum. Oamenii socoteau că el o părăsise pe Lady Marianne pentru Pen.

– Îndeplinea toate cerințele tale cu privire la frumusețe și inteligență. Dar dacă ar fi fost măcar de departe amestecată în vreun scandal, nu te-ai fi apropiat nici la douăzeci de kilometri de ea.

– Apoi, din senin, te întorci acasă alături de Penelope Thorne, care s-a vânturat prin toată lumea, de la Cairo la Stockholm, spuse Richard. Nu poți să te superi pe noi pentru că am devenit curioși.

Cam răsuflă adânc și hotărî că trebuia să le spună adevărul. Îl cunoșteau prea bine ca să creadă povestea cu dragostea nebună.

– Pen e singura femeie pe care am cerut-o în căsătorie.

Jonas nu păru mișcat.

– Bineînțeles. Te-ai căsătorit cu ea.

Richard deja cunoștea destule fapte puțin onorabile din trecutul lui. Însă Cam nu-i povestise niciodată despre întâlnirea neplăcută pe care o avusese cu Pen pe când aceasta avea nouăsprezece ani.

– Bineînțeles că am cerut-o în căsătorie înainte de nuntă. Dar am rugat-o acum nouă ani să se mărite cu mine.

– Deci ați fost logodiți în tot acest timp? îl întrebă, uimit, Jonas.

– Bineînțeles că nu, îi răspunse Cam, dezvăluind, astfel, una dintre puținele lui înfrângeri. M-a refuzat.

– Bravo ei, se bucură Richard, toastând în absența lui Pen. N-am zis eu că are coloană vertebrală?

– Deci Penelope Thorne te-a refuzat? Probabil că familia ei avea deja greutăți bănești. Și au fost mereu amestecați în scandaluri. Știi ce se spune despre ei: soldați admirabili în vremuri de război, și scandalagii în vremuri de pace.

Cam se încruntă, deși auzise în repetate rânduri acele vorbe, de la alții.

– Peter a fost prietenul meu.

– Îl știu pe băiat. Un om tare cumsecade. Prea cumsecade ca să-i fie bine în viață. Și sunt un neam de oameni frumoși. Ai pus mâna pe o frumusețe de femeie, Cam.

– Dar nici Lady Marianne nu e vreo urâtă, protestă Richard.

– Bineînțeles că nu e urâtă, spuse Jonas. Dar chiar și un om bătrân și căsătorit ca mine poate să spună, cum te văd și cum mă vezi, că noua ducesă de Sedgemoor o să sucească multe capete. Odată ce capătă mai multă încredere în ea – iertare că spun asta – cumpără-i niște haine austere, Cam. O să fie atât de răvășitoare încât n-o să mai ai loc, pe lângă ea, de atâția admiratori disperați.

La naiba, ăsta era chiar ultimul lucru pe care și-l dorea Cam. Încă de tânăr, hotărâse să nu-și ia o ducesă după care să le lase gura apă bărbaților. Și totuși, ajunsese însurat cu o femeie care făcea ca inimile tuturor s-o ia razna. Dorința lui de o viață, aceea de a avea o căsnicie liniștită, se dusese pe apa sâmbetei.

Își înăbuși gelozia care îl chinuia numai la gândul că altcineva ar fi atins-o pe Pen sau că ea i-ar făcut altui bărbat lucrurile uluitoare pe care i le făcuse lui noaptea trecută. Era gata să omoare orice bărbat care s-ar fi apropiat de ea.

Se opri, înainte să apuce să-și ducă paharul la gură, și se întrebă când devenise atât de primitiv. Odată scăpate de sub control, pasiunile puteau să devină periculoase.

– Te simți bine, Cam? îl întrebă Richard.

El își dădu seama că se holbase ca un nebun la prietenii lui.

– Bineînțeles, îi liniști el.

Se poate ca ei să fi simțit că mințea, dar cu siguranță că nu știau ce se ascundea în spatele acelei minciuni.

– Arătai de parcă voiai să-l jupoi pe Jonas de viu.

Cam se străduí să zâmbească.

– Pen îmi e soție. Merită loialitatea mea și respectul vostru.

Jones se încruntă, în timp ce mintea lui drăcesc de ageră lucra fără oprire.

– Bineînțeles, spuse el.

Cam nu se așteptase la o încuviințare atât de grabnică.

– O să-ți placă atunci când o să ajungi s-o cunoști mai bine.

– Sunt sigur de asta.

Deja atâta amabilitate îl făcea pe Cam să-și iasă din fire.

– Ești cumva sarcastic? îl întrebă el, amenințător.

Jonas păru sincer uimit.

– Deloc. Sunt încântat că nu te-ai căsătorit cu Lady Marianne. Am fost de la bun început împotriva unei astfel de idei. Nu voiam să te văd intrând într-un aranjament lipsit de orice sentiment.

Cam era gata să-i spună că și căsătoria cu Pen era tot un aranjament lipsit de sentimente. Însă ceva îl opri. Probabil, senzația că Jonas se aștepta ca el să-și mărturisească sentimentele. Sau lipsa lor.

– Pen o să fie o ducesă splendidă, spuse Richard pe un ton pașnic. Mă miră că nu a acceptat de prima dată să se mărite cu tine. Mai ales dacă familia ei era într-o situație atât de grea.

– Încercați amândoi să sugerați că s-a căsătorit cu mine doar pentru avantajele materiale?

Richard îi aruncă o privire plină de dojană.

– Ești mult prea sensibil, Cam. Nu voiam să spunem asta. Oricum, știi și tu că ai putea să fii un drogat plin de opium sau unul care să n-aibă habar să folosească tacâmurile, și femeile tot ar sta la coadă pentru titlul de ducesă.

– Mulțumesc, îi spuse Cam, trist.

– Cu plăcere.

Jonas părea dornic să se explice, ceea ce nu-i prea stătea în fire. Cam își stăpâni furia și îl ascultă.

– Probabil că, acum nouă ani, familia a vrut s-o silească să te accepte. Totuși, ea te-a refuzat. Era îndrăgostită de altcineva?

– Nu, din câte știu.

Lui Cam ideea i se păru dezgustătoare, dar nu putea să spună din ce motiv. Dacă Pen fusese îndrăgostită la vârsta de nouăsprezece ani, atunci mai mult ca sigur că flirtul nu se sfârșise cu bine.

– N-am auzit nimic, niciodată, adăugă Cam.

– Ba pe continent s-a vorbit.

– Erau niște invenții.

Sfârșindu-și spusele, își dădu seama că încrederea cu care vorbise dădea de înțeles că el știa adevărul. Roșu la față, sorbi din coniac ca să-și ascundă stânjeneala. Virginitatea lui Pen nu era treaba nimănui. Încercă să schimbe subiectul.

– Mama ei a bătut-o atâta la cap până când Pen, exasperată, și-a anulat sezonul de debut și a tulit-o în Italia.

Jonas izbucni în râs.

– O, Cam. Îmi pare rău pentru tine. E de-a dreptul neprețuit ce aud despre Pen.

Cam se uită urât la el.

– Nu văd ce e atât de amuzant.

Trecu ceva timp până când Jonas reuși să se oprească din râs.

– Păi, mă gândeam că tocmai tu, iubitorul de perfecțiune în toate, te-ai ales cu un refuz. Îmi place din ce în ce mai mult de soția ta.

– Cam, nu te supăra pe noi, spuse Richard, ridicând sticla de coniac. Chiar și mie mi se pare hazliu faptul că femeia care îți îndeplinea toate condițiile a fost atât de îngrozită de ideea de a se căsători cu tine, încât a fugit din țară.

– A fugit de mama ei, spuse Cam, înțepat.

– Bineînțeles, se învoi Richard, în timp ce le reumplea paharele. Și totuși, nu-mi explic cum de te-a luat de bărbat în cele din urmă, după ce a dus atâția ani o viață fascinantă, în decursul căreia nu s-a gândit nici o clipă la tine.

Probabil că, după părerea lui Richard, el, Cam, se străduise din răsputeri să facă astfel încât să nu mai fie refuzat și a doua oară. Oftând, își întinse paharul gol spre Richard. Trebuia să se bucure că avea prieteni îndeajuns de curajoși ca să facă haz de aroganța lui. Dacă ar fi știut ei că, în privința asta, nevasta lui îi întrecea cu mult...

– Peter m-a rugat, pe patul de moarte, s-o aduc pe Pen înapoi în Anglia.

Așteptă ca prietenii lui să aibă o reacție, însă aceștia doar îl priveau, captivați.

– Am găsit-o în Alpi și am adus-o înapoi.

– Și erați doar voi doi?

– Da, dar nu e așa cum îți închipui. Mi-am ținut mâinile departe de ea.

– Cred că ți-a fost al naibii de greu, spuse Jonas.

Cam îi arătă colții. Pentru un om însurat, Jonas arăta o prea mare admirație față de nevasta unui alt bărbat.

– E sora prietenului meu. Am crescut alături de ea și am plăcut-o întotdeauna. Dar ea nu m-a prea încurajat.

– Probabil că asta te-a scos din minți, fu de părere Richard.

Cam clătină din cap și se grăbi să le spună restul poveștii:

– Pe drum, ne-am prefăcut că eram căsătoriți și am ocolit locurile aglomerate în care am fi putut să ne întâlnim cu niscaiva cunoscuți.

– Până când? îl întrebă Jonas.

– Până când s-a scufundat iahtul, cred, spuse Richard. O, Doamne, Cam, să mai zici că n-a fost mâna destinului...

– Pen purta inelul familiei Rothermere. Oamenii care ne-au pescuit din apă au presupus că eram căsătoriți. Și n-am avut cum să țin secretă întreaga poveste.

– Deci n-a existat nici o nuntă făcută dintr-o izbucnire de pasiune, într-o capelă italiană? vru Jonas să știe.

– Nu, răspunse Cam, sâcâit de superioritatea amuzată a lui Jonas.

– Nu-i de mirare că nu ne-ai invitat la nuntă. Trebuie să recunosc că asta m-a cam... atins. Pentru că mă gândeam că te supăraseră discuțiile aprinse pe care le-am avut la un moment dat.

Cam râse.

– Recunosc că mi-a venit să-ți bag undeva părerile alea aberante. Dar nu m-am supărat atât de tare încât, în împrejurări normale, să nu te invit la nunta mea.

– Bine de știut, spuse Jonas fără urmă de ironie. N-am atât de mulți prieteni de încredere încât să-mi permit să pierd unul.

Râca și gelozia lui Cam se stinseră. Jonas avea ochi pentru o singură femeie, iar aceea nu era Penelope Rothermere.

– Ai fost bine intenționat. Mă rog, ai și simțit nevoia să te dai un pic în spectacol, ca de obicei, spuse Cam.

Richard râse și-și goli paharul.

– Ce viață aventuroasă duci de la o vreme, prietene.

– Așa e.

Cam își termină și el de băut coniacul.

Richard și Jonas erau prietenii lui. Se bucura că, în ciuda neînțelegerilor apărute în ultima vreme, prietenia care îi lega încă de pe vremea când învățaseră la Eton rămăsese la fel de puternică.

Venise timpul să se întoarcă la Pen. Mai ales dacă Jonas avea dreptate atunci când spunea că ea urma să devină un magnet pentru bărbați.

Capitolul 31

După balul Matlock, Pen aștepta în holul casei Rothermere, în timp ce valetul îi lua pelerina. Cam se uita la ea din ușa bibliotecii.

Pen își dăduse mereu seama de frumusețea lui bărbătească, dar ceva din felul în care lumina candelabrului cădea asupra lui îi făcea inima să tresară. Pentru o clipă, deveni fata inocentă care îl privea cu nesaț, în loc de femeia de douăzeci și opt de ani care îi cunoștea trupul mai bine decât și-l știa pe al ei.

Mai ales după noaptea trecută.

O trecu un fior la gândul că putea să-i pună din nou la încercare hotărârea. Bătălia lor luase o pauză în cursul zilei, dar expresia lui din acel moment lăsa să se înțeleagă că și el era în așteptarea plăcerii.

Își coborî genele, dar nu din pricina sfielii. Se simțea îngrozitor de vinovată. Înainte să plece de la bal, îi transmisese lui Sophie un mesaj de la Harry. Un mesaj al cărui conținut o făcea să fie o conspiratoare, în ciuda a ceea ce-i ceruse soțul ei.

Până și statuile de marmură din vestibul păreau s-o privească mustrător. Pen îi ura pe romanii aceia albi și reci, care rivalizau cu Cam în cea mai ducală atitudine a lui.

– Asta e tot, Excelența Voastră? întrebă valetul.

– Da, Thomas, mulțumesc, răspunse Cam. Eu și Excelența Sa o să bem ceva în bibliotecă, iar apoi urcăm la etaj. Poți să te retragi.

– Noapte bună, Excelență!

Valetul făcu o plecăciune și plecă.

Uimită, Pen se întoarse spre Cam.

– Doamnele nu beau coniac.

– Tu, da. Sau, cel puțin, ai băut.

– Nu eram ducesă pe vremea aceea.

Cam se strâmbă. De oboseală. Sau, poate, de enervare.

– Pen, ce naiba, dacă vrei coniac, bea, și gata!

În drum spre casă, Pen se întrebase dacă făcuse ceva care să-l fi supărat. Fusese tăcut și n-o atinsese. Tensiunea pe care o simțea venind dinspre el o făcuse să păstreze distanța.

– Cam, nu te înțeleg.

El își sprijini brațul de tocul ușii, făcând-o să fie copleșitor de conștientă de trupul lui zvelt și puternic.

– Din păcate, bănuiesc că e adevărat. Nu mă înțelegi.

Ea făcu un gest de enervare.

– Ți-ai petrecut toată viața reparând daunele provocate de părinții tăi. Și totuși, mă încurajezi să calc pe urmele lor.

– Părinții mei au făcut fapte dezonorante. Tu ești cea mai onorabilă persoană pe care o cunosc, îi spuse el zâmbind.

Pen fu prea uluită de compliment ca să se mai simtă măgulită. Se uită la el cu gura căscată, până când se gândi că arăta ca o prostănacă.

– Mulțumesc, reuși ea să îngaime în cele din urmă.

El se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă. Ea se opri în mijlocul încăperii. Acela era teritoriul lui, decorat cu piele și lemn lucios, de culoare închisă. Pen contemplă rafturile cu cărți legate în piele, instrumentele științifice strălucitoare și tablourile de pe pereți.

Privirea ei se opri la magnificul Tițian de deasupra șemineului, pictura despre care îi vorbise Cam cu o seară în urmă. Venus și Marte. Marte părea vrăjit. Ce noroc pe Venus, meditâ Pen, cu acreală.

– Știi că aseară te tachinam, dar tabloul ăsta chiar ar arăta bine în dormitorul meu.

În spatele ei, îl auzi pe Cam închizând ușa cu putere, ceea ce o făcu să se întrebe dacă asta nu era cumva vreun semn că încălcase vreo regulă socială, iar el urma să-i facă morală. Viața în Italia fusese mult mai simplă.

– Dă-l naibii pe Tițian!

Pen nici nu apucă să protesteze, că el o prinse în brațe și-i acoperi gura cu a lui. Șocul o ținea nemișcată. Cam își înălță capul, iar ea putu să-i citească disperarea din ochi.

O, ce proastă fusese! Purtarea lui din trăsură căpăta, în sfârșit, sens. O cuprinse ușurarea. Ușurarea și încântarea.

Nu era supărat. O dorea.

Dincolo de rațiune, dacă era să se ia după privirea lui.

– Cam, ce...

Atât reuși să spună, pentru că el o împinse cu spatele într-un raft de cărți.

– Nu mă opri, Pen. Pentru numele Domnului, nu mă opri.

Mâinile de pe brațele ei se încleștau și se descleștau, într-un fel de mângâiere fără voie. Cam răsufla de parcă tocmai urcase un munte.

– Nu eram...

– M-am perpelit toată noaptea, îi șopti el. Ai noroc că nu te-am tras în grădina familiei Matlock și nu te-am sedus sub un copac.

Ea se strădui să nu râdă.

– Ai fi provocat senzație.

Dar lui Cam nu-i veni să râdă.

– Toată ziua m-am chinuit să nu te ating. Iar apoi, astă-seară, văzându-te cum străluceai ca o regină și știind că ești a mea, am îndurat prea mult chin pentru un biet muritor ca mine.

Dorința lui o încânta. Nu-l mai văzuse niciodată așa. Bineînțeles, o mai dorise și înainte. Chiar înainte ca unirea lor să fie binecuvântată în biserică.

Dar omul din fața ei părea că-și pierduse orice putere de a se stăpâni.

Pen începu iar să spere că îi străpunsese armura. Dar speranța i se nărui iute. Pentru că își dădu seama, privind în ochii lui verzi și arzători, că nu-i pătrunsese în suflet mai mult decât în alte dăți.

Dintr-odată, el o cuprinse de mijloc și o lipi de bazinul lui. Chiar și prin fuste, Pen îi simți mădularul tare. Acela nu era un act de seducție. Ci de cucerire pură.

Se simți dornică și neajutorată. Se zbătu în brațele lui, iar asta îl făcu să geamă gutural.

– Ești îndrăzneață, gâfâi el, sărutându-i gâtul.

– Sunt, recunoscu ea, agățându-se de umerii lui. Să mergem sus?

– Nu, mormăi el, și-i trase fustele.

– Cam, nu putem s-o facem aici!

– Pen, trebuie! gemu el, iar atunci când o sărută iarăși, ea îi răspunse sugându-i limba adânc în gura ei.

Orice împotrivire ar mai fi avut Pen, aceasta se topi sub focul pasiunii fierbinți. Auzi vag sunetul de mătase ruptă. Speră că nu era vorba de singura rochie din garderobă care îi plăcea.

Cam își vârî mâna între picioarele ei. Prin despicătura de la pantalonași, îi găsi miezul fierbinte, iar Pen hotărî că era gata să-și sacrifice bucuroasă o întreagă garderobă pentru plăcerea aceea.

– Asta e... răzbunarea pentru noaptea trecută, nu-i așa? gâfâi ea pe buzele lui.

– Așa-i.

Vocea lui era chiar mai răgușită decât a ei.

Înainte ca Pen să-și dea seama dacă el glumea, limba lui îi invadă gura, iar un deget lung o pătrunse. Ea tresări și se lovi cu spatele de raftul cu cărți.

Degetul lui era din ce în ce mai insistent, în ea. Mușchii ei se contractară în jurul lui. El înjură în șoaptă, o înclină și-i rupse pantalonașii, care căzură fâșii la picioarele ei. Apoi se întoarse, disperat, la pasajul ei secret. Îi găsi locul care o făcea să tremure de dorință.

Ea țipă de plăcere. El o sărută din nou. Erau sărutări sălbatice, care promiteau o împerechere dincolo de orice reținere și de oricare reguli ale civilizației.

Atunci când, în cele din urmă, el își ridică gura, ea se strădui să se adune. Cam părea feroce și hotărât, cu maxilarul lui dur ca stânca. La fel de dur precum bărbăția care îi apăsa ei pe pântec.

Mirosul lui de mosc era atât de puternic încât se simțea drogată, pierdută în aburul îmbătător al lui Cam. Se lăsă lipită de bibliotecă, recunoscătoare pentru sprijin. Genunchii amenințau s-o lase.

– Mă vrei, gâfâi el.

Pen nu știa dacă era vorba de o întrebare sau de o afirmație, deși el n-avea nici un motiv să pună la îndoială dorința ei. Locul umed în care alunecau degetele lui arăta limpede că era pregătită.

– Da, te vreau, reuși ea să spună, prin gâtlejul sugrumat de emoție și de dorință.

Răsuflarea ei se transformă iute în gemete ritmice, în pas cu incursiunile pe care le făceau degetele lui. Nu trecu mult până când ea începu să tremure. Era foarte aproape de orgasm, când el se opri.

– Cam? întrebă ea, nedumerită.

– Ține-te de umerii mei, gâfâi el, lipind-o de bibliotecă.

Mâinile lui se strecurară între ei și îl eliberară din pantaloni. Apoi o prinse de șolduri și o ridică. Picioarele ei îi înconjurară coapsele, ca să nu cadă.

Gemu, copleșită de cât de lipsită de apărare se simțea în poziția aceea. Iar apoi țipă de plăcere, căci el se înfipse în ea.

Cam își îngropă fața în scobitura umărului ei. Cu palmele lipite de spatele lui, Pen îi simțea ritmul sacadat al răsuflării. Căldura lui o înconjura, o umplea. Din unghiul acela, el avea control asupra adâncimii și ritmului cu care intra în ea. Pentru Pen era aproape o senzație neplăcută, în ciuda lăcomiei cu care trupul ei se lipea de al lui.

Ea gemu și se zbătu, ca să se potrivească pe grosimea mădularului lui. Cam își ridică șoldurile, iar senzația amețitoare pe care o avusese atunci când el își folosise degetele începu să crească din nou în ea. Pen zvâcni și apoi se cutremură în brațele lui, scuturată de valurile orgasmului. Își înfipse degetele în haina lui, disperată să găsească un punct de sprijin în acea lume strălucitoare și ireală în care fusese aruncată.

Gestul ei îl împiedică să se mai miște. Ca prin vis, îi simți trupul devenit rigid, care zvâcnea. Spatele lui Cam era precum o coloană de oțel, iar umerii, ca două trunchiuri de stejar.

Reușind să se smulgă din reveria orgasmului și deschizând ochii, Pen îi văzu liniile adânci din jurul gurii. Părea furios.

Ea zâmbi, mulțumită. Pentru că știa deja că expresia acea putea să însemne și altceva decât furie.

Se lăsă moale în brațele lui. Dacă el i-ar fi dat drumul, Pen s-ar fi prăbușit la picioarele lui. Își lipi obrazul de haina lui și-i ascultă bătăile puternice ale inimii. Era ceva nespus de decadent în faptul că amândoi erau – aproape – îmbrăcați.

– Încă te mai lupți cu mine, îi spuse el, cu răsuflarea întretăiată.

Ea tresări și încercă să-și forțeze mintea încețoșată să dea sens celor auzite. Dar capul îi era prea greu ca să și-l ridice. În starea în care se afla, el trebuia s-o care în brațe până în dormitor. Sau să-l cheme pe Thomas ca să-l ajute. Ceea ce ar fi fost foarte interesant.

– Ce?!

– Ai o reținere, îi spuse Cam cu glas răgușit.

Mâinile lui se strânseră din nou pe șoldurile ei, ca s-o țină în loc.

– Nu fi idiot, Cam. Tocmai m-ai făcut să zbor până la stele.

– Nu e destul.

Îi simțea răsuflarea întretăiată. Ce intimitate dulce, să fie atât de aproape de el încât să-i poată număra fiecare răsuflare!

– Nu înțeleg.

Numai că, de fapt, înțelegea. Pentru că așa se simțea și ea, în cele mai intime momente, atunci când se uita în ochii lui și vedea acolo că, sufletește, Cam era tot reținut față de ea.

Ce ciudat că și el simțea distanța aceea atât de mică, însă de neconfundat. Teama că ar fi putut să-și dezvăluie iubirea plana mereu asupra ei, chiar și în momentele de plăcere absolută.

– Sunt adânc înăuntrul tău, atât de adânc încât simt că pot să-ți ating și inima, și totuși... și totuși....

Cam se opri. Pen își dădea seama din ce cauză. El nu știa cum să se descurce cu emoțiile, mai ales cu ale lui.

– Simt că-mi scapi, încheie el.

– Sunt chiar aici.

Dar amândoi știau că ea nu era.

– Cu trupul.

– E de ajuns, spuse Pen, mișcându-se ca să se așeze mai bine. Umărul ei lovi o carte, iar aceasta căzu, cu zgomot, pe covor.

– Nu este.

Părea nedumerit. Și dezamăgit.

– Cam, sunt a ta.

– Nu cu totul, se încăpățână el, împingându-și bazinul în ea ca să-și întărească spusele.

Pen izbucni în râs.

– Cam, tocmai m-ai lipit de un raft și m-ai avut. Oricine te-ar auzi ar spune că ești nebun.

Însă, din nenorocire, nu și Penelope Rothermere.

Dintr-odată, ea își dădu seama că fiecare dintre ei își dorea același lucru. Acces la sufletul celuilalt. Fără să-și pună în primejdie propriile vulnerabilități.

– Știu foarte bine despre ce vorbesc, spuse el, mișcându-se.

Aproape fără să vrea, trupul ei epuizat se potrivi din nou la poziția celuilalt trup.

Pen își strivi fața de cămașa lui, adulmecându-i mirosul pătrunzător. El o sărută pe creștetul capului. După pasiunea nebună pe care o împărtiseră, gestul acela de tandrețe o străpunse ca un cuțit. Înainte să-și dea seama că nu trebuia să-și lase emoțiile să răzbată și să invadeze acea clipă, Pen oftă, nefericită.

Mâinile de sub fesele ei se încleștară până la punctul în care să-i facă vânătăi. Pen își prinse picioarele în jurul șoldurilor lui.

Senzația era înnebunitor de erotică. Toată seara aceea fusese înnebunitor de erotică.

– Stai, Penelope, îi șopti el.

Se lăsă să alunece din trupul ei, iar după aceea se înfipse înapoi atât de puternic, încât o izbi de bibliotecă. Mai căzură trei cărți. Senzația de tensiune și de excitare reveni.

Retragerea lentă a lui Cam îi atinse lui Pen toate punctele sensibile. Apoi el o pătrunse din nou. Și din nou. Ritmul sălbatic crescu până când el se încordă și rămase nemișcat. Cu un geamăt aspru, se eliberă în ea.

Se dovedi că lui Pen îi mai rămăseseră destui fiori în trup. Prinsă în bătălie, nu putea decât să-și dorească să iasă cu bine din acea cursă nebunească. Se simțea învinsă de atâta plăcere, dezbrăcată de tot ce avea, până la miezul ființei ei, creată din nou de Cam, de la zero.

Nu-și închipuise niciodată că experiențele fizice ascundeau atâtea minunății. Sau că trupul ei putea să îndure o plăcere atât de intensă. Dacă, înainte de asta, lui Pen i se păruse că atinsese culmile extazului în brațele lui Cam, clipele fierbinți de acum îi dovedeau că el putea să scoată chiar și mai mult de la ea. Mai mult răspuns. Mai multă plăcere. Mai multă nebunie.

„Mai multă iubire."

El se clătină și-i scăpă șoldurile din mâini. Picioarele ei alunecară până pe covor, iar trupurile li se despărțiră. Pen se agăță de umerii lui. N-avea nici o șansă să se țină pe propriile picioare.

– Sper că Thomas s-a culcat, spuse ea cu glas tremurat.

Se uită la Cam și văzu imaginea la care se aștepta: un bărbat îmbujorat de satisfacție, cu privire leneșă și haine dezordonate.

Un om care își ascundea sufletul în spatele ochilor.

Încă îi era greu să creadă ce-i spusese el. Duceau aceeași luptă. Iar în seara aceea ea înțelesese cât de nemiloasă urma să devină acea luptă. Oare de ce era el atât de hotărât s-o facă să capituleze? Să fi fost vorba despre putere? Despre orgoliu?

Cam râse șoptit.

– Îmi place să te aud țipând de plăcere.

– Îmi place să te aud gemând, îi răspunse ea.

– Haide sus și o să mai auzi gemete de la mine.

Ea își netezi fustele.

– Nu cred că pot să merg în picioare.

– Odihnește-te puțin.

În ciuda declarației de război – căci ce altceva putea să fie? – rămaseră, vreme de câteva minute bune, sprijiniți unul de celălalt. Încetul cu încetul, răsuflarea lui Pen se liniști, iar senzațiile fizice încetară s-o mai copleșească.

– O să-ți aduc coniacul ăla, îi spuse el dându-i o sărutare fugară.

Ca să nu mai fie nevoită să se lase ținută în brațe de Cam și să-i arate, astfel, cât de vrăjită era de el, Pen se aplecă să adune cărțile pe care le dărâmaseră, în culmea pasiunii lor.

– Cam?! exclamă ea, uluită.

Din locul în care se afla ca să toarne de băut, el își întoarse capul și o privi.

– Ce e?

Pen întinse o carte spre el și spuse, cu glas tremurat:

– Eu am scris asta.

– Așa e, adeveri el pe un ton voit placid, ca și cum faptul că avea în bibliotecă unul dintre volumele ei de însemnări din călătorie nu însemna nimic. E o carte bună. Dacă te uiți pe rafturi, o să-ți găsești și celelalte cărți pe care le-ai scris.

Ținând în continuare cartea, ea se lăsă pe un scaun.

– Sunt... mirată.

Să-l ia naiba! Cum să creadă că putea să-i reziste? Deja era leșinată de plăcere la gândul că el îi citise cărțile și că le prețuise.

Cam îi aduse coniacul.

– Să bem în cinstea talentului tău.

Vorbise cu glas atât de firesc, încât Pen se simți dată peste cap. Făcu o sforțare ca să pară și ea destinsă.

– Care dintre ele?

Sprâncenele lui se arcuiră.

– Să spunem doar că ultima jumătate de oră m-a făcut să-mi privesc cu alți ochi biblioteca.

Începură să râdă amândoi. De la moartea mătușii ei, Pen nu-și mai amintea să fi trăit un moment ca acela.

Lăsându-și baltă coniacul, Cam o luă în brațe și continuară să râdă împreună.

Pentru câteva clipe, în ciuda faptului că afară era noapte, Pen simți că pe strada ei ieșise soarele.

Capitolul 32

Atunci când Harry auzi trăsura oprindu-se în fața casei mătușii Isabel, care se afla pe o stradă îngustă de pe lângă Russell Square, inima lui o luă razna. Trase adânc în piept aerul încărcat de praf și ciuli urechile ca să audă pașii lui Sophie apropiindu-se de ușă.

Cioc. Cioc. Cioc.

Bătaia triplă era semnalul lor. Sophie părea nerăbdătoare. Aproape la fel de nerăbdătoare ca și el.

Harry deschise ușa și văzu trăsura neagră, fără însemne, de la fereastra căreia îl privea, îngrijorată, Pen. El îi făcu un semn ca s-o liniștească, înainte ca privirea să-i zboare la femeia cu chipul acoperit de voal, care urca treptele.

Fără să scoată un cuvânt, Harry o apucă pe Sophie de încheietura mâinii și o trase în casă. Sub degetele lui, pulsul ei bătea nebunește.

Zgomotul ușii trântite răsună prin casa goală ca un foc de armă. Harry îi scoase boneta lui Sophie și-i dădu la o parte voalul care îi ascundea chipul minunat. Apoi o sărută. Brusc, lungile săptămâni de singurătate pe care el le trăise nu mai avură nici o însemnătate.

Iubita lui era acolo. Iar el simțea că trăia din nou.

Trei după-amiezi așteptase, după ce Pen îi dăduse lui Sophie biletul lui. Trei după-amiezi, singur în acea casă în care nu mai locuia nimeni de ani întregi, de când mătușa Isabel alesese să călătorească prin lume. În acel cartier, locuit mai degrabă de oameni din clasa de mijloc, era puțin probabil să-i descopere cineva.

Harry sărută buzele, bărbia, obrajii, nasul și fruntea lui Sophie. Sute de cuvinte dispărură în neant și lăsară loc celor trei care erau esențiale.

„Te iubesc."

„Mi-a fost dor de tine."

„Nu mă părăsi."

Îi luă ceva timp să-și dea seama că Sophie plângea. Îi prinse fața în palme.

–Scumpa mea, ce e?

– Sunt atât de fericită să te văd. Am crezut că James avea să mă lase în pustietatea aceea înghețată, iar apoi să vină să mă vadă doar ca să mă târască la altar și să mă mărite cu Desborough.

– Ai spus că fratele tău n-o să te forțeze.

– E pur și simplu obsedat de căsătoria asta. Desborough vine mâine ca să mă ceară de soție.

Harry fu străbătut de un fior înghețat.

– La naiba!

Ea își înclină capul în semn de încuviințare.

– Dacă îl refuz pe Desborough, mă tem că James o să mă trimită din nou la țară.

– Dar mătușa ta a plecat din Northumberland.

– Mai poate să mă trimită și la Alloway Chase.

El încercă să destindă atmosfera.

– Cel puțin nu te trimite în Northumberland.

Sophie nu zâmbi.

– E la fel de rău. Domeniul e în mijlocul mlaștinilor din Yorkshire, iar mama o să stea cu ochii pe mine precum un șoim.

Ea se uită la Harry de parcă aștepta o soluție.

– Poți să-l amâni pe Desborough?

Sophie ridică din umeri a neputință.

– Având în vedere că cererea în căsătorie nu e vreun secret, orice întârziere o să-l facă pe James să intre la bănuieli.

Harry ura s-o vadă pe Sophie atât de distrusă. O sărută până când ea se agăță de el. Atunci când reveni cu picioarele pe pământ, părea mai puțin supărată.

– Trage de timp, o îndemnă Harry.

El o apucă de încheietură și-i scoase mănușa. După care îi depuse o sărutare fierbinte în palmă și o trase spre un salon ale cărui ferestre erau acoperite în întregime de draperii.

Fărâma de speranță pe care o simțise Sophie se risipi.

– N-aș face decât să amân inevitabilul.

– Spune-i lui Desborough că, în mare, ești de acord cu cererea în căsătorie. Asta s-ar putea să-l facă pe Leath să fie mai puțin vigilent.

– Dacă mă căsătoresc cu Desborough, totul e pierdut.

Pe o scenă, declarația aceea putea să pară melodramatică, dar fata spusese, pur și simplu, adevărul.

Sophie a lui nu era făcută să-i fie amantă. Și merita mai mult decât statutul de soție adulteră.

– Avem doar o oră, îi spuse ea cu un aer sumbru, lăsându-se pe un fotoliu.

– Sperasem că mai mult.

Doar o oră? Lui Harry i se părea crunt de puțin. Deși, dacă se gândea mai bine, nici o viață întreagă nu i-ar fi ajuns.

– Oricum, mi-a fost foarte greu să scap de la ceaiul doamnei Frencham. Ducesa, sora ta, i-a spus doamnei că vrea să mă ducă la modista ei. Deși oricine care are un pic de minte știe că Excelența Sa e de prea puțin timp la Londra ca să poată să recomande o croitoreasă.

Dacă Harry era să se ia după veșmintele austere în care o văzuse îmbrăcată de curând pe sora lui, nici o fată în toate mințile n-ar fi acceptat oferta. O, Doamne, monstruozitatea aceea cenușie pe care Pen o purtase la Oldhaven ar fi putut să sperie și caii!

Discuția despre haine îl făcu să se uite la cele pe care le purta Sophie.

– O, Doamne, ți-ai pus un cort pe tine?

În ciuda tuturor lucrurilor care o frământau, ea chicoti și dezlegă șireturile care-i închideau pelerina.

– Sora ta mi-a împrumutat-o. Tot de la ea am și boneta, și voalul. Dar e mult mai înaltă decât mine.

– Arăți de parcă ești pe cale să te înec. Cred că nici mama ta nu te-ar recunoaște în hainele astea.

Cu grație, Sophie își dădu jos pelerina de pe umerii delicați. În camera aceea sumbră, rochia ei de muselină roz era proaspătă precum florile de cireș. Harry nu mai putu să stea la distanță. Din doi pași, ajunse în genunchi, lângă fotoliu, cu mâinile lui Sophie într-ale lui.

– Acum arăți ca iubita mea.

– Sora ta e minunată. Și seamănă cu tine.

– Biata de ea!

Sophie chicoti din nou. Harry era încântat să vadă că reușise să-i mai alunge aerul tragic de pe chip.

– Nu mai alerga după complimente, îi spuse ea lui Harry, redevenind serioasă. E tare drăguț din partea ei că ne ajută. Nu cred că soțul ei e de acord. Aseară, la operă, James și Sedgemoor se uitau unul la altul precum niște lei furioși.

Harry oftă.

– Nici dacă sora mea se străduia, nu putea să-și găsească un soț care să mă pună și mai rău cu fratele tău.

– E atât de nedrept ca ticăloșiile unchiului Neville să-i afecteze pe toți cei care poartă numele de Fairbrother. Mai ales că mie nu mi-a plăcut niciodată unchiul acela, iar James îl disprețuia de-a dreptul.

– Știi cum funcționează societatea, Sophie. Oamenii încă mai vorbesc despre părinții lui Sedgemoor, deși el este, de când îl știu, întruchiparea bunei-cuviințe.

– Harry? întrebă Sophie, speriată. Ce-o să ne facem?

Bănuia că ea voia ca el să vină cu o soluție pe termen lung. Din păcate, încă nu găsise nici una.

– Pen mi-a dat o cheie de la casa asta. Putem să ne vedem oricând aici, noapte sau zi.

Sophie nu păru mai fericită.

– James mă urmărește.

– O să-ți dea mai multă libertate dacă spui că ești de acord să te măriți cu Desborough.

Sophie își smulse mâinile dintr-ale lui și se ridică în picioare.

– Nu pot să mă căsătoresc cu Desborough. Pe tine te iubesc. Cum poți să-mi ceri așa ceva?

Harry se ridică și o cuprinse în brațe. Tremura toată.

– Nu-ți cer.

– Atunci, vrei să mint?

El mormăi, nemulțumit:

– După ce o să ne căsătorim, nu vreau să mai existe secrete, nu vreau să ne mai ascundem.

– Și eu detest toate astea, șopti ea cuibărindu-se la pieptul lui, într-un fel care făcea ca inima lui Harry s-o ia razna.

Cum ajunsese acea creatură minunată să se îndrăgostească de el? N-o merita, dar nimic pe lume nu putea să-l facă să înceteze s-o iubească.

– Nu mai putem să continuăm astfel. Ne distruge pe amândoi.

– Probabil că ora noastră e pe terminate. Mă simt atât de singură fără tine, spuse Sophie în vreme ce lacrimile îi umpleau ochii superbi.

– Și eu la fel, îi răspunse el, mohorât.

O strânse în brațe și o sărută. Buzele lui Sophie erau atât de moi, iar gemetele ei, atât de dulci, încât trecură câteva minute până când Harry își aminti că avea ceva să-i spună. Și nu prea mai era timp s-o facă. Îi zâmbi. Sophie era îmbujorată. Părea să plutească într-un vis fericit.

Harry auzi, în depărtare, orologiul de la o biserică bătând ora exactă.

–Sophie, trebuie să ne facem un plan. Dacă Desborough te cere în căsătorie, spune-i că nu vrei să grăbești lucrurile.

Ea îl prinse strâns de talie, de parcă n-ar mai fi vrut să se despartă de el.

–Dar chiar *nu vreau* să grăbesc lucrurile cu el.

–Asta-i bine, îi spuse Harry, răzând scurt.

O sărută și se retrase repede, ca să nu se lase cuprins de pasiune.

Ea păru nemulțumită.

–Mai sărută-mă o dată.

–Nu îndrăznesc. Casa e goală, iar fotoliul ăsta îmi umple capul cu tot felul de idei obraznice.

–Nu mă deranjează, îi răspunse ea cu glas tremurat. Harry, nu vreau să plec.

–Nici eu nu vreau să pleci. Dar trebuie.

Cu mare delicatețe, o înfășură în pelerina largă și-i netezi faldurile.

–Pen e afară, spuse el.

Auzise zgomotul trăsurii în urmă cu câteva minute.

–Știu, spuse Sophie, îngrozitor de tristă.

–Curaj, iubirea mea! spuse el, apoi îi sărută tandru mâinile și-i întinse mănușile. Jur că o să găsim o soluție.

–Așa sper, murmură ea, cu glas îngroșat de emoție. Pentru că, Harry Thorne, ai fost nesăbuit cu inima mea.

–Niciodată, spuse el, uimit.

Sophie zâmbi, iar glasul i se înmuie din pricina lacrimilor.

–M-ai făcut să mă îndrăgostesc atât de tare, încât nu pot să trăiesc fără tine.

–O, Sophie..., spuse Harry cu glas aproape la fel de tremurător ca și al ei.

Ea se întoarse și fugi spre vestibul. El n-o urmă. Rămase în camera goală și ascultă cum se închidea ușa.

Capitolul 33

– Doar știi că sămânța rea iese mereu la iveală...

Vocea de femeie, joasă și insinuantă, ajunse la urechile lui Pen, care tocmai se întorcea în salon. Se opri, mai degrabă din uimire decât din curiozitate. Tonul fusese scârbos de răuvoitor. Doar auzindu-l, lui Pen îi venise să facă o baie temeinică.

Ce naiba putuse să stârnească o asemenea răutate?

Cea care vorbise se afla după un palmier – serata organizată de Lady Frencham avea o temă tropicală – așa că Pen nu-și dădea seama cine putea să fie. Chiar și după două săptămâni petrecute în mijlocul societății londoneze, tot nu reușise să țină minte pe toată lumea. Deși, dacă era să mai fi auzit vocea aceea respingătoare, desigur că și-ar fi amintit-o.

O a doua femeie răspunse înainte ca Pen să apuce să se îndepărteze.

– A făcut o treabă extraordinară cu strădaniile lui de a convinge lumea să uite că maică-sa era o stricată. Nu mai zic nimic de taică-său, fiindcă oricum nimeni nu știe cine e. Sunt două variante, chipurile. Dar, după cum am cunoscut-o pe răposata ducesă, ar fi putut să fie și sute.

„Răposata ducesă"? Deși nu fusese pomenit nici un nume, Pen fu lovită de o presimțire sumbră.

– Își dă atâtea aere, încât uneori chiar ai impresia că e vreun mare gentleman.

– Oricum, s-a dus totul de râpă de când s-a însurat cu stricata aia de Thorne.

O, Doamne, vorbeau despre Cam. Și despre ea.

Groaza o ținu în loc, lângă palmier. Oare asta credeau cu toții?

Pen tremura toată. Își spuse că trebuia să plece. Își aminti o zicală potrivit căreia cei care trăgeau cu urechea nu auzeau niciodată ceva de bine despre ei. Dar pentru ea era și mai dureros, fiindcă auzea ticăloșii spuse pe seama omului pe care îl iubea.

– O căsătorie în Italia? Eu, una, nu cred o iotă. Să nu-mi spui că nu se culca deja cu el. După naufragiu au fost dați de gol, așa că s-au

căsătorit în grabă. Întrevăd deja niște necazuri mari. Se poartă mai degrabă ca doi străini decât ca un cuplu abia căsătorit. O să mai auzim de multe scandaluri din casa Rothermere, draga mea. Penelope Thorne, stricata aia, n-o să se mărginească la un singur bărbat. Iar Sedgemoor o să se satureze repede de ea și o să-și caute distracțiile în altă parte. Că doar asta au în sânge, nu?

Obrajii lui Pen se înroșiră de umilință. Vorbele acelei ticăloase conțineau destule adevăruri. Ea și Cam se străduiseră atât de mult să dejoace bârfele legate de nunta lor. Avusese o bănuială că nu puteau să reușească pe deplin. Însă răutatea acea sordidă îi întorcea stomacul pe dos.

– Am auzit că se tăvăleau ca niște iepuri chiar de dinainte ca ea să plece în străinătate, spuse prima vorbitoare, cu și mai mult venin. Toată lumea știe de ce a plecat din Anglia înainte să-și facă debutul în societate. Ascultă la mine, pe undeva prin Franța sau prin Italia există un bastard al lui Thorne care are ochii lui Rothermere. Nu m-ar mira dacă peste câțiva ani ne anunță că au adoptat nu știu ce plod al vreunui văr de departe, de care n-a auzit nimeni. Un bastard dă mereu naștere altor bastarzi. Ar fi amuzant, dar asta încalcă toate normele societății. Bineînțeles că trebuie să te pleci în fața ticălosului atunci când te vezi cu el, că, deh, e duce, dar devine obositor să onorezi o corcitură, chiar dacă are pretenții de mare nobil.

Pen nu putea să mai suporte. Uită de promisiunile de a nu-l face de rușine pe Cam. Nu-i păsa nici că sala de bal era plină de oameni. Asemenea minciuni nu puteau să fie trecute cu vederea. Își îndreptă umerii și ocoli palmierul, ca să le înfrunte pe cele două.

– Așa cum devine obositor și să respecți bunele maniere, izbucni ea, desfășurându-și evantaiul dintr-o singură mișcare și fluturându-l ca și cum mirosea urât în vecinătatea celor două bârfitoare.

Spre surprinderea ei, le recunoscu pe amândouă. Se dăduseră pe lângă ea cu tot felul de lingușeli, ca să le invite la Fentonwyck.

– Excelența Voastră...

Doamna Combe-Browne se ridică și începu să facă o reverență, după care își dădu seama că, dacă Pen le auzise, gestul era cum nu se putea mai nepotrivit. Se împiedică de parcă băuse prea mult și se prăbuși pe scaunul care aproape că se răsturnă cu tot cu ea. Pen nu simțea nici o dorință să zâmbească.

– Doamnelor! începu ea.

Mai întâi își ațintì privirea dușmănoasă asupra primei vorbitoare, Lady Phillips, o femeie cunoscută drept amantă a răposatului duce de Kent.

– Deși, în cazul de față, sunt mai mult decât mărinimoasă atunci când mă adresez cu acest apelativ.

– Excelența Voastră, protestă femeia. Nu înțeleg ce s-a întâmplat încât să credeți că meritățm o asemenea insultă.

– Chiar nu știți?

Lady Phillips păru mai puțin impresionată decât însoțitoarea ei. Se ridică în picioare.

– Ați tras cu urechea la o conversație privată?

– Nici o conversație care se aude din cealaltă parte a sălii nu poate să fie considerată privată, spuse Pen, închizându-și evantaiul cu o mișcare încărcată de dispreț. Cât de ironic e faptul că o femeie cu o reputație mizerabilă precum a ta, are curajul să-l vorbească de rău pe cel mai bun bărbat din Anglia!

Lady Phillips nu dădu înapoi, dar doamna Combe-Browne scâncea ca un purcel bolnav și se chircise în scaun de parcă încerca să se topească în perete.

– Un rang nobiliar în sine nu înseamnă neapărat și onoare. Cu siguranță că nu în cazul unei asemenea filiații.

Pen făcu un pas înainte. Din păcate, Lady Phillips era aproape la fel de înaltă și de două ori mai solidă decât ea. Era ca și cum se confrunta cu un rinocer furios, dar nimic nu-i putea potoli indignarea lui Pen. Cum de îndrăznise să-l insulte pe Cam?

– Poate că un rang nobiliar nu aduce neapărat și onoarea. Pe aceea ți-o dau caracterul, onestitatea și bunătatea. Iar soțul meu le are din belșug. Dacă inteligența, generozitatea și curajul nu fac parte din caracterul unui gentleman, atunci nu e un gentleman, indiferent de cine anume au fost părinții lui. Iar asta se aplică și în cazul doamnelor.

– E n-am spus nimic! scânci doamna Combe-Browne din spatele prietenei sale.

– Nici una dintre voi n-ar fi trebuit să spună nimic, se răsti Pen. Nici una dintre voi! Soțul meu e un om cu influență.

– Îndrăznești să mă amenințì, stricato? Să nu-ți închipui că aventurile tale amoroase de pe continent ar fi vreun secret!

Pen își îndreptă umerii, gata de luptă, dar, înainte să se avânte, auzi vocea lui Cam în spatele ei. De obicei îi simțea prezența fără să-l vadă. Era o povară care îi venea din faptul că îl iubea. Însă fusese atât de furioasă, încât nu mai simțise nimic altceva.

– Destul, Lady Phillips, spuse Cam cu o voce de gheață.

Pen se cutremură. Ura tonul acela. În cele câteva dăți în care Cam îl folosise vorbindu-i ei, simțise că parcă îi smulsese carnea de pe oase. Îl vedea că fierbea. Poate că era mai supărat pe ea decât pe Lady Phillips și pe prietena acesteia. Femeile nu făcuseră decât să repete niște bârfe pe care le auziseră și pe care, în viitor, aveau să le mai înflorească. În timp ce Pen avea datoria să onoreze numele de Rothermere.

Știa că făcuse o mare gafă. În societate, trebuia ca doamnele să se ridice mai presus de insulte. Nu asta încercaseră să dovedească Richard și Cam toată viața lor, anume că bârfele n-aveau nici puhtere? Nu că i-ar fi crezut cineva sau că ei înșiși ar fi crezut-o.

Auzindu-l pe Cam, femeia păli.

– Excelența Voastră, sunt sigură că ați înțeles greșit.

Pen își dădu seama că, în timp ce ducesa de Sedgemoor nu putea decât să ciufulească un pic penele acelei vulturoaice bătrâne, ducele era cel care o punea la punct.

– Sunt sigur că nu, Lady Phillips, doamnă Combe-Browne, răspunse Cam cu duritate.

– Eu n-am..., începu doamna Combe-Browne cu glas tremurat.

Orice apărare ar fi încercat să-și construiască, aceasta se nărui sub privirea înghețată a lui Cam. Femeia era pe punctul să izbucnească în plâns.

Pen băgă de seamă, îngrozită, că disputa lor atrăsese interesul general. Blestemă sângele impulsiv al neamului Thorne. Nu era născută să fie ducesă, calmă și cumpănită oricât de mare ar fi fost presiunea societății. Și avea presimțirea sumbră că și Cam ajunsese la aceeași concluzie, în ciuda sforțărilor ei de a-l face să fie mândru de ea.

– Excelența Voastră, văd că ați nimerit într-o companie neplăcută, spuse Lady Hillbrook, care se apropie și o luă de braț. Veniți cu mine, soțul meu e foarte dornic să discute despre strălucitul dumneavoastră articol din revista *Blackwood*, de luna trecută. V-ar fi recunoscător dacă ați putea să-l sfătuiți în privința cumpărării

unor artefacte din cele descoperite la Messina, pe care le-ați descris atât de fascinant.

Deși nu putea să-și închipuie cum o abordare ce amintea de interesul ei lipsit de feminitate pentru arheologie putea s-o calmeze pe Lady Phillips, Pen se întoarse spre Lady Hillbrook.

– Aș fi încântată, spuse ea, pe un ton care trăda recunoștința.

Cam o privi țintă, cu ochii lui verzi ajunși acum în întregime opaci. Bineînțeles că, mai târziu, după ce rămâneau doar ei doi, avea să-i țină o predică. Provocaseră destule discuții. Însă Pen avea senzația că nu urma s-o certe plin de mânie, ci mai degrabă să-i vorbească pe un ton rece. Cam nu putea să fie mai dezamăgit de comportamentul ei decât era ea însăși. Nu merita ca bârfitoarele de soiul lui Lady Phillips și al doamnei Combe-Browne să fie înfruntate. Pentru că veninul din ele era atât de adânc înrădăcinat, încât nimeni și nimic n-ar mai fi putut să-l dreneze.

– Sidonie, eu și soția mea plecăm acum. Jonas poate să discute despre antichități cu altă ocazie.

Vocea și expresia lui Cam erau placide, el fiind încă din copilărie un maestru în ascunderea emoțiilor.

Cam întinse mâna, iar Pen își înghiți nodul uriaș din gât și-și spuse că avea să supraviețuiască și acelei întâmplări. Supraviețuise după ce refuzase cererea în căsătorie la care visase toată viața. Supraviețuise nouă ani fără el. Supraviețuise companiei lui, în Alpi, iar apoi acelui travesti de nuntă. Ba chiar supraviețuise pretinzând că nu simțea altceva decât plăcere fizică atunci când împărțeau patul.

Pe lângă toate furtunile prin care trecuse, seara aceea era doar un mic obstacol într-o căsnicie care se anunța plină de piedici cu mult mai mari.

Își ridică bărbia, hotărâtă să ascundă orice urmă de vulnerabilitate în fața acelor prădători lacomi, al căror pseudonim era „înalta societate". Luă mâna întinsă de Cam. Căldura pielii lui radia prin mănușile lor.

– Excelența Voastră..., începu Lady Phillips, pe un ton hotărât.

Privirea lui Cam putea să taie cu ușurință într-o piatră. Iar felul în care se înclină însemna o culme a disprețului.

– Bună seara, doamnă.

– Mulțumesc, Lady Hillbrook, murmură Pen.

Sidonie îi zâmbi din toată inima.

– Vin mâine să te vizitez.

– Mi-ai face o mare plăcere.

Spre uimirea ei, Sidonie o sărută pe obraz. Gestul de sprijin o făcu pe Pen să-și mai recapete din curaj.

Sub șirul de ochi avizi, Cam își luă soția de braț și, cu pași falnici, care erau un semn de sfidare, o conduse spre ușă. Muzicanții începuseră un cântec scoțian, dar aproape nimeni nu dansa. În schimb, oaspeții își întinseră gâturile ca să-i vadă trecând pe ducele și pe ducesa de Sedgemoor.

Mușchii lui Cam erau țepeni, iar el ardea de o emoție adâncă. Pen n-avea nevoie de o intuiție nemaipomenită ca să-i recunoască furia.

În trăsură, ea se chinui să tragă aer în plămânii dornici să răsufle, dar, cu fiecare secundă care trecea, nervii ei erau din ce în ce mai încordați.

– Îmi pare rău...

Cam ridică mâna. În chip uluitor, cealaltă mână a lui încă o ținea strâns pe ei.

– Așteaptă până când ajungem acasă, Pen.

Teama o strângea precum o gheară, dar se gândi că reacția lui era una firească. Mai mult ca sigur, Cam voia timp și intimitate pentru o discuție mai dură. Dar tăcerea lui o neliniștea mai mult decât faptul că o oprise pe ea să vorbească.

Pen se prăbuși lângă soțul ei și-și dori să fi avut bunul-simț să-și țină gura închisă. Dar era prea târziu pentru păreri de rău. Spusese ce spusese. Cam auzise. Sidonie auzise. Avea sinistra bănuială că o auziseră toți cei aflați în acea aglomerată sală de bal. Iar cei care nu apucaseră, oricum aveau să primească iute vestea despre purtarea lamentabilă a ducesei, purtare ce nu făcea decât să întărească bârfele care se spuneau despre ea.

Și, probabil, transmisă prin viu grai, povestea avea să fie înflorită astfel încât să pară și mai suculentă.

Oftă fără să-și dea seama. Spre uimirea ei, Cam o strânse mai tare de mână.

Mai repede decât își dorise, Pen se trezi față în față cu el, în biblioteca în care, în urmă cu câteva nopți, împărtășiseră o pasiune atât de fierbinte. Încercă să nu-și amintească de felul în care Cam făcuse dragoste cu ea. Dar era cu neputință să uite. Întâmplările

din acea noapte îi marcaseră sufletul. Și avea să le prețuiască până în ultima clipă a vieții.

– Cam, nu pot să-ți spun cât de rău îmi pare, începu ea, încă ținându-l de mână.

Ce prostie din partea ei să fie atât de impresionată de atingerea aceea inocentă, după toate lucrurile destrăbălate pe care le făcuseră împreună!

Cam stătea aproape de ea, astupându-i vederea. Pen nu putea să vadă altceva. Și nu era nimic nou în asta. Încă de pe vremea când era doar o fetiță, nu-l văzuse decât pe el.

– Îți pare rău? o întrebă el cu glas răgușit.

O, nu, era de-a dreptul livid. Pen se pregăti moral pentru criza lui de furie. Închise ochii.

– Ți-e frică? o întrebă el pe același ton.

Ea înghiți ca să-și umezească gura uscată de groază. Apoi minți:

– Bineînțeles că nu.

– Atunci când ai înfruntat-o pe vaca aia de Lady Phillips, arătai de parcă nu te temeai de nimeni pe lume.

– M-a înfuriat îngrozitor de tare, spuse repede Pen, înainte să-i piară tot curajul. Știu că am promis să mă port exemplar și să fac tot ce-mi stă în putință ca să fiu o ducesă așa cum scrie la carte. Dar femeia aia a fost mult prea de rea.

– Și n-ai putut să suporți s-o auzi vorbindu-mă de rău.

– Nu.

Deschise ochii, speriată de ce avea să vadă.

Dar descoperi în ochii lui Cam o lumină pe care n-o mai văzuse niciodată. El îi cuprinse fața în palme.

– Nimeni nu m-a apărat astfel vreodată. Ai fost magnifică.

Capitolul 34

– Draga mea, ți-ai asumat un mare risc venind aici!

În salonul casei din Russell Square, Harry o îmbrățișă pe Sophie. Afară era liniște. După lăsarea serii, nu mai era mare frământare în acel cartier.

– Știu.

Se lipi de el, tremurând de o înflăcărare inocentă.

– Dacă fratele meu află unde sunt, nu mă trimite în Northumberland, ci de-a dreptul pe Lună.

– Atunci când am primit mesajul tău, nu mi-a venit să cred!

Harry o sărută încetișor, iar apoi începu s-o guste mai bine. Mirosul ei dulce și floral îl făcea să se simtă ca și cum băuse prea multă șampanie.

– N-am mai putut să stau departe de tine!

Cei de acasă știau că Sophie se afla la British Museum, la o prelegere, împreună cu un grup de prieteni.

Cel puțin așa îi spusese fratelui ei. Apoi plecase de la British Museum în ultimul moment și venise în casa aceea.

El o privi țintă. Vinovăția îi întuneca lui Sophie ochii superbi.

– Minciunile te fac să te simți îngrozitor, îi spuse el.

– M-aș simți mai îngrozitor dacă nu te-aș vedea. După ce am promis să iau în considerare propunerea lui Desborough, dând de înțeles că urmează s-o accept, James nu m-a mai urmărit atât de strâns.

– Ceea ce, de asemenea, te face să te simți rău.

Buzele ei trandafirii se rotunjiră într-un zâmbet. Buze pe care el voia să-și petreacă o eternitate sărutându-le.

Întâlnirile acelea secrete îl istoveau și pe el.

– Sunt incorigibilă, nu-i așa? M-am vârât într-o intrigă romantică, dar nu-mi plac secretele. Însă secretele sunt chiar miezul unei intrigi.

Harry zâmbi.

– Cât timp poți să stai aici? puse el întrebarea care îl făcea mereu să vrea să spargă peretele cu pumnul.

Ea îl mângâie pe față.

– Câteva ore.

– Am multe lucruri să-ți spun.

Îi luă mâna și i-o duse la buze. Dacă ea continua să-l atingă, orice speranță de a purta o discuție serioasă se ducea pe apa sâmbetei.

– Vorbim mai târziu. Vreau să te sărut, spuse Sophie.

El îi zâmbi, uimit de frumusețea și de ardoarea ei.

– Draga mea, dacă te sărut, o să uit că sunt un gentleman.

– O să-ți amintesc eu.

– N-am încredere în tine.

– Dar bineînțeles că ai, spuse ea bosumflându-se și luându-și un aer teatral.

Vederea buzelor acelora trandafirii care se rotunjeau il excită și mai tare. Își înăbuși un geamăt. Trebuia s-o ducă pe Sophie tot virgină acasă la fratele ei, sau să se împace cu ideea că era un ticălos.

Iubirea era un adevărat iad, uneori.

Cedă, așa cum făcea mereu, și o sărută. Gura ei se deschise pe dată. Fiindcă o tachinase, se aștepta ca și sărutările ei să-l tachineze. Dar ea răspunse cu un abandon nesăbuit.

Atunci când Sophie era jucăușă, Harry abia putea să se înfrâneze. Iar atunci când ea se purta ca o femeie fără false pudori, înfrânarea lui se prăbușea cu totul.

Își smulse buzele din sărutul ei.

– Sophie..., protestă el.

– Nu te opri, îl imploră ea, trăgându-l, neîndemânatic, de lavalieră.

El înțepeni. Din cap până-n picioare. Și-și spuse că trebuia să se oprească înainte că facă ceva ireparabil.

După momentele acelea toride din pădure, Harry se străduise ca atingerile lor să nu fie prea pasionale. În ziua întâlnirii din pădure, pericolul pasiunii neîngrădite fusese înfricoșător de vădit. Însă necazul era că nu putea să fie destins atunci când se afla lângă ea. Dimpotrivă, fiecare clipă era îngreunată și plină de subînțelesuri.

Dar Sophie Fairbrother era pură și bună. Nici un bărbat n-avea dreptul s-o pângărească în afara căsătoriei. Harry trebuia, așadar, să se oprească, fie și cu riscul de a exploda într-un milion de bucăți.

Îi prinse mâinile.

– Sophie, nu.

Pe fața ei se oglindi disperarea.

– Mă gândesc la tine tot timpul. Mă gândesc la lucrurile pe care mi le-ai făcut. Cred că... Cred că mă gândesc și la lucrurile pe care vreau să mi le faci, îi spuse ea, lingându-și buzele.

Harry se rugă cerului să-i dea putere.

– Draga mea...

– Vrei să facem mai mult. Știu că vrei.

– Nu putem, îi răspunse el, deznădăjduit, mângâindu-i încheieturile până când ea își îndepărtă mâinile.

– Ba putem! spuse ea, iar apoi îi smulse lavaliera de la gât și i-o aruncă pe un scaun.

Sophie voia să fie sedusă. Iar asta unde putea să-l ducă pe el, pe Harry? La mânia lui Leath, care avea să vrea să-i taie gâtul. Și pe bună dreptate.

– Sophie, asta o să-ți ruineze reputația.

La naiba, trebuia s-o vâre de îndată într-o trăsură și s-o trimită pachet la ea acasă, unde era ferită de tineri excitați. Și totuși, nu se mișcă de lângă ea. Stătea acolo și-i adulmeca parfumul, de parcă mirosul ei ar fi fost singura lui sursă de viață.

– Nu-mi pasă, spuse ea cu încăpățânare, trăgându-l de nasturii de la vestă.

Orice se întâmpla în seara aceea, Harry n-avea cum să iasă cu bine dintr-o asemenea încurcătură, ci mai degrabă foarte șifonat, ca și cum s-ar fi luptat de unul singur cu un urs.

– În seara asta avem timp, spuse Sophie.

– De unde știi? încercă el să glumească, dar din gâtlej îi ieșiră mai mult sunete guturale.

– Nu știu, izbucni ea.

Părea atât de încordată și de disperată, încât Harry simți că i se topeau și oasele în el de dragul ei. Într-un astfel de ritm, n-avea nici o șansă să reziste.

– Sophie, nu pot s-o dezvirginez pe sora marchizului Leath.

Spre surprinderea lui, Sophie îi zâmbi strengărește. Toate scrupulele pe care le mai avea dispărură atunci când ea își puse mâna pe partea din față a pantalonilor lui.

– Dacă încerci să-mi spui că nu ești în stare s-o dezvirginezi pe sora lui Leath, dă-mi voie să mă îndoiesc.

Harry se înecă și, în ciuda codului de onoare pe care încerca să-l respecte cu sfințenie, își împinse bazinul în ea.

– Ce să mă fac cu tine, Sophie? Am crezut că o să fii speriată.

Ea flutură din gene și se uită spre locul pe care i-l atingea cu mâna. Nu părea deloc speriată. Arăta de parcă aștepta cu nerăbdare o tratație delicioasă. Inima lui Harry bătea ca și cum înghițise o tobă mare și zgomotoasă. Orice i-ar fi spus creierul, trupul lui se pregătea pentru plăcere.

Ea își strânse mâna pe mădularul lui.

– O să crezi că sunt o depravată.

– Eu cred că ești frumoasă. Și știi asta. Iar dacă nu încetezi să mă atingi, o să-ți dai seama în curând că te-ai băgat în mai mult decât poți să duci, fetițo.

O apucă de mână și, ignorând protestul diavolului care urla în el, îndemnându-l să dea naibii orice dram de virtute, îi desprinse mâna lui Sophie și i-o îndepărtă de el, iar apoi îi dădu drumul de tot. Până și să țină mâna aceea într-a lui însemna o amenințare la adresa hotărârii de a se înfrâna.

Văzu strălucirea seducătoare din ochii ei și se neliniști. De fapt, se înspăimântă de-a binelea.

Pentru că, bineînțeles, Sophie avea un aliat. Diavolul urlător din trupul lui Harry, căruia el îi devenise sclav din momentul în care o întâlnise.

Ea îl apucă de reverele hainei și îl trase spre ea.

– Lasă-mă să fac ce vreau, Harry.

Inocența din ochii ei făcea ca acele vorbe să fie și mai provocatoare. Harry încercă să reziste, dar amândoi știau că onoarea lui atârna de cel mai subțire fir de păr.

– Încerc să te protejez, spuse el.

– Știu.

Ea îl privea de parcă era Sir Galahad, cu tot cu Sfântul Graal. O impresie care nu se potrivea deloc cu infernul dorinței care îl făcea să uite de tot pe lume, în afară de Sophie.

– Atunci, lasă-mă să te protejez, o imploră el.

– Dar sunt în siguranță cu tine.

Își puse mâna pe cămașa lui, pe locul în care îi tuna inima din pricina dragostei pentru ea.

Harry clătină din cap.

– Nu. Nu ești.

Ea nu părea să-l audă. În schimb, mâinile ei traseră de hainele lui până când îl aduseră mai aproape. Harry o sărută fără nici o oprelițe, pentru prima dată după întâlnirea lor de la Wiltshire. Îi prinse fața între palme și-i răvăși gura. Își băgă limba adânc printre buzele ei, imitând actul sexual pe care ardea de nerăbdare să-l încerce. În cele din urmă, își îngădui s-o atingă așa cum visase.

Dar tot nu îndrăznea s-o dezbrace. Până când ea se hotărî s-o facă. Fără nici o șovăială, își trase corsajul în jos. Harry îi prinse sânii, care țâșniră, odată scăpați din strânsoare. Îi frământă, îi

mângâie și le linse vârfurile obraznice. Aveau gust de miere și un parfum care umplea aerul precum o grădină înflorită.

Nu mai avea nici o putere s-o refuze. Toate astea fuseseră menite să se întâmple încă de când el o găsise plângând în lumina lunii. Harry nu mai putea să se lupte cu dorința. Nu dacă și dorința ei era la fel de mare precum era a lui.

Încordarea îi dispăru cu desăvârșire. O mușca, o lingea și o sărută pe îndelete. Reuși chiar să-i desfacă rochia fără să i-o rupă.

Nu-i mai era rușine de ceea ce făcea. Într-o iubire atât de puternică nu exista nici un păcat, indiferent de ce credea lumea despre asta.

– Lasă-mă să te dezbrac, scumpa mea, îi șopti el printre sărutările pe care i le așternea pe gâtul satinat.

Ea își ridică brațele ca o fetiță. Inima lui se umplu de tandrețe. Aceeași tandrețe care îi făcu și mâinile să tremure atunci când îi trase rochia peste cap și i-o așeză cu grijă pe un scaun.

Ea se descurcă și mai bine cu haina lui, care ajunse pe podea în câteva clipe. Sophie era nerăbdătoare. Dar, așa cum i se întâmplase și lui Harry, nebunia ei se stinse încetul cu încetul, lăsând locul unui calm strălucitor, care i se oglindea până și în ochii de safir.

Harry îi dezlegă, cu grijă, corsetul. După ce scăpă de el, îi trase cămășuța peste cap.

Stătea goală, cu fiecare centimetru de piele albă și perfectă aurit de flăcările focului pe care el îl aprinsese înainte de sosirea ei. Sânii lui Sophie erau rotunzi și tari, încununați cu sfârcuri roz-trandafirii.

Lumina focului crea umbre misterioase în jurul buclelor ei blonde.

Harry se dădu înapoi și o sorbi din priviri. Emoțiile care îl năpădiseră erau bogate, greu de definit. Bucurie. Dorință. Acestea două nici nu mai trebuiau pomenite. Dar mai exista, în plus, și înțelegerea ametitoare a faptului că acea fată avea să devină a lui. Că, după seara aceea, erau legați pentru totdeauna.

Așa cum îi spusese el încă de la primele întâlniri. Însă acum, când avea s-o învețe totul despre plăcerile carnale – sperând să se ridice la înălțimea împrejurării – înțelesul promisiunii lui devenea mai adânc decât oceanul.

Ea era a lui și el era al ei.

Undeva, printre emoțiile solemne care îi umpleau inima, se ascundea și o satisfacție măgulitoare. Că Harry Thorne rămăsese împreună cu Sophie Fairbrother. Că Harry Thorne avusese privilegiul de a o atinge.

Ochii ei strălucitori îi întâlniră pe ai lui, iar Harry știu că și ea făcuse aceleași jurăminte.

Sophie își scoase acele din păr, iar grația ei îl lăsă fără răsuflare. Cascada strălucitoare de bucle blonde se revărsă peste umerii goi, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu sânii ei.

Harry înghiți ca să-și alunge emoția ce îi sugruma gâtlejul.

– Ești atât de frumoasă!

Zâmbetul ei de femeie sigură pe sine îi făcu sufletul să cânte.

– Ai prea multe haine pe tine!

Harry își scoase pantofii și aruncă de pe el cămașa și pantalonii. Înaintă încet spre ea.

Afară, Londra își continua viața dură, frământată și aglomerată.

În încăperea aceea, Harry și Sophie se îmbrățișau, pierduți în lumea lor aurie de iubire.

Harry își îngropă mâinile în părul ei și-i ridică fața spre el. Buzele ei se deschiseră, iar ochii îi scânteiară de emoție.

Încă în stare de șoc, Pen îl lăsă pe Cam s-o conducă pe elaborata scară de marmură a reședinței lor. Nu mai înțelegea nimic. Fusese atât de sigură că el era furios. Dar tocmai îi spusese că era magnifică. Și nu numai atât, ci o mai și sărutase atât de dulce încât, dacă nu era atentă, ar fi început să creadă că o iubea.

Ceea ce, desigur, nu era adevărat.

Iar pentru Penelope era foarte important să-și amintească asta în fiecare clipă, deși îi era aproape cu neputință, fiindcă el o privea ca și când ea ar fi fost de-a dreptul soarele de pe cer.

Cam deschise ușa dormitorului și o trase înăuntru, oprindu-se în prag pentru încă un sărut amețitor. Ea îi răspunse din toată inima. Ce altceva putea să facă? Îl iubea și, undeva, în timpul acelei nopți agitate, el își mai coborâse un pic garda în fața ei. Pen nu îndrăznea să dea un nume sentimentelor lui, însă pasiunea aceea de nestăpânit a lor începea să se simtă diferit, mai puțin calculată. Adică, mai puțin un triumf al abilității în fața emoției.

Ochii lui strălucitori o hipnotizau.

– Fără jocuri în seara asta, Pen.

– Nu știu despre ce..., începu ea.

De fapt, știa foarte bine despre ce vorbea el.

O sărută din nou, sugându-i și lingându-i buza de jos. Dorința creștea. Sărutul lui îi arunca flăcări prin vene.

– Haide s-o luăm de la zero, ca doi oameni care se doresc. La naiba, ca doi oameni care se plac pur și simplu, îi spuse el, zâmbindu-i plin de căldură.

– Mi-a plăcut mereu de tine, Cam.

Ce lașă era! Folosise un cuvânt călduț, când, de fapt, avea pentru el sentimente arzătoare.

– Îmi venea să te aplaud în seara asta, atunci când ai trimis-o la naiba pe cotoroanța aia.

– Am crezut că o să mă urăști pentru că am provocat o scenă.

– Nu m-am simțit niciodată atât de mândru. Dacă te-ai fi putut vedea, parcă scuipai foc! Dacă n-ai fi fost de partea mea, aș fi leșinat de frică.

Ea zâmbi.

– Dar tu nu te temi de nimic.

O expresie greu de descifrat străbătu chipul lui Cam, în timp ce o trăgea spre mijlocul încăperii.

– Mă tem de tine.

Pen îi atinse fața. De obicei se înfrâna de la gesturi afectuoase, ca să nu se dea de gol.

– Și totuși, spui că mă placi, îi zise ea.

– Mă bucur al naibii de tare că te-ai căsătorit cu mine.

N-o iubea. Dar în seara aceea se angajase față de ea într-un mod în care n-o mai făcuse niciodată. Trebuia să fie mulțumită.

– Și eu la fel.

Uimită, își dădu seama că spusese adevărul.

El păru surprins.

– Chiar așa?

Pen se simțea ca și cum ar fi stat goală sub razele soarelui. Căldura radioasă îi ajungea până la oase și-i alunga frigul din inimă.

– Am fost sinceră în ceea ce am spus la bal. Ești un bărbat excepțional și sunt mândră că sunt soția ta.

– Draga mea...

Declarația ei păru să-l emoționeze dincolo de cuvinte.

Pen se hotărî să-l salveze. Nu era obișnuit să-și dea pe față sentimentele, dar era limpede că tocmai îi făgăduise loialitate și afecțiune. Nu era de ajuns, dar însemna mult din partea lui.

– Iar acum, du-mă în pat.

El păru mai fericit. Pen își dăduse seama cu mult timp în urmă că senzualitatea îi oferea lui Cam o evadare din autocontrolul care îi stăpânea viața. Pe partea fizică, nu se înfrâna de la nimic. Sufletul lui fusese însă un tărâm ferecat.

Dar privindu-l în ochi, Pen descoperi, uimită, că tărâmul nu mai era ferecat. În seara aceea, el deschisese porțile celei mai adânci părți din inima lui. Avea încredere în ea. Pentru Camden Rothermere, aceea era limita până la care se aventura, în dragoste.

Capitolul 35

Susținându-i spatele cu amândouă mâinile, Harry o așeză, ușor, pe Sophie pe canapea. Conștiința îi mai strigă cu glas slab, o singură dată, că o corupea pe sora marchizului Leath, în casa mătușii lui, cu complicitatea neintenționată a surorii lui.

Brațele lui Sophie îi înconjurară grumazul, iar el îi acoperi fața, gâtul și umerii cu sărutări frenetice. Apoi se așeză între coapsele ei. Sophie se zvârcoli, frecându-se cu pubisul de el. Atingerea aproape că îl făcu pe Harry să explodeze. Strânse din dinți și se rugă în gând să nu-și piardă controlul. Era prima dată pentru Sophie, iar el voia ca ea să se bucure.

– Sophie, ușor, gâfâi el, în timp ce ea își înclină pântecul a invitație. Prima dată poate să fie neplăcut.

– Dar nu mi se pare neplăcut, îi răspunse ea, și-și încolăci picioarele în jurul lui până când ajunse să-i mângâie spatele cu tălpile.

Văzând-o atât de îmbujorată, de excitată, de emoționată, toate bunele intenții ale lui Harry dispărură.

– Știi ce o se întâmple?

– Da. Guvernanta mea a fost o văduvă care socotea că fetele nu trebuie să fie crescute în ignoranță, chicoti ea. Dar m-a făcut să-i promit că n-aveam să-i spun niciodată fratelui meu.

– Îmi închipui. Și ce ți-a spus, mai precis?

Se aștepta ca Sophie să-i repete sfaturile date, înainte de căsătorie, tinerelor cu sânge albastru. Despre supunere, durere și procreație.

– Mi-a spus că, dacă iubesc un bărbat și el mă iubește pe mine, și dacă suntem buni și răbdători unul cu celălalt, natura o să facă restul.

Uluirea îl făcu pe Harry să se ridice. Se uită la superba creatură de sub el.

– Fratele tău ar fi trebuit să-i dubleze salariul.

Gurile li se întâlniră din nou. Atunci când el își înălță capul, auzi răsuflarea ei întretăiată.

– Iar acum, atinge-mă, îi șopti ea.

El nu cedă de prima dată, în ciuda faptului că mădularul excitat trimisese deja aprobarea către creierul lui lipsit de sânge.

– Ești sigură?

Ea izbucni în râs.

– Harry, sunt deja goală în brațele tale. Asta înseamnă că m-am predat.

Strălucirea din ochii ei era irezistibilă.

Sophie se întinse ca să-l sărute, iar el nu mai putu să se stăpânească. O dorea atât de mult!

O mângâie, mai ales în locurile sensibile. Spatele genunchilor. Sfârcurile dulci. Ceafa. Dinadins nu-i atinse sexul, deși aroma ei de femeie îl făcea să tremure de poftă.

Îi sărută un sfârc și o auzi oftând de plăcere atunci când și-l băgă între buze.

Ea se frământă, tulburată.

– O, Harry!

Limba lui îi tachina în continuare sfârcul, în timp ce mâna lui îi mângâia pântecul și șoldurile. În cele din urmă, nemaiputând să aștepte, își strecură mâna între picioarele ei. Îi mângâie pliurile satinate până când găsi locul a cărui atingere o făcea să gâfâie și să tremure. Încurajat, o atinse iar și iar, până când ea strigă și-și dădu drumul pe degetele lui.

Atunci când Harry își înălță capul, văzu că Sophie avea ochii întunecați și fața îmbujorată. Buzele ei întredeschise erau pline și roșii.

– Sophie?

Ea clipi, ca și cum încerca să revină la realitate.

– Mi-a plăcut. Poți să-mi mai faci asta încă o dată?

– Să încerc?

Ea se îmbujoră și mai tare.

– Harry, mă simt... goală fără tine.

El înțelese pe dată. Dar foamea fizică se lupta în el cu nevoia copleșitoare de a o ocroti. Deși plină de viață și dornică de plăcere, părea destul de fragilă.

– Nu vreau să te rănesc.

Ea se apăsă aproape de locul în care el o dorea. De fiecare dată când Sophie se mișca, Harry se străduia să n-o pătrundă.

– Te vreau.

El ajunse la punctul în care ori făcea pasul final, ori pleca din casa aceea. Având în vedere că era despuiat, desigur că ar fi devenit un senzațional subiect de discuții printre locuitorii din Russell Square.

Foarte delicat, își strecură un deget în ea. I se strânse stomacul în clipa în care își dădu seama cât era de strâmtă. O mângâie mai adânc și-i simți mușchii încleștându-se în jurul degetelor lui. O pătrunse cu două degete, iar ea gâfâi, disperată, după aer. Era umedă și mirosea a dorință.

Continuă s-o mângâie, până când începu să tremure sub el. Se așeză între picioarele ei. Sophie își îndoi genunchii și-și ridică bărbia cu un gest sfidător, care lui Harry îi era atât de cunoscut și pe care îl iubea atât de mult, încât el simți că inima i se opri în loc pentru o clipă.

Atent la inocența ei, înaintă câte un pic. O pătrunse centimetru cu centimetru, până când ea îi primi înăuntru tot capul mădularului. Sophie începu să tremure și-și înfipse degetele în brațele lui.

El o sărută până când văzu că se destinse din nou. O mai pătrunse un centimetru. Ea răsufla în rafale. O linie îi apăru între sprâncenele fine și blonde.

– Ar trebui să mă opresc? gâfâi el.

Ea clătină din cap și o simți cum se pregătea. Vaginul ei încleștat îl umplu de plăcere.

– O să te rupi în două dacă stai atât de țeapănă, îi spuse el.

– Nu e foarte... plăcut, spuse ea închizând ochii.

– Sophie, pot să mă opresc.

Nu era sigur că putea. Dar avea să încerce. O, după ce-i atinsese trupul, asta părea cea mai mare pedeapsă.

– Nu, nu te opri!

Cu acel strigăt, Sophie își înălță bazinul, trăgându-l mai adânc în ea.

– Trebuie!

Harry lucea de transpirație și îl dureau toți mușchii. Probabil că dinții i se făcuseră pulbere de la cât scrâșnise din ei.

– Nu! îi ordonă ea, apucându-l de fese.

Atingerea îl făcu să tremure.

– Sophie, îmi pare rău, mormăi el cu un amestec de disperare și de plăcere nedemnă. Îmi pare foarte rău.

Cu un geamăt adânc, se împinse din nou în ea. Sophie primi invazia cu un țipăt ușor. Harry închise ochii și se lăsă în voia orgasmului care îl purtă către cer. Se simțea parte din ea. Erau uniți într-un fel care trecea dincolo de cuvinte. Nimeni, pe lume, nu mai putea să-i despartă.

Își lăsă trupul mai jos, sprijinindu-și greutatea în mâini, după care își lipi pieptul de sânii ei.

Sophie nu scotea nici un sunet și nici nu se mișca. Harry își spuse că era cazul să se retragă. Dar nu mai avea nici o fărâmă de voință. Așa că se întinse peste ea. Se ura pentru ceea ce făcuse și se întreba, cu disperare, dacă ea avea să-l ierte vreodată.

Sophie se mișcă. Probabil, ca să-l împingă și să-i poruncească să n-o mai atingă niciodată. Și nu putea s-o învinovățească. Faptul că pentru Harry fusese bine, cu mult mai mult decât bine, n-avea nici o însemnătate. Sau, cel puțin, așa socotea el.

Apoi, de necrezut, ea îl cuprinse în brațe. Iar Harry, care credea că n-avea cum s-o iubească mai mult decât o iubea deja, intră într-un univers al dragostei cu totul nou.

– Draga mea..., îi șopti, cu fața îngropată în scobitura gâtului ei. Se simți năpădit de căldură din toate părțile. O privi în ochi. Te iubesc, Sophie.

Era palidă, dar se sili să zâmbească. Nu era un zâmbet foarte convingător, dar el prețui faptul că încercase.

– Te iubesc, Harry.

El ieși din ea, apoi o pătrunse din nou. Sophie încercă să-și ascundă tresărirea.

– Te rănesc.

– Puțin, dar e mai bine decât înainte, spuse ea, și îl cuprinse mai strâns cu brațul, ca și cum s-ar fi temut că el voia să plece.

De parcă Harry ar fi putut s-o facă. O pătrundea cu mișcări lente și blânde, care îl înnebuneau de plăcere. Desigur că simțea și ea ceva. Și totuși, stătea tăcută și nemișcată precum o statuie.

Harry era pe cale să renunțe și se pregătea să ejaculeze pe pântecul ei, când Sophie scoase un suspin care părea mai mult de încântare decât de durere. O sărută, iar ea îi răspunse cu destul de multă înflăcărare. Apoi își ridică bazinul, ca să-l primească mai adânc în ea.

Atunci când el o pătrunse din nou, ea se ridică în întâmpinarea lui, iar bucuria triumfului lumină ochii lui Harry mai ceva decât un foc de artificii.

Ea scoase un geamăt care era mai degrabă o rugăminte senzuală pentru mai mult.

În sfârșit.

Harry nu putea să mai reziste. Ochii ei se închiseră. Trăsăturile i se încordară. Iar apoi trupul i se zgudui sub valurile orgasmului. Îl zgârie pe Harry cu unghiile pe spate. Durerea îl arse ca o flacără.

Cu un geamăt puternic, pompă furios și-și eliberă sămânța, pecetluind, astfel, uniunea lor.

Capitolul 36

Cam se apropie de Pen și-i prinse chipul minunat în palme. Tot însușirile ei se găseau reflectate acolo. Frumusețea, desigur, dar mult mai mult decât atât. Inteligență. Generozitate. Putere. Fusese un copil excepțional și devenise o femeie excepțională. Femeia potrivită pentru el. De fapt, prea bună pentru el, dar, o, Doamne, n-avea de gând să i se plângă destinului din pricina asta.

În urmă cu nouă ani, se cunoscuse mai bine pe sine decât își dăduse seama. S-o ceară în căsătorie pe Penelope Thorne fusese cel mai inteligent lucru pe care îl făcuse vreodată.

Primele lui amintiri erau legate de minciunile, scandalurile și egoismul părinților. Prinși în războiul lor fără sfârșit, ducele și ducesa nu dăduseră doi bani pe bunăstarea copilului. Cam învățase de tânăr că oamenii înșelau, trădau și distrugeau. Pe măsură ce crescuse, câțiva bărbați remarcabili, precum Richard și Simon, iar mai târziu Jonas, îi câștigaseră prietenia și încrederea – până la un punct. Partea cea mai profundă a sufletului îi rămăsese însă ferecată. Până în seara aceea. Până când Penelope descrisese un bărbat, în care el nici măcar nu se recunoscuse, cu o sinceritate clocotitoare, care îi topise lui Cam toată gheața ce îi mai rămăsese în suflet. De fapt, ea începuse să spargă din gheața aceea din clipa în care se întâlniseră în Italia. Iar acum venise momentul în care nu mai putea s-o țină departe de bastionul ferecat din adâncul lui.

Avea încredere în soția lui. În întregime. Necondiționat. Fără să se îndoiască.

Îi crescu inima atunci când își aminti cum le înfruntase pe cele două bârfitoare.

– M-ai făcut să mă simt ca un erou în seara asta, Penelope, șopti el, sărutând-o între sprâncenele întunecate. Mulțumesc.

Ea clătină din cap.

– Cam, tu ai fost mereu eroul meu. Doar știi asta. Pe când eram mică, te urmăream peste tot, așa cum umblă o rățușcă după mama ei.

– Asta a fost acum mulți ani.

– Nu chiar atât de mulți, protestă ea, râzând.

– Mi-ar plăcea mai degrabă să aud că încă sunt eroul tău.

– M-ai salvat de bandiți, îi aminti ea, privindu-l pe sub gene.

– Așa-i.

– Și din valuri.

– Și asta e adevărat, recunoscu el.

Deși nu-i venea deloc să zâmbească atunci când își amintea că aproape o pierduse. Încă mai avea coșmaruri în care se zbătea în zadar ca s-o prindă de păr, în timp ce curentul apei o ducea departe de el. Se trezea asudat și îngrozit.

– Și sper să mă salvezi și acum de la o seară plictisitoare.

El îi zâmbi, fermecat din nou.

– Permiteți-mă să vă remediez plictiseala, Excelență.

O sărută cu ardoare. Ea îi răspunse fără să-și ascundă foamea de el. Pen scoase un chicotit de surprindere atunci când el o luă

în brațe și o duse spre patul imens, unde zgâlțâiseră deja porțile paradisului.

– Pari atât de mândru de tine, îl tachină ea.

– Sunt un erou. Mi-a zis soția mea!

O puse cu blândețe pe pat, lăsându-i picioarele să-i atârne peste margine. Ea se ridică în coate, dar alunecă de îndată înapoi pe saltea, fiindcă el o prinsese de una dintre gleznele ei fine.

– Nu te mișca.

– Cam? întrebă ea, neștiind la ce trebuia să se aștepte.

– Vreau să-ți ofer plăcere.

– Dar ai făcut-o deja.

– Mai am de oferit.

– Nu cred că o să supraviețuiesc la mai mult.

El zâmbi, în timp ce îi dezlega panglicile din jurul gleznei, ca să-i scoată papucul de mătase verde.

– Fii puternică.

Pen se lăsă pe spate, ascultătoare. El îi scoase jartiera, apoi ciorapul. După care îi ridică piciorul și-o sărută în talpă. Parfumul pielii ei îi umplea simțurile, o aluzie provocatoare la ceea ce urma. Celălalt picior primi aceeași atenție. Cam îi linse degetele de la picioare până când ea se cutremură de plăcere. Apoi îi ridică dintr-odată fustele, dând la iveală pantalonașii. Îi rupse dintr-o singură mișcare.

– Cam! gâfâi ea, șocată, ridicându-se în coate.

– Îți cumpăr alții.

O trase până când șoldurile ei ajunseră pe marginea saltelei. Cârlionții ei întunecați sclipeau, iar parfumul excitării ei se ridică și-i tentă nările lui Cam.

– Ce bine că m-am căsătorit cu unul plin de bani, spuse ea, și se lăsă la loc, pe saltea.

– Foarte înțelept din partea ta, draga mea.

Cam nu glumea chiar în totalitate. Numai în săptămâna aceea îi rupsese trei perechi de pantalonași, îi distrusese două rochii și-i făcuse ferfeniță o cămașă de noapte. Lupta lor pentru supremație afectase destul de grav garderoba ei.

Dar în seara aceea Cam își dăduse seama, în sfârșit, că își dorea lângă el un egal, nu un subaltern.

– Ce faci? îl întrebă Pen, frământându-se.

El îngenunche pe podea, între picioarele ei. Mirosul ei era pătrunzător, delicios, bine cunoscut.

– Admir ducesa.

Pen era minunată. Iar locurile ei secrete luceau de la excitare.

– Ducesa se înroșește, spuse ea, și întinse mâna ca să se acopere.

El o prinse și-i sărută fiecare deget, apoi îi așeză mâna lângă șold. Înainte ca Pen să poată să protesteze, se aplecă și-i linse despicătura dintre picioare.

Aroma ei îi inundă gura. Sărată, feminină și suculentă. Ca un fruct exotic delicios.

Ea se cutremură și-și deschise coapsele mai larg. Lui Cam îi plăcu faptul că nu-și ascundea reacția. O linse din nou, zăbovind pe carnea sensibilă de deasupra sexului ei.

Ea scânci și se zbătu.

– E indecent.

El zâmbi de lângă sexul ei. Începu să muște ușor, să lingă și să sugă. De câte ori simțea că Pen era aproape de orgasm, se oprea. Apoi o lua de la început. Exasperată, ea și înfipse degetele în părul lui și trase cu putere.

– Nu-mi lași nici un centimetru de intimitate, protestă Pen.

El zâmbi în pielea fină a coapsei ei.

– Sunt un om foarte minuțios, draga mea.

Râsul ei se transformă într-un geamăt de plăcere atunci când el o mușcă ușor, iar apoi își continuă explorările.

– Te rog, te rog, gemu ea.

Își trecu de câteva ori limba peste intrarea ei secretă și-i simți mușchii strângându-se. Sunetele plăcerii ei îi umpleau urechile. Îi depărtă coapsele și-și înfipse limba în ea. Mări presiunea, mușcând ușor din carnea sensibilă, până când ea începu să tremure și să se zvârcolească. Își dădu drumul, cu un strigăt înăbușit.

În cele din urmă, el își ridică privirea și capul dintre coapsele ei. Cu o mână tremurândă, se șterse la gură. Pen era întinsă de-a curmezișul patului, un adevărat tablou al depravării, și era mai frumoasă decât oricând. Avea fața îmbujorată. Eleganta ei rochie albastră era mototolită. Părul de abanos în cădea pe umeri. Iar picioarele ei albe și lungi rămăseseră desfăcute, într-o atitudine de total abandon.

Cam îi sărută coapsa fină și se ridică în mâini, pe saltea. Îi întâlni pe dată ochii negri și văzu în ei căldură, încredere și afecțiune. Și plăcere. Și departe, în întunericul lor înstelat, o ușă închisă.

Harry se trezi din moțăială. Lângă el era ghemuită Sophie, moale și caldă. Mâna lui trasa linii invizibile pe umărul ei gol.

Canapeaua era perfectă pentru ei doi. Focul din șemineu aproape că se stinsese. Harry trebuia să mai pună niște bușteni. Însă n-avea nici chef, nici putere să se ridice. Nu mai era loc de nimic în viața lui în afară de fata aceea frumoasă de lângă el, care îi arătase calea luminoasă către extaz.

O trăsură trecu pe strada liniștită și, de la zgomotul ei, Harry reveni la realitate. Nu știa nici ce oră era. Ceasul lui era printr-unul dintre buzunarele hainelor aruncate pe podea. Însă știa că se apropia ora la care Sophie trebuia să se întoarcă la Leath House, dacă avea de gând să susțină în continuare că fusese la British Museum.

– De ce râzi? îl întrebă Sophie, somnoroasă.

Se apropie de el și-și puse palma, posesiv, peste inima lui.

– Ai ratat prelegerea ținută de Lady Harmsworth despre abațiile cisterciene, o lămuri el.

– Ce păcat!

Râdea și ea. Harry își îngropă fața în părul ei încâlcit. Mirosul ei îl îmbăta. O iubea atât de mult, încât simțea că se sufoca. Sophie era o bucurie totală. Iar el nu putea să trăiască fără ea.

Recăpătându-și răsuflarea, reuși să-i spună:

– Sophie, îmi iei mințile.

Ea îi aruncă o privire care îi trimise flăcări prin vene.

– Să ți le mai iau o dată?

Pentru o clipă, o privi țintă în ochi, tentat să mai facă o dată dragoste cu ea. Apoi ceasul de afară bătu de ora zece, amintindu-i că ea trebuia să plece în curând.

Se ridică în capul oaselor și o trase lângă el.

– Sophie, trebuie să vorbim. Nu te-am adus aici ca să-ți distrug reputația.

Harry se aștepta să se simtă măcar puțin vinovat. Însă era doar fericit și recunoscător.

– Îți pare rău? îl întrebă ea, sobră.

El clătină din cap.

– Ar trebui, dar nu-mi pare rău deloc.

Ea îi zâmbi.

– Nici mie. Probabil că sunt o păcătoasă.

– Nu, ești minunată, spuse el, dându-i un sărut scurt. Poate că ar fi bine să te îmbraci.

Spre ușurarea lui, ea se ridică și începu să-și adune hainele de pe podea. Harry încercă să nu bage de seamă felul dezinvolt în care ea se plimba dezbrăcată prin cameră. Pentru că îl pândea primejdia, cât era el de bărbat, să-i stea inima în piept.

Cât timp se îmbrăcase și o ajutase și pe ea să se aranjeze, reuși să se liniștească îndeajuns încât să poată să gândească și dincolo de momentele de neuitat pe care tocmai le împărtășiseră.

Se așeză pe canapea, lângă ea, și o privi în ochii încă tulburi de plăcere. Spera ca ea să nu dea nas în nas cu Leath în seara aceea. Fiindcă ar fi fost de ajuns o privire pentru ca fratele ei să-și dea seama de ceea ce se întâmplase.

– Sophie, nu putem să continuăm așa.

– Te rog, nu mai încerca să vorbești cu James. De când sora ta s-a căsătorit cu Sedgemoor, e mai pornit ca niciodată împotriva ta.

– Ultima dată când i-am vorbit, mi-am învățat lecția, îi răspunse el, iar apoi îi strânse mâna subțire. Trebuie să ne căsătorim.

– Harry, tocmai am făcut dragoste cu tine. Ai face bine să te căsătorești cu mine.

Ea nu pomeni nimic despre ceea ce știau amândoi. Și anume că, dacă o lăsase însărcinată, căsătoria lor devenea cu atât mai grabnică.

Inima lui Harry zvâcni de emoție la gândul că ea putea să-i poarte deja copilul în pântec.

– Vreau să fugim împreună.

Uluită, Sophie își trase mâinile dintr-ale lui.

– În Scoția?

El răsuflă adânc și spuse cuvintele care păreau, din ce în ce mai mult, să fie singura soluție la toate greutățile pe care le întâmpinau:

– În America.

– Harry...

El se repezi s-o lămurească, înainte ca ea să poată să-l refuze:

– Acolo am lua totul de la zero. La New York n-are cum să te găsească fratele tău.

– America, spuse ea, de parcă tocmai îi sugerase să zboare pe Lună. Nu cunosc pe nimeni în America.

– Nici eu, spuse el, și o luă din nou de mâini. Tocmai asta e partea frumoasă, draga mea. O să fim departe de constrângeri, liberi să devenim oamenii care am fost sortiți să fim.

– Nu sunt sigură.

Ea își împleti degetele cu ale lui, de parcă era în căutarea cuiva care putea s-o apere împotriva fricii pe care o simțea. Doar că cel pe care îl ținea de mână era chiar cel care o înspăimântase.

– Sophie, știu că nu e ce visai tu. Știu că vrei o nuntă la catedrala Saint George, vrei James să te conducă la altar și mai vrei și un loc bun în societate.

– Lucrurile astea chiar n-au nici o însemnătate. Însă nu vreau să-mi părăsesc familia și țara. Nu putem să rămânem în Anglia?

El încercă să nu fie dezamăgit de lipsa ei de entuziasm.

– Fratele tău o să ne vâneze peste tot. Bârfele legate de fuga noastră o să ne urmărească tot restul vieții. Dacă rămânem aici, n-avem cum să ne ferim de un asemenea scandal.

– Îmi ceri atât de mult!

– Știu. Dar hotărârea îți aparține ție. Ai mai multe de pierdut decât am eu.

Ea păru foarte tulburată.

– Am devenit iubiți. N-am de ales.

El oftă și-i arătă sumbrul adevăr:

– Sophie, urăsc s-o spun, dar ești o moștenitoare bogată, dintr-o familie influentă, indiferent de ceea ce a făcut unchiul tău. Mulți bărbați o să treacă cu vederea faptul că nu ești virgină, de dragul averii tale și al favorurilor pe care pot să le obțină de la fratele tău.

Colțurile buzelor ei căzură, în semn de dezgust.

– Nu așa vreau să trăiesc.

El îi duse mâinile la buze și i le sărută. Se simțea precum cel mai mare ticălos. Trebuia măcar să fi discutat despre toate astea înainte de a lua decizia irevocabilă de a se culca cu ea.

– Nu poți să ai viața pe care ai fost născută s-o trăiești, dar în același timp să fii și căsătorită cu mine, iubirea mea.

Sophie îi aruncă o privire sumbră. În acel moment, ceva se schimbă în ea, de parcă fata care vorbi acum crescuse dintr-odată:

– Mă forțezi să aleg?

El o eliberă și se ridică. Pofta de a o lua în brațe și de a o săruta era prea mare atunci când se aflau la doar câțiva centimetri unul de celălalt.

– Trebuie.

– Adică m-ai părăsi?

– Da, dacă e pentru binele tău.

Gândul de a n-o mai vedea niciodată, de a n-o mai săruta niciodată, de a nu mai face niciodată dragoste cu ea îl tăie ca o lamă.

– Am încercat să fac ceea ce se cuvenea. I-am cerut lui Leath mâna ta. Dar n-o să mă accepte niciodată drept cumnat.

– Putem să așteptăm.

– Nu, nu putem, oftă el. Sophie, o să fim prinși. Iar atunci când o să se întâmple asta, o să devii obiectul de batjocură al societății, hulită de toată lumea. Iar tu meriți ceva mai bun în viață.

Se aștepta ca Sophie să nu fie de acord cu ceea ce amândoi știau că era adevărat. În schimb, ea își încrucișă brațele la piept și privi, orbește, în gol.

– Dar America?!

El se luptă cu impulsul de a o lua în brațe și de a-i spune că nimic din toate astea nu conta. Găsiseră paradisul în casa în care se aflau. Și puteau să-l găsească din nou. Dacă nu luau în seamă lumea din afară, și aceasta avea să-i lase în pace pe ei.

Din păcate, nici el, nici Sophie nu erau îndeajuns de proști ca să creadă într-o asemenea iluzie.

– Am putea să mergem în Franța sau în Italia. Pen are prieteni pe continent.

– Da, prieteni care le trimit scrisori celor din Anglia.

Harry tresări auzind argumentul ei dur. Ajunsese la aceeași concluzie ca și el. Continentul era, în același timp, și prea departe, și prea aproape ca să se poată stabili acolo fără scandal.

– Cel puțin în America se vorbește engleză, spuse ea cu un fir de voce.

– Așa le place să pretindă, spuse el, sec.

Sophie îl studie cu o tandrețe chinuitoare, care îi făcu stomacul să se strângă. Harry văzu că îi părea rău. O văzu numărând avantajele pe care le avea din partea lui, dar și pe cele de care beneficia din partea lui Leath. El deja știa în ce parte se înclina balanța.

Avea să-l refuze. După tot ce înfruntaseră, după tot ce tocmai se petrecuse între ei, în acea casă, ea avea să-l părăsească și să se întoarcă, în siguranță, sub aripa ocrotitoare a fratelui ei.

Avea să se mărite cu scârba de Desborough și să se învârtă tot restul vieții în înalta societate. Iar în câțiva ani urma să se întrebe ce o apucase, oare, la un moment dat, ca aproape să-și riște întregul viitor de dragul ochilor negri și strălucitori ai lui Harry Thorne.

La naiba, la naiba!

Dar el ce avea de oferit? Dragoste. Nimic altceva. În acel moment, i se părea firesc ca ea să aleagă să rămână cu Leath.

– Când plecăm?

Harry era atât de sigur că Sophie urma să-l refuze, încât îi luă câteva secunde să înțeleagă întrebarea.

– Ce-ai spus?

Orice umbră dispăruse din ochii ei. Îl privea cu o încredere care făcea să-i crească inima.

– Mă bucur că merg cu tine în America.

– Într-adevăr? o întrebă el, amețit.

De parcă avântul se mutase de la el, la ea, Sophie îl strânse în brațe. Îl privi cu acea iubire necondiționată pe care el știa că n-o merita, însă era dispus la orice ca s-o facă să dureze.

– În urmă cu câteva luni, mi-am pus soarta în mâinile tale. E momentul să facem următorul pas în aventura noastră, îi spuse ea.

El era prea șocat ca să-i răspundă la îmbrățișare.

– Dar cum rămâne cu fratele tău?

Pentru prima oară de când acceptase acel plan impetuos, ochii lui Sophie fură copleșiți de tristețe.

– Sper că o să mă ierte. Sper să ajungă să-și dea seama că ești un om minunat. Te iubesc. Nu vreau să te pierd. N-o să mă las niciodată înduplecată de James, n-o să mă căsătoresc cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Încetul cu încetul, Harry reuși să priceapă vorbele lui Sophie, iar îndoielile îi dispărură. O îmbrățișă și el.

– Plecăm mâine-seară. O să te aștept lângă grajdurile de la Leath House. Dacă nu poți să scapi de acolo, încercăm din nou în seara următoare.

Ea râse, cu o urmă de isterie, însă Harry o înțelese.

Și lui aveau să-i lipsească Pen și Elias. Și unii dintre prietenii lui. Dar America era plină de nenumărate posibilități. Și urma s-o aibă alături pe Sophie. Ceea ce făcea, mai presus de toate, ca viitorul să i se pară luminos și plin de speranțe.

Pe de altă parte, Sophie pierdea mai mult decât el: o familie afectuoasă și însăși reputația ei. Lui Harry nu-i venea să creadă că îl iubea îndeajuns de mult încât să fugă cu el. Însă asta îl făcea s-o iubească înzecit.

– Noua noastră viață începe astăzi, decretă ea, veselă.

Harry îi vorbi pe un ton grav, fiindcă voia ca Sophie să știe că era conștient de sacrificiul pe care ea îl făcea:

– Jur că o să te fac fericită, Sophie. Nici o clipă n-o să-ți pară rău pentru că te-ai hotărât să pleci cu mine.

Capitolul 37

Murmurul unor voci întrerupse somnul chinuit a lui Pen, care visase că-l urma pe Cam prin niște camere inundate cu apă de mare.

Trupul ei era greu și leneș de la atâta plăcere. Și de la atâta oboseală. Fuseseră la operă, iar apoi la o cină privată, împreună cu familiile Harmsworth și Hillbrook. Ajunseseră acasă abia la ora două. Pen întinse brațul spre Cam, dar partea lui de pat era goală. Însă nu de mult timp. Cearșafurile încă erau calde. Clipi, ca să se dezmeticească. Ușa ce dădea spre coridor era întredeschisă și lăsa să se vadă licărirea unei lumânări.

– Ce vrei, în miezul nopții? îl auzi ea mormăind pe Cam, de pe coridor.

– E de neînduplecat, Excelență, îi șopti Dixon, majordomul lor.

– La ora...

Cam se întrerupse.

– Cât e ceasul?

– Abia trecut de patru și jumătate, Excelență.

Patru și jumătate? Pen își dădu seama că dormise o oră. Nu era de mirare că se simțea atât de amețită. Cine naiba făcea vizite la ora asta?

– Spune-i să se întoarcă la o oră potrivită.

– I-am sugerat același lucru, să aștepte până dimineață. Dar a răspuns... nepoliticos.

Cam oftă de furie.

– Cobor acum. Du-l pe Lord Leath în bibliotecă.

Leath? Pen fu cuprinsă de o groază bolnavă, care o străbătu din cap până-n picioare, alungându-i orice urmă de somn. Acum era trează de-a binelea. Și-și dorea cu disperare să nu fie.

Leath nu aștepta în bibliotecă. Era în vestibul și îl urmărea, cu ochi scânteind de furie, pe Cam, care cobora scările îmbrăcat într-un halat roșu. Marchizul își lovea de palmă coada biciului de călărie. Cam înțepeni în clipa în care recunoscu violența abia stăpânită din acel gest.

Vizita se anunța scurtă – Leath nici măcar nu-și dezbrăcase pardesiul. De ce naiba era acolo? Scandalul Neville Fairbrother îi luase, probabil, mințile.

– Unde e? urlă el, de parcă se adresa vreunui vizitiu leneș, din curtea unui han.

– Bună seara, îl salută Cam, liniștit, deși îi venea să-l dea afară în șuturi. Sau poate că ar trebui să spun „Bună dimineața!"

Sprâncenele groase ale lui Leath se încruntară. Făcu un pas înainte, amenințător.

– Nu te juca cu mine, ticălosule, și nu mă lua de sus! Unde e sora mea?

– De unde naiba să știu eu? Dacă nu ești în stare să știi pe unde umblă propriile tale rude, de ce crezi că ar trebui să știu eu? îi răspunse Cam, plin de mânie.

Leath spuse, cu glasul vibrându-i de furie:

– Potrivit cameristei, a părăsit casa după cină și n-a mai fost văzută de atunci.

– Și tot nu pricep ce are asta de-a face cu mine!

Cam coborî ultimele trepte ca să-l înfrunte pe marchizul furios. Puțini bărbați erau atât de înalți precum Cam. Însă Leath trecea cu mult de un metru și nouăzeci.

– Dacă lipsește, sunt sigur că există o explicație simplă.

Leath pufni.

– Simplă pe dracu'! E cu ticălosul ăla de Harry Thorne.

Of, în sfârșit Cam aflase de ce fusese ales de Leath pentru o vizită nocturnă.

–Ducesa nu e paznicul fratelui ei, îi răspunse Cam, înțepat.

Atenția lui Leath se mută undeva în spatele lui Cam. Ochii lui sclipitori se îngustară.

–Nu, e complicea lui!

Pen vorbi înainte ca soțul ei să apuce să respingă acuzația:

–Nu știu unde e Sophie.

Cam se răsuci, uimit. Pen, țeapănă și rece precum o regină, cu o mână așezată pe balustradă, îmbrăcată într-un halat de brocart auriu și cu părul negru, strălucitor, despletit pe umeri, îi privea stând mai sus decât ei cu câteva trepte. Cam se așteptase ca ea să pară îngrozită și uimită.

Chiar părea îngrozită și uimită. Și, fără îndoială, vinovată.

Lui Cam nu-i venea să creadă.

–Pen? o întrebă el, tulburat, uitând pentru o clipă că aveau un spectator.

Se dădu un pas înapoi, ca să poată să-i vadă atât pe Leath, cât și pe soția lui.

Pen nu-i aruncă nici măcar o privire. În schimb, îl privea pe Leath cu o expresie care spunea foarte multe despre vinovăția ei. Strângea atât de tare balustrada, încât i se albiseră încheieturile.

–Pen, du-te înapoi la culcare, izbucni Cam, care se simțea că îi fugise pământul de sub picioare.

–Nu, trebuie să rămână și să-mi spună ce știe, ceru Leath. Sophie nu e la casa din Russell Square. Am fost deja acolo.

–Cam, aș vrea să ajut, spuse ea cu glas tremurat.

–N-ai *ajutat* deja destul? mormăi el, furios, doar pentru urechile lui Pen.

Ea tresări, iar el hotărî că nu era cazul să se simtă vinovat. Și-o făcuse cu mâna ei.

Cam văzu îngrijorarea pe fața lui Leath, care încă încerca să pară furios, în timp ce o fixa cu privirea pe Pen. Poate că era cumplit de supărat, dar, sub toată masca aceea, era și bolnav de îngrijorare.

–Pentru numele Domnului, spuneți-mi dacă e aici. N-o pedepsesc. Vreau doar să știu că e în siguranță.

–Pen, ce-ai făcut? mârâi Cam.

Ea îi aruncă o privire disperată, apoi se întoarse spre Leath.

– Sophie nu-i aici. Pe onoarea mea.

– Doamnă, n-aș avea încredere în onoarea dumitale nici dacă viața mea ar depinde de asta.

Mânia îl orbi pe Cam, care se avântă și-i dădu marchizului un pumn în maxilar. Indiferent de ce ar fi făcut soția lui, Cam nu suporta s-o insulte cineva.

Leath, care era puternic ca un taur, se clătină, dar nu căzu.

– Cam! icni Pen, îngrozită, repezindu-se să se adăpostească undeva în spatele lui.

Slavă Domnului că reușise s-o facă fără să-l atingă. La cât era de furios, poate că o lovea și pe ea.

– Cere-i imediat scuze soției mele, îi spuse Cam lui Leath, cu glasul tremurându-i de indignare.

Îl ustura mâna. Marchizul avea o falcă tare ca piatra.

– Ba vezi să nu-i cer eu scuze, mormăi Leath, furios, frecându-și falca.

– Vă rog, pot să vă explic, spuse Pen, disperată.

– Nu te deranja, îi răspunse Cam cu răceală.

Era atât de furios, încât nici nu putea să se uite la ea. O furie bolnavă i răsucea în pântec, precum un ghem de cobre șuierătoare.

Se agăța de furia aceea, deși știa că, de fapt, sub ea colcăia un ocean de durere. Crezuse că Penelope Thorne era o comoară. Avusese mai multă încredere în ea decât în oricare altă ființă de pe lume. Iar ea îl trădase.

Dacă acei tineri idioți fugiseră cu complicitatea ei – ceea ce era destul de limpede – scandalul avea să fie îngrozitor. Soiul acela de scandal care urmărea o familie ani de-a rândul. Prostia lui Pen distrusese în câteva zile toată munca de-o viață a lui Cam, lupta lui pentru a reda onoarea numelui de Rothermere.

În urmă cu puțin timp, Cam ar fi socotit asta drept cel mai mare păcat al ei.

Însă acum Pen reușise să treacă de sistemul lui de apărare și să-l facă să creadă că era singura ființă care n-avea să-i înșele niciodată încrederea.

Lui Cam îi păsa de scandal, dar și mai mult îi păsa de faptul că Pen se dovedise nedemnă de încrederea lui. El trecuse cu vederea toate lecțiile pe care le învățase în viață, fiindcă crezuse că Pen era excepția de la regula care spunea că toată lumea minte.

Apoi, ea se dovedise a fi o mincinoasă.

Îl manipulase și îl înșelase. Știa foarte bine cât rău putea să aducă un scandal, însă ea continuase, împotriva dorințelor clar exprimate de soțul ei, să-și încurajeze fratele să seducă o fată inocentă. Atunci când lui Pen îi fusese pusă la încercare loialitatea, Harry câștigase în dauna lui Cam. Iar acesta din urmă n-avea s-o ierte niciodată pentru asta.

Marchizul își arătă colții la Pen.

-Unde e sora mea?

Pen coborî lângă Cam. El rezistă impulsului de a se îndepărta. Era atât de supărat, că simțea că lua foc numai văzând-o.

-Știu că n-ai nici un motiv să mă crezi, milord...

-Cât de adevărat!

-Vezi ce zici! îl preveni Cam pe Leath.

Un singur pumn nu satisfăcuse nevoia lui Cam de a sparge ceva.

Pen își trecu brațul peste cel al lui Cam, ca să-l împiedice să-l lovească iar pe Leath.

-Domnia Sa are dreptate să fie supărat, spuse ea cu glasul îngroșat de lacrimi. Și tu ai. Dar trebuie să-i găsim pe Harry și pe Sophie.

Atingerea ei îi aminti lui Cam, fără doar și poate, că în urmă cu doar câteva minute se odihnise în brațele ei, felicitându-se că era cel mai norocos bărbat din Anglia. Se întrebă cu amărăciune dacă taică-său simțise același lucru înainte să afle că ducesa se culca cu fratele lui. Pen nu-l înșelase cu un alt bărbat, dar îl trădase într-un mod de neiertat.

-Ce teatru! Aproape că te-aș crede, dacă n-aș ști că dumneata și ticălosul ăla ați plănuit asta ca să puneți mâna pe averea lui Sophie, îi spuse Leath, tăios. Știi unde sunt cei doi, fără îndoială.

Pen îi strânse și mai tare brațul lui Cam. Atingerea ei era precum acidul.

-Sunt la fel de surprinsă ca și dumneata.

Cam încă nu putea să se uite la Pen. Prefera ca mai bine să fie împușcat decât să-i dezvăluie cât îl rănise. Nu luă în seamă geamătul de durere pe care ea îl scoase în clipa în care el se scutură de mâna ei.

-Chiar și după ce ai complotat ca să-i distrugi reputația surorii mele? o întrebă Leath, dur.

– O iubește, îi spuse Pen cu asprime. Cred că și ea îl iubește.

– Teatru ieftin! mârâi Leath. Totul a fost un complot ca să faci din fratele dumitale un om bogat pe viață.

– Harry nu-i un mincinos, spuse Pen.

Cam suferea, deja, de un amestec grețos de emoții. Furie. Jale. Părere de rău. Stupoare. Acum trebuia să mai adauge și invidia. Pen îi era atât de loială fratelui ei! Dacă i-ar fi fost măcar pe jumătate la fel de loială soțului ei, ar fi fost bine.

– Bineînțeles că-i un mincinos! Oare asta face parte din răzbunarea pe care ai plănuit-o împotriva familiei mele? îl întrebă el pe Cam.

– Nu vreau să mă răzbun pe familia ta, îi răspunse Cam.

În același timp, se auzi vocea lui Pen:

– Nu da vina pe Sedgemoor. M-a avertizat să nu mă amestec, atunci când a auzit că Harry o curta pe Sophie!

– O curta! se îngrozi Leath ca de un blestem. Doar s-a ținut după o fată naivă, nimic mai mult. Trebuie să-ți ții soția în frâu, îi mai spuse el lui Cam.

Cam era de acord din toată inima. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi ținut de planurile lui de a se căsători cu o doamnă cu adevărat așezată. Ascultătoare. Demnă de încredere. O femeie care să nu-i răscolească emoțiile și să nu-l facă să-și dorească să moară atunci când ea îl mințea.

– Cearta noastră n-o să-i găsească pe Harry și pe Sophie, spuse Pen. Sophie a lăsat vreun bilet?

Leath scoase un mormăit disprețuitor:

– Da.

– Păi, și ce ți-a scris, omule? îl întrebă Cam cu asprime.

Leath îi răspunse cu glas monoton:

– Că-i pare rău că mă dezamăgește și că speră ca într-o bună zi s-o iert. N-a zis de nimic de Thorne, deși el se află în spatele acestei mizerii.

– A spus unde se duce? îl întrebă Cam.

– Dacă spunea, mai eram aici?

– Scoția e destinația obișnuită, spuse Cam. Pen, știi ceva?

– Nu știu, îi răspunse Pen, distrusă.

– Am trimis niște oameni de-ai mei pe drumul spre nord, ca să-i caute, spuse Leath, care părea obosit de moarte. Sophie trebuia să

fie la teatru, cu Lady Gresham. N-aș fi descoperit absența ei până la micul dejun, dacă Lady Gresham n-ar fi trimis un mesaj, după piesă, în care întreba dacă Sophie se simțea mai bine și dacă îi trecuse durerea de cap.

– Deci au un avans bunicel, spuse Cam.

– Asta, dacă au părăsit Londra.

Dixon își drese glasul ca să atragă atenția stăpânului său. Cam își dădu seama că majordomul lui aștepta lângă ușa bibliotecii, luptându-se ca să-și ascundă fascinația la auzul întregii povești.

– Ce e, Dixon? îl întrebă Cam, blestemându-se în gând pentru că nu-l dusese pe Leath într-o încăpere în care să fie numai ei.

Înainte să se lumineze de zi, toți servitorii aveau să fie la curent cu scandalul.

Dixon se apropie, cu o scrisoare în mână.

– Iertare, Excelență. Scrisoarea asta a venit aseară, pentru doamna ducesă. Atunci când am auzit zarvă, mi-am zis că ar fi bine să verific dacă domnul Thorne a trimis vreun mesaj.

Cam întinse mâna, dar Pen i-o luă înainte.

– Scrisoarea e pentru mine, spuse ea, înțepată, și o deschise cu mâini tremurătoare.

– Dă-mi-o!

Leath îi smulse hârtia. Citi repede, iar apoi mototoli pagina cu o furie pe care Cam ar fi preferat ca el s-o cheltuiască pe pielea lui Harry Thorne. Apoi aruncă scrisoarea pe jos și se îndreptă spre ușă, fără să-și ia rămas-bun.

– Stai, îi spuse Pen, care încerca să netezească hârtia mototolită. Înainte să pleci...

– N-am timp de pierdut, îi aruncă marchizul.

– Te rog! strigă Pen după el. Cu siguranță că poți să-mi acorzi măcar un minut, milord.

– Mulțumesc, Dixon, spuse Cam, hotărât.

Fără tragere de inimă, Dixon se răsuci pe călcâie ca să plece.

Leath o înfruntă pe Pen aruncându-i o privire disprețuitoare.

– Nu-ți datorez nimic. Dacă erai nevasta mea, te băteam cu biciul de cai.

– Mai bine te-ai uita la tine în ogradă și la soră-ta, care umblă aiurea. Soția mea nu-i grija ta.

– Slavă Domnului, îi răspunse Leath cu aprindere.

În cele din urmă, Cam se uită la Pen. Era mai palidă decât hârtia pe care o ținea în mână.

– N-am nici o scuză, spuse ea, mai tristă decât o auzise Cam vreodată. Dar înainte să pleci, te rog să-mi spui, milord, de unde știi că am fost amestecată și de unde știi despre casa din Russell Square.

Râsul lui Leath fu atât de tăios, încât Pen tresări de parcă fusese înjunghiată.

– Mă mir că n-ai auzit. Toată lumea vorbește despre ducesa care face pe codoașa pentru fratele ei.

– Dar cum... Am fost foarte atentă, spuse Pen, care arăta îngrozită de moarte.

– Nu îndeajuns de atentă, oftă Leath. La fel cum n-am fost nici eu îndeajuns de atent cu Sophie. Credeți-mă, nu încerc să mă scuz pentru neglijența mea.

– Îmi pare rău, spuse Pen.

– Prea puțin, prea târziu, spuse Leath, încercând să se liniștească. Un vizitiu a recunoscut-o pe Sophie. Fițuicile alea de scandal plătesc pentru informații dintr-astea. Un gazetar a descoperit restul poveștii ăsteia mizerabile, inclusiv faptul că dumneata ești proprietara casei în care Thorne a atras-o pe sora mea. Gazetarul i-a urmărit pe cei doi tineri toată săptămâna. Povestea a apărut în ziarele din seara asta. Presupun că fuga celor doi o să le dea ziarelor de azi un subiect de articol și mai suculent.

– Și nu puteai să-l întrebi pe nenorocitul ăla de gazetar unde s-au dus, în loc să năvălești aici? îl întrebă Cam, tăios, în timp ce se gândea la scandalul imens care îi aștepta.

Toată furia lui era concentrată pe faptul că Pen îi înșelase încrederea. Însă nu putea să nu se gândească și la ceea ce însemna acel scandal îngrozitor pentru familiile Fairbrother, Thorne și Rothermere.

– Am încercat. Pentru câțiva șilingi, ticălosul s-a arătat dezgustător de vorbăreț. Ăsta-i prețul onoarei surorii mele.

Cam băgase numaidecât de seamă că, deși intensă, furia lui Leath nu era atât de mare pe cât îi era durerea. Ce ciudat că el și Leath se aflau chiar în aceeași barcă. Una care se ducea la fund.

– Gazetarul l-a văzut pe Thorne cum o urca pe sora mea într-o trăsură. Erau la poarta din spate a casei noastre, dar i-a pierdut în mijlocul circulației de pe stradă.

– Așadar, n-avem cum să evităm ca scandalul să devină public, spuse Pen pe un ton sumbru.

Leath îi aruncă o privire încărcată de ură.

– Lumea o să spună că sora mea e o destrăbălată. Numele fratelui dumitale o să fie echivalent cu dezonoarea. Dumneata o să fii văzută drept o ticăloasă care a ajutat la distrugerea reputației unei tinere de familie bună. Soțul dumitale o să fie luat în râs de acum încolo drept un prost din care nevasta face ce vrea. Astea sunt minunatele roade ale amestecului dumitale, doamnă!

Pen părea nespus de fragilă și cu totul devastată. Oricât de furios era pe ea, Cam nu putea să mai îndure s-o vadă astfel. Îl apucă de braț pe Leath.

– Ieși, înainte să te arunc eu în stradă!

Leath își smuci brațul.

– Cu plăcere!

Plecă, lăsând în urma lui ruinele căsniciei lui Cam.

Pen se uită la soțul ei cu o căutătură devastată.

– Îmi pare atât de rău...

El ridică o mână uluitor de fermă, ca s-o întrerupă. Deși cu sufletul sfâșiat, Cam îi vorbi pe un ton monoton și sec precum un deșert:

– Spune-mi, doar, unde s-au dus.

– Cam...

El oftă și luă biletul lui Harry din mâna ei care tremura. După ce citi scurtul mesaj, se uită, uluit, la Pen.

– Idiotul o duce pe Sophie Fairbrother în America?

– El nu e...

– Ți-am spus să nu te ostenești încercând să-i scuzi purtarea. Și nici pe a ta.

Ochii ei sclipiră.

– Cam, nu face pe ducele cu mine! Trebuie să reparăm situația asta.

– După cum a spus și Leath, ai făcut deja destul! Du-te la tine în cameră!

Ochii ei aruncau flăcări.

– Nu sunt un copil obraznic, Cam. Sunt soția ta.

– Ce păcat!

Ea se albi la față și se clătină. Apucă să se prindă de balustradă.

El răsuflă adânc și se strădui să-și țină furia în frâu.

– A fost nedemn din partea mea să spun așa ceva. Te rog să mă ierți, spuse el, și se înclină, țeapăn. O să discutăm despre viitorul nostru după ce mă întorc.

– Te duci după ei? îl întrebă ea cu glas sacadat.

– Bineînțeles că mă duc! izbucni el. Trebuie să-l opresc pe Leath să-l omoare pe Harry, deși ticălosul ăla o merită cu vârf și îndesat.

Camden Rothermere fusese un aristocrat renumit pentru stăpânirea de sine. Cât de mult își dorea să redevină acel om! Acum era doar o creatură chinuită, descumpănită și furioasă, care voia să plece de lângă Pen și să n-o mai vadă niciodată. Și, în același timp, s-o ia în brațe, s-o sărute și s-o pună să jure că tot ce auzise el în noaptea aceea era doar o minciună sfruntată.

– Nu credeam că-ți pasă de soarta lui Harry, îi spuse ea, apăsat.

– Vreau doar ca scandalul ăsta să nu devină mai mare decât e deja.

Din păcate, nu era chiar întregul adevăr. Îi păsa de mult mai mult decât atât. Îi păsa de Pen, deși voia să scape cât mai iute de acel sentiment. Îi păsa de Harry Thorne, nesăbuit și lipsit de minte. Îi păsa de Sophie Fairbrother, o prostuță care își închipuia că dragostea era cel mai important lucru din lume.

Dragostea! Lumea ar fi fost un loc mai bun dacă n-ar fi existat așa ceva.

– E numai vina mea, spuse Pen cu glas sumbru.

El nu-i răspunse. Nu era nevoie. Tăcerea se prelungi, iar ea îi întoarse spatele, cu un gest disperat.

Cam trebuia să plece, dacă voia să ajungă înaintea lui Leath. Dar zăbovi ca s-o privească pe Pen urcând scara. Capul sus, umerii drepți, spatele țeapăn precum un catarg de corabie. Dacă el ar fi avut inimă, i s-ar fi făcut milă de ea.

Dar n-avea inimă. I-o frânsese ea atunci când se dovedise a fi o mincinoasă.

Capitolul 38

Cam coborî în fugă treptele din fața casei. Îl aștepta faetonul, la care fuseseră înhămați ce mai iuți cai din grajdurile lui.

Voia să facă lucrul de căpetenie în toată acea împrejurare nefericită: să-i găsească pe Harry Thorne și pe îndrăgostita aceea fără minte. Și, bineînțeles, să-l împiedice pe Leath să comită o crimă și să transforme fuga celor doi îndrăgostiți într-o anchetă în care să fie implicate autoritățile.

Însă nu putea să nu se gândească și la faptul că, toată viața, nu-i reușiseră încercările repetate de a îngropa vechile scandaluri. Cele vechi le hrăneau pe cele noi, astfel încât amestecul lui Pen în fuga celor doi îndrăgostiți avea să readucă pe tapet poveștile despre mama lui și despre slăbiciunea ei pentru cei doi frați Rothermere.

Cam, totuși, s-ar fi gândit mai degrabă la toate astea decât la soția lui cea mincinoasă.

Calculase, deja, cea mai rapidă rută spre Liverpool, de unde Harry se hotărâse să se îmbarce ca să înceapă acea aventură nebunească. Existau și porturi mai apropiate din care se putea naviga spre America, dar Doamne ferește să-i facă Harry cuiva viața mai ușoară!

Poate că drumul lung care îl aștepta era o binecuvântare. Îi dădea șansa să se calmeze. Pentru că, în starea în care era în acel moment, dacă Leath nu-l împușca pe Harry, atunci ar fi făcut-o el, cu siguranță.

Jenkins, care fusese toată viața în slujba ducilor de Sedgemoor, ținea hățurile.

– Sunteți sigur că nu doriți să vin și eu, Excelență?

– Mulțumesc, dar o să merg singur.

Sări în faeton și apucă hățurile.

– Așteaptă!

Pen țâșni pe ușă. Era îmbrăcată de călătorie și căra o geantă mică.

– Du-te înapoi în pat.

– Vin și eu, spuse ea cu răsuflarea tăiată, întinzând mâna spre el ca s-o ajute să urce în faeton.

Cam nu dădu drumul hățurilor.

– Nici să nu te gândești, îi spuse el, iar apoi îi făcu semn din cap lui Jenkins. Dă drumul cailor.

– Nu! se opuse Pen, făcând un pas înainte, ca să se pună în drum. Nu pleci fără mine!

Jenkins se uită la Cam, apoi la Pen, apoi iar Cam. Și nu dădu drumul cailor.

– Jenkins, ai auzit ce am spus! șuieră Cam printre buzele-i reci ca gheața.

Ce bine era dacă și inima lui ar fi fost la fel de rece!

– Doar n-o să treci peste mine!

– Te dai în spectacol!

– Nu-mi pasă.

Ochii lui se îngustară.

– O să te dai la o parte dacă mân caii spre tine.

– Ia încearcă!

Cam ridică biciul deasupra crupelor castanii ale cailor.

– Jenkins!

– Excelență! protestă el.

– Acum!

Cu o reținere vădită, Jenkins se îndepărtă.

– Ești chiar așa de furios pe mine? întrebă Pen în clipa în care Cam îndemnă caii să pornească.

Nu se mișcă din drum. Iar pe chipul ei nu se vedea nici o urmă de teamă.

În loc s-o ia lin din loc, caii începură să se frământe. Unul nechează, celălalt scutură din cap.

De la distanță, ochii arzători a lui Pen îi întâlniră pe ai lui. În ultimul moment, după cum ea se și aștepta, naiba s-o ia, Cam întoarse caii, ca s-o ocolească.

Ea se puse din nou în calea lui.

– Dă-te la o parte!

– Nu.

– La naiba, femeie! mormăi el.

– Harry o să asculte de mine. Și, cu Sophie, o să ai nevoie de ajutorul unei femei.

Nu era cel mai bun moment să-și amintească de încăpățânarea lui Pen. Dacă o câștigai de partea ta, mergea până la capătul pământului pentru tine. Dacă o refuzai, nu făcea decât să se încăpățâneze și mai tare.

– Cam, ai nevoie de mine.

Nu, desigur că n-avea.

Îi aruncă o privire lui Pen, în timp ce caii lui băteau cu copitele în pietriș, și trase iar de hățuri, ca să scape de nebună. Oare, dacă

el încerca din nou să plece, ea avea să se dea la o parte? Era atât de pornită, încât Cam simțea că n-avea s-o facă. Poate că n-ar fi fost o idee rea s-o strângă de gât, dar crimele cu sânge-rece nu erau chiar specialitatea lui.

Nu că ar mai fi existat pic de sânge-rece în reacțiile lui. Și își dorea cu cerul și cu pământul să fi existat.

– Hai, atunci, îi spuse el lui Pen pe un ton sumbru, strângând hățurile.

Așteptă măcar o dovadă de recunoștință din partea ei, dar Pen ocoli caii, liniștită, mângâindu-i în treacăt.

– Mulțumesc, Jenkins.

Vizitiul se înclină în fața ei.

– Excelență!

De lângă trăsură, ea îi întinse geanta lui Cam.

– Mă ajuți să urc?

– Nu-ți forța norocul, mârâi el, dar îi întinse mâna.

După ce ea se instală, Cam căută pe lângă banchetă și găsi o pătură pe care o aruncă în direcția ei. Era o noapte friguroasă pentru un început de mai.

– Mulțumesc, îi spuse ea.

– Să nu te aștepți și la alte concesii, doar pentru că ești femeie. Asta nu e o excursie de plăcere.

Îi aruncă o privire, dar ea se uita drept înainte, de parcă nici nu-l auzise. Deși o făcuse. Avea ea niște lipsuri atunci când venea vorba de etică, dar auzul îi fusese întotdeauna excelent. Simțind că își negociase îndeajuns demnitatea, Cam pocni din limbă către cai.

Ieșiseră de ceva vreme din Londra, când el rupse tăcerea:

– Te-ai pus în mare primejdie mai devreme.

I se făcea rău gândindu-se că ar fi putut să scape caii din frâu. Pe lângă asta, era furios că Pen se expusese la un asemenea pericol doar din pură încăpățânare.

– Nu chiar, îi răspunse ea cu glas scăzut, uitându-se țintă înainte, la drum.

– Te-ar fi putut răsturna caii.

– Dar tu îi țineai în frâu.

În chip ciudat, încrederea ei îl înfuria și mai rău. Și el avusese încredere în ea, iar ea îl dezamăgise.

– Am fost destul de ispitit să trec cu caii peste tine, recunoscu el.

– Știu, îi răspunse ea pe un ton plin de supunere.

Cam îi aruncă o privire și îi descoperi expresia devastată. Hotărî să nu-i pese. Era o mincinoasă, un șarpe veninos. Iar oamenii nu îmbrățișau șerpi veninoși decât dacă voiau să fie mușcați. Cam se săturase de otrava lui Pen.

După ore întregi de călătorie, Pen era înțepenită, înghețată, devorată de vinovăție și de păreri de rău. Cam nu mai vorbise cu ea de la schimbul lor de replici legat de scena din fața casei.

Juca perfect rolul bărbatului lipsit de sentimente, dar Pen îi văzuse ochii atunci când aflase că ea îl ajutase pe Harry. Pen își dăduse seama, în momentul în care Cam o privise ca pe un străin, cât de rău îi păruse că fusese sincer cu ea. Expresia dură de pe fața lui îi spunea că mai degrabă și-ar fi tăiat o mână decât să mai aibă vreodată încredere în ea.

Se opriră la unul dintre hanurile de pe drum, grăjdarii se grăbiră să schimbe caii, iar Cam sări din trăsură, plin de vioiciune. Caii lor rămăseseră cu două hanuri în urmă, nu că s-ar fi băgat de seamă vreo diferență. Viteza nu putea să biruie drumurile proaste. Cel puțin nu ploua, însă bătea un vânt înghețat, care prevestea mai degrabă întoarcerea iernii decât venirea primăverii.

– Vrei ceva de mâncare? o întrebă Cam, aspru, pe Pen.

Ea căută o urmă de înduplecare pe fața lui. Însă ochii lui Cam erau mai reci chiar și decât vântul care bătea, iar liniile zâmbetului, pe care ea le iubea atât de mult, îi dispăruseră de pe chip. Totuși, la opririle de dinainte, Cam nu se interesase deloc de starea ei, așa că poate că întrebarea de acum era un semn bun.

– Nu vreau să te întârzii.

– O jumătate de oră nu e mare lucru.

– Foarte bine, spuse ea. Mulțumesc.

Ca să-l scutească de contactul cu persoana ei dezgustătoare – Cam evitase ostentativ orice atingere, în spațiul îngust din faeton – ea coborî, încercând să-și îndrepte spatele înțepenit. Dar calculase greșit efectele pe care drumul acela chinuitor le avea asupra ei. În clipa în care atinse pământul cu picioarele, genunchii o lăsară.

Pen scoase un țipăt ușor și se sprijini de trăsură. Apoi, două brațe puternice o prinseră și o ridicară. Chiar ca atunci când se prăbușise după naufragiu. Nici pe vremea aceea Cam n-o plăcuse prea tare. Dar asta, pentru că nu putuse s-o aibă. Acum n-o plăcea fiindcă îl trădase. Stomacul gol i se strânse de disperare.

– Pot să merg, spuse ea, așa cum o făcuse și atunci.

– Taci, îi răspunse el, rece, și o purtă pe brațe până la căldura primitoare a hanului.

Hangiul îi îndreptă către un separeu. Pen trase cu urechea și îl auzi pe Cam întrebând dacă Leath se oprise acolo. Se părea că da, în urmă cu o oră. Așadar, mai aveau speranțe să-l prindă din urmă pe marchiz.

– Nu putem să pierdem timpul aici, spuse ea, deși gândul că trebuia să înfrunte atât de curând vremea aceea îngrozitoare o făcea să-i vină plângă.

Cam o așeză pe un scaun, lângă foc. Gesturile lui erau destoinice, dar lipsite de tandrețe. Pen încercă să nu-și amintească cum, în urmă cu doar câteva ore, Cam o lipise de trupul lui de parcă nu suporta să fie mai departe de câțiva milimetri de ea. Știa că el n-avea s-o mai țină niciodată în felul acela, ceea ce o făcea să-și dorească să se ghemuiască și să plângă.

– O să comand ceva de mâncare, spuse el, cu aceeași voce lipsită de emoție.

Atunci când el se întoarse, ea se simțea deja mai bine. Zece minute lângă foc îi puseseră sângele în mișcare.

– Am aranjat să te poți spăla, într-o cameră.

– Foarte drăguț din partea ta, îi răspunse ea, mirată.

Cam se încruntă, de parcă o bănuia că încerca să fie sarcastică, însă Pen era sinceră. Știa că el era furios. Și încă se mira că reușise să câștige acea bătălie publică a orgoliilor, la Londra. Deși, dacă n-o lua cu el, fusese hotărâtă s-o pornească la drum de una singură.

O servitoare o conduse la etaj. Mușchii îndurerați îi protestau la fiecare pas. Nu erau nici măcar la jumătatea drumului spre Liverpool. Numai Dumnezeu știa în ce stare avea să fie atunci când ajungeau acolo.

Capitolul 39

Pen se frământă. Deși patul se mișca în chip ciudat, căldura bine cunoscută a lui Cam o învăluia. Inspiră parfumul lui delicios. Piele. Săpun. Cai. Parcă mai mult miros de cai decât de obicei.

Apoi își aminti că mergeau spre Liverpool, ca să-i salveze pielea lui Harry, și că soțul ei o ura.

Ceea ce n-avea nici un sens, fiindcă brațul lui o ținea, protector, în timp ce galopau în noapte. Cam înfășurase paltonul lui în jurul lor, ca să-i apere de vântul mușcător.

În ciuda strădaniilor ei, Cam păru s-o simtă mișcându-se. Brațul lui înțepeni. Apoi, cu gest care-i zdrobi inima lui Pen, se desprinse de ea și se îndepărtă.

– Îmi pare rău, spuse Pen, încercând să se ridice.

El nu-i răspunse. Fusese un tovarăș de drum remarcabil de tăcut. Lui Pen, cufundată în durerea ei, tăcerea lui i se păruse bin-evenită. Cel puțin la începutul drumului. Dar acum devenise apăsătoare.

– Unde suntem?

În afară de strălucirea firavă a lămpilor trăsurii, totul era întunecat.

– Tocmai am trecut de Wolverhampton.

Nu părea furios, ci obosit și fără chef de conversație. Ce păcat!

– Cât mai avem până la Liverpool?

– Kilometri.

Ăsta, da, răspuns! Oftă și se ghemui în pătură. Atunci când Cam se retrăsese, își luase cu el haina și căldura.

Mai străbătură câțiva kilometri, iar ea căzu într-o stare de veghe, în care lumea se topise și nu mai exista altă ființă decât bărbatul puternic și furios care mâna, neobosit, caii.

Era încă supărat. Pe când se trezise brațele lui, Pen n-o simțise. Dar o simțea acum. O furie fierbinte precum o flacără pustiitoare.

În cele din urmă, nu mai putu să îndure.

– Cam, măcar lasă-mă să-ți explic.

Deși el n-ar fi înțeles niciodată de ce ea îl ajutase pe Harry. Ca să priceapă, Cam ar fi trebuit să știe ce era dragostea. Iar, pentru el, cuvântul acela n-avea sens.

Pen nu-l văzu tresărind, dar ritmul în care galopau caii se rupse. Momentul în care el se dăduse de gol durase doar o secundă, dar îi confirmase lui Pen presimțirea că tăcerea lui era ca un vulcan ce așteaptă să erupă.

– Cam?

Caii își reluară galopul. Cam privea drept înainte, ca și cum drumul îi oferea cea mai fascinantă priveliște din lume.

– Nu vreau să aud, doamnă.

Era din nou „doamnă". Răceala acelui apelativ o durea. Acum Pen avea o idee despre cum trebuia să se fi simțit el pe când ea îl tortura cu „Excelență" în sus și-n jos. Atunci când încercase să joace rolul de ducesă perfectă.

El îi ceruse să nu se mai cenzureze. Drept urmare, se confruntau cu un dezastru.

– Nu poți să mă condamni fără ca măcar să auzi ce am de spus!

După o lungă pauză, el îi răspunse:

– Ba da, pot.

Pe la mijlocul dimineții, ajunseră la cel mai bun han din Liverpool. Leath era cu mult înaintea lor. La ultima oprire, aflaseră că el avea un avans de cel puțin patru ore.

Pen se simțea îngrozitor de vinovată. Dacă soțul ei ar fi călătorit singur, nu s-ar fi oprit atât de des.

Trăsura lor intră în curtea aglomerată a hanului Ursul și Lebăda. După atâta liniște, zgomotul și frământarea i se păreau de neîndurat lui Pen.

– N-ar trebui să mergem la docuri?

Era prima dată când își vorbeau, după ore bune. O descurajase răspunsul lui Cam la încercările ei de a se explica.

– Nu.

Ea își înghiți un oftat. Dar, spre mirarea ei, el continuă:

– O să închiriez camere și o să aranjez să avem un mijloc de transport mai discret.

Spusele lui aveau sens. Pen se aventură cu o altă întrebare:

– Dar Leath?

Spre uimirea ei, Cam zâmbi. Un zâmbet sumbru, și totuși, primul lui semn de amuzament de când plecaseră de acasă. Ceea ce era încurajator.

– Suntem în avantaj.

Pen fu uimită și de faptul că el vorbise la plural. Dar, atunci când se uită la el, privirea lui Cam se retrase departe, mult în spatele pupilelor. Iar ea știa că nu mai putea să ajungă vreodată până acolo.

O copleși tristețea. Făcuse atât de multe greșeli. Iar acum plătea pentru ele.

Nu-și mai vorbiră până când se urcară într-o trăsură.

– De ce suntem în avantaj?

Cam îi aruncă privirea aceea indiferentă, pe care ea începea s-o urască.

„Stai să vezi cum e să trăiești încă vreo cincizeci de ani cu ea."

Pen nu-și băgă în seamă glasul sumbru din minte și aşteptă, fără speranță, răspunsul lui Cam.

– Am aici afaceri cu transporturi maritime. Cunosc bine orașul. Leath are afaceri cu mine și cu proprietăți. O să-i ia ceva timp să se dumirească.

– Știi unde să mergem?

El ridică din umeri.

– Am o idee.

– Și dacă Harry și Sophie s-au îmbarcat deja?

– Atunci, America n-are decât să se bucure de perechea asta de imbecili.

– Harry o iubește pe Sophie, spuse ea, deși simțea că-și pierdea vremea degeaba.

El îi aruncă o privire rece.

– Nu mă lua cu din astea, te rog.

Ea își mușcă buzele. Ura disprețul lui față de dragoste. Pen îi blestemase toată viața pe părinții lui cei egoiști, care, prin purtarea lor, îi deformaseră fiului lor atitudinile și sentimentele. Dar parcă niciând nu-i urâse mai tare ca în clipa de față.

– Mă îndoiesc că o să se îmbarce imediat. Probabil că s-au închis în vreo pensiune.

O altă frântură de umor sumbru, dar, de data asta, Pen știa că nu era cazul să-și facă speranțe.

– Mă întreb cum se împacă Sophie cu o viață departe de luxul din casa fratelui ei, spuse Cam.

– Sophie e mai puternică decât crezi, îi răspunse Pen, deși nici ea nu era foarte convinsă.

– Om trăi și-om vedea.

Pen spera, de dragul lui Harry, că Sophie era statornică. Și mai spera, de dragul amândurora, că nu plecaseră în America. Desigur că exista o cale ca problema aceea să fie rezolvată și fără ca ei să traverseze Atlanticul.

Atunci când se apropiară de pensiunea la care un cuplu care se potrivea descrierii lui Harry și Sophie închiriase o cameră, Cam nu fu deloc mirat să-l zărească pe Leath. Îl apucă din nou furia. Îl socotea pe marchiz aproape la fel de vinovat ca și pe Pen, pentru fuga aceea. Dacă Leath nu-i interzicea lui Sophie să se vadă cu Harry, nu i-ar mai fi transformat în Romeo și Julieta, iar relația amoroasă s-ar fi stins de la sine. Ceea ce era interzis făcea întotdeauna inimile tinere să bată mai tare.

Leath ajunse la ușă și aruncă o privire în spate. Arăta foarte ciudat în îmbrăcămintea lui elegantă, stând în fața locului aceluia cu ferestrele sparte și cu tencuiala crăpată. Vânătaia de pe maxilarul marchizului se lățise și bătea în violet.

Ochii lui se îngustară atunci când îi văzu pe Cam și pe Pen.

– Au rezervări pentru *Mary Kate*, care pleacă mâine spre Boston, spuse el, ca și cum nu existase nici o pauză în conversația dintre ei.

– Atunci, am ajuns la timp, spuse Pen.

Părea ușurată. Pierduse deja un frate. Ideea de a pierde încă unul, mai degrabă din cauza distanței decât a morții, fusese, probabil, cumplită pentru ea.

Urcară împreună pe scara șubredă și ajunseră la ultimul etaj al casei aceleia înalte. Aerul de afară duhnea a pește stricat. Cel dinăuntru mirosea a mucegai, murdărie, nenorocire și dramă umană.

Cam era convins că Sophie se săturase deja de perspectivele noii ei vieți. Și că avea să-l urmeze pe Leath acasă fără împotrivire. Fugarii n-aveau cum să se fi căsătorit deja. Sophie nu împlinise încă douăzeci și unu de ani, și nici nu avuseseră timp să se oprească pe drum și să convingă vreun vicar prietenos să oficieze o ceremonie de legalitate îndoielnică.

– Să-i luăm prin surprindere, șopti Leath, în timp ce stăteau pe palierul de la mansardă.

Cam se pregătea să-l aprobe, când interveni Pen:

– Nu, lasă-mă să vorbesc cu ei.

– Mai degrabă aș sparge ușa, murmură Cam.

Pen îi aruncă o privire care îl îndemna să se liniștească, ceea ce îi aminti de vechea lor comunicare fără cuvinte. Gândindu-se la tot ce pierduse, pe Cam îl cuprinse părerea de rău. Fusese atât de hotărât să-și condamne soția pentru că-l trădase. Uitase că, fără Pen, viața lui era doar un pustiu înghețat.

Gândul acela îi reînvie cheful să spargă ceva. Marchizul Leath era ținta perfectă, dar lovirea lui nu ajuta la nimic.

Pen trecu pe lângă Cam și Leath și bătu la ușă.

– Harry? Harry, ești acolo? Sunt Pen.

Ușa subțire se deschise cu un scârțâit.

– Pen, ce naiba?

În acel moment, Leath se repezi și trânti ușa de perete. O bucată de ipsos căzu din tavan.

Sophie Fairbrother, ghemuită pe un pat îngust, privea, uimită, cum se umplea camera aceea mică.

– Te omor, vierme nenorocit ce ești! scrâșni Leath și îl apucă pe Harry de haină, țintind o lovitură în maxilar. Cum de-ai îndrăznit să te apropii de sora mea?

Harry se clătină. Sophie țipă și se repezi între cei doi.

– James, nu! Te rog să nu-i faci rău lui Harry!

– Să-i fac rău?! O să-l omor! șuieră marchizul și o împinse ca să ajungă la Harry, care se clătina, năucit. Ridică-te și fii bărbat! Nu s-a născut omul ăla care să-mi dezonoreze sora și apoi să mai apuce lumina zilei.

Uitând pentru o clipă de propria furie, Cam îi aruncă o privire lui Pen. Avusese dreptate să se teamă de o vărsare de sânge.

– Oprește-te, Leath, spuse el, tăios.

– N-o să te las să-l omori pe Harry! urlă Sophie.

– Mă ocup eu și de tine după ce ajungem acasă, scrâșni Leath, apucându-l din nou pe Harry.

– Ți-am spus să încetezi! interveni Cam și îl îndepărtă pe Leath înainte ca acesta să poată să-l lovească pe Harry. Nu ajută la nimic.

– Mă face să mă simt mai bine; asta mi-e de ajuns, mârâi Leath.

Era mai puternic decât se aștepta Cam. Acesta din urmă făcu ceva sforțări ca să-l țină departe de Harry, care încă părea amețit.

Sophie își recăpătă echilibrul și se aruncă spre fratelui ei.

– James, te rog, ascultă-mă.

- Te ascunzi în spatele surorii mele, nu-i așa, Thorne?

Harry clătină din cap. Probabil că mai mult ca să se dezmeticească, decât ca să-l contrazică pe Leath.

- Ce faceți aici? întrebă el, cu glas tremurător, în timp ce-și freca maxilarul. Cum naiba ne-ați găsit?

- Suntem aici ca să vă împiedicăm să faceți cea mai mare greșeală din viața voastră, idiotule, îi spuse Cam, tăios. Iar asta spune ceva, având în vedere greșelile pe care le-ați făcut până acum.

Cu o expresie uluită, Harry se uită la Pen, pe lângă Cam.

- Ne-ai dat de gol?

Pen îl luă de braț.

- Harry, nu ăsta e modul în care s-o câștigi pe Sophie.

- M-a câștigat deja, stărui Sophie.

Leath înțelese acele vorbe în cel mai rău sens cu putință. Iar Cam bănui că el avea, din păcate, dreptate.

- Nemernicule!

Leath scăpă de Cam și ridică un pumn ca să-l pună pe Harry la pământ. Puterea adunată în acel gest anunța, parcă, o crimă.

Probabil că Pen băgase și ea de seamă. Cu un curaj nesăbuit, pe care Cam i-l cunoștea atât de bine, ea se aruncă între cei doi bărbați.

- James, ai grijă! țipă Sophie, dar era prea târziu.

Pumnul lovi cu putere. Ea se clătină.

- Pen! strigă Cam, repezindu-se s-o prindă.

El se aruncă în genunchi, lovindu-se zgomotos și dureros de podea. Dar nu-i păsa. Pen arăta la fel de palidă ca și atunci când el o acuzase de trădare. Cam o strânse la piept și-și plecă urechea spre buzele ei. Răsufla? Nu era sigur, pentru că nu mai auzea bine din pricina bătăilor asurzitoare ale inimii lui.

- Ești un om mort! îi spuse el lui Leath.

Leath o privea cu groază pe Pen, în timp ce își ținea mâinile mult depărtate de corp, ca și cum nu îndura gândul că puteau să mai facă și alt rău.

- O, Doamne, de ce-a făcut ea asta? se întrebă marchizul, îngrozit.

Harry se apropie de umărul lui Cam.

- Te implor, spune-mi că e bine!

Cam o strânse și mai tare la piept.

- Pen, scumpa mea, spune ceva!

„Doamne, dă să nu fie rănită grav!"

O strângea la piept cu disperare. Pen nu putea să moară. N-o lăsa el să moară.

Dar, în timp ce se uita la trăsăturile de ceară ale soției lui, toată aroganța i se risipi. Și rămase doar cu o inimă rănită. Și cu o groază nebună că ea putea să-l părăsească pentru totdeauna, tocmai atunci când descoperise că nu putea să trăiască fără ea.

Capitolul 40

Era ca în momentul acela delicios de uitare, pe când se trezise în faeton. Pen nu voia să se miște, în caz că era un vis. Sau în cazul în care Cam o respingea din nou.

Apoi, o durere cumplită îi străbătu capul. Gemu. Își-și aminti. Leath o lovise. Iar Cam o ținea în brațe, pentru că *noblesse oblige*. Începea să urască expresia aceea.

– Pen, Pen, spune ceva!

Era vocea lui Cam, și parcă nu era. Nu semăna cu tonul pe care îi vorbise el ultima oară. Atunci o ura. Acum părea să-i pese de ea. Mai că-i venea să-i ceară lui Leath s-o pocnească din nou.

– Pen, îmi pare atât de rău, se tânguia Harry, de undeva din spatele lui Cam. E numai vina mea.

– Da, este, idiotul naibii!

Dar nici măcar replica aceea nu semăna cu obișnuitele remarci tăioase ale lui Cam.

– Pen, te rog...

– Sunt... sunt bine.

Nu era adevărat, dar mândria o împiedica să recunoască. Deschise ochii încețoșați. Cam, Leath și Harry o înghesuiau, luându-i tot aerul. Încercă să se miște, dar durerea de cap era năucitoare.

– Aș da orice pe lumea asta, numai să pot întoarce timpul cu un minut în urmă, spuse Leath, care îngenunchease lângă ea. Excelență, cum pot să vă implor să mă iertați?

– Pleacă de lângă ea, mârâi Cam, și o strânse atât de tare, încât Pen tresări. Numără-ți secundele, că nu mai ai mult de trăit!

– Chiar n-a fost de ajuns atâta violență? întrebă Pen, chinuindu-se să stea cât mai drept în brațele soțului ei. Se pare că suntem cu toții o familie, ori suntem sortiți să devenim una. Nu putem să stăm de vorbă, cu calm și amabilitate, despre ceea ce s-a întâmplat?

Brațele lui Cam se strânseră, protector, în jurul ei.

– Pen, încearcă să nu vorbești.

– Nu, chiar trebuie s-o spun. Chiar vrei să-l omori pe Harry? îl întrebă ea pe Leath.

Marchizul se încruntă la Harry.

– Da, vreau.

Sophie interveni și ea. Spre surprinderea lui Pen, vorbele ei nu sunară deloc precum cele ale unei tinere prostuțe:

– Ce păcat, James! Pentru că o să mă căsătoresc cu Harry Thorne, fie aici, fie în America. Sau în Mongolia, dacă e cazul. Îl iubesc.

– Nu ești destul de matură ca să înțelegi ce e iubirea.

– Ba sunt. Dar tu consideri că nu sunt, pentru că ai avut mereu grijă de mine. De acum, eu și Harry vom avea grijă unul de celălalt.

– În America? o întrebă Leath, sarcastic.

– Da, dacă altfel nu se poate.

Harry își trecu mâna prin păr și îl înfruntă pe Leath cu un calm demn de laudă:

– Ai tot dreptul să vrei să mă omori. M-am purtat urât. Onoarea surorii tale îmi e la fel de prețioasă mie, cât îți e și ție. Sunt nevrednic de ea. Știm amândoi asta. Dar o iubesc mai mult decât orice și o să fac tot ce o să-mi stea în putință ca să fie fericită.

– Asta nu înseamnă nimic! spuse Leath, ridicându-se.

Harry nu dădu înapoi.

– Pentru mine înseamnă totul.

Pen, care crezuse întotdeauna că Harry era cam superficial, rămase impresionată.

Sophie îi luă mâna lui Harry.

– James, nu vreau să mă căsătoresc cu lordul Desborough.

Durerea lui Pen se mai potolise. Își dădu seama că se agățase de Cam, deși acesta nici nu voia să audă de ea. Se îndepărtă de el, speriată de cât de ușor o lăsă el să facă asta.

– Domnule, sunt sigură că, dacă îți iubești sora, n-o s-o forțezi să se mărite cu un om pe care nu-l place.

Leath se încruntă, mai mult nedumerit decât furios.

– Sophie, bineînțeles că vreau să fii fericită. Dar n-ai spus niciodată că nu-ți place Desborough.

– Nu-mi displace Desborough. Dar ți-am spus că îl iubesc pe Harry.

– Am crezut că era doar o pasiune trecătoare pentru un tânăr neserios. Și voiam să te salvez de la suferință, spuse Leath, care părea devastat. Am vrut să te căsătorești cu un bărbat care să-ți ofere tot ceea ce meriți, care să te iubească, să-ți fie credincios, să te protejeze și să te trateze ca pe o regină.

– Eu sunt acel om, spuse Harry cu înverșunare.

– Leath, interveni Cam, înainte ca marchizul să încerce să-l mai pocnească pe Harry.

Leath se uită la Cam și, pentru prima dată, ochii nu i se aprinseră de ură.

– Ce dezastru! spuse el, îngrozit.

– Sunt de acord, îi răspunse Cam pe un ton liniștit. Și nu uita că toată lumea știe de încurcătura asta.

Pen se simți din nou copleșită de vinovăție. La Ramsgate, ea îi prezisese lui Cam că, dacă se căsătoreau, aveau să aibă parte numai de scandal și de rușine. Nu găsi nici o satisfacție în faptul că avusese dreptate.

Sophie oftă, murmurând:

– Cum adică...

Leath îi aruncă o privire severă.

– Ai fost dezonorată public, draga mea. Din pricina acestui nenorocit, spuse el, arătând spre Harry.

Cam interveni, ca să nu înceapă iar cearta:

– Trebuie să potolim scandalul ăsta cât de bine putem.

– Continuă, spuse Leath, îngrijorat.

Cam se ridică, iar apoi o ajută și pe Pen să se ridice.

– Poți să stai în picioare?

Creatura jalnică din ea, care și-ar fi vândut și sufletul ca să mai rămână în brațele lui Cam, o ruga să spună „nu". Partea ei realistă recunoștea însă că tânjea degeaba după Camden Rothermere.

– Da.

– Cum te simți?

„Ca cineva care-a primit o piatră-n cap." Însă inima o durea mai rău decât capul.

– Sunt bine.

Expresia lui Cam era neîncrezătoare. Plină de recunoștință, Pen îi simți brațul cuprinzându-i talia, ca s-o susțină. Cu o blândețe care ei îi sfâșia inima, el o conduse până la pat și o ajută să se așeze. Apoi o eliberă, iar ea crezu că voia s-o lase în pace. Însă mâna lui se așeză, încurajatoare, pe umărul ei, în timp ce el stătea în picioare, lângă pat.

Leath se uita la ea plin de remușcare.

– Excelență, nu există scuze care să poată compensa ceea ce am făcut.

Pen îi zâmbi timid.

– Atunci, în schimb, ajută-i pe Harry și pe Sophie.

Cam se întoarse spre Leath.

– Organizează o nuntă grabnică și liniștită. Fă un spectacol din faptul că îl accepți pe Harry. Roagă-ți prietenii să strângă rândurile în jurul tinerilor căsătoriți. Ai tot sprijinul meu. Sunt sigur că familiile Harmsworth și Hillbrook ne vor ajuta și ele.

– Dar scandalul...

Cam zâmbi ironic.

– Am trăit cu scandaluri toată viața mea. Tu, domnul meu, ești un simplu amator. E prea târziu ca să împiedici bârfele, dar măcar poți să le domolești.

– Deci, toată lumea se poartă exemplar, spuse Pen. Asta înseamnă și că nu ne omorâm unii pe alții. Și că nu plecăm în America!

Harry părea încă supărat. Vânătaia de pe bărbia lui rivaliza cu cea a lui Leath. În ritmul acela, cu toții aveau să se întoarcă la Londra arătând ca naiba.

– Pen, n-ar fi trebuit niciodată să te amestec în asta, spuse Harry.

Fără tragere de inimă, ea plecă de lângă Cam, ca să-i dea o îmbrățișare sinceră lui Harry. Fiecare mișcare îi făcea capul să bubuie de durere. Dacă Leath hotăra vreodată că nu voia să devină prim-ministru, Pen putea să-l recomande ca boxer.

– Să fii fericit, scumpul meu! îi spuse ea lui Harry.

Apoi o strânse în brațe pe Sophie.

– Bine ai venit în familie!

Sophie îi întoarse îmbrățișarea, iar apoi se apropie de fratele ei.

– James, îmi pare rău că am provocat toate necazurile astea. Dar te iubesc și sper să poți să mă ierți într-o bună zi.

Pen era sigură că Leath ura în acel moment felul în care expresia lui îi trăda fiecare emoție. Furie. Frustrare. Afecțiune. Vinovăție. Iar apoi, acceptarea plină de rețineri. Până în acel moment, Pen nu fusese sigură că-i plăcea marchizul. Nu-i reproșa că o lovise, însă nu putea să-i scuze aroganța.

Dar văzându-l cum își privea sora, ca și cum ar fi fost gata să sacrifice orice pentru ea, Pen simți că i se topea inima.

Era vechea magie. Dragostea. Iar ea își aminti că magia aceea avea să fie pe vecie un mister pentru soțul ei.

– O să mă gândesc dacă pot să te iert, spuse Leath, pe un ton care arăta că deja o iertase. Să ai grijă de ea, îi spuse el lui Harry, iar apoi o sărută pe Sophie pe frunte.

Pen nu-l văzuse niciodată pe Harry atât de serios.

– Promit. Îți mulțumesc.

De necrezut, se părea că lucrurile se rezolvau fără vărsare de sânge. Atunci când Leath plecase de la Rothermere House, Pen fusese convinsă că urma ca el să-l ucidă pe Harry.

Pen simți cum o lăsau puterile. Acum, că încordarea dispăruse, simțea că Leath nu-i dăduse doar un pumn, ci că o zdrobise în bătaie de-a dreptul.

– O să-i duc pe Sophie și pe Thorne la Alloway Chase, spuse Leath. O să fie feriți de curioși, până când organizăm nunta.

Sophie și Harry își adunară cele câteva lucruri pe care le aveau și plecară împreună cu Leath. Pen și Cam rămaseră în urmă, în camera murdară. El încă o sprijinea ținând-o de talie.

Ea era ametită, bolnavă de durere și cu totul nepregătită să dea socoteală. Dar nu mai putea suporta să aștepte. Trebuia să-și decidă viitorul. Ajunsese într-un punct în care prefera o tăietură fatală de cuțit decât o strangulare lentă.

Atingerea lui Cam îi amintea prea dureros de tot ceea ce pierduse. Se desprinse de el, luptându-se să-i vorbească pe un ton neutru:

– Iar acum ce facem, Cam?

El se încruntă.

– Te duc înapoi la Ursul și Lebăda și chem un doctor.

– Sunt bine.

El ridică din sprâncene, neîncrezător.

– Leath te-a lovit foarte tare.

– A fost un accident.

Spre surprinderea ei, buzele lui Cam se arcuiră într-un zâmbet slab.

-N-a fost un accident. A fost nenorocita ta de nebunie. Nu te-ai schimbat deloc de când aveai șase ani și ai sărit în râu ca să nu lași un cățeluș să se înece.

Cam o salvase în ziua aceea. Cam o salvase mereu. Cât de înfrozitor era faptul că el n-avea s-o mai salveze niciodată de atunci înainte. Se simțea ca și cum cineva îi amputa, foarte lent, un picior.

-Voia să-l omoare pe Harry, bombăni ea.

-Fără îndoială.

-Nu puteam să las să se întâmple așa ceva..

-Așa că te-ai pus în pericol.

Ea oftă.

-N-am fost rănită.

-Ba ai fost.

-N-a fost nimic serios.

-Pentru că ai avut noroc.

-Doar nu te gândești în continuare să-l omori pe Leath! V-ați despărțit aproape prieteni.

-N-o să-l omor pe Leath. Dar s-ar putea să vreau să te omor pe tine, îi spuse el, cu o expresie impenetrabilă.

Nu era o noutate. Disperată, Pen își dădu seama că, în timp ce Sophie și Harry puteau să ajungă la un final fericit, odată scăpați de scandal, ea n-avea nici o șansă cu Cam.

-Nu spune asta.

-A fost o glumă!

-Nu foarte amuzantă.

Cam păru uluit de vorbele ei.

-Chiar nu vreau să te împușc.

Nu, voia doar s-o scoată din viața lui. Ceea ce lui Pen i se părea mai înfrozitor decât s-o omoare. Își ridică bărbia.

-Dar ai vrut, nu cu foarte mult timp să în urmă.

El ridică din umeri.

-Am avut timp să mă liniștesc.

Dar nu și s-o ierte.

-Cam, am impresia că merg pe o sârmă foarte subțire. Spune-mi ce facem acum.

Privirea aceea ciudat de directă stăruia în ochii lui.

– Continuăm, desigur.

Ea oftă.

– Nu pot să trăiesc cu tine dacă asta înseamnă să calc ca pe ouă, toată viața.

Cam oftă, nerăbdător.

– Atunci, n-o face.

Un sloi de gheață îi străpunse inima lui Pen. Încremeni. Era limpede că el o respingea. Răsuflă adânc și-și îndreptă umerii.

– Și la ce aranjament te gândești? Eu pot să locuiesc la Fentonwyck sau pe o altă proprietate a ta. Sau pot să mă întorc pe continent. Lumea o să vorbească, dacă ne separăm, dar haide să recunoaștem că mariajul nostru a fost mereu sortit eșecului.

Capitolul 41

„Pen vrea să mă părăsească?"

Se uita, uimit, la ea.

– Ce-i cu prostia asta îngrozitoare?

– Cam, n-ar fi trebuit să mă mărit niciodată cu tine.

Pen stătea de parcă înfrunta plutonul de execuție, palidă ca ceara, îmbrăcată în rochia ei neagră de călătorie. Cam ar fi trebuit să se simtă consolat de lipsa de entuziasm cu care ea îi spunea că avea să-l părăsească.

– Întâmplările din ultimele zile te-au lămurit, desigur, dacă mai era nevoie.

Cam oftă și întinse mâna spre ea. Pen se îndepărtă.

– La naiba, Pen. Nu e nevoie să facem așa ceva.

– Ba este! Am încercat. Și am tot încercat, până când mi s-a urât cu viața. Am încercat să fiu o ducesă așa cum scrie la carte și am suferit un eșec lamentabil. Am încercat să fiu eu însămi și am reușit să te amestec într-un scandal înfricoșător. N-o să fiu niciodată soția pe care ți-o dorești. Știu asta de când m-ai cerut în căsătorie, cu mult timp în urmă.

– Cât de tare te-a lovit Leath la cap?

Ea nu zâmbi. În schimb, își strânse pumnii și și-i lipi de corp, de parcă se temea că urma să-l lovească. El aproape că-și dorea s-o facă. Avea mai mult sens.

– Nu mă trata ca pe o proastă.

– Putem să lăsăm aceste hotărâri pe mai târziu? După ce mâncăm și dormim un pic? De preferință, într-un loc care să nu miroasă ca și cum ar fi murit ceva într-un colț.

Pen încă arăta ca un o martiră medievală care se îndrepta spre rug.

Cam se simți dezgustat de sine însuși. Reușise să-și convingă soția că o disprețuia. Și ce rău îi părea că o făcuse! Întrebarea era, însă, dacă putea să umple prăpastia dintre ei, mare cât Atlanticul. Ceva profund și nefericit, o rămășiță a copilăriei lui îngrozitoare, îi șoptea, în adâncul sufletului, că nu putea.

– Dar asta n-o să ne ia mult, spuse Pen.

Amândoi erau epuizați. Ea era și rănită. Iar el nu suporta să-și vadă soția într-o stare atât de proastă. Dar dacă ea voia să discute chiar în acel moment, discutau.

Cu un oftat, Cam se prăbuși pe patul nefăcut.

– Zi ce ai de zis.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta de victimă, se răsti ea.

Cam găsi că, pe lângă acel aer de nefericire stoică din ultima vreme, izbucnirea ei de acum era de-a dreptul bine-venită. El doar voia să-i spună adevărul pe care îl descoperise în acele momente de coșmar din apele Canalului Mânecii. Și, din nou, în clipa în care o lovise Leath. Totuși, era un om mândru.

– Nu vreau să te pierd, îi spuse el.

Ea nu păru să audă.

– A venit timpul să renunți la rolul de cavaler, Cam. Nu mai sunt responsabilitatea ta.

– Pe naiba, ba ești! o înfruntă el pe un ton primejdios, ridicându-se în picioare.

– Te-am trădat prin faptul că l-am ajutat pe Harry. Știam ce oroare ai de scandaluri și totuși am continuat, îi spuse ea, arătând mai ducesă decât oricând, dreaptă și demnă, în odaia aceea mizerabilă din Liverpool. Așadar, deși îmi pare rău că ești furios și că povestea a ajuns în ziare, nu-mi pare rău de ceea ce am făcut.

– Te iert.

Ea zâmbi preț de o secundă.

– Nu, nu mă ierți. Și nici n-ar trebui. Fac ce e mai bine pentru tine.

– Așa îți închipui tu. Pen, vreau să rămâi.

– Foarte drăguț din partea ta.

– Drăguț pe naiba!

Pen îi aruncă o privire plină de milă.

– Chiar ești. Însă nu vreau să mai profit de bunătatea ta. Te eliberez.

– Dar eu nu vreau să fiu liber!

Se luptă cu dorința de a o lua în brațe și de a o săruta până când ea ar fi tăcut. Dar instinctul îi spunea că trebuia să câștige acea bătălie folosindu-se doar de vorbe.

Cuvintele nu erau specialitatea lui. Cel puțin, nu cele legate de sentimente.

– Poate că îți port deja copilul, îi spuse ea, și, cu o expresie impenetrabilă pe față, își puse o mână peste pântec. Știu că e datoria mea să-ți dăruiesc un moștenitor.

Cam o privi îngrozit, chiar dacă făcea asta în timp ce sufletul i se lumina de bucuria gândului că ea ar fi putut să-i poarte copilul în pântec.

– Ar fi doar datorie, Pen?

Ea nu-i răspunse. Îi era frig. În acea cameră rece, nu frigul era cel care o făcea să tremure.

– Îmi pare rău că ți-am stricat viața, Cam.

– Ce tâmpenie!

– Și îmi pare rău că te-am trădat. Cel puțin îngăduie-mi să-ți spun de ce am făcut-o.

El respinse, cu un gest al mâinii, orice explicație. Știa deja, din momentul în care ea se aruncase între Harry și Leath.

– Ai făcut-o din dragoste. Ai făcut totul din dragoste.

Șocul o zgudui.

– Dar tu nu crezi în dragoste.

– Cred în tine, șopti el.

– Nu înțeleg.

Mărturisirea lui n-o mișcase.

– Nu cu mult timp în urmă, mă urai, îi spuse ea.

El oftă și se sprijini de perete. Întreaga clădire părea pe punctul de a se prăbuși. Așa cum și mândria lui era în primejdie să se năruie.

– Am fost supărat.

– Puțin spus.

– Și am fost rănit, spuse el cu mai multă greutate.

Amândoi știau prea bine cât îl costa pe el acea mărturisire. Încă din copilărie, făcuse tot ce-i stătuse în putință ca să-și nege emoțiile.

Avea multe de reproșat părinților, și nu numai bârfele legate de filiația lui. Abia acum își dădea seama că cel mai mare rău pe care aceștia i-l făcuseră fusese să-i sădească în suflet neîncrederea în cele mai adânci simțăminte ale lui.

Pen nu mai spunea nimic, iar Cam înțelese că, dacă voia să câștige ceea ce-și dorea, trebuia să-și pună sufletul pe tavă, în fața ei.

– Toată viața am ținut oamenii la distanță.

– Știu.

– Pe tine nu pot să te țin la distanță.

– Asta e doar dorință fizică, îi răspunse ea fără să clipească. După ce n-o să mă mai dorești, o să mă trimiți acolo unde mi-e locul.

Din tonul ei, Cam înțelegea cât de tare o rănise. Doamne, ce porc egoist era!

– Locul tău e lângă mine.

Ea se duse la fereastra murdară și se uită afară, deși sticla era atât de slinoasă încât nu-și imagina ce putea să vadă.

– Aseară nu gândeai la fel.

El își trecu mâna prin păr.

– Nu mai folosi firea mea drept scuză ca să pleci. Nu era obișnuit să-și ceară iertare. Vorbi, parcă scoțându-și vorbele cu cleștele din gură: Îmi pare rău că am fost furios. Ești singura femeie din univers care mă transformă într-un nebun.

Ea nu se întoarse spre el.

– Și asta e un motiv să ne separăm.

El făcu un pas înainte.

– La naiba, Pen, desigur că e și un bun motiv ca să rămâi și să-ți termini treaba de a mă face uman.

Ea își coborî capul și privi, pierdută, la locul în care mâinile i se sprijineau pe pervazul murdar. Părul negru și ciufulit părea prea greu pentru gâtul ei fragil.

Cam voia s-o ia în brațe și să-i promită că avea să fie mereu cavalerul ei, bărbatul care s-o păzească de monștri. Dar din nou

instinctul îi spunea că, dacă el forța lucrurile, ea fugea. Până în acel moment, cel puțin, îl ascultase. El era un adevărat maestru în a închide ușa în fața emoțiilor. Nu voia să-i dea lui Pen șansa s-o închidă pe a ei.

– Ești uman, îi șopti ea.

– Doar cu tine.

Pen îl înfruntă, părând furioasă:

– De ce spui lucrurile astea? Nu crezi nici o iotă din ele! Minciuna n-o să schimbe nimic.

Vocea ei lovise ca un bici.

– Nu mint, îi răspunse el, neputincios. Nu te-am mințit niciodată.

– Ce vrei, Cam?

Pen își încrucișă brațele la piept. Fragilitatea îi dispăruse. Arăta iarăși ca zeița acerbă care sfidase societatea, ca să-l apere, la serata aceea de la Lady Frencham.

Nu meritase laudele ei, dar fusese al naibii de bucuros s-o audă. Amintirea aceea îi întări hotărârea. Ea își asumase riscuri pentru el. El avea să-și asume riscuri pentru ea. Fiindcă Pen merita. Chiar și în momentele în care el eșua lamentabil.

– Cândva credeam că știam.

– Nu te juca așa cu mine!

– Mi-am dorit o soție care să se poarte cu demnitate și decență, una care să nu poată nici măcar să pronunțe cuvântul „scandal".

– Ai vrut o păpușă drăguță ca să-ți decorezi locul de joacă, îi spuse ea, acru.

– Exagerezi, dar nu foarte mult.

Cam își prinse mâinile la spate, ca să le ascundă tremurul. Simțea că se apropia de marginea prăpastiei.

– În schimb, m-am ales cu o scorpie dificilă și încăpățânată.

– Atunci, ar trebui să te bucuri că pleacă.

El zâmbi. Îi plăcea latura aceea mai dură a lui Pen.

– O, nu, nu mă bucur.

– Nu? îl întrebă ea, ridicându-și vocea.

Cam se bucură văzând că ea se hotărâse, în sfârșit, să aibă o discuție cu el.

Instinctele care îl călăuzeau prin acel labirint imposibil îi șopteau că, dacă voia să câștige, trebuia s-o lase pe ea să micșoreze distanța dintre ei. Dacă el era cel care ieșea la înaintare, ea fugea.

Era un om care lua imediat ce-și dorea. Îl omora să joace în ritmul acela.

– Pentru că, deși e un izvor nesecat de belele și tinde să nu-și asculte soțul...

După cum se așteptase, ea îl fulgeră cu o privire nimicitoare. Spre ușurarea lui, Pen nu mai era creatura aceea tulburată, pierdută, dorindu-și cu disperare să scape de el cu orice preț.

Acum, tonul lui Cam se ridica la nivelul celui folosit de Genevieve în conferințele ei științifice.

– ...îi transformă nopțile în incendii și îl face să se simtă fericit în fiecare minut din zi.

Ceva se întâmpla în spatele ochilor ei. Iar el ar fi dat orice ca să afle. Pen strânse din buze. Buzele acelea moi și trandafirii, pe care le sărutase până când se îmbătase de gustul ei.

– Deci, mă vrei în patul tău. Asta nu înseamnă nimic. M-ai vrut în patul tău de când ne-am întâlnit în Italia.

El zâmbi.

– Ba cred că înseamnă foarte mult. La fel crezi și tu. Și, dacă e să fim cinstiți, cred că te-am dorit de prima dată când te-am cerut în căsătorie.

Șocul alungă orice urmă de culoare din obrajii ei.

– Nu te cred.

El ridică din umeri.

– E adevărat. M-am speriat ca naiba. Te cerusem în căsătorie pentru că eram prieteni și știai ce oroare aveam de sentimente și emoții complicate, nu pentru că te doream ca un nebun. Așa cum te doresc acum. Și așa cum mă dorești și tu.

– Dorința nu e de ajuns.

Sub tonul rece, el simți o urmă adâncă de părere de rău.

– Nu, nu e. Dorința contează. Dar nu e totul.

– Pentru că nu e totul, nu pot să fiu niciodată ceea ce vrei tu.

– Cât de ușor renunți, Excelență.

– Nu-mi spune așa.

– Dar cum să-ți spun? Ești ducesa și soția mea.

– Oricât ți-ai dori să nu fi fost.

O, Doamne, era o adversară dură. Învățase să-i respecte forța, dar nu-și dăduse seama niciodată cu adevărat cât de puternică putea să fie.

Cam simți cum se îndrepta spre marginea stâncii și se uita la crestele ascuțite de dedesubt. Îi venea să sară. Dar nu știa dacă supraviețuia căderii.

– M-ai întrebat ce vreau, îi spuse el cu glas scăzut.

Ea se încordă, ca și cum se pregătea de o nouă provocare. Nu era atât de calmă pe cât se chinuia să pară. Vocea îi tremura.

– Ia să auzim.

El rezistă nevoii de a o atinge.

– Ciudat e că știu de ani întregi, dar abia de curând am avut curajul să și recunosc.

Ea oftă.

– Vorbești în parabole.

– Așa fac lașii, de cele mai multe ori. Și sunt un laș. Am recunoscut și asta.

Inevitabil, sosise timpul să sară. Se rugă să supraviețuiască. Se aștepta ca vocea să-i tremure, dar cuvintele îi sunară convingător.

Se lansă în gol.

– Știu ce vreau, Pen. Vreau să mă iubești.

De când avea opt ani, Pen și-l tot imaginase pe Cam cerându-i să-l iubească. Numai că scena de acum nu era exact cea din mintea ei.

În fantezia ei, cuvintele erau diferite. „Te iubesc, Pen. Te voi iubi mereu."

Deși ea știa cât de mult îl costase pe Cam să spună acele lucruri, cererea lui n-o inspira să-i declare iubire veșnică. În schimb, o făcea să se simtă obosită, de parcă o greutate imensă apăsa asupra ei.

În ultimele șase luni, își pierduse un frate și mătușa dragă. O dată sau de două ori, aproape că-și pierduse și ea viața. Se străduise să se ridice la nivelul poziției de ducesă, deși nu aspirase niciodată la titlul acela.

Îl dorise doar pe Cam. Nu dorise niciodată să fie ducesă de Sedgemoor.

Și, cel mai grav dintre toate, renunțase la toate lucrurile și principiile în care credea ca să se căsătorească cu Cam.

Indiferent de câtă plăcere fizică simțea, sufletul ei tânjise tot timpul. Și avea o presimțire sumbră că urma să tânjească în continuare, chiar dacă ea își mărturisea dragostea, chiar dacă el avea din nou încredere în ea, chiar o ierta pentru întreg acel ultim scandal.

– M-ai auzit? o întrebă el.

Expresia lui era prudentă, de parcă se aștepta ca ea să se arunce pe fereastră. Pen își dădu seama că se holba la el de parcă vorbea limbi străine. Ei bine, cu Cam vorbind despre dragoste, nici nu era de mirare.

– Da.

Făcu un pas spre ea. Ea se dădu înapoi, iar ochii lui se umplură de frică.

– N-ai nimic de spus?

Ea își mușcă buzele. Era atât de frumos, mai ales în momentul acela, în care toată mina lui de om stăpân pe sine se spărgea în bucăți. Pen nu se îndoia de faptul că el se schimbase în ultimele săptămâni. Necazul era că nu se schimbase îndeajuns. Iar ea își dăduse seama că nici n-avea s-o facă vreodată.

– Nu poți sili pe cineva să te iubească, îi spuse ea.

Un adevăr pe care îl aflase pe propria piele.

– Dar pot să încerc, se încăpățână el.

– N-are rost. Lasă-mă să plec.

Cam se încruntă.

– Vrei să mă părăsești?

Pen fugise în Europa ca să scape de Camden Rothermere. Și-și dorea să fi rămas acolo.

– Da.

El se prăbuși înapoi pe pat. Se uita, orbește, în gol.

– Am făcut chiar atât de mult rău?

Inima ei stupidă și încăpățânată voia să-l liniștească. Dar experiența o învățase că fiecare pas în direcția lui însemna ca ea să se afunde din ce în ce mai adânc în durere.

– Nu, eu sunt cea care a făcut.

– Știu că m-am purtat ca un nemernic în scandalul ăsta cu Harry, dar, la naiba, Pen, am mai fost nemernic și în alte dăți, iar tu m-ai iertat.

Ea își spuse că luase hotărârea cea bună.

– Chiar nu vezi, Cam? Cât timp suntem împreună, o să tot apară câte un scandal. Iar apoi altul. Și încă unul. De fiecare dată, o să-ți ieși din fire.

Se întoarse spre ea, ca lovit.

– Îți promit că n-o s-o fac.

– Asta nu e o promisiune pe care să poți s-o ții, îi spuse ea, cu tristețe.

Cam se ridică și-și îndreptă spatele.

– Nu renunț!

Ea oftă. Abia aștepta să se termine totul, să poată să se ascundă undeva și să plângă în voie.

– Toată lumea știe că nu ne potrivim. Gentlemanul perfect al Londrei și nebuna aia de Penelope Thorne.

El înaintă, fără să șovăie, spre ea.

– Nu dau doi bani pe ce zice lumea.

Șocul o paraliză.

– Bineînțeles că dai.

– Nu, soția mea dragă și dulce, te înșeli.

Își puse brațele de o parte și de alta a capului ei și o țintui de perete.

Vocea ei tremura.

– Ți-ai dedicat întreagă viață reabilitării familiei tale. Ai vrut să demonstrezi că un Rothermere poate să fie o persoană onorabilă.

– Mai degrabă mi-am irosit viața, spuse el, cu amărăciune.

Ea îl privi, nedumerită.

– O să te ridici deasupra acestui scandal. Mai ales dacă eu sunt în Italia și, în societate, te întorci la statutul de duce exemplar.

– Dacă fugi în Italia, vin după tine.

– De ce-ai face asta?

Pen se temuse că, dacă îl atingea, asta avea să-i slăbească hotărârea. Iar acum era lângă pieptul lui. Nici măcar o lovitură la cap nu putea s-o tulbure mai mult decât o făcea apropierea lui Cam.

– Pentru numele Domnului, nu te mai apropia! îi ceru ea.

El părea disperat.

– Vrei să mă asculți? o conjură el.

Aproape că-și dorea să-l vadă imperturbabil, ca înainte. Încă nu-și dădea seama de ce hotărârea ei de a pleca îl afectase atât de profund.

– Cam, dacă rămân cu tine, n-o să fac decât să-ți pătez reputația.

Spre ușurarea ei, el își coborî brațele. Cam era prea aproape ca să se simtă în largul ei, dar măcar nu mai era prizonieră.

– Pen, mi-am dat seama că nici un om care se respectă nu trăiește în funcție de girul altora, al societății, în cazul nostru. Eu nu

sunt răspunzător de purtările părinților mei. A venit momentul să le spun oamenilor că sunt Camden Rothermere și că, dacă nu le convine ceva la mine, n-au decât să plece.

În ciuda tuturor celor întâmplate în ultimul timp, Pen îi zâmbi. Dacă el se elibera de povara vechilor scandaluri, ea nu putea decât să se bucure.

– Cam, dacă e adevărat, mă bucur pentru tine.

– Iar un bărbat care se respectă se ridică și spune răspicat: „Asta e femeia pe care am ales-o!"

– Nu, nu m-ai ales pe mine!

Spre uimirea ei, el zâmbi.

– Cine e prost acum? Sigur că te-am ales. Cred că am fost sortiți să fim împreună din ziua în care ne-am născut.

– Te-ai căsătorit cu mine doar ca să previi un scandal, îi aminti ea.

– Nu-mi pasă de scandal. Îmi pasă de tine.

Ea încremeni.

– Nu e de ajuns, Cam.

– O să te conving că este.

– O să fiu în Italia.

Privirea lui era neclintită.

– Dacă trebuie, merg după tine și până la capătul pământului. Și o să te curtez așa cum n-a mai fost niciodată curtată o femeie. O să-ți câștig dragostea.

– Dar de ce? îl întrebă ea, plină de zbucium. Doar din orgoliu?

– Pen, tu chiar nu înțelegi ce-ți spun?

Ea clătină vehement din cap.

– Ai tratat întotdeauna dragostea ca pe un dușman.

El scoase un hohot de râs aspru.

– Iubirea era înspăimântătoare pentru mine.

Ea rămase tot nedumerită.

– Bineînțeles că iubirea e înspăimântătoare. Dacă n-ar fi înspăimântătoare, n-ar mai fi iubire.

– Atât de înspăimântătoare încât fug încă de ea, ca un laș.

– Nu ești laș, Cam, spuse ea.

Conversația aceea ciudată o depășea. Și nici nu mai gândea bine, probabil, de la nesomn. Sau de la lovitura lui Leath.

– Până și simplul cuvânt mă înspăimântă.

El o apucă de umeri, dar ea încercă să scape.

– Lasă-mă-n pace!

– Nu încă. Vreau să mă asculți până la capăt.

Era cenușiu la față și mâinile de pe umerii ei tremurau. Un mușchi îi zvâcnea în obraz.

– Cam...

El vorbi peste ea, cu glas răgușit:

– Te iubesc, Pen. Te iubesc mai mult decât am crezut vreodată că o să iubesc pe cineva. Te iubesc atât de mult, încât mă faci să tremur. Te iubesc atât de mult, încât ai puterea să mă arunci în iad, dacă mă părăsești.

Uimită, fără cuvinte, devastată, incredulă, Pen îl privea fără să clipească. Inima uitase să-i mai bată. Nici măcar în vis nu-și imaginase că el ar fi putut să-i spună vreodată așa ceva.

– M-ai adus la stadiul ăsta. Totul a început cu mulți ani în urmă. Înainte să te cer în căsătorie. Înainte de cea mai lungă vânătoare întreprinsă prin lume ca să găsesc o altă femeie cu care să-mi doresc să mă căsătoresc. Iar obsesia mea s-a înrăutățit atunci când ne-am reîntâlnit. Știu că darul tău e iubirea pentru tine. Am văzut asta iar și iar. Acum râvnesc și eu la acea dragoste. Îți cer cu umilință să-mi dai șansa să devin omul pe care ți-l dorești.

Cam era din spița bărbaților făcuți să comande. Lui Pen nu-i venea să creadă că el o iubea atât de mult încât să cerșească.

– Te rog, spune ceva. Chiar dacă o faci doar ca să mă trimiți la naiba.

Mâinile lui se încleștară pe umerii ei. Apoi, cu un gest de scuză, o eliberă.

– Chiar... chiar vorbești serios? reuși ea să îngaime.

– La naiba, bineînțeles că sunt serios!

Întinse mâna spre ea, apoi se răzgândi. Gestul acela pe jumătate speriat o lovi drept în inimă.

– Dacă minți, n-o să te iert niciodată, îi spuse ea dintr-o suflare.

– N-ai nici un motiv să-mi mai dai o șansă, dar, dacă o faci, promit să te fac fericită. Salvează-mă de durerea asta. Spune-mi că există speranță.

Ea clipi ca să-și alunge lacrimile. În ciuda spaimei, violenței și dramelor, ziua aceea se transformase în cea mai bună zi din viața ei.

– Nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea.

Mușchiul acela încă îi zvâcnea lui Cam în obraz.

– Te iubesc încă de acum câteva săptămâni. Dar sunt atât de novice la capitolul iubire, încât doar atunci când te-am văzut sărind între Harry și Leath, am putut să recunosc ce însemni cu adevărat pentru mine. Tu ți-ai da viața pentru oamenii pe care îi iubești. Am înțeles că și eu aș muri pentru tine. Pur și simplu. Odată ce am acceptat asta, toate lucrurile din viața mea au început să capete sens. Te rog, Pen, tot ce îmi doresc e să-mi spui că nu e prea târziu.

Pen era de-a dreptul șocată de confesiunea lui uluitoare. Încă nu era fericită. Încă nu era sigură. Dar, întâlnindu-i privirea lui Cam, își dădu seama că el fusese sincer.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

– Nu plânge, Pen. Te rog să nu plângi, o rugă el cuprinzându-i obrajii în palme.

– Cam...

Pentru că nu putea să scoată un sunet, ea îi luă mâinile și-i sărută încheieturile. Un sărut ca un omagiu. Un sărut de recunoștință. Un sărut, mai presus de toate, din dragoste împărtășită.

– Te înșeli. Tu ești omul pe care îl vreau.

Mărturisirea fusese rostită cu glas atât de slab și de plin de lacrimi, încât Pen nu se aștepta ca el s-o audă. Însă Cam se liniști pe dată și o întrebă:

– Ce-ai spus?

– Am spus că te iubesc.

Pen trase aer adânc în piept și, în sfârșit, mărturisi cel mai vechi secret din viața ei:

– Mereu te-am iubit. Pe tine. Doar pe tine.

Ea văzu speranța crescând în ochii lui. Iar apoi o văzu dispărând, înghițită de nedumerire.

– Dar atunci când ți-am cerut să te căsătorești cu mine...

Îl luă în brațe și îl sărută cu toată dragostea din inima ei. Buzele lui răspunseră cu o întrebare nerostită. Voia s-o creadă, dar nu putea. Și ea simțise același lucru atunci când el îi spusese că o iubea.

Fără să vrea, ea întrerupse sărutul.

– Bineînțeles că te-am refuzat. Cum aș fi putut să suport să trăiesc în fiecare zi cu tine și să știu că n-aveai să mă iubești niciodată așa cum te iubeam eu?

Ochii lui verzi străluciră, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet triumfător.

– Ai un orgoliu exagerat, spuse el.

– Și tu la fel.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că te iubeam încă din momentul în care gândul că te-ai înecat m-a făcut să-mi doresc să mor și eu. Pen, te-am rănit atât de tare. Și n-am avut nici cea mai mică idee. Cum o să poți să mă ierți vreodată?

Ea îi întoarse zâmbetul cu o bucurie care alungă orice urmă de părere de rău și de amărăciune.

– Mai spune-mi o dată că mă iubești.

– Te iubesc.

Cam încă pronunța cuvintele de parcă l-ar fi ars pe limbă. O privi ca și cum ea era cea mai prețioasă bijuterie din lume. Îi cuprinse fața între palme.

– Nu pari foarte sigur, îl tachină Pen.

Zâmbetul lui se adânci până când toată fața i se aprinse, strălucitoare.

– Te iubesc, Penelope Rothermere.

– Așa e mai bine.

Era. Declarația răsunase ca o fanfară.

– Mă iubești, spuse el, de parcă tocmai descoperise un miracol. Mă iubești. Și te iubesc.

Pen era atât de fericită, încât avea senzația că înghițise tot soarele. Era atât de fericită, încât nu putea să se oprească din plâns. Fuseseră atât de aproape să se piardă unul de celălalt.

Cu un geamăt, el o luă în brațe. Pen se simțea în acel moment mai parte din el decât fusese, adunat, în toate nopțile lor de pasiune neîngrădită.

– Deci, la urma urmei, trăim un final fericit, șopti ea deasupra locului în care se zbătea inima lui.

Inima pe care, în sfârșit, el o deschisese și i-o oferise. Îmbrățișarea lui spori până la limita durerii.

– O să te iubesc mereu, dragul meu.

Naiba să le ia de lacrimi. Pen nu putea să se oprească din plâns. De fericire.

– Ai ceva de recuperat, îi spuse ea lui Cam.

- Dă-mi următorii cincizeci de ani ca să te ador, și o să ajungem la egalitate. Știi cât urăsc să pierd la concursuri.

- Abia aștept!

- Și eu, îi spuse el, cu ardoare. Iar acum lasă-mă să te duc înapoi la Ursul și Lebăda, ca să-mi demonstrez devotamentul.

- Sună bine, pentru început, se învoi ea.

Rătăciseră toată viața până să ajungă în acel punct. Trecuseră prin furtună. Dar găsiseră, în sfârșit, adăpost și siguranță.

După anii în care tot rătăcise, Penelope simțea că se întorsese, în sfârșit, acasă.

Epilog

Fentonwyck, Derbyshire, decembrie 1828

Pen se trezi din somn și îl găsi pe Cam stând pe patul ei, în camera umbrită. El îi dădu la o parte, ușor, părul de pe față. Zâmbi văzând-o că deschidea ochii. Zâmbetul lui era atât de plin de dragoste, încât ei i se chircir degetele de la picioare, pe sub pătură. Chiar și la câteva luni după revelațiile din mansarda aceea de la Liverpool, Pen tot se minuna că i se împliniseră visele.

– Bună ziua, spuse ea, somnoroasă, întorcându-i zâmbetul lui Cam.

– Bună ziua, îi spuse și el, sărutând-o cu o tandrețe minuțioasă, care îi făcu din nou degetele de la picioare să se chircească. Cum te simți?

– Ca un elefant ursuz, îi răspunse ea, lăsându-l s-o ajute să se ridice pe perne. Fiul tău stă treaz toată noaptea și se așteaptă să-i țin companie.

Cam râse șoptit.

– Fiica mea e la fel de neastâmpărată ca și mama ei.

Se tachinau zilnic în acel fel, cu privire la sexul pruncului lor, de câteva luni bune. Pen avusese dreptate, la Liverpool, atunci când îi spusese lui Cam că era posibil să-i poarte deja copilul în pântec. La scurt timp după ce reveniseră la Londra, ea fusese cuprinsă de grețuri matinale. Apoi, timp de câteva luni fericite, se simțise minunat. Dar de câteva zile era epuizată și se simțea rău.

– Băiat sau fată, copilul ăsta dă din picioare ca un catâr, spuse Pen.

Îi luă mâna lui Cam și o așeză acolo unde următorul Rothermere își făcea cunoscută prezența.

– Încă unul cu personalitate puternică, spuse el, încercând să pară ironic.

Dar Pen știa că era de-a dreptul încântat.

– Cât e ceasul? întrebă ea, cu un căscat.

– Aproape patru.

Cam îi sărută burtica, iar apoi se ridică. Traversă încăperea și trase, zgomotos, draperiile. Lumina blândă a după-amiezii înzăpezite învălui încăperea.

– De ce zâmbești? o întrebă el pe Pen.

Se uita la ea de parcă tocmai descoperise cea mai superbă creatură de pe pământ. Pen se vedea arătând ca un hipopotam, dar își dădea seama că soțul ei o vedea cu ochii iubirii. O iubire care nu-i dezlipise unul de celălalt nici în perioada avansată a sarcinii.

– Zăpada îmi amintește de călătoria noastră prin Alpi. N-ai idee cât de aproape am fost să-ți fac vânt de pe un ghețar.

El râse din nou.

– Aș fi meritat-o!

– Așa e, spuse ea, întinzând o mână spre el. Dar mă bucur că n-am făcut-o.

– Pentru că mă iubești?

– Nu, pentru că ești la îndemână atunci când am nevoie de ajutor ca să mă ridic din pat.

– Aha, în sfârșit, aflu și eu crudul adevăr.

O trase din pat.

Ea își puse mâinile pe partea de jos a spatelui, care o durea din cauza sarcinii. În timp ce se îndrepta, îi căzură ochii pe un obiect dreptunghiular, înfășurat în catifea neagră și rezemat de perete.

– Ce-i asta?

– Cadoul tău de Crăciun.

– Dar încă n-a venit Crăciunul.

– Atunci, să-l iau de aici? o tachină el.

– Nu, spuse ea, făcând un pas înainte. Arată ca un tablou.

– Văd că iei arta foarte în serios.

Deși o bufnea râsul, ea îi aruncă o privire serioasă.

– Tițianul arată mult mai bine în apartamentul de la Londra al ducesei, spuse ea.

– Mă înclin, ca de obicei, în fața hotărârilor tale.

O altă privire serioasă. Se tachinau des și, din când în când, se mai și certau. Dar împăcările lor erau delicioase. Cam era iubitul ei, prietenul ei și cel mai arătos bărbat pe care îl cunoștea. Nu trecea o zi fără ca ea să șoptească o rugăciune de mulțumire pentru dragostea lui.

– Pot să mă uit?

– Da. Vreau s-o vezi înainte să ne sosească mâine oaspeții.

Cu ocazia primului lor Crăciun ca familie, jucau rolul de gazde pentru cei care le erau apropiați. Familia Harmsworth. Familia Hillbrook. Lydia și Simon, alături de Rose, fetița lor. Sophie și Harry, care erau atât de fericiți, încât nici nu băgaseră de seamă dezaprobarea societății. Elias. Marianne Seaton, care se dovedise a fi o prietenă de nădejde pentru Pen, atunci când aceasta fusese nevoită să înfrunte urmările neplăcute ale fugii lui Harry și a lui Sophie.

Lord Leath chiar plănuise să rămână la ei, pentru o zi sau două.

El și Cam nu erau cei mai buni prieteni, dar existau semne încurajatoare de apropiere. Proiectul pentru canal al lui Cam fusese aprobat, iar vistieria familiei Thorne se alese cu un beneficiu masiv. Leath ajunsese să-l prețuiască foarte mult pe Harry, deși la început bombănise pentru că trebuise să-l accepte de cumnat. Iar Harry preluase unul dintre domeniile lui Cam și făcea o treabă excelentă.

Așa-zisa lume bună strâmba din nas la ideea că ducesa de Sedgemoor se ținea de petreceri tocmai când mai avea puțin și născtea. Numai că familia Rothermere nu mai dădea doi bani pe ce spunea și bârfea societatea.

Ceea ce era un lucru bun. Scandalul provocat de fuga celor doi îndrăgostiți fusese îngrozitor. Insultele, insinuările și minciunile se ținuseră lanț. Tânărul cuplu încă era cumva ostracizat.

Pen avea lucruri mai bune de făcut decât să se preocupe de gura lumii. Spre bucuria ei, nici Cam nu se lăsase impresionat. Camden Rothermere, bărbatul care o tachinase în acea după-amiază, era propriul lui stăpân. Iar dacă unii nu-l aprobau, atunci asta era pierderea lor și numai a lor.

Cu un gest teatral, Cam dădu la o parte catifeaua, ca să dezvăluie tabloul.

Se lăsă o tăcere atât de grea și de lungă, încât bucuria lui Cam se transformă în îngrijorare.

– Pen, te simți bine? Am crezut că o să fii încântată.

– Sunt, reuși ea să îngaime.

Nu putea să-și ia ochii de la pictură. O mai văzuse doar o singură dată, după ce artistul o finalizase. Și îi umpluse ochii de lacrimi. Acum, șase ani mai târziu, încă îi mai venea să plângă.

Pentru că tabloul era atât de frumos. Atât de adevărat. Atât de sfâșietor de adevărat.

– Cum ai făcut rost de el? Mi-a jurat că pictura asta n-avea să părăsească niciodată atelierul.

– Mi-am propus să-l cumpăr după ce ne-am căsătorit. Părea un cadou potrivit pentru o ducesă. Dar el a murit, în aprilie anul trecut, și a trebuit să negociez cu moștenitorii.

– Dar cum de s-a răzgândit? Mi-a spus că e cel mai de preț tablou al lui.

– Se pare că întotdeauna și-a dorit să fie al tău. Există chiar o scrisoare, jos, în bibliotecă, venită împreună cu tabloul. În scrisoarea asta, el numește pictura „un dar din dragoste".

– Nu m-a iubit.

– Eu cred că da, în felul lui.

Cam contemplă tabloul, trasându-i, cu smerenie, liniile. Orice urmă de tachinare dispăruse. Arăta acum întocmai ca bărbatul acela care o rugase să rămână, vulnerabil și pasional și atât de îndrăgit.

– Se vede limpede că-i așa.

– Da, dragostea se vedea limpede, dar acolo e dragostea mea pentru tine, șopti Pen atingând curba grațioasă a umărului gol al fetei din pictură.

– Tu ce vezi?

Preț de un moment foarte lung, Cam o studie pe frumoasa femeie din pictura lui Goya, iar apoi pe femeia superbă de lângă el, femeie care, slavă cerului, îi era soție. Așa cum spusese și ea, dragostea se vedea limpede. În amândouă versiunile lui Penelope Rothermere.

Până să sosească tabloul, Cam nu-și dăduse seama că oferise aur pentru ceva neprețuit. O ultimă capodoperă a unui artist transcendent. O frântură din acea Penelope a anilor în care Cam o pierduse.

Cam încă se cutremura la gândul că, dacă soarta nu le-ar fi fost favorabilă, probabil că ea nu și-ar fi găsit niciodată drumul înapoi spre el.

– Văd o fată superbă, spuse el în șoaptă.

– Nu ești șocat? Sunt aproape goală.

El ridică din umeri.

– Numai o minte îngustă ar putea să vadă ceva păcătos la tabloul ăsta.

În zilele în care escapadele lui Pen îl făcuseră bolnav de gelozie, Cam petrecuse mult timp închipuindu-și imaginile imorale de pe pânza aceea.

Însă, în ciuda pielii descoperite, femeia din pictură iradia o inocență care înăbușea orice critică. Dacă el ar fi putut să vadă acel portret înainte de a se căsători cu Pen, virginitatea ei n-ar mai fi fost o surpriză.

Pictată, Pen stătea cu spatele la privitor. O blană de zibelină îi cobora, în diagonală, de pe braț până la șolduri. Părul negru îi era împletit într-o coadă care îi lăsa la vedere ceafa gingașă.

Se întorsese și privea undeva în afara cadrului, cu ochi mari, strălucitori, și având buzele întredeschise. Pictorul surprinsese atât de mult din Penelope. Curajul ei. Inteligența ei. Drăgălășenia ei.

Și încă ceva.

– Uită-te la tablou, o îndemnă Cam.

Ea se supuse, nedumerită.

– Ce e?

El o privi stăruitor pe Pen cea în carne și oase, pe care o ținea pe după umeri.

– Ce vezi?

Lui Pen îi luă ceva timp să răspundă.

– Văd o femeie îndrăgostită. Nu asta vezi și tu?

– Ba da.

– Nu eram îndrăgostită de Goya.

– Nu, erai îndrăgostită de mine.

Cam o spusese fără să se bucure, deși dragostea ei îl făcea mereu să se simtă cel mai norocos bărbat din lume.

– Și ce mai vezi?

El o surprinse tresărind în momentul în care ea își dădu seama.

– Fata din tablou e îndrăgostită, dar fără speranță.

– Exact, spuse el, scoțând un șuierat de satisfacție, pe care ea îl înțelese.

Ochii strălucitori ai fetei din portret erau triști. Cum de reușise Goya să picteze pe pânză adevărul ascuns de Cam până când aproape că fusese prea târziu? Secretul unui geniu, se gândi Pen. Marele pictor spaniol știuse că Penelope Thorne era tânără, frumoasă și spirituală. Dar văzuse și că era îndrăgostită fără speranță de cineva căruia nu-i păsa.

Cam se duse la masa de toaletă ca să ia oglinda grea, ferecată în argint, care îi aparținuse mamei sale. Se întoarse lângă Pen.

– Uită-te în oglindă.

Pen se uită îndelung la reflexia ei. Apoi se întoarse, zâmbind, spre Cam.

– Acum știu ce înseamnă să iubești și să fii iubit.

– Așa e. Te voi iubi mereu.

Ochii ei străluceau de lacrimi.

– Iar eu te-am iubit dintotdeauna.

Păși în spatele ei și-i cuprinse cu brațele talia îngroșată. Adora versiunea aceea fecundă și rotunjită a lui Pen. Era ceva atât de pământesc și de senzual în ea.

– Sunt nespus de fericit că te-ai căsătorit cu mine.

Zâmbetul crispat contrasta cu umezeala din ochii lui.

– Și eu mă bucur că m-am căsătorit cu un bărbat care poate să-mi ofere o pictură de Goya cât ai pocni din degete.

El râse.

– Îți dai seama că anul viitor o să trebuiască să mă prezint cu ceva și mai spectaculos.

– Ai fi în stare! Dacă atârni portretul pe undeva, o să șochezi vecinii.

– Locul picturii ăsteia e aici. Oricum, dormitorul tău o să rivalizeze în curând cu Academia Regală.

Ea își înăbuși râsul.

– Deci, o să-i șocăm doar pe servitori.

– Bănuiesc că servitorii sunt deja șocați.

Deși nu-și prinseseră încă stăpânii în flagrant delict, angajații erau perfect la curent cu pasiunea insațiabilă a ducelui și a ducesei.

Pen se întoarse spre Cam și îl luă de după gât, iar apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută cu tandrețe.

– Mulțumesc, dragul meu. Îmi place foarte mult cadoul meu de Crăciun. Și îmi place femeia care am devenit de când m-ai luat de soție. Fata aceea a fost tristă, singură și neîmplinită, iar tu m-ai făcut atât de fericită.

– O, draga mea, șopti el, prea emoționat ca să mai spună și altceva.

O sărută din nou, iar pasiunea se împleti cu tandrețea.

Pen se lipi de el, chicotind.

– O, Excelență! Simt că o să-i șocăm din nou pe servitori.